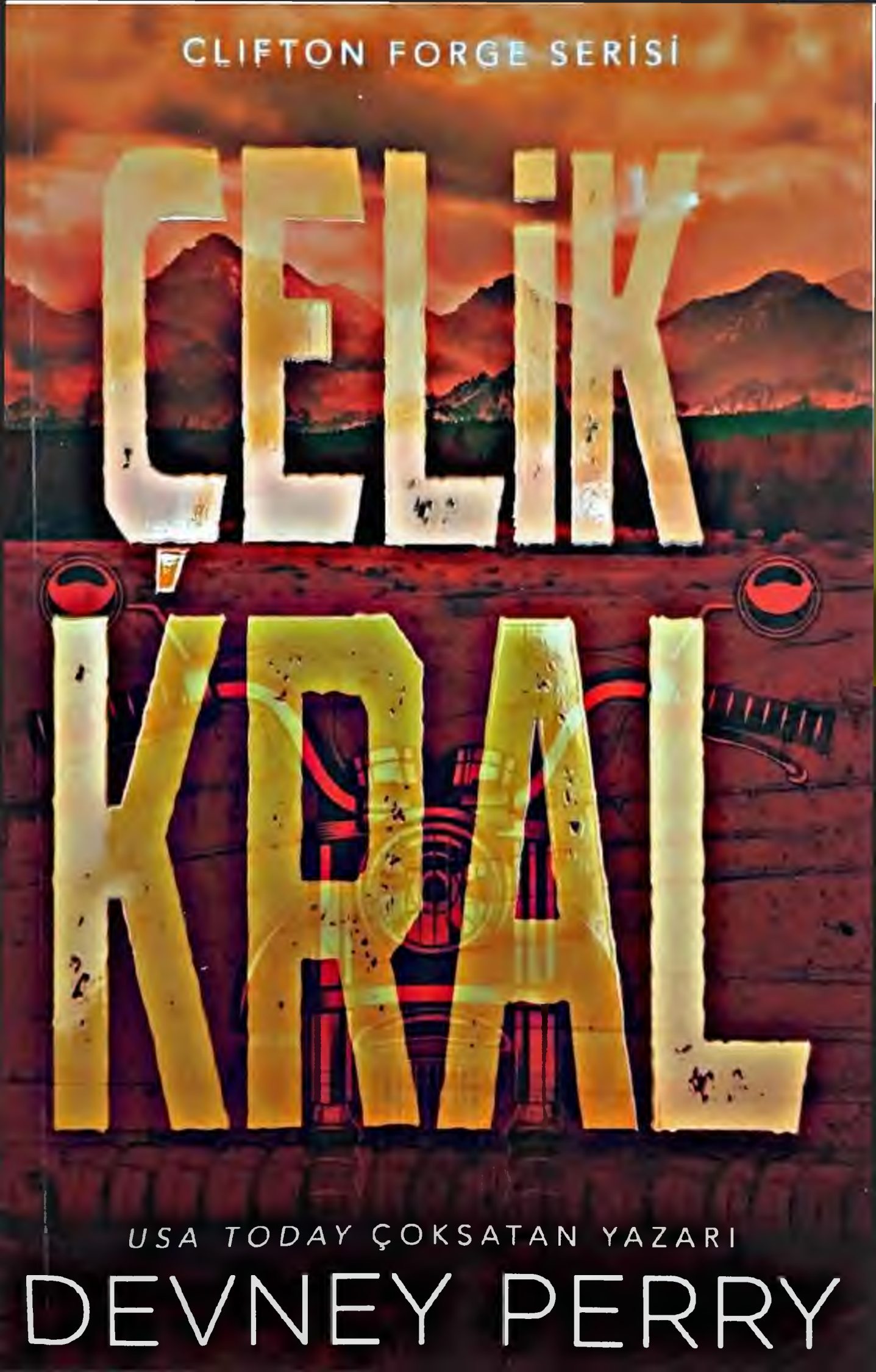
CLIFTON FORGE SERİSİ

ÇELİK KRAL

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

DEVNEY PERRY

USA Today'in çoksatan yazarı Devney Perry'den küçük bir kasaba ve düşmanlardan sevgililere dönüşen bir romantizm.

Montana, Clifton Forge'un eski motosiklet kulübü, kasabadaki herkesi kulüp binasının kapılarını kapattıklarına ve yamalarını söküp attıklarına inandırmıştı. Bryce Ryan dışında herkesi.

Kulübün garajında, güçlü arabaların yenilenmesiyle Harley tamirinden daha fazlası dönüyordu. İçgüdüleri ona bir hikâye olduğunu haykırıyordu ve Bryce hikâyeyi anlatacak kişiydi.

Küçük kasabanın gazetesinin yeni sahibi Bryce, doğum ilanlarıyla ölüm haberlerinden fazlasını istiyordu. Bir kadın vahşice öldürülüp tüm işaretler kulübü gösterdiğinde; Bryce, üyeleri ve liderleri Kingston "Dash" Slater'ı katil olarak ifşa etmeye yemin etti.

Bryce, Dash'i her karşılaşmada alt ediyordu. Ancak sert ve yakışıklı rakibinin aslında beklediğinden daha zayıf çıkması onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

Sırlar açığa çıkıyor, gerçekler yalanları alt ediyordu. Bryce bu savaşı ezici bir zaferle kazanmanın eğişindeydi.

Ardından Dash, tüm kuralları bozdu ve dengeleri değiştirdi.

Tek bir öpücükle, Bryce artık sadece hikâyesini değil, kalbini de *Çelik Kral*dan korumak için savaşacaktı.

THG
0743328
ZAT

REN

ÇELİK KRAL
DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Steel King
Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Redaksiyon: Fulya Yıldız
Son Okuma: Ceylin İlter
Kapak Tasarım: Sarah Hansen
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5915-69-6
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap
© Copyright 2019 STEEL KING by Devney Perry
The moral rights of the author have been asserted.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul *Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

Ninova

ÇELİK KRAL

DEVNEY PERRY

Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

Duzenleme
Ny.ozlem

REN

Ninova

1. Bölüm

Bryce

"Günaydın, Art." Onu elimdeki kahveyle camdan giriş kapısına yürürken selamladım.

Jestime kendi kupasıyla karşılık verdi. "Selamlar, güzelim. Bugün nasılsın?"

Clifton Forge Tribune'da bana *güzelim*, *sevgilim* ve ara sıra *tatlım* denirdi çünkü otuz beş yaşında olarak, on üç yıldır en genç çalışan bendim. Hissedar olmama rağmen, hâlâ patronun çocuğu olarak görülüyordum.

"Harika." Omuzlarımı esnettim, hâlâ işe gelirken arabada yaptığım dans hareketlerini hissedebiliyordum. "Güneş parlıyor, çiçekler açıyor. Güzel bir gün olacak. Hissedebiliyorum."

"Umarım haklısmdır. Benim şu an hissedebildiğim tek şey midemin yanması." Kıkırdadığında kıyafetinden fırlamış göbeği sallandı. Kargo pantolonu ve iliklenmiş açık mavi gömleğiyle bile bana Noel Baba'yı hatırlatıyordu.

"Babam burada mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Saat altıda geldiğimde çoktandır buradaydı. Sanırım baskı makinelerinden birini düzeltmeye çalışıyor."

"Lanet olsun. En iyisi gidip tepesinin atmadığından ve tüm cihazı parçalara ayırmadığından emin olayım. Sonra görüşürüz, Art."

"Görüşürüz, Bryce."

Resepsiyon masasındaki Art'ın etrafından dolanıp, ofisin ortak alanına açılan kapıyı ittim. Taze kahveyle gazete kokusu burnuma doluştu. *Cennet*. Beş yaşında bir kızken, babamla birlikte "kızını işe getir" günlerinde buraya geldiğimde bu kokuya âşık olmuştum, o zamandan beri bu koku zirvedeki yerini kaptırmamıştı.

Arkadaki baskı odasına açılan kapıya doğru bomboş ortak alan boyunca ilerlerken, merkezi koridorun iki tarafında hizalanmış masaları geçtim.

"Baba?" Sesim beton duvarlardan sekerek odada yankılandı.

"Goss'un altındayım!"

Tavan, hava kanallarıyla boruları ortaya çıkararak benden çok yükseğe uzanıyordu. Koca kâğıt rulolarıyla siyah mürekkep varillerini depoladığımız bu yerde gazetenin eşsiz, miski andıran kokusu daha güçlüydü. Dolgu topuklarım betonda takırdarken kâğıt, çözücüler ve makine yağları kokusunu içime çekerek odada gezindim.

Benim çocukluk aşkım bir erkek değildi, ellerime aldığım yeni basılmış gazete hissiydi. Üniversiteden sonra gazete yerine televizyona yönelişim ailem için bir merak konusuydu. Bunun birçok sebebi vardı ama şu an hiçbiri önemli değildi.

Şimdi buradaydım, babamın gazetesinde çalışıyor, köklerime geri dönüyordum.

Goss yazıcısı bizim en büyük ve ana baskı makinemizdi. Uzaktaki duvar boyunca konumlanmış, binanın bir ucundan di-

ğerine uzanıyordu. Babamın kot pantolonuyla kahverengi botları dört kuleden ilkinin altından fırlıyordu.

"Bugün ters giden şey ne?" diye sordum.

Aniden doğruldu, ellerini pantolonuna silerek bacaklarında makine yağından şeritlerle siyah mürekkep izleri bıraktı. "Bu lanet şey. Kâğıt yuvasında bir sıkıntı var. Her onuncu devrinde bir aksilik oluyor, hangi sayfadaysa o sayfayı mahvediyor. Aşağıda her şey yolunda görünüyor, o yüzden ne haltı düzeltmeye çalıştığımı da bilmiyorum."

"Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Düzeltebilmek için bir uzman çağırmamız gerekecek. Ne kadara mal olacağını ve ne kadar süreceğini Tanrı bilir. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey, telafi edebilmek için fazladan yazdırmak."

"En azından hâlâ çalışıyor, manuel baskı cihazını kullanmıyoruz." Köşedeki antika makineye bir bakış attım. Onu sadece bir kez kullanmıştım, o da sadece nasıl çalıştığını öğrenmek içindi. Tüm o marşa basmalarım yüzünden bir hafta boyunca kolum ağrımıştı.

"Yeni bir baskı makinesi için bütçe ayırsan iyi olur, yoksa ciddi bir tamirat yolda."

Bu bilginin kafama girdiğini işaret ettim. "Anlaşıldı."

Altı ay önce Clifton Forge'a taşındığımdan beri babam gelecek planlarıyla bütçeler hakkında konuşuyordu. Şu anda mülkü eşit olarak paylaşıyorduk. İşletmenin yarısını, buraya taşındığımda satın almıştım. Eninde sonunda *Tribune*'un geri kalanını ebeveynlerimden alacaktım ama aklımızda teslimi için bir tarih yoktu. Yine de bunu sıkıntı etmiyordum. Ben dizginleri elime almak için hazır değildim, babam da bırakmak için hazır değildi.

Hikâyelerimde *Gazeteci Bryce Ryan* kaşesine sahip olmaktan son derece mutluydum, babam da birkaç yıl daha *Yazı İşleri Müdürü* unvanına sahip olabilirdi.

"Bugün neyin peşindesin?" diye sordu.

"Ah, pek bir şeyin değil." Kasabanın eski bir motosiklet çetesini soruşturmak dışında.

Babam gözlerini kıstı. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şeyin." Bir yalanı ne kadar kolay saptayabildiğini unutmuştum. Bir elimi havaya kaldırdım, diğerini arkama saklayıp parmaklarımı çapraz yaptım. "Yemin ederim."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Birçok kişiyi kandırabilirsin ama beni asla. Bu ifadeyi tanıyorum. Sorun çıkarmak üzeresin, değil mi?"

"Sorun, kulağa çok çocuksu ve kötü niyetli geliyor. Sadece polis merkezine uğrayıp Şef Wagner'a merhaba diyeceğim. Birkaç haftadır onunla konuşmadım. Sonra gidip arabamın yağını değiştireceğim."

Babam gözlerini devirdi. "Öncelikle, Marcus bir aptal değil. Senin masum tavırlarına da kanmaz. Bu işletme, şefle arasının açılmasını kaldıramaz, o yüzden iyi davran. Öfkelenirse, bize en küçük bir iyilik bile yapmaz. İkincisi, neden 'yağını değiştirmek' istediğini çok iyi biliyorum. Tin Gypsyler hakkındaki eski makaleleri kurcaladığını fark etmediğimi sanma."

"Ben, şey..." *Kahretsin*. Art'tan arşivden bazı makaleleri çıkarmasını istemiştim. Ona sessiz kalması için *Tums** ile ev yapımı tarçınlı rulo götürmeme rağmen, sanırım babama yetiştirmişti. *Hain*.

"Onlardan uzak dur, Bryce."

---

* Mide yanmasını gideren bir ilaç. -ç.n.

"Orada bir hikâye var. Bana bunu hissedemediğini söyleme. Bu bizim için büyük bir şey olabilir."

"Büyük mü?" Başını iki yana salladı. "Büyük bir şey istiyorsan Seattle'a geri dönmelisin. Buraya yavaşlamak için geldiğini sanıyordum. Hayattan keyif almak için. Bunlar senin kelimelerin değil miydi?"

"Evet, öyleydi. Yavaşlıyorum da." Televizyon merkezindeki sabah programına yetişmek için gecenin üçünde uyanmıyordum. Yapımcımın gözüne hoş gözükmek uğruna saçımı kesmiyor, sürekli beslenmeme dikkat etmiyordum. Kamera karşısında bir başkasının hikâyesini sunmuyordum. Onun yerine, kendi hikâyemi yazıyordum.

Bu mükemmeldi ama iki aylık küçük kasaba Montana hayatından sonra biraz delirmek üzereydim. Doğum haberleri için hastaneyi, ölüm ilanları için cenaze evini aramak yeterince zihin mücadelesi yaratmıyordu. Biraz heyecana ihtiyacım vardı. Doğru düzgün bir hikâyeye ihtiyacım vardı.

Clifton Forge Tamirhanesi'nin her yerinde *hikâyeler* yatıyordu. Yaklaşık bir sene önce, Tin Gypsy Motosiklet Kulübü dağılmıştı. Montana kasabasının en seçkin ve kazançlı çetelerinden birisiydi. Ancak bir açıklama yapılmaksızın kapanmıştı.

Önceki üyeleri burada, kasabada tamirhaneyi yürütmeye odaklandıklarını iddia etmişti. Dükkânları varlıklı ve ünlü kişiler arasında, klasik araba restorasyonu ile kişiye özel motosiklet üretimleriyle ün salmıştı.

Ancak onlar gibi adamlar -çarpıcı yakışıklılığı, kendini beğenmiş tavırları ve şeytanca sırıtışıyla Kingston "Dash"* Slater gibi adamlar- güçten besleniyordu. Tehlikeyi, uçlarda yaşanan

* Darbe, hücum, atılganlık, hızla koşma anlamlarına gelen bir isim. -ç.n.

limitsiz bir hayatı arzu ediyorlardı. Çete olarak Gypsyler, fazlasıyla güçle paraya sahipti.

O zaman neden vazgeçmişlerdi?

Kimse bilmiyordu. Bilseler bile kimse konuşmuyordu.

"Geçtiğimiz sene onlar hakkında hiçbir haber olmaması senin tuhafına gitmiyor mu? 'Kulüplerini' neden kapattıklarına dair bir açıklama olmaması? Bir gecede adı çıkmış çete üyelerinden doğru dürüst vatandaşlara döndüler. Beni buna inandıramazlar. Her şey fazla sessiz, fazla temiz."

"Çünkü *onlar* temiz." dedi babam.

"Tabii. Tertemiz," dedim ifadesiz bir yüzle.

"Sanki onlar için bazı şeyleri örtbas ediyormuşuz gibi konuşuyorsun." Kaşlarını çattı. "Hadi ama. Ortada bir hikâye olsa bunu anlatmaz mıydım? Ya da benim muhabirliğimi hafife mi alıyorsun?"

"Bunu kastetmedim. Tabii ki hikâyeyi anlatırdın."

Ancak bu konuyu kurcalar mıydı? Babamın soruşturma yeteneklerinden şüphem yoktu. Formunun zirvesindeyken en gözde muhabirdi. Ancak annemle birlikte Clifton Forge'a taşınıp, yıllar önce *Tribune*'u devraldığından beri hızını kaybetmişti. Artık eskiden olduğu kadar hırslı değildi. Eskisi kadar aç değildi.

Ben mi? Ben açlıktan ölüyordum.

"Ortada bir hikâye yoksa yoktur," dedim babama. "Kaybedeceğim tek şey zamanım, değil mi?"

"Baban ve işteki partnerin olarak bu dediklerim kayıtlara geçsin: Bundan hiç hoşlanmadım. Artık bir çete olmayabilirler ama bu adamların bir çizgisi var. Bu çizgiyi geçmeni istemiyorum."

"Anlaşıldı. Sorularımı soracağım ve uzak duracağım." *Ya da biraz uzak.*

"Bryce," diye uyardı.

Ellerimi masum bir tavırla havaya kaldırdım. "Ne?"

"Dikkatli. Ol."

"Dikkatliyim. Her zaman." Tamam, *bazen*. Babamın dikkatli tanımı benimkinden biraz farklıydı.

Onu yanağından öpmek için parmak ucuma yükseldim, sonrasında el sallayıp beni tüm gün masama hapsedecek bir iş vermeden önce hızlıca baskı odasından çıktım.

Polis merkezi, gazeteye göre kasabanın diğer ucundaydı. Restoran ve ofislerle dolu kalabalık bir caddeye, Missouri Nehri'nin kıyısına kurulmuştu. Dağların eriyen karları sayesinde hızlı akan nehrin su seviyesi yüksekti. Haziran güneşi, suyun dalgalı yüzeyinden altın pırıltılarla yansıyordu. Montana havası temiz ve tazeydi, benim biricik gazete kokumla yarışa girebilirdi.

Gençliğimden bir başka kokuydu bu, Seattle'dayken özlediğim bir şeydi.

Arabamı park edip karakola girdiğimde öndeki memurla kısaca sohbet ettim. Sonrasında hiçbir zorluk çıkarmadan beni içeriye yönlendirdiği için şansıma dua ettim. Emniyet amiriyle konuşmaya geldiğim ilk üç seferde beni sınava sokmuşlardı. Parmak izi, geçmiş soruşturması, fotoğraf çekimi.

Belki de protokol bu şekildeydi.

Ya da belki de muhabirleri sevmiyorlardı.

Polis merkezi bu sabah sessizdi. Birkaç memur kendi masalarında klavyeleriyle tükenmez kalemlerine gömülmüş, kâğıt işlerini hallederken diğerleri sokaklarda devriye geziyordu. Amirin ofisi binanın arka tarafında yer alıyordu. Masasının arkasındaki pencereden güzel bir nehir manzarası görülüyordu.

"Tak, tak." Açık kapıyı tıklatıp içeri girdim. "Günaydın, şef."

"Günaydın, Bryce." Okuduğu dokümanı masaya bıraktı.

"Buraya her geldiğimde, bunun bir mutluluk gülümsemesi mi, yoksa rahatsızlık gülümsemesi mi olduğunu asla anlayamıyorum."

"Bu değişir." Gözleri çantama odaklandığında gür kaşları birbirine yaklaştı.

Elimi çantamın içine atıp bir paket meyan kökü çıkardım. "Bu yeterli olur mu?"

Masasına bıraktığım *Twizzlers*'a* bakarak omzunu silkerken misafir sandalyelerinden birine oturdum. Önceki ziyaretlerimde *Twix*, *Snickers* ve *M&M* getirmiştim. İkramlarıma karşı oldukça kayıtsızdı. Ben de bugün riske girerek *Town Pump*'a** uğrayıp meyveli bir şeyler almıştım.

"Mutluluk gülümsemesi gibi duruyor ama bıyık yüzünden emin olamıyorum."

İçimden yumruğumu havaya kaldırırken, kıkırdayarak paketi yırtıp açtı. "Bir şekilde çözeceğini biliyordum."

"Bana söyleyebilirdin."

"Bunun nesi eğlenceli olurdu?" Şef Wagner şekeri ağzına tıkıp kocaman bir ısırık aldı.

"Tüm bilgiler için beni bu kadar uğraştıracak mısın?"

"Hayır," dedi Şef Wagner. "Haftalık basın bülteni yayımlıyoruz. Tek yapman gereken onu indirmek. Çocuk oyuncağı."

"Ah, evet. Haftalık basın bülteni. Ne kadar *merak uyandırıcı* olursa olsun, ben biraz daha... derin bilgiden bahsediyordum."

Şef parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok. İki hafta önce de senin için

* Meyan kökü aromalı bir şeker markası. -ç.n.

** Butte, Montana merkezli benzin istasyonları, kamyon durakları, kumarhaneler, oteller ve marketler zinciri. -ç.n.

yapabileceğim bir şey yoktu. Ya da ondan önceki hafta. Veya ondan da önceki hafta."

"Hiçbir şey mi? Haftalık basın bültenine koymayı unuttuğunuz küçük bir şey bile mi?"

"Elimde hiçbir şey yok. Clifton Forge bugünlerde epey sıkıcı bir yer. Üzgünüm."

Hoşnutsuz bir şekilde söylendim. "Hayır, üzgün değilsin."

Kıkırdayarak meyan kökünden bir ısırık daha aldı. "Haklısın. Üzgün değilim. Huzurun tadını çıkarmakla çok meşgulüm."

Şef Wagner, haftalık basın bülteni sadece nadir 911 çağrılarından, sıradan cumartesi gecesi sarhoşluk ve taşkınlıklarından, ara sıra yoldan çıkmış ergenlerin yaptığı küçük çaplı hırsızlıklardan oluştuğu için aşırı keyifliydi. Bu kasaba yıllarca Tin Gypsyler yüzünden cinayetle kargaşadan fazlasıyla payım almıştı. Marcus'un saçındaki beyaz şeritlerden muhtemelen bu motosiklet kulübü sorumluydu.

Gazete arşivlerinden ortaya çıkarabildiğim kadarıyla, eski Tin Gypsy üyeleri hapishane hücrelerinde neredeyse hiç zaman geçirmemişlerdi. Ya işledikleri suçları şef gözden kaçırmıştı veya Gypsyler izlerini kaybettirmekte fazla iyilerdi.

Altın çağlarında Tin Gypsyler Draven Slater tarafından yönetiliyordu. Onu kasaba civarında görürdüm, oğlu Dash'e de aktardığı aynı insafsız özgüvenli havasını beraberinde taşırdı. Her iki adam da bana aptal biri izlenimi vermemişti.

Benim teorim, Polis Şefi Marcus Wagner çok iyi bir polisti. Ancak Draven, Dash ve onların Gypsyleri her zaman birer adım öndeydi.

Eğer bir hikâye yakalayacaksam, en iyi performansımı sergilemem gerekiyordu. Draven garajda arka koltuğa geçmişti, bu

benim Dash'le karşı karşıya olacağım anlamına geliyordu. Adamı görmüştüm, izliyordum.

Dash, Clifton Forge'un sahibiymiş gibi siyah motosikletine binip Central Caddesi boyunca ilerlerken göz kamaştırıcı, düzgün beyaz dişleriyle gülümserdi. Kötü çocuğun ta kendisiydi. Seksi sırıtışı, keskin hatlı çenesi ve kirli sakalıyla tüm kadınları kendine hayran bırakıyordu.

Benim dışımdaki her kadın.

Kasabadaki diğer kadınlar onun muhteşem vücuduyla eğlenebilirdi. Benim Dash'ten istediğim ise onun sırlarıydı.

Bunları elde edebilmek için de şefin yardımma ihtiyacım vardı.

Buraya yaptığım önceki ziyaretlerimde, Gypsyler hakkında bir kelime bile ettirememiştim. Sadece şefle tanışıp bir samimiyet kurmaya gelmiştim. Eğer soruşturmama başlayacaksam her yola başvurup risk almam gerekiyordu.

"Tin Gypsylerlerin neden birden kepenk indirdiğini biliyor musun?"

Çiğnemesi yarıda kesilirken gözlerini kıstı. "Hayır."

Yanlış hareket. Hiçbir şey söylemeyecekti.

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece merak etmiştim."

"Neden?"

"Gerçeği duymak mı istiyorsun? İçimden bir ses onların bir hikâyesi olduğunu söylüyor."

Şef lokmasını yutup dirseklerini masaya yasladı.

"Dinle, Bryce. Seni severim. Babanı da severim. Bir kere doğru düzgün muhabirlere sahip olmak güzel bir şey. Ancak sen burada yenisin, o yüzden sana bir tarih dersi vermeme izin ver."

Sandalyemin ucuna doğru kaydım. "Tamam."

"Kasabamız son yirmi küsur yılda, son yüz yılla kıyaslandığında daha fazla sorun yaşadı. Gypsyler buraya çok fazla boktan durum getirdi. Bunu bildikleri için telafi etmeye çalışıyorlar. Bir seneden fazladır kanunlara saygılı olmaktan başka hiçbir şey yapmadılar. Kanunlara harfi harfine uyuyorlar. Kasaba değişiyor. Vatandaşlarım geceleri yürürken güvende hissediyor. Markete girerken arabalarını kilitlemeden bırakıyorlar. Burası *iyi* bir kasaba."

"Gelişmeye engel olmaya çalışmıyorum."

"Güzel. O zaman Gypsylerleri rahat bırak. Onlarla sayabileceğimden bile çok kez başa baş mücadele ettim. Onları cezalandırabileceğim bir şey olursa cezalandırırım. Gözüm üstlerinde. Eğer yasadışı bir şey yaparlarsa, bunu ödetecek ilk kişi benim. Buna güvenebilirsin."

Şef bu eski kulübün bir hayranı gibi durmuyordu. Bunu bilmek güzeldi. Yine de uyarısının beni korkutacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Şimdi Gypsylerin kapılarını kapatma sebeplerini hiç etmediğim kadar merak ediyordum.

Eğer kapatmışlarsa tabii. Belki de hepsi bir kurmacaydı.

"Ah, şef?" Üniformalı bir polis memuru kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bakmanız gereken bir sorunumuz var."

Şef Wagner bir tane daha meyan kökü çubuğu alıp ayağa kalktı. "Şeker için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ben de ayağa kalktım. "Bir dahaki sefere *Starbursts* mü, yoksa *Skittles* mı?"

"Sen bana meyan kökü getirmeye devam et, biz gayet iyi anlaşırız." Bana kapıya kadar eşlik etti. "Kendine iyi bak, ne dediğimi de unutma. Bazı şeyler ve bazı insanlar rahat bırakılırsa daha iyi olur."

"Anladım." Muhtemelen bir sonraki durağımın yağ değiştirmek için Dash Slater'ın garajı olduğundan bahsetmemek daha iyiydi.

Şefle diğer memura el sallayıp koridora yöneldim. Kadınlar tuvaleti tabelası o kadar kahveden sonra cezbedici gelmişti. Lavaboyu kullanıp ellerimi yıkadım. Tin Gypsylerlerle olan ilk etkileşimime karşı beklentim giderek büyüyordu fakat kapıyı açmaya gittiğimde, dışardaki koridorda duran iki adamdan duyduğum bir kelime dikkatimi çekti.

Cinayet.

Aralıktan dinlemeye çalışırken yerimde donup kaldım. Adamlar yakındı, sesleri fısıltıdan fazlası değildi.

"Riley çağrıyı aldı. Hiç bu kadar fazla kan görmediğini söyledi. Şef şu an onu sorguya çekiyor. Sonrasında çıkmaya hazır olmalıyız."

"Sence o mu yaptı?"

"Draven mı? Kesinlikle evet. Belki de sonunda o kurnaz şerefsizi enseleyecek bir şey olur."

Aman. Tanrım. Eğer kulaklarım bana ihanet etmiyorsa, az önce iki polisin bir cinayetten bahsetmesine ve Draven Slater'ın baş şüpheli olmasına kulak misafiri olmuştum. Bu lavabodan çıkmalıydım. *Hemen.*

Rahatça kapıyı kapatarak geriye doğru üç sessiz adım attım. Sonra seslice öksürüp, topuklarımın seramik yer döşemesinde tıkırdamasına izin verdim. Hışımla bir hamlede kapıyı açtıktan sonra dışardaki adamlara çok şaşırmış gibi davrandım.

"Ah, kahretsin." Elimi kalbime koydum. "Beni fena korkuttunuz. Burada kimse yok sanıyordum."

Birbirleriyle bakışıp uzaklaştılar.

"Kusura bakmayın, hanımefendi."

"Sorun değil." Gülümsedim ve acelemin adımlarıma yansımaması için elimden geleni yaparken yanlarından geçtim.

Arkamdaki ortak alana omzumun üzerinden bir bakış atmak için saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Üç erkek memur uzak köşedeki masanın başında dikiliyordu, hiçbiri benim çıkışa doğru yürüdüğümü fark etmemişti. İki tanesi neredeyse vızıldıyordu. Biri diğeriyle konuşurken dudakları hızlı hareket ediyordu. El hareketleri havada uçuşuyordu. Üçüncü memur kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken yüzünün rengi soluyordu.

En yakın çıkış kapısını bulup ittiğimde kalbim hızlandı. Günışığı yüzüme vurduğunda harekete geçip arabama koştum.

"Lanet olsun." Parmaklarım beceriksizce kontağı çalıştırıp vitesi geriye taktı. "Biliyordum!"

Sokağa doğru gazı köklerken ellerim titriyordu, bir yandan dikiz aynasından polislerin beni takip edip etmediğini kontrol ediyordum.

"Düşün, Bryce. Planın ne?" Cinayetin nerede işlendiğine dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden suç mahalline gidemezdim. Civarda bekleyip polisleri takip edebilirdim ama bir şey bile göremeden beni kapı dışarı ederlerdi. Peki geriye ne kalıyordu?

Draven'ın tutuklanmasına şahit ol. Bingo.

Tamirhaneye gidip polislerin cinayet mahalline gitmelerini beklememek riskliydi. Lanet olsun, Draven tamirhanede bile olmayabilirdi. Yine de eğer bu riski alacaksam, elde edebileceğim bilgi için en iyi şansımdı. Cinayet hakkında kutsal basın bülteninden çok daha fazlasını öğrenebilirdim.

Evet, şansım yaver giderse Draven hapse tıkıldığında tam önünde dikiliyor olabilirdim. Umarım Dash de orada olurdu. Belki onu yeterince hazırlıksız yakalarsam zayıflık anında bir bakış atabilirdim. Belki de o acayip yakışıklı yüzünün arkasına saklanan sırlarını gün yüzüne çıkaracak bir şeyler öğrenirdim.

Direksiyonun üzerinden gülümsedim.

Yağ değiştirme vakti.

2. Bölüm

Bryce

Clifton Forge Tamirhanesi kadraja girerken kalbim hızla atıyor, parmaklarım titriyordu. Muhabir olmamın sebebi kamera önüne oturup başkasının hikâyesini okumak değildi. Bu gerilim, sadece av peşinde koşmakla gelen türünün tek örneği bu coşkuydu.

Pişmanlık, Tin Gypsy hikâyesinin ardındaki itici güçtü. Vicdan azabı bunun çok ama *çok* önemli olma nedeniydi.

Televizyon kariyerini böyle bir vaatle seçmiştim. Her zaman başına geçmeyi planladığım gazete işinden uzaklaşarak yönümü değiştirmiştim. Herkesin başına geçmemi planladığı işten. Üniversiteden sonra babamın ayak izlerinin peşinden gitmek istememiştim, en azından hemen. Yirmilerinin başında zinde ve genç bir kadın olarak kendi yolumu çizmeye heveslenmiştim. O yüzden, Montana'dan Seattle'a taşınıp televizyon işini üstlenmiştim.

Yolculuk boyunca bazı kararlar almıştım. On yıl sonrasında bir gün, Seattle'daki dairemde uyanıp bu iyi kararlar derlemesinin kötü bir hayata doğru biriktiğini fark edene kadar bu kararların hiçbiri o an gözüme yanlış gözükmemişti.

İşim beni tatmin etmiyordu. Çoğu gece yalnız uyuyordum. Aynaya baktığımda, otuzlarının başında mutsuz bir kadın görüyordum.

Televizyon merkezi benim hayatımın sahibiydi. Her hareket onların emrine göre yapılıyordu. Mesai saatlerim alışılmadık olduğu için flört edinmeye bile yeltenmemiştim. Hangi adam dörtte yemek yiyip yedide yatakta olmak isterdi ki? Yirmilerimdeyken bu çok da büyük bir dert değildi. Doğru adamın en sonunda karşıma çıkacağını düşünürdüm. Vakti geldiğinde taşlar yerine oturacaktı. Evlenecektim. Aile kuracaktım.

Evet, taşlar yerine oturmadı. Seattle'da kalsaydım asla oturmayacaktı.

Clifton Forge benim yeni başlangıcımdı. Gelecekten umduğum beklentilerimi tekrar kontrol ettim. Fiziksel olarak hâlâ elverişliyken, bir adamla tanışıp çocuk sahibi olabilme şansım gittikçe azalıyordu. O yüzden yaşlı bir kız kurusu olmak benim izleyeceğim yol olacaksa, en azından lanet mesleğimden keyif almalıydım.

Seattle'daki kariyerim tam bir fiyaskoydu. Ağ yöneticilerim eninde sonunda daha özgür olacağıma dair vaat üzerine vaat verdiler. Başka gazetecilerle röportaj ve onaylanmış konuşma kartlarından okuma yapmak yerine kendi hikâyelerimi anlatma fırsatı elde edeceğime dair bana güvence verdiler.

Ya yalan söylemişlerdi ya da yeteneğimin olduğunu düşünmüyorlardı.

Ne olursa olsun, eve tamamen başarısız hissederek geri taşınmıştım. Öyle miydim?

Belki de öyleydim. Ya da belki kamera karşısında olmasam ve insanlar yüzüm için değil, beynim için bana ihtiyaç duysa sonunda kendimi gösterirdim. Yeterince iyi olduğumu kanıtlardım.

Hayatımı gazeteciliğe adadım. Gizlenmiş gerçekleri bulup gömülmüş yalanları ortaya çıkarmaya. Bu bir işten fazlasıydı, bu benim tutkumdu. Bu tuhaf kasabanm yüzeyinin altında pusuya yatmış efsane bir hikâye varsa, onu anlatırdım.

Draven Slater'ın dahil olduğu cinayet soruşturması mı? *Adımı listeye yazın.*

Tamirhanenin karşısındaki sokağın kavşağında başıboş dolanırken ve dikiz aynasından kırmızıyla mavi ışık manzarasına karşı tetikteyken ayağım gaz pedalının etrafında geziniyordu. Eğer şef, Draven'ı tutuklamaya bu yoldan geliyorsa, çok da önüne geçmiş sayılmazdım.

Tabii doğru yoldaysam.

Draven'ın evde olup tamirhanede olmama, polislerin de oraya doğru gidiyor olma ihtimali de vardı. Planıma sadık kaldım. Draven'ın izini sürebilmiş olsam da olmasam da tamirhaneye gidecektim.

Bugün Dash Slater'la görüşeceğim gündü. Bugün rakibimi ölçebilecektim.

Sabah üzerime geçirdiğim kazağımı çıkarırken dizimle direksiyonu sabitledim. Şansıma, alttaki siyah atletimin göğüs dekoltesi vardı, deodorant izlerinden de yoksundu. Tek elimle aracı sürerken diğeriyle çantamdan acil durum kuru şampuanını kapıp sıktım, ardından saçımı kabarttım. Sonrasında park yerine girmeden saniyeler önce koyu gül rengindeki rujumdan bir kat sürdüm.

Tamirhanenin kendisi kocamandı. Daha önce önünden birkaç kez geçmiştim ama hiç durmamıştım. *Audi* marka arabamın üstünden yükselen dört açık servis kapısının önünde park hâlinde bulunmak, şimdi daha da göz korkutucu geliyordu.

Uzun, asfalt park yerinin sonunda bir bina, küçük bir ağaç korusunun yanına sokulmuştu. Pencereler simsiyahtı, ön kapının kulpunda düğümlenmiş, kalın bir zincir vardı. Tutturulmuş asma kilit gün ışığında parlıyordu.

Burası Tin Gypsylerin önceki karargâhı olmalıydı. Bir kulüp binasıydı, bu tarz çeteler böyle diyordu galiba. Bu kulüp binasının önünde hiç araba veya motosiklet yoktu. Binayı çevreleyen çimler biçilme vaktini çoktan geçmişti.

Genel bir bakışla bina kapatılmış, terk edilmiş gibi görünüyordu. Ancak kaç tane adamın bu asma kilide erişimi vardı? Kaç tane adam güneş battıktan sonra içeri geçmişti? Kaç tane adam gizli arka kapıdan girmişti?

Binanın dış görünüşüne aldanmayı reddettim. Dışarıdan elbette harabe gibi duruyordu. Yoksa bu kapalı kapılar ardında büyüyüp gelişiyor muydu?

Aynalarımdan gördüğüm kadarıyla, tamirhanenin arazisini sınırlandıran uzun tel örgünün karşısına park edilmiş bir dizi motosiklet vardı. Örgünün sonunda arabalar duruyordu, bazıları tamir veya restore edilmeyi bekliyormuş gibi muşambayla kaplıydı. Önümdeki dört servis bölmesi de araçlarla doluydu, üç kamyonetle bir kırmızı klasik araba bulunuyordu.

Tamirhanenin çelik cephesi sabah güneşi sayesinde ışıl ışıldı. Ofis, sokağa en yakın olan yerdeydi ve kapısının üstündeki tabela, tabela bile sayılmazdı. Büyükçe yazılmış "*Clifton Forge Tamirhanesi*" kelimeleri, çelik binaya henüz kirlenmemiş, capcanlı kırmızı, siyah, yeşil ve sarı renkleriyle boyanmıştı.

Tamirhanedeki araçları geçtim, bu mekân kusursuzdu. Beklediğim gibi kanunsuz, karanlık bir yere benzemiyordu. Floresan lambalar çoğunlukla lekesiz gibi görünen beton zemini

aydınlatıyordu. Duvar boyunca uzanan kırmızı araç tezgâhları temiz ve yeni duruyordu. Bu mekân âdeta *para* diye bağırıyordu. Rutin yağ değişimleriyle lastik rotasyonları yapan küçük kasaba tamirhanesinin kazanabileceğinden daha fazla paradan bahsediyordum.

Dikiz aynasından saçımla rujumu son bir kez kontrol edip dışarı adım attım. Arabamın kapısını kapatır kapatmaz, iki araba tamircisi çalıştıkları kamyonet kaputunun altmdan belirdi.

"Günaydın." İçlerinden biri beni baştan aşağı süzmeden önce eliyle selam verdi. Dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. Gördüğü şeyi beğenmişti.

Kolsuz bluzum ilk golünü attı.

"Günaydın." İki adam da uzun adımlarla bana yaklaşırken onları selamladım.

İkisi de kot tulumla kalın tabanlı bot giyiyordu. Daha zayıf olanının saçı kısaydı, boynundan aşağı doğru yol alan ve tulumunun yakasının altında kaybolan siyah bir dövmeyi ortaya çıkarıyordu. Daha iri olan adamın koyu saçları arkadan toplanmış, tulumunun düğmeleri iliklenmek yerine beline dolanmıştı. Göğsü beyaz bir atletle kaplıydı. Kaslı iki kolu renkli dövmeleri dışında açıktaydı.

Belki de tamirhanenin parayı kırmasının sebebi buydu. Eyaletin yarısındaki bekâr kadınlar, bu seksi tamirciler arabalarının yağlarını değiştirsin diye buraya kesin sürerdi. Yine de benim peşinde olduğum kişi bu iki yakışıklı adam değildi.

Draven neredeydi? Ofisinde kahve içtiğini umuyordum.

"Sizin için ne yapabiliriz, hanımefendi?" diye sordu kısa saçlı adam. Kırmızı renkli bir bez parçasıyla siyaha boyanmış ellerini siliyordu.

"Gerçekten çok uzun zamandır yağ değiştirmem gerekiyor." Onlara abartılı bir asık surat yolladım. "Araba işlerini önceliklendirmede çok kötüyüm. Bu sabah beni araya sıkıştırmanızın hiçbir yolu yok sanırım, değil mi?"

Adamlar kendi aralarında bakışıp başlarını salladılar fakat ikisi de cevap veremeden arkalarından derin bir ses yükseldi. "Günaydın."

Tamirciler iki yana çekilip bir kişiyi ortaya çıkardı, bana doğru gelen Dash Slater'dan başkası değildi. Adımları kararlıydı. Hatta oldukça kuvvetliydi. Onunla burada görüşmeyi bekliyordum, aslında umuyordum. Yine de fiziksel ve zihinsel olarak buna hazırlanmamıştım.

Bakışlarımız buluştuğunda, kalbim nefes almamı imkânsızlaştırarak gümledi.

Zihnim bomboştu, uzun bacaklarıyla şu kalın, şişkin uyluklarını saran siyah kotundan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Hiçbir adamın Dash gibi hareket ettiğini görmemiştim, her adımında özgüven ve karizma taşıyordu. Ela gözlerinin titreşimle birbirine dolanarak girdap oluşturan yeşil, altın, kahverengi renkleri beni tuzağına düşürmekle tehdit ediyordu.

Vücudum bana ihanet ediyor, karnımdaki titreme mantığımı rahatsız ediyordu. Buraya bir hikâye için gelmiştim. Adamın sırlarını teker teker çalıp manşetlere yaymak için buradaydım. İçimdeki bu toy, hayvani içgüdü ahmakçaydı.

Ancak *kahretsin*, adam ateşliydi.

Dash'in siyah tişörtü göğüs kaslarının üzerinde gerilerek esnemişti. Şiş kol kaslarının etrafında sıkılaşmıştı. Kollarında açıkta kalan teni, her iki koluna dolanmış dövme dizisini saymazsak bronzlaşmış ve pürüzsüzdü.

Sıcaktı. Sarsıcıydı. Aklımda "S" harfiyle başlayan bir kelime daha vardı ama konuşmak amacıyla bana iyice yaklaştığında, gelişmiş kelime dağarcığımı kaybettim.

Cidden... *kahretsin.*

Her zaman efendi adam profilini tercih ederdim. Kirli sakal benim olayım değildi. *Bu adam* benim olayım değildi. Mavi gözleri severdim, ela değil. Kısa saçı tercih ederdim, Dash'in kahverengi dağınık saçları en son birkaç hafta önce kesilmiş gibi duruyordu.

Bu reaksiyon tamamen kimyasaldı, büyük olasılıkla şeyden beri bir adamla birlikte olmadığımdan, yani... Aylar çift haneye erişince saymayı bırakmıştım.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz, hanımefendi?" diye sordu Dash. İki adamla arasındaki boşluğu doldurup bacaklarını genişçe açmıştı.

"Arabam." *Audi*'ye doğru elimi çevirdim. "Yağ değişimine ihtiyacı var."

Güneş, yeryüzüne bir miktar yaklaşmış olmalıydı çünkü hava cehennem gibi olmuştu. Bakışları bir anlığına göğüslerime kaydığında göğüs dekoltemde boncuk gibi terler birikti. Onlara birkaç saliseden fazla bakmamıştı ama dikkatini çektiği aşikârdı.

Kolsuz bluzum ikinci golünü attı.

Dash uzun saçlı adama bakıp çenesini tamirhaneye doğru uzattı. Adam başını salladı, diğer adama homurdandıktan sonra ikili hiçbir şey söylemeden işlerinin başına geri döndü.

Buralarda bu şekilde mi iletişim kuruluyordu? Çene işareti ve homurdanmayla? Bu bir röportajı zorlaştırır, kısaltırdı.

Dash yalnız olduğumuza emin olmak için omzunun arkasından bir bakış attı, sonra bana uzaktan gördüğüm o meşhur

seksi sırıtışını yolladı. Yüz yüzeyken baş döndürücüydü. "Yağ değişimini halledeceğiz. Arabanın tümü de elden geçsin. Bizden olsun."

"Bu harika olur." Sesimi nötr ve neşeli tutmaya çalıştım. "Ama ücreti neyse ödeyeceğim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Dash bir adım yaklaştı, 1.80 civarındaki boyuyla güneş ışığının bir kısmını kapatıyordu.

Doğal içgüdülerim geriye kaçıp mesafemi korumaktan yanaydı ama bir milim bile kıpırdamadım.

Belki de sadece daha yakın durmak istiyordu. Ancak yıllar önce kibirli adamların, sık sık varlıklarının gücünü kadınlar üzerinde test ettiklerini öğrenmiştim. Kadının üzerine ne kadar gidebildiklerini görmek için küçük jestler yaparlardı, özellikle kadın bir muhabirse.

İrkilir miyim diye saçımın bir tutamına dokunurlardı. Boyun eğer miyim diye dimdik dururlardı. Geri adım atar mıyım diye fazla yakın dururlardı.

Ya Dash kim olduğumu tam olarak bildiğinden, kuyruğumu kıstırıp kaçar mıyım diye görmek istiyordu ya da kendinden o kadar emindi ki bir sırıtış ile yağ değişiminin beni dizlerimin üstüne çöktürüp, *bizden olsun* dediği servisi ödemek için bana kemerini açtıracağını düşünüyordu.

"Buralarda yeni misin?" diye sordu.

"Öyleyim."

Mırıldandı. "Seni daha önce görmediğime şaşırdım."

"Pek fazla dışarı çıkmıyorum." Etrafımızdaki hava ağırlaşmıştı, sanki kişisel alanımın yerini tuğla duvar almıştı ve bahar esintisi bunu geçemiyordu.

"Çok yazık. Çıkmaya karar verdiğinde *The Betsy*'ye uğra, belki bir ara sana bira ısmarlarım."

"Belki." Belki de *ısmarlayamazsın.*

The Betsy, Clifton Forge'un meşhur olmayan kalitesiz, ucuz bir barıydı. Kesinlikle benim ortamım değildi.

"Siz çocuklar motosiklete gerçekten düşkün olmalısınız." Dönüp arkamda dizilmiş olanları gösterdim.

"Öyle denebilir. Çoğumuz burada süreriz."

"Daha önce hiç binmedim."

"Öyle mi?" Sırıttı. "Bunlar gibisi yoktur. Belki sana bira ısmarlamadan önce seni bir tur bindiririm."

Tur kelimesini vurgulama şekli nefesimi sekteye uğrattı. Bakışlarım onunkilere kilitlenirken aramızdan bir ısı dalgası geçti. İkimiz de bambaşka bir motosiklet turu mu hayal ediyorduk? Engellemeye yönelik tüm çabama rağmen, aklımdaki tek şey bacaklarımı dar kalçasına genişçe açmamın görüntüsüydü. Gözlerindeki aç bakışlardan anladığım kadarıyla o da benzer bir zihin görüntüsüne sahipti.

"Hangisi senin?" diye sordum, cinsel düşüncelerimi zihnimden kazırken.

Bir kolunu kaldırdı, küçük bir hareketle bileğini dirseğime sürtmesi tesadüfi gözükebilecek ama kesinlikle bilerek yapılmış bir şeydi. "Ortadaki siyah olan."

"Dash." Kaplamanın üzerine alevlerle donatılmış ismi okudum. "İsmin bu mu?"

"Ta kendisi." İkimizin arasında elini havaya kaldırdı. "Dash Slater."

Elimi eline kaydırdım, parmaklarım onun uzun parmakları arasında kaybolurken kalbimin kanat çırpmasını reddediyordum. "Dash. İlginç bir isimmiş."

"Lakap."

"Gerçek ismin ne öyleyse?"

Elimi bırakırken gülümsedi. "Bu, bir kadına ancak ona bira ısmarladıktan sonra söyleyebileceğim bir sır."

"Ne büyük talihsizlik. Sadece, gerçek ismini bildiğim adamlarla bira içerim."

Dash kıkırdadı. "Kingston."

"Kingston Slater ama lakabın Dash. Sana kimse King demiyor mu?"

"Kimse bunu ikinci kez söyleyecek kadar yaşamadı," diye alay etti.

"Bunu bilmek güzel." Güldüm, herhangi bir fotoğraf fırsatı doğarsa diye cebimden telefonumu dikkatlice çıkardım. Sonra elimle yüzümü yelledim. "Burası çok mu sıcak? Bekleme odası ya da oturabileceğim serin bir yeriniz var mı?"

Belki yakında hapse tıkılacak babanın takıldığı bir yer mesela? Polisler ortaya çıkarsa tabii. Gelmeleri neden bu kadar uzun sürmüştü?

"Hadi gel." Kafasıyla ofisin kapısını işaret etti. "Benim ofisimde bekleyebilirsin."

Henüz üç adım atabilmiştik ki siren gürültüsü olmadan, parlayan ışıklarıyla bir polis aracı park yerine girdi. *İşte bu!* Zaferle kollarımı havaya atma dürtüme karşı geldim.

Dash durdu, polisten beni koruma amacıyla kolunu beni çevreleyecek şekilde kaldırdı. Koruyucu bir hareketti, eski bir suçludan açıkça beklemediğim bir şeydi. Tam tersi, yetkililerden kendisini korumak için beni kullanması gerekmiyor muydu?

İki polis memuru devriye arabasını saniyeler içinde terk etti. "Draven Slater'ı arıyoruz."

Dash kollarını göğsünde kavuşturarak öne çıktı. "Ondan ne istiyorsunuz?"

Polisler cevap vermedi. Süratlerini kesmeden uygun adımla ofis kapısına yürüdüler. Gözden kayboldukları anda bir başka polis aracı park yerine geldi. Bu aracın içinde şef vardı.

Marcus yolcu koltuğundan ayrılıp Dash'le bana doğru yürüdü, yaklaştığında güneş gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Burada ne arıyorsun, Bryce?"

"Arabamın yağını değiştirmeye geldim."

"Sana uzak durmanı söylediğimi sanıyordum."

"Bu araba yepyeni, şef." Sırıttım. "Beni uzun süre götürmesini istiyorum, duydum ki araç bakımı bu işin sırrıymış."

Şefin gözleri kısıldı, bıyığının köşeleri aşağı kıvrıldı. *Demek ki rahatsız olduğunda suratı buna benziyor.* Bir daha asla gülümsemesini karıştırmayacaktım.

"Neler oluyor, Marcus?" diye sordu Dash, bakışları ikimizin arasında gidip gelirken.

"Babanı içeri alıyoruz."

"Neden?"

"Bunu sana söyleyemem."

Dash nefesini verirken bir şeylere söylendi. "O zaman bana ne *söyleyebilirsin?*"

"Yanında o varken mi?" Marcus benim tarafıma parmağını gösterdi. "Kayıt altında hiçbir şey söyleyemem, şu an için. Umarım ona bu pazarın *Tribune*'unda karşılaşabileceğin hiçbir şey söylememişsindir."

"Ne?" Dash'in ağzı açık kaldı.

"Kasabadaki yeni muhabir o."

Dash'in yüzü benden tarafa hızla döndü. "*Sen* yeni muhabir misin? Bir adamı işe aldılar sanıyordum."

"Evet, bunu sıklıkla yaşıyorum. Sorun benim ismimde. Her zaman karışıklığa sebep oluyor." Omzumu silktim. "Bryce Ryan, *Clifton Forge Tribune*."

Dash'in burun delikleri genişledi. *The Betsy*'de bira ısmarlama davetiyem tam olarak şu an feshedilmişti.

Tamirhanenin ofis kapısı birden ardına kadar açıldı ve iki polis memuru bileğinde kelepçeyle Draven Slater'ı dışarı çıkardı.

Gülümseme dürtümle savaştım, bugün beni kutsadıkları için içimden gazeteci meleklere *teşekkür ederim* mesajı yolladım.

Dash'e, "Avukatımızı ara," diye emir verdi Draven. Çenesini oğlununkinden bile daha da sinirli bir şekilde sıkmıştı.

Draven devriye aracının arkasına sürüklenirken, Dash sadece başını sallamakla yetindi.

Beyaz, kısa saçlı bir kadın dışarıdaki kalabalığı takip ederek ofisten çıkıp Dash'in yanına koştu. İki tamirci de tamirhaneden bizim tarafımıza doğru yürüyordu.

Polis aracı hızla çekip gitmeden önce telefonumla fotoğraf çekmek için acele ettim. Gazetede tam zamanlı fotoğrafçı tutmamıştık, akıllı telefonlar yeterli işi görürken onlardan birine ihtiyaç duymuyorduk.

Araçla Draven gözlerden uzaklaştığında Dash, hızla şefe döndü. "Ne haltlar dönüyor?"

"Dash, sorgu için bizimle merkeze gelmeni istiyorum."

"Hayır. Bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemeden asla."

Şef başını iki yana salladı. "Merkezde."

Havada asılı kalan duraksama, iki adamın arasındaki gerilim kadar boğucuydu. Dash'in kımıldayacağını düşünmüyordum ama sonunda başıyla onayladı.

"Merkezde," diye tekrarladı Marcus, aracına yürümeden önce bana bir tane daha kaş çatma yolladı.

"Neler oluyor?" Ofisteki kadın Dash'in koluna dokundu. "Neden onu tutukladılar?"

"Bilmiyorum." Şefin aracı sokağın sonunda yok olurken Dash aracın stop lambalarına bakmayı sürdürdü, sonra dikkatini bana çevirdi. "Sen ne halt istiyorsun?"

"Baban bir cinayet soruşturmasında şüpheli. Buna bir yorumun var mı?"

"Cinayet mi?" Kadının ağzı açık kalırken iri tamirci küfretti. "Siktir."

Oysa Dash, sorum karşısında sadece daha da sertleşti, ifadesi taşa dönmüştü. "Mülkümden defol."

"Yani babanın katil olabileceği gerçeğine dair bir yorumun yok, öyle mi?" 'Olabileceği' cömert bir kelimeydi. "Ya da bunu zaten biliyor muydun?"

"Canın cehenneme, bayan." Kadın tükürürken Dash ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. İfadesi sertliğini koruyordu ama buz gibi bakışlarının ardında o zihin hızla dönüyordu.

"Bunu yorumsuz olarak kabul ediyorum." Göz kırpıp arabama döndüm, ensemi karıncalandıran bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Bryce." Dash'in sesi park yeri boyunca gürleyerek adımlarımın donmasına neden oldu.

Omzumun üzerinden bakıp ona sadece kulağımı verdim.

"Sana bir yorum vereceğim." Sesi çetindi, boyun eğmezdi, omurgamdan aşağı ürpertiler yolladı. "Tek uyarı. Bu işten uzak dur."

Şerefsiz. Beni korkutup kaçıramazdı. Bu benim hikâyemdi. İstese de istemese de bunu anlatacaktım. Hızla arkamı dönüp kendi bakışlarımı onunkiyle aynı seviyeye getirdim.

"Sonra görüşürüz, *King*."

3. Bölüm

Dash

Az önce ne halt olmuştu?

Bryce'ın beyaz *Audi*'si park yerinden uzaklaşırken başımı sallayıp son beş dakikayı zihnimde tekrar oynattım.

Babamla ofiste içtiğimiz bir kupa sıcak kahveden sonra tamirhaneye çıkmıştım. Kırmızı, '68 model *Mustang GT* restorasyonuna devam etmeye hazırdım. Seksi, uzun bacaklı ve güzel göğüslü bir kumral yağ değiştirmek için uğradığı sırada, lanet sabahım harika bir şekilde yolunda gidiyordu. Flörtüme karşılık vererek bana son derece cazip gülüşünü gösterdiğinde sabahım daha da güzelleşmişti. Sonra büyük ikramiyeyi tutturduğumu anladım çünkü o da hazırcevaptı. Aramızdaki sıcaklık âdeta yoğun, yakıcı bir mavi alev gibiydi.

Bir şeylerin yolunda olmadığını bilmem gerekirdi. Gerçek olamayacak kadar iyi kadınlar her zaman bela arardı. Bu kadın da bana sadece bir hikâye için yem atıyordu.

Lanet olsun, bu yemi yutmuştum. Sorgusuz sualsiz.

Polisler ortaya bile çıkmadan önce Bryce, babamın tutuklanacağını nasıl bilebilmişti? Daha iyi bir soru: Ben nasıl bilememiştim?

Benim irtibatım yoktu.

Kısa bir süre önce, kulüp hâlâ etkinliğini sürdürürken, polisler benim veya ailemin peşine düşse bunu bilen ilk kişi ben olurdum. Tabii yasalar lehine yaşamanm da avantajları vardı. Çoğunlukla, midemi kemiren bir his ve uyandığımda ya öldürüleceğimin ya da ömrümün sonuna kadar hapse yollanacağımın daimi korkusu olmadan hayatı sürdürmek keyifliydi.

Rehavete kapılmaya başlamıştım. Tembelleşmiştim. Umursamaz olmuştum. Gardımı düşürmüştüm.

Şimdi babam hapishane hücresine tıkılmak üzere alıkonulmuştu. *Siktir.*

"Dash." Presley dikkatimi çekmek için koluma dokundu.

İrkildim ve aşağı, güneşte parlayan beyaz saçlarına gözümü kısarak ona doğru baktım. "Ne var?"

"Ne var?" diyerek beni taklit etti. "Baban konusunda ne yapacaksın? Bundan haberin var mıydı?"

"Evet. Yakında tutuklanacağını bilerek rahat rahat sabah kahvesini içmesini izledim, seninle uğraşmasına izin verdim," diye patladım. "Hayır, hiçbir fikrim yoktu."

Presley kaşlarını çattı ama sessiz kaldı.

"O kız cinayetten söz etti." Emmett yüzünün önünden uzunca bir saç tutamını itti. "Doğru mu duydum?"

Evet. "Cinayetten söz etti."

Cinayetten söz eden Bryce'ın şehvetli sesi kulağıma ilk eriştiğinde çok kusursuzca gelmişti. Babam hapse tıkılmıştı ve ben de meraklı, lanet bir muhabir tarafından hezimete uğramıştım. Dudaklarım kıvrıldı. Basından, neredeyse polislerle avukatlardan kaçındığım kadar kaçınırdım. Bu boku çözene kadar bu üçüyle uğraşmak zorundaydım.

"Jim'i ara," diyerek Emmett'a komut verdim. "Ona olanları anlat."

Başını salladı, tamirhaneye yürürken avukatımızı arayıp telefonu kulağına koydu.

Emmett benim sağ kolumdu, Tin Gypsy Motosiklet Kulübü tarih olsa da hâlâ benim yanımdaydı. Her zaman yanımda olmuştu.

Kulüpte birlikte büyümüştük. Çocukken ailelerimiz bir araya geldiğinde oyunlar oynardık. Benden üç yaş küçüktü ama tüm okul hayatımız boyunca çok yakın arkadaştık. Tıpkı babalarımızın olduğu gibi sonrasında kulüp kardeşleri olmuştuk.

Birlikte sayısız kez kanunlara karşı gelmiş, asla gün yüzü görmeyecek derecede karanlık işler yapmıştık. Geçen hafta *The Betsy*'de birer bira içerken hayatlarımızın ne kadar sakinleştiği konusunda şakalaşarak konuşmuştuk.

Sanırım tahtaya vurmalıydık.

"Isaiah, işine dön," diye emrettim. "Bugünün diğerlerinden bir farkı yokmuş gibi davran. Eğer biri gelip babam hakkında bir şeyler sorarsa hiçbir bok bilmiyorsun."

Başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?"

"Hepimizi idare etmen gerekecek. Halledebilir misin?"

"Hallederim." Isaiah dönüp tamirhaneye girdi, elinde hâlâ cıvata anahtarı vardı. Onu sadece birkaç hafta önce işe almıştık ama içgüdülerim fazladan işin de çok rahat altından kalkabileceğini söylüyordu.

Isaiah sessizdi, yeterince arkadaş canlısıydı ama sosyal biri değildi. İş sonrası bizle bira içmeye ya da çocuklarla ve benimle tamirhanede saatlerce takılmaya gelmezdi. Yine de iyi bir tamirciydi, işe zamanında gelirdi. Hangi şeytanlarla mücadeledeyse, hepsini kendisine saklıyordu.

Tamirhanenin yöneticisi olarak babamın unvanını, yıllar önce emekli olduğunda ben devralmıştım. Muhasebe veya insan kaynaklarıyla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Babam da tüm gün evde tek başına oturuyor, arada bir gelip yardım ediyordu. Bana başka bir tamirci bulmasını istediğimde Isaiah'yı getirmişti.

Isaiah'yı mülakata bile almamıştım çünkü Draven Slater birini onaylamışsa, onun sezgilerine güvenirdiniz.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Presley.

"Leo hangi cehennemde?"

"Tahminime göre mi?" Gözlerini devirdi. "Yatağında."

"Onu arayıp kıçını yataktan kaldırmasını söyle. Gerekirse evine git. Polis merkezinden döndüğümde onu çalışırken görmeyi bekliyorum. Sonra hepimiz konuşacağız."

Başını sallayıp ofise yöneldi.

"Pres," diye seslenip onu durdurdum. "Başka aramalar da yap. Kasabada birileri bir şeyler duymuş mu diye bak bakalım. Tedbirli bir şekilde."

"Tamam." Başım tekrar sallayıp ofise doğru hızlanırken motosikletime atladım.

Polis merkezinin yolunda, beyaz bir araç ters yöne doğru hızla yanımdan geçti ve aklım anında Bryce'a kaydı.

Emmett bana kasabada yeni bir muhabir olduğunu söylemişti ama o *adamın* adı Bryce Ryan'dı. Dolgun, gül rengi dudaklı ve çikolata kahvesi saçlı bir kadın kesinlikle beklemiyordum.

Emmett hariç herhangi biri, bana muhabirin erkek olduğunu düşündürdüğü için kırık bir burunla uğraşmak zorunda kalırdı. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa Emmett da bir kadın beklemiyordu.

Presley ne zaman ofiste küçük kasaba dedikodusu döndürmek istese ortadan kaybolduğum için başıma geleni hak etmiştim. Muhabbetin dışında kalmak benim hatamdı. Bryce'tan bahsetmiyordum bile... yani, kız iyiydi.

Beni aptal yerine koyup kullanmıştı. Siktir, ona gerçek ismimi bile söylemiştim ve sadece beş dakika tamirhanede bulunmuştu. Isaiah bile benim gerçek ismimi bilmiyordu, üstelik biz her gün yan yana çalışıyorduk.

Beyaz gülüşünün bir ışıltısı, parlayan o güzelim kahve gözler... Hemen dilim çözülmüştü. Otuz beş yaşında, kafa dağıtmak için ulaşabileceği bir sürü kadını olan biri yerine, çaresizce kızın pantolonuna girmek isteyen azgın bir ergen gibi davranmıştım.

Siktiğimin muhabirleri. Yıllardır gazete veya muhabirler hakkında endişelenmemiştim ama Bryce, o ezber bozan bir şeydi.

Önceki gazete sahipleri baş belası olamayacak kadar aptaldı. Yeni sahibi ise, Bryce'ın babası olmalıydı. Clifton Forge'a yıllar önce gelmişti ama Lane Ryan tüm haber niteliği taşıyan şeyleri kaçırmıştı.

Lane bizi kendi hâlimize bırakmıştı. Karısının aracının bakımı için buraya geldiği tüm zamanlarda kulüp hakkında bize bir soru bile sormamıştı. Geçmişi geçmişte bırakmaya kararlıydı.

Oysa Bryce açtı. Giderayak söylediği iğneli sözlerin yüzünde yarattığı ifade çok şevkliydi. Geri çekilmektense her şeyini riske atmaya hazırdı. Normal bir zamanda, bir baş belası olurdu. Ancak babam gerçekten bir cinayet şüphelisiyse, işler sadece daha da kötüye gidecekti.

Kim öldürülmüştü? Kasabadaki bir cinayeti ben nasıl duymamıştım? Eski bağlantılarım bir kenara, cinayet küçük bir kasaba

için büyük bir haberdi. Ceset bulunur bulunmaz dakikalar içinde kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılması gerekiyordu. Yoksa... Marcus geçmişten bir ceset mi bulmuştu? Geçmişimizdeki günahlarımız bizi yakalamış mıydı?

Kulüp olarak cinayetlerden temize çıkmıştık çünkü öldürdüğümüz adamlar da bu durumda aynısını yapardı. Ya da ailelerimiz. Şeytanın ta kendisi olmamıza rağmen, dünyayı kötü adamlardan temizlemiştik. Suçluyduk, buna şüphe yoktu. Ne var ki bu, hepimiz hayatımızın geri kalanını eyalet hapishanesinde geçirmek istiyoruz demek değildi.

Trafik kurallarına uymaya zahmet bile etmeden Clifton Forge sokaklarında hızla sürdüm. Merkeze vardığımda şef beni öndeki bankoda bekliyordu.

"Dash." Onu ofisine kadar takip etmem için hareketlendi. Kapı kapanır kapanmaz masasının arkasındaki koltuğa oturup, açık paketten bir meyan kökü şekeri çıkardı.

"Babam nerede?"

"Otursana," dedi lokmasını çiğnerken.

Kollarımı kavuşturdum. "Ayakta duracağım. Konuşmaya başla."

"Sana söyleyebileceğim pek bir şey yok. Bir suçu soruşturuyoruz ve..."

"Cinayeti demek istedin."

Çiğnemesi durdu. "Bunu nerden duydun?"

Marcus'un şoku gerçekti. Sanırım memurlarına sessiz kalmalarını söylemişti ama Bryce onlardan bir adım öndeydi. "Yeni arkadaşın, muhabir olan, bana babamın cinayet suçlamasıyla tutuklanması hakkında bir yorumum olup olmadığını sordu. Ne siktiğimin olayı dönüyor burada?"

Marcus lokmasını yutup yeni bir ısırık aldığında alnında bir damar belirginleşti. "Babanın akşam beşle sabah altı saatleri arasında nerede bulunduğunu biliyor musun?"

"Belki." Bir rahatlama dalgası kalbimin atışını yavaşlatsa da kıpırdamadım. Marcus dün akşamdan bahsediyordu. *Şükürler olsun.* Geçmiş, geçmişte kalmak zorundaydı. Ayrıca babam dün gece kimseyi öldürmediğinden, bu bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

"Ee, neredeydi?"

"İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyor, o zaman niye soruyorsun?"

"Baban avukatı gelene kadar sorguyu reddediyor."

"İyi."

"*İkiniz de* iş birliği yaparsanız bize yardımcı olursunuz."

Biz kimseyle iş birliği yapmazdık, özellikle de polislerle. Ağzımı açıp yanlış bir şey söylersem, Marcus beni suç ortağı olarak damgalayıp babamın yanındaki hücreye yollardı. Bugün için parmaklıkların ardında bir Slater yeterliydi.

Sessizliğimi koruduğumda Marcus kaşlarını çattı. "Konuşmayacaksan ben de konuşmayacağım."

"Güzel." Kapıya doğru döndüm, çıkarken kapıyı öyle sert çarptım ki merkezden hışımla ayrılırken duvardaki bir resim yerinden oynadı.

Pek bir şey öğrenememiştim ama öğrendiklerim yeterliydi. *Şimdilik.*

Motoruma atladım, gözlüklerimi taktım ve telefonumu çıkarıp abimi aradım.

"Dash." Nick sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi. Son yedi yıldır, karısıyla yeniden bir araya geldiğinden beri kalıcı şekilde yüzüne yerleşen bir gülümsemeydi. "N'aber?"

"Konuşmamız gerekiyor. Meşgul müsün?"

"Bir saniye." Telefonu omzuna veya bir yere koymuş olmalıydı çünkü bağırırken sesi boğuklaştı. "Uzaklaş, dostum. Daha uzağa git. Son kez."

Telefondan acele bir ses geldi, Nick telefona geri döndüğünde kahkahasını duyabiliyordum. "Bu çocuk yok mu? Müsaade etsem tüm gün kovalamaca oynayacak. Gittikçe daha iyi oluyor. Yani henüz altı yaşında ama doğuştan yeteneği var."

"Geleceğin top tutucusu." Sırıttım. Draven, benim yeğenim ve babamın adaşı, Nick'in kopyasıydı. Ayrıca Nick'in her daim refakatçisiydi. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet. Draven benimle birkaç saatliğine garajda takılıyor. Emmy, Nora'yı kulaklarını deldirmeye götürdü."

"Ah... daha küçük değil mi?" Nora geçenlerde dört yaşına girmişti.

"Bu konuyu hiç açma," diyerek homurdandı Nick. "Ama şu an Emmy'yle bunu tartışmayacağım."

"Neden? Seni kızdırdı mı?"

"Hayır, o..." Derin bir nefes verdi. "Herkese söylemeyi bekliyorduk ama Emmy hamile. Ya da *hamileydi*. Geçen hafta düşük yaptı."

"Lanet olsun, kardeşim." Elim kalbime gitti. "Çok üzgünüm."

"Evet, ben de. Emmy zor bir zamandan geçiyor. O yüzden Nora'nın kulaklarını deldirip Bozeman'da anne kız günü geçirmek istiyorsa, hiçbir lanet şey söylemeyeceğim."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, bunu atlatacağız. Senden n'aber?"

Burun kemiğimi sıktım. En son isteyeceğim şey Nick'in omzuna bir yük daha eklemekti ama söylemek zorundaydım. "Bazı kötü haberlerim var. Keşke bekletebileceğim cinsten olsaydı."

"Söyle bana."

"Dün gece birisi öldürülmüş. Ya babam yaptı ya kimin yaptığını biliyor ya da biri suçu onun üzerine yıkmaya çalışıyor. Yarım saat önce babamı tutukladılar."

"Siktir," diye küfretti Nick. "Başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Polisler konuşmuyor." Olayı eksik bilmemin sebebinin seksi, hilekâr bir muhabir olduğunu ona söylemeyecektim. "Babam avukatını istedi. Jim onunla görüşür görüşmez daha fazlasını öğreneceğim."

"Emmy'ye haber vermem gerekiyor. En yakın zamanda orda olacağız."

"Hayır, sakın gelmeyin," dedim ona. "Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Sadece haberin olsun istedim."

"Dash, bir cinayetten söz ediyoruz."

"Kesinlikle. Sen, Emmeline, çocuklar... Bu pisliğin yakınında bile olmamanız gerekiyor." Prescott'ta kalıp oğluyla yakalama oyunları oynamalı, kızını öpmeli, eşine sıkıca tutunmalıydı.

"İyi, tamam." Nick derin bir nefes verdi. "Ama bana ihtiyacın olursa oraya gelirim."

"Biliyorum. Seni güncellerim."

"Her zaman bir şey çıkar," diye kendi kendine söylendi.

"Uzun süredir olmamıştı."

"Doğru. Sence... Sence o mu yaptı?"

Polis merkezinin gri dış kaplamasına bakıp babamı bu duvarların içinde, sorgu odasında hayal ettim. Elleri kelepçeli, rahatsız bir sandalyede oturup kalitesiz, ucuz bir masada dinlenmeye çalışırken.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Belki. Yapmışsa, bir sebebi olmalı. Eğer yapmamışsa, Clifton Forge kesinlikle çocuklarını getirmeni istediğim bir yer değil."

Eğer biri babamın peşindeyse, hepimizin peşinde olabilirdi.

"Arkanı kolla," dedim Nick'e.

"Sen de."

Telefon konuşmasını sonlandırıp motosikleti çalıştırdım. Sokakları hızla geçerken motorun verdiği his, titreşim ve gürültü beni rahatlatıyordu. Bu koltuğun üstünde uzun saatler geçiriyor, yüzlerce kilometre yapıyor, kulübün yeni stratejilerini düşünüyordum.

Geçtiğimiz sene bunu yapmamıştım. Geçen sene hiç kulüp işi yoktu. Çözülmesi gereken hiçbir arbede yoktu. Saklanacak suç yoktu. Zekâyla alt edilecek düşman yoktu. Gidonun arkasındaki vaktim sadece boş yollardan keyif almakla geçmişti. Tamirhaneyi, kişiye özel işleri nasıl arttırabileceğimizi ve zor zamanlar için bir kenara para ayırmayı düşünmekten ibaretti.

İş, cinayet tutuklamasıyla baş etmeye geldiğinde zihnim paslanmıştı, ağır hareket ediyordu. Eski alışkanlıkları bu kadar çabuk unutmama çok şaşırmıştım. Yıllar içinde işleri giderek küçültmüştük, Tin Gypsyler daha geçen sene dağılmıştı. En son uğraştığım tutuklanma olayının üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti. O zaman bile konu Leo'nun barın birinde sarhoş olup kavgaya girişmesiyle ilgiliydi.

Park yerine girip motorumu eski yerine bıraktım. Ofise doğru yürürken kulüp binasına doğru hızlıca göz gezdirdim

Avlu yabani otlarla kaplanmıştı, çimleri biçmek için zaman ayırmalıydım. İçerisiyse şüphesiz küflenmiş, tozla kaplanmıştı. Oraya en son kışın, bir rakun gizlice içeri kaçıp hareket sensörlerini aktive ettiğinde girmiştim.

Bilgiyle cevaplara ihtiyacım olduğu bugün gibi bir günde, kulüp binasının içine girip herkesi toplantı odasına çağırarak sorunun temeline inmek için her şeyimi verirdim.

Bunun yerine, tamirhanenin ofisiyle ve eskiden aynı yamayı taşırken bize ne kadar sadıklarsa şimdi de o kadar sadık olan birkaç kişiyle yetinmek zorundaydım.

Ofis kapısını açtığımda Presley telefondaydı. Sessiz olmam için bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Tamam, teşekkür ederim. Başka bir şey duyarsan beni ara."

Öndeki pencerenin altında dizilmiş sandalyelere yürüdüm. Presley'nin masası bekleme alanındaki tek şeydi. Babamla ofislerimiz nispeten uzak tarafta bulunmasına rağmen, genelde Presley'nin masasımn etrafında bir araya gelirdik.

Presley'nin resmî unvanı ofis müdürüydü ama onun orijinal iş tanımına yazdığımızdan çok daha fazlasmı yapmıştı. Faturaların ödendiğinden ve müşteri memnuniyetinden emin oluyordu. Gerekli imzalar için babamın masasına veya benim masama evrak işleri yığıyordu. Bordroyu yönetiyor, senede bir kez emeklilik planları hakkında konuşmak için bizi zorluyordu.

Tamirhanenin kalbi bu kadındı. Ritmi o belirliyor, biz de onu takip ediyorduk.

"Neler bulabildin?" diye sordum.

"Dükkânı aradım." Yüzü soldu. "Stacy, bu sabah işe giderken motelin önünde bir sürü polis aracı görmüş. Bir kadın cesedi bulunduğuna dair söylentiler varmış ama doğruluğundan emin değilmiş."

Lanet olsun. Muhtemelen doğruydu. "Başka bir şey?"

Kafasını iki yana salladı. "Sadece bu kadar."

İhtiyacım olan şey babamla konuşmaktı ama Marcus'un davranışına bakılırsa böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. O yüzden şimdilik avukat aracılığıyla bilgi süzmem gerekiyordu.

Ofisin kapısı açıldı, Emmett'la onun peşinden Leo içeri girdi.

"Bu sabah bazı şeyleri kaçırmışım diye duydum," diye espri yaptı Leo.

O ruh hâlinde değildim, attığım sert bakış yüzündeki sırıtışı anında sildi. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Uyuyakalmışım."

"Son zamanlarda bu çok sık oluyor."

Elini dağınık sarı saçları arasında gezdirdi, aldığı duş yüzünden saç telleri hâlâ ıslaktı. "İşlerimi tamamlamıyor muyum?"

Cevap vermedim. Leo gruptaki sanatçıydı, tüm boyamalarla tasarımları o yapıyordu. Bu esnada ben de Emmett ve Isaiah'la birlikte tamiratla, imalatla uğraşıyorduk. İşlerini hallediyordu ama son günlerde çok içiyordu. Sabahları işe varış saati her geçen gün daha da gecikiyordu. Her gece yatağına farklı bir kadın alıyor gibiydi.

Hâlâ kulübün zamparası gibi davranıyordu.

"Sanırım şu an Leo'nun düşen iş kalitesi yerine endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var, doğru muyum?" diye sordu Emmett yanımdaki sandalyeye otururken.

Boşta kalan son sandalyeye otururken başını sallayarak, "Düşen iş kalitesiymiş," diye homurdandı Leo. "Pislikler. Hepinizden nefret ediyorum."

"Beyler, bana bir iyilik yapın," diye araya girdi Presley. "Kesin. Sesinizi."

"Plan ne, Dash?" Emmett dirseklerini dizlerine dayadı.

Elimi çenemde gezdirdim. "Cinayet hakkında ne öğrenebilirsek öğrenmemiz gerekiyor. Babam sessiz kalacaktır, o yüzden polisler ondan hiçbir şey alamaz. Ancak ellerinde bir şey var. Ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Isaiah tamirhanede arkamızı kollayacak ama içinde boğulmaması için işleri kısıtla, Pres. Emmett'la Leo, etrafı soruşturmaya başlayın."

İkisi de başlarıyla onayladı. Artık bir kulüp olmayabilirdik ama hâlâ bağlantılarımız vardı.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Presley.

Emmett'la Leo'nun benim yardımıma ihtiyacı yoktu, tamirhanedeki iş çok yoğun olmadıkça Isaiah'yla Presley'nin halletmesine izin verirdim. Şu an kasabada bilgiye sahip bir kişi daha vardı, ya özgür iradesiyle kendisi konuşurdu ya da ondan o bilgileri zorla almasını bilirdim.

"Araştırma."

4. Bölüm

Bryce

"Pazar günlerini seviyorum." Masamdaki gazeteye gülümsedim. Kalınca yazılmış manşet süslü veya gösterişli değildi ama kesinlikle dikkat çekiyordu.

KADIN ÖLDÜRÜLDÜ. ŞÜPHELİ TUTUKLANDI.

Çarşamba ile pazar günleri olmak üzere haftada iki kez yayımladığımız sekiz sayfalık bir gazete yürütüyorduk. Babam gazeteyi devraldığında yayım günlerini değiştirmemişti ama çarşambayla pazar baskılarının arasına bir çizgi çekmişti. Çarşamba baskısı ticarete yönelik olup kasaba çevresinde olan olaylara, duyurulara ve iş ilanlarına odaklanıyordu.

Pazar baskısı daha çekici olaylara sahipti. Büyük manşetleri pazar gününe saklardık, kasaba halkına kilise sonrası konuşacak bir şeyler verirdik. Kasabada büyük bir olay varsa, pazar günü duyulurdu. Ne zaman ana makale veya birkaç haftaya yayılan bir içerik yazsak bunu pazar gününe denk getirirdik.

Pazar baskısı için yaşıyordum. Bu haftanınki ise kesinlikle ortalığı karıştıracaktı.

Benim makalemin yanında, George'un üçüncü sayfa için çalıştığı reklamlarla Sue'nun kasabanın dışındaki yeni düğün alanı hakkındaki köşe yazısı fark edilmeyecekti bile.

Cinayetin dikkatleri üstünde toplama özelliği vardı.

Küçük kasaba dedikoduları hızlı yayılırdı. Kasabayla Clifton Forge çevresindeki halkın cinayeti çoktan öğrendiğine şüphem yoktu. Ancak dedikodu denen şey buydu, benim gazetemde yayımlanana kadar sadece spekülasyonla söylentiden ibaretti. İşte, bundan sonra gerçeğe dönüşürdü.

Cuma günü Clifton Forge Tamirhanesi'ni ve tabii öfkeden kudurmuş bir motorcuyu geride bıraktıktan sonra gazeteye gelip hemen yazmaya başlamıştım.

Anlatılanlara göre fazla detay yoktu. Şef Wagner, cinayetle kurban söz konusu olduğunda pek konuşmazdı. İsmini açıklamadan önce kurbanın en yakın akrabasının izini sürüyorlardı.

Yayımladığı bültende deşifre ettiği tek şey *Evergreen Motel*'de bir kadının öldürüldüğü ve gözaltında bir şüpheli olduğuydu. Şansıma şüphelinin kim olduğunu biliyordum, bunu makaleme ekleyebilecektim.

Mükemmel zamanlamayla çektiğim fotoğrafımla birlikte.

Draven Slater'ın ismi *Tribune*'un ön sayfasını göz ardı edilemeyecek derecede kaplayacaktı, elbette bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Bu hikâyeyi başından sonuna kadar haber yapacaktım. Ta ki hâkim, ahşap tokmağını vurup katili müebbet hapis cezasına çarptırana kadar.

Hikâyemin sonunu çoktan bilme riskini alıyordum. Gazeteciler normalde ilk şüphelinin suçlu olduğu imasında bulunmazdı. Genelde ön yargılı olmamakla övünürdüm ama içgüdülerim Draven katil diye bağırıyordu. Önceki tutuklanmalarında hapse-

dilmekten kaçabilse de bu sefer paçayı kurtaracağından şüpheliydim.

Bu hikâyeyi haber yapmak ve yazmak kasabaya bırakacağım bir iz olabilirdi. Buradaki kariyerimi belirleyebilirdi. Adımı duyurabilirdi. Hayatımdaki boşluğu dolduracak bir hikâye olabilirdi.

Savcı polisle birlikte Draven'a karşı kanıt toplarken onların tam yanı başında bulunacak, yoluma atacakları herhangi bir ilgi çekici bilgiyi haber yapacaktım. Ayrıca şef şu an için konuşkan olmadığından, kendi başıma bazı araştırmalar yapmak durumundaydım.

Gerçek bir araştırmacı gazetecilik yapma ihtimali karşısında heyecana kapılmıştım.

Arkamdaki kapı açıldığında BK dışarı çıkıp ellerini bir bez parçasına sildi. Siyah önlüğü dizlerinden aşağı sarkıyordu. "Hey, Bryce. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi çıkıyorum." Ayağa kalktım, çantama tıkmadan önce yeni baskıyı ikiye katladım. Şafaktan önce babamla BK'in, baskı işlerini bitirmelerine ve sonra gazeteleri dağıtım ekibi için demetler hâline getirmelerine yardım etmek için gelmiştim. Gazeteci çocuklar aileleriyle gittikten sonra kendi kopyamı kapmıştım.

İşte bu saklamaya değer bir parçaydı.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordum. Babam yarım saat önce çıkmıştı.

"Her şeyi kapatır kapatmaz gideceğim."

"İyi günler, BK. Teşekkür ederim."

"Sana da iyi günler." Baskı odasında gözden kaybolurken beni selamladı.

BK'le sadece çarşamba ile pazar sabahları denk geliyorduk. Değişik mesai saatleri vardı, çoğunlukla baskı sürecinden önceki gece geliyordu. Bazen baskıların bakımını yapıyor, yine gece çalışmayı tercih ediyordu. Yardıma ihtiyacımız olduğunda bazen sabah erken saatlerdeki teslimatları da yapıyordu.

Benim de dahil olduğum diğer çalışanlar gibi BK de babam için çok sıkı çalışıyordu. Bir gün, ben de gazetenin çalışanlarına böyle bir sadakat göstermeleri için ilham olmak istiyordum.

Babamın hikâyeme verdiği tepkiyi düşünerek gazeteye bir kez daha gülümsedim. Cuma akşamı hikâyeyi teslim ettiğimde yüzüne *Cheshire* kedisi* gibi bir sırıtış yerleşmişti. Babam Tin Gypsylerleri kurcalamamamı istememişti ama bir cinayeti haber yapıp ilk şüpheli olarak Draven Slater'ı duyurmama bir şey dememişti.

Baskıda aksaklık olmadığından emin olmak için dün gece BK'le birlikte buraya gelmişti. Hikâyem babamı tekrar canlandırmıştı. Kurcalamaya devam edeceğimi, cinayete dair ortaya çıkarabileceğim her şeyi çıkaracağımı biliyordu. Sürecimi durduracak veya yavaşlatacak hiçbir şey söylememişti. Yine de beni uyarmıştı. Dash Slater babasının hapse girmesine kolaylıkla izin vermezdi.

Esneyip boş masalara göz gezdirerek ortak alandan çıktım. Saat sabahın altısıydı, BK çıktıktan sonra burada kimse kalmamış olacaktı.

Art dışında, o nerdeyse yirmi yıldır resepsiyonist ve güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Çalışanların esnek saatleri vardı. Babam pek umursamıyordu. Herkes son teslim tarihlerine uyduğu sürece ben de umursamıyordum.

---

* *Cheshire* kedisi, *Alice Harikalar Diyarında* hikâyesinden tanınan, gülümsemesiyle ünlü bir kedidir. -r.n.

Sue gazeteye verilen ilanlardan sorumluydu, benim gibi sabah çalışmayı tercih ediyordu. George, reklamlardan sorumlu kişi, öğleden önce sadece giriş yapmak için geliyordu. Bir avuç dolusu uçlu kalemle birkaç not defteri alıp, bir gün öncesinden ayarladığı öğle randevusu için çıkış yapıyordu. Willy, masasma karşı bir tiksinti duyan meslektaşım, her akşam altı, yedi gibi gelir ve en son hikâyesini bırakıp nereye kaybolduysa oraya giderdi.

Burada çalışmak farklı bir tempoydu. Televizyon kaosundan çok uzaktaydı. Her köşede beni takip eden makyaj artistleri veya saç stilistleri yoktu. Hareketlerimi izleyen bir kamera yoktu. Emirler yağdıran yapımcılar yoktu.

Baskı yoktu.

Burası sessiz olduğu için genellikle yalnızdım. Ya da iyi günlere denk gelmişsem, babamla birlikte yalnızdım. Babam yapılması gereken bir iş olduğunda çalışırdı, sadece altı çalışanlı bir gazete olduğumuz için bu çok sık anlamına geliyordu. Böylece her birimiz kendi masalarımızda uzun saatler boyunca bağımsız olarak çalışıyorduk ama aslında hep bir arada oluyorduk.

Ön kapıyı iterek açtıktan sonra kilitlemek için döndüm. Arabam ilk park yerinde beni bekliyordu ama eve gitmek için fazla gergindim. Dün gece sadece birkaç saat uyumuştum ve kendimden geçip uyuyana kadar daha zaman vardı.

Yaya kaldırımına yönelip, merkez caddeye doğru üç blok yürümeye başladım. Dağıtım ekibinin gazeteleri okuyucularımıza ulaştırmada hızlı davranacağım umuyordum.

Bugünkü manşetimizin bir kadının hayatının yarıda kesilmesi hakkında olduğuna üzülüyordum. Dramatik bir hikâyenin geriliminden hoşlansam da yüzeyin altındaki hüzünle trajedi kalp

kırıcıydı. Kurbanın kim olduğunu, iyi bir insan olup olmadığını bilmiyordum. Sevilen biri miydi ya da kayıp mıydı, bunların hiçbirini bilmiyordum.

Gerçekleri ortaya çıkarıp bunları haber yapmak haricinde o kadın için yapabileceğim bir şey yoktu. Kadının hayatını ve ölümünü gün yüzüne çıkaracaktım.

Şef Wagner hakkındaki ilk izlenimim pozitifti. Ancak Clifton Forge'da olan çoğu şeyi karanlığa gömmeyi alışkanlık hâline getirdiğini seziyordum.

Artık böyle yapamayacaktı.

Bir şeyler öğrenirsem, onu paylaşacaktım.

Sabahın bu erken saatlerinde bile güneş parlıyordu. Serin hava tenimi, ciğerlerimi ferahlatıyordu. Yürürken derin nefes aldım, hafif esintinin kokusu bana çocukluğumdaki yazları anımsatmıştı.

Montana haziranın başında genellikle güzel olurdu ama özellikle bu sene farklı bir güzelliği vardı. Belki de yirmi yılın büyük bir bölümünü Seattle'da geçirdikten sonra buradaki ilk baharım olduğu içindi.

Ağaçlar daha yeşildi. Gökyüzü daha mavi, daha genişti. Taşındığımdan beri kasabayı keşfetmeye vakit ayırmamıştım ama yürüdükçe, içimde tamamını görme isteği uyanıyordu. Bu kasabayı benimsemeye ve toplumunun bir parçası olmaya hazırdım.

Clifton Forge evimdi.

Merkez caddeye ulaşıp sağa döndüm. İki blok ileride beni çağıran bir kahve dükkânı vardı. Bu sokağı kaplayan neredeyse tüm iş yerleriyle ofisler günün bu saatinde kapalı ve karanlık olurdu. Açık olan tek yer kahve dükkânıyla yolun diğer tarafındaki kafeydi.

Diğer Montana kasabalarıyla kıyaslandığında Clifton Forge'a yazları çok fazla turist akın etmezdi. Buradaki turizm, büyüdüğüm Bozeman'la kıyaslandığında bir hiçti. Kasabamız fark edilmesi için eyaletler arası otoyola çok uzaktı. Milyonlarca ziyaretçi her yaz Yellowstone ve Glacier Ulusal Parklarını görmek için eyalete doluştuğunda bizi es geçerdi.

Kasabamıza akın eden asıl ziyaretçiler sonbaharda gelirdi. Avcılar, Clifton Forge'u ana üs belirleyip rehberleriyle birlikte yaban hayatta Kanada geyiği, ayı ve karaca avlamak için uğrardı.

Buranın yerlileri bundan hoşlanıyordu, huzurla inziva için artan iş trafiğinden feragat ediyorlardı. Bir kafeye veya kahve dükkânına uğradığınızda on yüzden dokuzu tanıdık oluyordu.

Benimki tanıdık değildi. *Henüz.*

Kasabada veya kasaba dışında yeterince vakit geçirmemiştim. Artık yaz geldiği için bu durum değişecekti. Seattle'da yüzümün tanıdık hâle geleceği kadar vakit geçirmiştim, tabii tanınmışsa. Genellikle günlük hayatına devam eden anonim insanlardan biriydim.

Oysa ben buraya yerleşmek, köklenmek istiyordum. İnsanların benim Lane ve Tessa Ryan'ın kızı olduğumu bilmesini istiyordum, onlara ait olmak beni gururlandırıyordu. Hikayelerimi okumak haftalarının en ilgi çekici anı olacağından, insanlar gazeteyi düşündüğünde akıllarına ben geleyim istiyordum.

"Günaydın," dedim kahve dükkânına girerken.

Kahve hazırlayan kadın tezgâhın arkasında, *espresso* makinesinin yanında oturuyordu. Ellerinin arasındaki gazeteme bakarken ağzı bir karış açık kalmıştı. "Olanları duydun mu? Motelde bir kadın öldürülmüş."

Başımı salladım. "Duydum. Berbat bir şey. En azından adamı yakalamışlar."

"Buna inanamıyorum. Draven mı? O çok iyi bir adam. Güzel bahşişler bırakır, her zaman dost canlısı davranırdı. Ben sadece... vay canına." Yüzündeki şok ifadesi yerini korurken gazeteyi katlayıp tezgâha koydu. "Ne arzu edersiniz?"

"*Cappuccino*, lütfen." Draven'ın bir sürü kişiyi kandırmasından rahatsız olsam da kibarca gülümsedim.

"Servis mi, paket mi yapayım?"

"Paket. Sabah yürüyüşüne çıkmıştım sadece."

Başka bir gün olsa kendimi tanıtırdım ama kahvemi hazırlarken gözüyle gazeteyi kesmeye devam ediyordu. İsmimi bile söylesem bugün hatırlayacağına pek ihtimal vermiyordum. Kendinden geçmiş gibi duruyordu. Bunun sebebi bir kadının öldürülmesi değildi, Draven'ın baş şüpheli olmasıydı.

Herkesi bu denli nasıl kandırabilmişti?

Kahvemi uzattığında elimle ona veda ettim. Sokağın diğer tarafındaki işletmeleri hızlıca incelerken yolun karşısına geçtim. Arabama ulaştığımda içeri girdim ama istikametim ev değildi.

Geçtiğimiz son iki günde, *Evergreen Motel* en üst safhada ilgi akınına uğramıştı. Polisin çektiği barikat, önünden geçen herkese açıkça *cehennemin dibine gidin* mesajı veriyordu. Yine de cinayet iki günlüktü ve benim sorularım çok bile beklemişti.

Bu kadar erken gitmek büyük bir riskti ama bunu seve seve göze almıştım. Eğer şansım yaver giderse, motel sahiplerinden kurban hakkında vermeye hevesli oldukları birkaç bilgi toplayabilirdim. Ya da Draven'ın kendisi hakkında. Polislere vermek için fazla endişeli oldukları bilgiler.

Motel kasabanın diğer ucunda, nehirden uzaktaydı. Yolculuk sadece birkaç dakika sürmüştü çünkü yollar bomboştu. Motele

daha uygun bir isim koyulamazdı; üç yandan tepedeki motelin etrafını kaplayan yaprak dökmez ağaçlar bulutları fırçalıyor gibiydi.

Binanın kendisi bile başlı başına bir hikâyeydi. Her bir odanın dışa açılan kapılara sahip olmasının moda olduğu bir zamanda yapılmıştı. Metal anahtarlar şüphesiz, kapı numaralarının beyaz harflerle damgalandığı kırmızı oval disklere bağlıydı. Motel *U* harfi şeklindeydi, on iki odası da merkezdeki ofis olarak kullanılan kulübeye bakıyordu.

Evergreen sahipleri otele iyi bakmamış olsaydı, bana Seattle'daki daha eski püskü, saat başına kiralanan motelleri anımsatabilirdi. Ancak şu anki hâliyle bu mekân tertemiz ve cezbediciydi.

Dış cephe grimsi yeşil renge yeni boyanmıştı. Her odanın dışındaki direklere asılmış çiçek sepetleri kırmızı, beyaz ve pembe petunyalarla taşmıştı. Park yerine kısa bir süre önce şeritler çekilmişti.

Kesinlikle bir cinayet bekleyeceğim bir yer değildi.

Benim yaşlarımda bir adam, ofisin girişindeki masada oturuyordu. Bu küçük oda tek bir amaç için kullanılıyor olmalıydı. Sabahları kahve için veya akşamları kurabiye için ayrılmış bir bekleme alanı yoktu. Sadece masanın yanında ayakta dikilip oda anahtarını alabileceğin kadar mesafe vardı, anahtarlar da duvardaki delikli panoya asılmıştı. Ben kırmızı oval disk hayal etmiştim ama bunlar yeşildi.

"Günaydın, hanımefendi," diye beni karşıladı adam.

"Günaydın." En parlak, dost canlısı gülüşümü sundum.

"Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Hayır, ben aslında buralıyım." Elimi tezgâhın üzerinden uzattım. "Bryce Ryan. *Tribune*'da çalışıyorum."

"Ah." Elimi kabul etmeden önce tereddüt etti. "Cody. Cody Pruitt."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Cody."

"114 no'lu odada olanlar için mi buradasın?"

Başımı salladım. "Evet. Sakıncası yoksa birkaç soru sormak isterim."

"Polise söylediklerimden başka bir şey bilmiyorum."

"Sorun değil." Küçük bir not defteriyle kalem çıkarmak için çantama uzandım. "Biz konuşurken ufak notlar almamın sakıncası var mı? Her zaman hayır diyebilirsin. Ayrıca söyleyeceğin şeylerin sadece ikimiz arasında kalmasını istiyorsan kayıtlara geçmesini istemediğini her zaman belirtebilirsin."

"Benim için önemli değil ama dediğim gibi, bildirebileceğim pek bir şey yok." Çenesi gergindi. Gözleri kısıldı. Cody birkaç saniye içinde beni kapıdan dışarı itecekmiş gibi duruyordu.

"Pekâlâ, sorun yok." Gülüşümü bozmadım. "Zaten kasabada yeniyim, o yüzden muhtemelen sana birkaç gereksiz soru soracağım. Buralı mısın?"

"Evet. Doğma büyüme. Büyükannemle büyükbabam *Evergreen*'i almışlar, ebeveynlerime devrettiler. Şimdi de ben onlardan devralıyorum."

"Ah, bu harika. Ben de ailemle çalışıyorum. Babam gazeteyi satın aldı, ben de onunla çalışmak amacıyla buraya yeni taşındım. İlk aylar biraz, şey..." Gözlerim yuvalarından fırladı. "İkimiz için de alışma süreciydi. Ebeveyninle çalışmak biraz garipti. Ancak artık bir uyum yakaladık diye düşünüyorum. Bir aydan fazladır beni kovmakla tehdit etmedi, ben de haftalardır zımbamı kafasına fırlatmadım."

Babamla birlikte çalışmayı seviyorduk ama Cody'nin kıkırdaması bu yalanlara değerdi.

"Biz de bazen öyle oluyoruz. Bazı günler gerçekten hayal kırıklığına uğruyordum. Yani, aslında eşim kadar değil. Mekâna çeki düzen vermek için bir şeyler yapmak istemişti ama annemle babam çok inatçıydı. Neyse ki eninde sonunda bir yolunu bulduk. Motel de çok daha iyi görünüyor."

"Galiba o muhteşem çiçek saksıları eşinin fikriydi."

Çenesi gururla dikleşti. "Evet, öyleydi. Bitkilerden çok iyi anlar."

"Çok güzeller."

"Evet." Cody'nin gülüşü soluklaştı. "Eşim burada, motelin temizliğini yapıyor. Aslmda kendi aramızda günleri değişiyoruz. Cuma onun günüydü. Şeyi buldu..." Sesi alçalırken başını iki yana salladı. "Bunu nasıl aşacak bilmiyorum. Ailem çok üzgün. Şimdilik burada çalışmayı midesi kaldırabilen tek kişiyim. Seçme şansım olduğundan değil tabii. Ödememiz gereken faturalarımız var, rezervasyonları iptal edemem. Lanet olsun, hâlâ müşterilerimiz olduğuna çok seviniyorum."

"Çok üzgünüm. Eşiniz için de çok üzüldüm." Bir ceset bulmak herkeste derin yaralar açacak bir olaydı.

"Teşekkür ederim." Tezgâhtaki elini yumruk yaptı. "Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim."

Birden ilgimi çekti. "Şaşırmadınız mı?"

"Kulübün yaptığı tek şey belaya sebep olmak."

Kalbim hızla atmaya başlamıştı ama heyecanımı saklayabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Cody Pruitt; uzak durmamı önermek dışında Tin Gypsylerler hakkında bana gönüllüce bilgi verecek ilk kişi olabilirdi. "Burada daha önce bir sorun yaratmışlar mıydı?"

"Son zamanlarda değil. Dash'le aynı liseye gitmiştim. O zamanlar kendini beğenmiş orospu çocuğunun tekiydi. Hâlâ da

öyle. Birkaç arkadaşıyla birlikte mezuniyet gecemizde ebeveynlerimden birkaç oda kiralamışlardı. Her yeri mahvettiler."

"Şaka yapıyorsun." İçimde taklalar atarken dıştan şok olmuşum numarası yapıyordum. Sonunda beni Dash'ten uzak durmam konusunda uyarmayan ya da Dash'in hayran kulübünün kurucu başkanı olmayan birini bulmuştum.

"Ciddiyim."

Başka şeyler daha anlatır mı diye merak ederek bekledim ama Cody'nin bakışları ofis penceresinden uzaklara, 114 no'lu odaya daldı. Dün buranın önünden geçerken ön tarafta polis şeridi vardı ama şimdi yoktu. Olayın nerede olduğunu bilmiyorsanız, avlunun diğer tarafında bir kadınm öldürüldüğünü tahmin bile edemezdiniz.

"Cuma günü burada Draven'ı gördün mü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o gece annem çalışıyordu."

"Acaba o-"

Dışarıdan gelen bir motor gümbürtüsüyle sesim yarıda kesildi. Cody'yle aynı anda kafamızı pencereye çevirip, *Harley*'sinin üstünde park yerine giriş yapan Dash'i gördük.

Kahretsin. Güzel zamanlama, Slater.

Dash, arabamın yanına park edip ayağını motorunun üzerinden attı. Bugün rengi solmuş bir kot pantolonla siyah deri ceket giymişti. Zapt edilemez saçıyla uzun bacaklarına attığım bir bakış bile kalbimi hoplatmaya yetmişti. *Lanet olsun ona.* Neden sarışın değildi ki? Sarışınlara karşı hiçbir zaman zaafım olmamıştı.

Bize doğru gelmeye başladığında nefesimi düzene sokmak için elimden geleni yaptım. En son isteyeceğim şey, buraya gelip beni güçlükle nefes alırken görmesiydi. Yanaklarıma hücum eden kan, durumu yeterince kötüleştiriyordu.

Sırtımı kapıya dönüp, dikkatimi huzursuzluktan neredeyse yerinde bile duramayan Cody'ye verdim.

Dash içeri girdiğinde zil ahenkli bir ses çıkardı. Bakışları omurgamdan aşağı süzülürken sırtımı yakıyordu ancak yanımıza geldiğinde, dönüp varlığını kabul etmeyi reddettim. Gözümün kenarından güneş gözlüğünü çıkardığını gördüm.

"Cody." Dirseklerini tezgâha yasladığında Dash'in yaydığı ısı omzuma vurdu. "Bryce."

Adımı onun sesinden duymak tenimde ürperti yarattı. Kollarımı yanıma çekip kadrajından çıkardım. Bu kadar yakınımda olmak zorunda mıydı? İki buçuk santimetre kadar uzağımda bile değildi ve deri kokusu burnuma doluşmuştu. *Lanet olsun*, daha derin bir nefes aldım.

Canınız cehenneme, feromonlar.

"Kingston." İsmini uzatarak söylerken en kayıtsız bakışımla profiline bakmaya cesaret ettim.

Göğsünün derinlerinde bir hırıltı oluştu ama başka bir karşılık vermedi. Gözlerimin içine bir anlığına gereğinden uzunca baktı, sonra beni görmezden gelip Cody'ye başıyla selam verdi. "Nasılsın?"

"Nasıl mıyım?" Cody'nin sesi titredi. "Buraya hangi yüzle geldin, Slater?"

"Buraya sorun yaratmak için gelmedim."

"O zaman git."

"Sadece bazı sorular sormak istiyorum."

Sıraya gir, dostum. "Cody tam da tüm bilgileri zaten polise verdiğini söylüyordu."

"Bu doğru." Cody kapıyı gösterdi. "Başka söyleyecek hiçbir şeyim yok. Yani içine etmek istediğin birkaç oda daha yoksa, gitsen iyi olur."

"Bak, bunu yüz kez söyledim. Mezuniyet gecesi için özür dilerim. Babamla ben masrafların tamamını, hatta daha fazlasını ödedik. Aptal bir çocuktum. Zamanda geriye gidebilsem, bu olayı geri alırdım ama yapamam."

Masrafı ödemişler miydi? *İlginç*. Draven'la Dash'i, önemsiz bir vandallığm zararını telafi edecek adamlar olarak düşünmezdim. Tehlikeli bir motosiklet çetesi liderleri olarak, tehditler savurup bu işten paçayı kurtarabilirlerdi. Sorumluluk almak, onlardan beklediğim bir hareket değildi.

Ayrıca Cody'nin rahatlıkla hikâyesini anlatabileceği bir şey de değildi.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Cody sinirlenmişti. Dash'ten en az on santimetre kısaydı ve yaklaşık on kilo zayıftı. Bu tepki, cinayetten ya da mezuniyet olayından bağımsızmış izlenimine kapıldım. Bu olay, daha az popüler olan çocuğun eski bir düşmanına karşı duruş sergilemesiydi.

Aferin sana, Cody.

"Sadece o kadım kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum." Dash'in sesinde savunmasızlık vardı. Kalbimin yumuşaması hoşuma gitmemişti.

Cody burnundan soludu. "Siz Slaterlar, hepiniz aynısınız. Baban benim motelime elinde bıçakla gelip bir kadını tepeden tırnağa bıçaklıyor, sen de olayı başkasına yıkabilmek için buraya geliyorsun. Belki de Bryce'ın burada olması iyi bir şeydir. Aksi hâlde kadını benim öldürdüğümü söylemeye çalışabilirdin."

"Böyle bir şey-"

"Çık dışarı," diye gürledi Cody. "Ben polisleri aramadan önce."

Dash derin bir nefes verdi, sonra dikkatini bana çevirdi. "Gazeteye babamın adıyla resmini koydun."

"Evet, aslında o cinayet için tutuklanan kişi. Belki hatırlarsın, ben de oradaydım."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Yalanları yazmak gibi bir huyun mu var? Onları boğazından aşağı tıkmak için sabırsızlanıyorum."

Yalanlar mı? Hayır. Bir muhabir olarak kimse benim dürüstlüğümü sorgulayamazdı. "Yazdığım tek şey gerçeklerdi. Bir kadın öldürüldü. Gerçek. Burada, motelde öldü. Gerçek. Baban şüpheli olarak tutuklandı. Gerçek. Boğazımdan aşağı tıkacağın yalanlar bunlar mı?"

Bana küçümseyici bakışını yollarken birkaç santimetre daha yaklaştı. "Belki ama bunun yerine o güzel boğazından aşağı başka bir şey tıkmayı tercih ederim."

"Bu mu yani?" Gözlerimi devirdim. "Cinsel imalarla bulandırılmış tehditlerinin beni korkutacağını düşünüyorsan, daha fazla çabalamalısın."

"Daha fazla. Daha fazlası için bana yalvaracaksın." Bana tekrar yaklaştığında ceketinin pürüzsüz derisi tişörtümün ince pamuk kumaşına sürtündü. Dün gece gazeteye giderken sporcu sutyenimi giyip konforu dik göğüslere tercih etmiştim. İçinde göğüs pedi olmayan birini seçmiştim ve gözleri aşağı kayarken, belli olan göğüs uçlarımı gördüğünü biliyordum.

Geri adım atabilirdim ya da blöfüne meydan okuyabilirdim. Dash çapkın bir kötü çocuk muydu? Kesinlikle. Peki bana zorla sahip olacak, kadın düşmanı bir hovarda mıydı? Hayır. Bu da benim ona ne kadar karşılık verebileceğimi görene kadar benim üstüme gelecek demekti.

Oyun başlasın.

Göğsümü, göğsüne bastırarak öne doğru bir adım attım. "Pek sanmıyorum... *King.*"

Kotuyla kaplı uyluğunun yanı boyunca tırnaklarımı sürterken Dash derin bir ıslıkla nefes verdi. Tüm vücudum, ona yaslanmış bir hâlde ondan gelecek tepkiyi bekliyordu. Eğer bana dokunmaya kalkarsa, yüksek ihtimalle bacaklarının arasına bir diz darbesi yiyecekti. Ancak olay oraya varmadı. Blöfüne meydan okumak işe yaramıştı.

Bir hışımla geriye adım atıp, sert mizacını bozmadan hızla kapıdan dışarı çıktı. Kapının üstündeki zilin sesi, ortamdaki havayı doldurarak rahatça nefes verebilmeme fırsat tanıdı. Sonrasında Dash'in *Harley*'sinin uzaklaşırken çıkardığı ses tarafından boğuldu.

Cody'nin gülümsemesi bir kulağından diğerine yayıldı. "Senden hoşlandım."

"Teşekkürler." Kalp atışlarım düzene girerken gülümsedim.

"Başka ne bilmek istersin?" diye sordu Cody. "Eğer Dash'in peşindeysen sana her şeyi söylerim."

Şimdi ağzı kulaklarında olma sırası bendeydi. "Kurbanın ismini bilme ihtimalin var mı?"

Düzenleme
Ny.ozlem

5. Bölüm

Dash

"Onu görmeme izin vermiyorlar." Tamirhanedeki ofise girerken kapıyı arkamdan çarptım.

"Bunu yapmaya izinleri var mı?" diye sordu Presley, Emmett'la bana bakarken.

Emmett omzunu silkti. "Onlar polis. Bu noktada, canları ne halt isterse yapabilirler."

Günlerdir babamı görmeye çalışıyordum ama şef aşılmaz bir bariyer çekmişti. Babamın avukatı hariç hiçbir ziyaretçi kabul etmiyordu. İstisna yoktu. Yani Jim'den üstünkörü bilgiler toplayabilsem de bu yeterli olmayacaktı. İhtiyacım olan türden bir baş başa konuşma değildi. Avukatımıza güvensek de bazı soruları onun aracılığıyla iletemezdim. Konuşmalarımn, yasa dışı olsa bile kayıt altına alındığı su götürmez bir gerçekti ama polislerin babamın anayasal haklarını destekleyeceğini sanmıyordum.

Ayrıca, duruma bağlı olarak babam Jim'e her şeyi anlatmazdı. Ne de olsa Jim bir Gypsyler değildi. Artık birbirimize yamalarla ve yeminlerle bağlı olmasak da hâlâ sadakatimizi koruyorduk. Ölene kadar sadık olacaktık.

"Bir şüpheliyi serbest bırakmalarının bu kadar zaman alması normal mi?" diye sordu Presley.

Omzumu silktim. "Jim'e göre savcı, babamı kasıtlı veya kasıtsız adam öldürmeyle yargılama arasında karar vermeye çalışıyormuş. Onları karar vermeye zorlayabiliriz, kefalet duruşması talep edebiliriz ama Jim'in eğer bunları yaparsak onların bizden daha önce davranacağına dair endişeleri var. Sanırım babamı şu an olduğu yerde bırakıp ikinci seçeneği ummak daha iyi bir seçenek."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Emmett.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Jim'i sorgulayabilmek için ceza yargı sistemini yeterince bilmiyorum. Bize karşı her zaman saygılıydı ve hep lehimize çalıştı. Babam ona güveniyor."

Şansımız yaver giderse, yakında karara bağlanıp kefalet duruşması ayarlanırdı. Belki cumaya kadar babamı serbest bırakırlardı. O zaman bazı cevapları elde ederdik.

"Belirsizlikte olmaktan nefret ediyorum." Pencerenin önündeki sandalyelerin birine oturdum. "Bir şeyler duydun mu?"

"Hiçbir şey," dedi Emmett. "Leo'yla her yere sorduk. Tek bir lanet kelime bile yok. Herkes en az bizim kadar şaşırmıştı."

"Kahretsin." Odanın diğer tarafındaki babamın ofisi bomboştu. Normalde, günün bu saatlerinde orada oturup kahve içerken araba veya motorlardan konuşurduk. Masamdaki hangi evrak işlerini ona paslayabilirim diye bakınırdım. Şu an işlerin hiçbirine odaklanamazdım. Cinayetle ilgili sorular tüm odağımı kendine çekmişti.

"Keşke kim olduğunu bulabilsem. Ölen kadının. Babamın onunla ne işi olduğunu öğrenebilsem."

"Amina Daylee," diye cevap verdi Presley'nin masasının karşısında oturan Emmett.

"Ah." Cevabına şaşırmış bir şekilde doğruldum. Polisler ne zaman kadının ismini açıklamıştı? Belki de ben merkezde bir saatten fazla süre, sert bir sandalyenin üstünde sadece babamı göremeyeceğimin söylenmesini beklerken açıklamışlardı. *Yine.* Ödenen onca vergilerle insan, en azından lanet minderi olan sandalyeler almalarını bekliyordu.

Amina Daylee. İsmini zihnimde tekrar tekrar döndürdüm ama hiç tanıdık gelmiyordu. "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Burada liseye gitmiş," dedi Presley. "Mezun olduktan sonra uzağa taşınmış. Son zamanlarda Bozeman'da yaşıyormuş. Colorado'da yaşayan bir kızı varmış."

Presley'nin çoktan kurban hakkında dönen dedikodulardan istifade ettiğini görmek beni azıcık bile şaşırtmamıştı. "Hadi daha fazlasını öğrenelim. Kaç yaşındaydı? Burayla hâlâ bağlantısı var mıydı? Babamla nereden tanışıyor olabilir?"

Babama kadını nereden tanıdığını soramadığımdan, belki kendi başıma bazı bağlantılar bulabilirdim.

"Liseye birlikte gitmişler," dedi Emmett. "Draven'dan bir yaş küçükmüş."

"Her zaman benden bir adım öndesin." Kıkırdadım ama gülümsemem çok çabuk bozuldu. "Bekle. Polisler ismini daha bu sabah açıklamışsa ve ben buraya merkezden gelmişsem, bunları şimdiden nasıl buldunuz? *Facebook*'ta falan mıydı?"

Emmett'la Presley birbirlerine çekinerek baktılar.

"Ne?" Israr ettim. "Ne oldu?"

Presley derin bir nefes verip, çalıştığı kâğıt yığınının altından bir gazeteyi önüme itti.

"Siktir." Bryce Ryan her geçen lanet gün bana daha da büyük bir bela oluyordu.

Bundan sonra siktiğimin gazetesini okumaya başlamak zorunda mıydım?

"Bugün kurbana özel bir haber yayımladılar." Presley gazeteyi uzattı. "İsmi Amina'ymış."

Gazeteyi elinden çekip alarak hızla ön sayfayı okudum. Sayfanın tam ortasında Amina Daylee'nin fotoğrafı vardı.

Sarı saçları omzunun üstünde bitiyordu. Yüzündeki kırışıklıkları saklamayan hafif bir makyajı vardı. Fotoğrafta, çıplak ayağının altında açan çiçeklerle gülümseyerek bir parkın bankında oturuyordu.

Ellerim gazeteyi top hâline getirerek kırıştırırken buruşma sesi ofisi doldurdu. Benim bu fotoğrafa günler öncesinden ulaşmam gerekirdi. İsmine benim ulaşmam gerekirdi. Birkaç sikik bilgi için gazeteyi açmama gerek kalmamalıydı.

Babamın tutuklanmasından beri Bryce Ryan üzerinde bazı araştırmalar yapmıştım. Hikâyesi gayet açıktı. Bozeman'da büyümüş, Seattle'a taşınıp bir televizyon merkezinde çalışmıştı. İnternette o seksi sesiyle haberleri okuduğu bazı eski videolarını bulmuştum. Sonra işinden ayrılıp Clifton Forge'a taşınmış ve gazeteden hisse satın almıştı.

En iyi tabirle rutini çok sıkıcıydı. Ya evdeydi ya gazetede ya da spor salonundaydı. Yaptığı en ilginç gezi, pazar günü gittiği *Evergreen Motel*'di.

Gazete kavrayabildiğim kadar top hâline geldiğinde onu odanın diğer tarafına fırlattım. Nişan almam bok gibi olduğu için Emmett'ın kafasına denk geldi.

"Hey!"

"Siktiğimin Cody Pruitt'i. Muhtemelen beni motelden kovduğu gün tüm bilgileri ona verdi. O beş para etmeyen tip, beni hiçbir zaman sevmemişti zaten."

Eğer hiç ortaya çıkmasaydım, ona bir şeyler söyler miydi? Ya da kindarlığından mı tüm bilgileri saçmıştı?

"Ne yapacağız?" diye sordu Presley. "Sence o mu yaptı?"

"Draven mı?" diye sordu Emmett. "İmkânı yok."

Habere göre, öldürüldüğü gece Amina'nın moteldeki odasına akşam sekizle sabah altı saatleri arasında girerken veya çıkarken görüntülenen tek kişi babamdı. Bryce, haberinde babamın ellerinde ya da üstünde kan görülmediğini bildirecek kadar cömertti.

Yine de bu hiçbir halt ifade etmiyordu. Babam kan temizleme sanatında çok ama çok önceden ustalaşmıştı.

"O yapmadı," diyerek Presley'yi temin ettim.

"Nereden biliyorsun?"

"Eğer babam Amina Daylee'yi öldürseydi, cesedi asla bulamazlardı."

"Ah." Presley'nin ağzı açık kalırken sandalyesine gömüldü.

Tamirhanede altı yıl önce çalışmaya başlamıştı. Tam olarak Tin Gypsylerin yasal olmayan işlerini giderek azaltmaya başladığı zamanlardı. Ya da en azından, *çok* yasa dışı olanları.

Presley, babam emekli olurken ofiste ona yardımcı olması amacıyla işe alınmıştı. Kulüp binasında olanları görmezden gelmeyi umursamamıştı. Partileri, içki alemini, kadınları.

Kardeşlerim onun gözünü biraz korkutabileceklerini düşünmüştü. Presley ufak tefekti ama kişiliği ateş doluydu, biri pislik gibi davrandığında ona haddini bildirmesini iyi bilirdi.

Ayrıca babama, bana, Emmett'a ve Leo'ya olan sadakati yürekten geliyordu. Hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi.

Marcus'un geçen haftaki tamirhane ziyareti ilk değildi. Presley, polislere bir şeyler çıtlatma imasında bile bulunmamıştı, ona ihbar edebileceği çok şey vermemiştik zaten. Arkamızı hep kollamıştı, *The Betsy*'de eskiden ve hâlâ aptalca şeyler yaptığımızda bizi koruyordu. Leo, süremeyecek kadar sarhoş olduğu zamanlarda gelip onu alsın diye Presley'yi hızlı aramalara bile eklemişti.

Ailemizin bir parçasıydı. Yıllar önce olanları ona detaylarıyla anlatmamıştık. Bilmemesi daha iyiydi. Tüm o sırlar, işaretlenmemiş mezarlara gömülmüştü.

Pres zekiydi. Geçmişte ne kadar kötü adamlar olduğumuzu biliyordu.

Belki de hâlâ o kötü adamlardık.

"Plan ne, Dash?" diye sordu Emmett.

Başımı iki yana salladım. "Başka sürpriz istemiyorum. Muhabiri hafife aldım. Bu artık sona eriyor. Olayın altını fazla derinden kazıyor, bunu durdurmamız gerek."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Çalış. Leo tamirhanede mi?"

Başıyla onayladı. "*Corvette*'teki ince şeritleri bitiriyor. Isaiah da bildirilen rutin işleri hallediyor."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Teklifte bulunmamız gereken yeni bir *Harley* var."

Normalde fikir alışverişi yapabilmek için bu işleri birlikte yapardık. "Tek başına yapabilir misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Güzel." Bryce'ı motele kadar takip etmek, istediğim gibi sonuçlanmamıştı. Belki de artık başka bir yöntem denemenin vaktiydi.

***

Clifton Forge Tribune'a doğru yürürken etrafıma hızlıca bakındım. Tüm hayatım boyunca bu kasabada yaşamama rağmen, buraya daha önce hiç gelmemiştim. Şu ana kadar basınla uğraşmama gerek kalmamıştı.

"Merhaba. Size yardımcı olabilir miyim?" Öndeki adam Noel Baba'nın kopyasıydı. Aslında, sanırım bu adam *gerçekten* merkezdeki geleneksel yılbaşı gezintisindeki Noel Baba'ydı.

"Bryce'ı arıyordum." Binanın derinlerine ilerlediğini düşündüğüm kapıyı işaret ettim. "Orada mı? Boşver. Ben bulurum."

Sandalyesinin tekerlekleri zeminde hızla kaydı ama beni durduramayacak kadar yavaştı. Kapıyı ittim. Bryce odada tek başına, arkadaki masada oturuyordu.

Gözleri dizüstü bilgisayarından yükseldi, ben koridorda ona doğru yürürken gözleri kısıldı. Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine rahatça yaslandı. Sonra kaşını kaldırdı, âdeta cehennemi serbest bırakmam için bana meydan okuyordu.

"Üzgünüm, Bryce." Ön bankodaki adam bana yetişti, ağır adımları yerde patır kütür ses çıkarıyordu.

"Sorun değil, Art." Eliyle uzaklaşmasını ima etti. "Misafirimizle ben ilgilenirim."

Adam gittiği anda, göğüslerini yukarı iterek kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu.

Gözlerim istemsizce dekoltesine kaydı. Kadının göğüsleri fenaydı. Tekrar göz göze geldiğimizde gülüşü çok daha kuvvetlenmişti. *Yakalandım.*

"Oturmamın sakıncası var mı?" Boş masasının önünden bir sandalye çekip sırt kısmına tutunarak bacaklarımı iki yana açıp oturdum.

"Bugün senin için ne yapabilirim, King?"

King. Anaokulunda, küçük Vanessa Tom her sinsice yaklaşıp çimdiklediğinde bana "King" diye hitap ederdi. O zamandan beri bu lanet lakaptan nefret ederdim. Ne var ki, bu kadının önünde rahatsızlığımı belli etmem mümkün değildi. Zaten büyük bir avantajı vardı.

O da bunun farkındaydı.

Lanet olsun, o sıra dışı biriydi. Bryce orada oturmuş, sorusuna cevap vermemi beklerken sıkılmış görünüyordu. İfadesini bir süre daha çözmeye çalışırken sessizliği seçtim.

Dolgun dudakları rahatsız ediciydi, onları tattığımda nasıl hissettireceğini merak etmeden duramıyordum. Güzel gözleri beni deli ediyordu çünkü çok şey görmüşlerdi. Koyu saçlarının en sevdiğim boyda olmasından nefret ediyordum, motorumu sürerken arkamda oturduğunda, önüme gelip yüzüme dolanacak kadar uzun değildi.

Bedenimin tepkileri yüzünden onunla ilgili her şey beni delirtiyordu.

"Hikâyeni okudum." Masasından gazetenin bir kopyasını çekip aldım. "Anlaşılan Cody sana, bana olduğundan daha cana yakın davranmış."

"Kaynaklarımı asla açıklamam."

Gazeteyi kenara fırlatıp gözlerinin içine baktım. Sessizlik hâkimiyetini sürdürürken ona kadar saydım. Sonra yirmiye. Sonra otuza. Çoğu insan on beşte çatlardı ama o sabırlıydı. Bryce sanki onunla doğmuş gibi yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışını bozmadı. Gözleri ışıl ışıldı ve korku ibaresi olmadan bakışlarıma uzun süre karşılık verebilmişti.

Lanet olsun bu kadına. Ondan hoşlanmıştım. Benim asıl sorunum buydu. Ondan *hoşlanmıştım.* Bu da onu tehdit etmeyi çok

daha zor hâle getirecekti. Üstelik benden azıcık bile korkmuş gibi görünmüyordu.

"Kolay kolay korkmuyorsun, değil mi?"

"I-ıh."

"Ne işler çeviriyorsun?"

"Ne işler mi çeviriyorum?" diye sorumu tekrar etti. "Bir şeyler çevirmiyorum. Mesleğimi icra ediyorum."

"Yine de bundan fazlası var, değil mi? Bu cinayetin detaylarından daha fazlasının peşindesin."

Bir omzunu kaldırdı. "Olabilir."

"Neden? Seni rahatsız edecek ne yaptık?"

"Bu kişisel bir şey değil."

Evet, tabii. Kimse kişisel olmadıkça bu kadar sıkı çalışmazdı. Tüm bu olay onun *mesleğini icra etmesinden* çok daha derine iniyordu. Cinayet soruşturması haberini halkın iyiliği için yapmıyordu. Bununla ilgili her şey kişiseldi.

Neden? Onu bu kadar zorlamaya iten şey neydi? Onun hakkında bulduklarım kadarıyla, Seattle'da televizyon şirketinde oldukça başarılıydı. Onu kovmuşlar mıydı? Kendini eski patronuna kanıtlamaya mı çalışıyordu? Ya da babasına?

Ya da kendisine?

"Gerçekten ne istiyorsun?" Her şeyimi riske atarak sordum. Bazen cevapları elde etmenin en iyi yolu beklemedikleri bir anda kendini ortaya sunmaktı.

Bir kaşım kaldırdı. "Tüm kartlarımı ortaya sermemi mi bekliyorsun?"

"Sormaya değer."

Bryce masasında öne doğru eğildi, gözleri sonunda o bağımlılık yapan parıltıyı sergiledi. "Tin Gypsy'nin neden dağıldığını öğrenmek istiyorum."

"Bu kadar mı?"

Bryce başını salladı. "Bu kadar."

Daha fazlasını bekliyordum. Belki de eski Gypsylerlerin hapiste çürüdüğünü görmek istediğindendi. "Neden?"

"Bölgedeki en güçlü motosiklet çetesinin lideriydin. Bunun parayla güç anlamına geldiğine eminim. Ancak bir açıklama yapmaksızın dağıldınız. Ne için? Hayat boyu oto tamirci olmak için mi? İmkânı yok. Bu fazla basit. Fazla temiz. Bir şey saklıyorsunuz."

"Saklamıyoruz," diye yalan söyledim. O kadar çok şey saklıyorduk ki gerçeği bilse, bir daha asla bana aynı gözle bakmazdı. Artık benden etkilendiğini gösteren işaretler, fark etmediğimi zannettiği gizli bakışlar olmazdı. Bana eskiden olduğum o suçluymuşum gibi bakardı.

Hepimizin olduğu suçlular gibi.

"Ah, evet. Klasik inkâr." Bryce gözlerini devirdi. "Üzgünüm. Hiç inandırıcı gelmiyor."

"Burada aradığın türden bir hikâye yok." İnanmayacağı bir başka yalandı.

"Gerçek buysa, neden dağıldınız?"

"Kayıt dışı olacak mı?" diye sordum.

"Hayatta olmaz."

"Tabii olmaz." Kıkırdadım. Elbette bana kolaylık sağlamayacaktı. Her zaman atılgan insanları sevmiştim. "O zaman sanırım çıkmaza girdik."

"Çıkmaza mı girdik?" diye alay etti. "Bu bir çıkmaz falan değil. İkimiz de senden yirmi adım önde olduğumu biliyoruz. Bugün buraya tam olarak ne için geldin?"

"Babam masum. Polislere biraz zaman tanırsan, onlar da bunu kanıtlayacak. Tüm dünyaya onun suçlu olduğunu duyurabilmek için verdiğin çaba seni sadece aptal gibi gösterecek."

"Aptal gibi gözükmekten korkmuyorum." Her zamanki gibi bana meydan okudu ama bu sefer buna kanmayacaktım. Gözlerinden zayıflığın ilk işaretlerine çok benzeyen bir huzme geçti.

"Buna emin misin? Yeni bir kasabada yeni bir muhabir, sıktığımın ajan özentisi gibi bir cinayet soruşturması üzerinde var gücüyle çalışıyor. İyi tanınan bir vatandaşa çamur atıp kendini risklerin kucağına atıyor. Toplumuna hizmet eden bir iş sahibine. Bu iftiralardan aklandığında üzerine çamur bulaşan kişi sen olacaksın. Bu gazetenin hissedarısın, değil mi?"

"Evet. Neyi ima ediyorsun?" diye sordu istemeyerek.

"İma ettiğim şey şu... Benim ailem nesillerdir Clifton Forge'da yaşıyor. Burada herkes bizi tanır ve sever. Kendi zamanlarında Gypsylerler de sevilirdi."

"Yani demek istediğin şey, sizin tarafınıza geçmezsem bütün kasabanın benden nefret edeceği mi? Bununla yaşayabilirim."

"Yaşayabilir misin gerçekten? Küçük bir kasaba gazetesi tonlarca para kazanıyor olamaz. İnsanların okumayı kesmesi sadece bir tane yanlış bilgi yazdığın söylentisine bakar."

Yanaklarında yerini alan gül rengi, gözlerinde alevlenen ateşin beslediği bakışları... "Tehdit edilmekten hoşlanmam."

"Ben de kendimi tekrar etmekten hoşlanmam. Uyarını aldın. Bu olaydan uzak dur."

"Hayır." Kararlı ifadesiyle gözlerimin içine baktı. "Gerçeği öğrenene kadar olmaz."

Öfkem zirveye tırmandığında ayağa kalktım, masasına ellerimi genişçe yerleştirebilmek amacıyla sandalyeyi bacaklarımın

arasından sertçe ittim. "Gerçeği mi istiyorsun? Tamam, pekâlâ. Gece kâbuslarına girecek şeyler gördüm ve yaptım. Bilmek istediğin gerçek, sana nefes bile alamayacağın karın ağrıları yaşatır. Bu kasabadan ardına bakmadan kaçarsın. Gerçeği bilmediğine şükret. Siktiğimin mevzusundan geri çekil. Şimdi."

"Canın cehenneme." Oturduğu yerden hışımla kalktı, bizi ayıran tek şey aramızdaki masa olana kadar öne eğilip benimle burun buruna geldi. "Geri çekilmiyorum."

"Çekileceksin."

"Asla."

Dişlerini gıcırdatma sesi dikkatimi dudaklarına çekti. İçimde yükselen onu öpme dürtüsü hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı, hatta hiçbir kadında bu kadar kuvvetli olmamıştı. Aramızdaki masayı hesaba katarsak, muhtemelen bacaklarımın arasına diz yiyemezdim.

Öne birkaç santim daha eğildiğimde nefesi düzensizleşti. Gözlerimi dudaklarından ayırdığımda, bakışları dudaklarıma kilitlenmişti. Göğsü kabarıyordu, *V* yaka bluzunun altındaki göğüsleri yükselip alçalıyordu. Geçim kaynağına savurduğum tehditler, aramızdaki alevi canlandırmak dışında hiçbir halta yaramamıştı. Hiç geri adım atacak mıydı? *Orospu çocuğu.*

Her şeyi boş verip dudaklarımı dudaklarına mühürlememe bir saniye kalmışken arkasındaki kapı ardına kadar açıldı. Lane Ryan, elini yağlı bir eski bez parçasına silerek içeri girdi. Bana ve kızma attığı tek bir bakış yüzündeki gülümsemeyi soldurdu. "Her şey yolunda mı?"

"Harika." Bryce, eliyle saçının bir tutamını kulağının arkasına doğru tararken kendisini sandalyesine bıraktı. "Dash'le sadece bugünkü baskıdan konuşuyorduk."

Geriye çekilip derin bir nefes aldım, pantolonumun içindeki aletim kabarmıştı ve acı veriyordu. Bryce'la babasına sırtımı verip aşağıyı sakinleştirmek için kendime süre tanırken, uzağa ittiğim sandalyeyi düzelttim.

Sonra öne adım atıp Lane'e elimi uzattım. "Seni görmek güzel, Lane."

"Seni de, Dash." Bana yan yan bakarken elimi sıktı, sinir bozucu kızı için endişelendiğine şüphe yoktu.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Bryce dizüstü bilgisayarını kaldırıp masasından kalkarken. "Müsaadenizle, gitmem gereken bir yer var."

Konuşmayı henüz bitirmemiştik, daha çok yolumuz vardı ama aletimi kontrol altına alana kadar söyleyecek başka bir şey yoktu. "Evet. Benim de."

Lane'e başımı sallayarak veda ettim, Bryce'a bir bakış attım ve arkamı dönüp *Tribune*'dan ayrıldım.

Kahretsin. Onu ne sıklıkla tehdit edersem edeyim, geri adım atmayacaktı. Aksine, ziyaretim onu teşvik etmişti.

Bu da yaratıcı olmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

6. Bölüm

Bryce

"Kendini beğenmiş şerefsiz," diye söylendim. Masamdaki kâğıtları karıştırarak not defterimi arıyordum. "Buraya gelip beni tehdit etmeye nasıl cüret eder? O ne cüretle... Ahh! Nerede bu?"

Aradığım not defteri hiçbir yerde yoktu. Arabamda değildi. Evde katlanmamış bir sepet dolusu çamaşırın içinde değildi. Artık tamamen karman çorman olan masamda da değildi.

Her bir hikâyem için farklı bir not defteri tutardım, hiçbir şeyi unutmamak için karaladığım küçük notları tuttuğum bir defterdi. Pembe, doğum haberleri içindi. Siyah, ölüm ilanlarına aitti. Kırmızı, 4 Temmuz rodeosu ve şenliklerine ayrılmıştı. Sarı olan da Amina Daylee'nin cinayeti üzerineydi.

Onu en son dün sabah görmüştüm. Defteri direksiyonumun üstüne koyup, Amina'nın ortanca isminin Louise olduğunu yazdığımı hatırlıyordum. Kızı Denver'da yaşıyordu. Unutmamak için hepsini yazıp, defteri diğerleriyle birlikte çantama tıkmıştım.

Adımlarımın izini sürdüm, bundan sonra gazeteye gelmiştim. İlerlemekte olan çeşitli hikâyelerimin üzerinde çalışırken çantamdaki her şeyi düzenlemek için masama yığmıştım. Pazar gününün baskısı için sona erdirmek üzere olduğum bir haberin ortasındaydım. Çok da üzerinde çalışılması gerekilen bir şey değildi, Clifton Forge'un Bağımsızlık Günü hafta sonu kutlamalarının programıydı. Tüm not defterlerim burada, klavyemin yanındaydı ve yazarken kırmızı olan açıktı, sonra...

Sandalyemden fırladım. "Seni aşağılık herif!"

Dash almış olmalıydı. Öylece kaybolamazdı, her yere bakmıştım. Peki ya doğru olanın o renk olduğunu nereden anlamıştı? *Lanet olsun.* Motelde Cody'yle konuşurken görmüş olmalıydı.

Neyse ki defterde hatırlayamadığım hiçbir şey yoktu. Notlarımı yazıya geçirme eylemi genellikle hafızama kazımak için yeterli oluyordu. Üstelik o sayfalardaki çoğu bilgi çoktan yayımlanmıştı.

Yine de çok kızmıştım. "Of. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Kim, ne yaptı?" Sue, omzunun üzerinden benim öfkeyle söylenmeme bakış attı.

Somurtarak oturdum. "Aşağılık bir hırsız gözlerimin önünde not defterimi çaldı."

Bunun tek sebebi, dikkatimin çok dağılmasıydı. Onu sarıp sarmalayan tehlikeyle sırlarını keşfetmenin cazibesi tarafından dikkatim dağılmıştı.

"Üzgünüm, tatlım."

"Benim hatam," diye söylenerek işine dönmesi için ona başımla işaret ettim.

Bu kesinlikle benim hatamdı.

Dash bana doğru gereğinden fazla eğilmişti ve kokusu... Tanrım, çok güzel kokuyordu. Parfümündeki baharat, yaz esintisiyle harmanlandığında baş döndürücü bir kombinasyon oluşturuyordu. Bu kokuyla tereddüt barındırmayan ela bakışlarının büyüsü altındayken kısacık bir an için beni öpeceğinden, dahası onun öpüşüne karşılık vereceğimden korkmuştum.

Sonra da beni öpmeyeceğinden korkmuştum.

Muhtemelen ben onun dudaklarına bakmakla meşgulken not defterimi yürütmüştü.

Lanet olsun ona. Gardımı düşürmüştüm, o da fırsattan faydalanmaktan çekinmemişti. Dash, çareyi küçük hırsızlıklarda arıyorsa gerçekten baskı altında hissediyor olmalıydı.

İkimiz de benim kazandığımı biliyorduk. Şu an için benim elimdeki aslar, onun elindeki krallardan fazlaydı ama oyun yön değiştirmek üzereydi.

Yarın Draven'ın mahkemeye çıkacağı gündü, hâkim altmış yaşındaki adamın kaçma ihtimali olduğuna karar vermezse, yarın kefaletle serbest kalacaktı. Draven serbest bırakılır bırakılmaz, Dash'in içerden bir kaynağı olacaktı.

Üstünlüğümü korumak için daha çok zorlayıp daha derin kazmam gerekiyordu. Yapmam gereken şey bana bilgi sızdıracak birini daha bulmaktı, Cody Pruitt gibi Slater ailesine kişisel bir garezi olduğu için sırları ifşa edecek birini bulmalıydım.

Peki ama kimi?

Resepsiyonun oradaki kapı açıldığında Willy içeri girdi ve Sue'nun karşısındaki koridordan masasına doğru yol aldı. Gözlerinin altındaki koyu halkaları ortaya çıkararak güneş gözlüğünü ince telli sarı saçlarına ittirdi. Saat neredeyse öğleni gösteriyordu ama üzerindeki darmadağınık kıyafetleri, yataktan yeni kalkmış imajı çiziyordu.

"Selam, Willy."

Sandalyesine gömülürken elini havaya kaldırdı. "Günaydın. Selam, Sue."

"Selam, Willy. Zor bir gece miydi?"

"İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim."

O anda kapı tekrar açılıp George telaşla içeri girdi. Kolları gevşekçe tuttuğu kâğıtlarla ve dirseğinin altına sıkıştırdığı, kaymak üzere olan evrak çantasıyla doluydu. Her şeyi üzerine yığabileceği masasına tam zamanında varabilse de evrak çantası yere düştü. "Selam, çocuklar."

"Selam, George."

Ekibe yeni gelen kişi olarak yaslanıp onları izlerken geri kalan herkes selamlaştı. Oda ilk defa doluydu. Babam hariç herkes buradaydı çünkü annemin talebi üzerine babamın yirmi günlük iş süresi dolmuştu, bir günlüğüne izinliydi.

"Sanırım önceki ayın çalışan toplantısından beri hepimiz aynı odada bulunmadık," diye espri yaptım.

Willy oturuşunu dikleştirip omuzlarını gerdi. "Lane, normal mesai saatlerine uymak zorunda olmadığımı söyledi."

"Bu benim için sorun değil. Sadece gözlemlerimi söylüyorum. Ne zaman istiyorsan o zaman çalış."

"Ah. Tamam." Tekrar yerine gömüldü. "Teşekkürler. Gündüzlerle aram pek iyi değil."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

Getirdiği omuz çantasını kurcalayarak içinden bir not defterini çekip çıkardı. "Henüz temize çekmedim ama okuyabilirsin."

"Evet, lütfen. Bunu çok isterim." Kalkıp masasına ilerleyerek not defterini aldım.

Willy'nin eğri büğrü yazısına rağmen makaleyi okumam uzun sürmedi. Kelimeler beni içine çekmişti, sonuna geldiğimde yüzümde bir gülümseme vardı.

"Bu seri olağanüstü olacak," dedim defterini geri uzatırken. "İyi iş çıkarmışsın."

Yanakları hafifçe kızardı. "Teşekkürler, Bryce."

Willy, geçim kaynağı arayarak demiryoluyla seyahat eden evsizlerin hayatını anlatan beş haftalık bir makale üstünde çalışıyordu. Geçtiğimiz baharda bir ayın çoğunluğunu, kasabanın sınırları boyunca giden Burlington Northern Santa Fe Demiryolu hattı sayesinde Clifton Forge'tan geçen bir avuç insanı tanımakla geçirmişti.

Bu haftanın köşesi yedi yıldır otostopçuluk yapan bir kadın hakkındaydı. Willy'nin kelimeleri kadının göçebe hayatını en canlı ayrıntılarıyla boyamıştı. Zordu çünkü bu yolculukta günlük duş gibi lükslere yer yoktu. Bazen de acımasızdı, yiyecek bir şeyler elde etmek zor olabiliyordu. Nihai özgürlüğüne karşı ise arzuluydu. Kendi seçtiği hayatı yaşadığı için mutluydu.

Hikâye merak uyandırıcıydı, yazısı ise kusursuzdu. Willy'nin yeteneği, babamın ona ortaya fikirler atmasında tam yetki vermesinin sebebiydi. Ne yazarsa yazsın, okuyucularımız silip süpürürdü.

Willy kendi kitlesini çok iyi bilirdi, belki de tüm hayatı boyunca Clifton Forge'ta yaşayıp tanımadığı bir canlı bile olmadığı içindi.

Aklıma birden bir fikir geldi. Belki Willy, Dash'e olan üstünlüğümü sürdürmeme yardım edebilirdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Masasının köşesine tünedim.

"Sor gitsin."

"Bir otopsi raporuna erkenden bakabilmeyi umuyordum, *Evergreen*'de öldürülen kadının raporuna. Ancak bu sabah ilçe adli tıp doktorunun ofisine gittiğimde, kapıda kapalı olduklarına dair bir not vardı. Adli tıp doktoruyla iletişim kurmak istesem, bu kim olurdu?"

"Mike," dedi Willy. "Onu araman yeterli olacaktır. O sana yardım eder."

"Hâlâ süren bir soruşturma için bile mi?"

Otopsiler kamu kaydıydı ama işin içinde bir soruşturma varsa, savcı izni olmadan yayınlanmazdı.

"Tüm raporu okumana izin vermeyebilir ama daha önce ben hikâyeye birkaç detay ekleyebileyim diye bana durumu ana hatlarıyla anlatmıştı. Ayrıca sormaktan zarar gelmez."

Gülümsedim. "Kesinlikle."

Babamın bana küçükken öğrettiği şeylerden biri, bir şeyleri sormanın bedava olduğuydu. Başına gelebilecek en kötü şey hayır cevabıyla geri gönderilmekti. Şef Wagner'ın cevabımn bu olacağını biliyordum.

Ancak belki bu Mike dediğimiz kişi paylaşıma biraz daha açık olabilirdi.

"Mike'a sormayı çok isterim." Willy'nin masasından kalktım. "Ama Mike'ı tanımıyorum." Ayrıca bende telefon numarası yoktu.

Willy hiçbir şey söylemeden cebinden telefonunu çıkardı, bir saniyeliğine ekranına dokundu ve kulağına götürdü. Beş dakika sonra ikimiz benim arabamda, adli tıp doktorunun ofisine doğru yoldaydık.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim yolcu koltuğunda tembelleşen Willy'ye.

"Hiç önemli değil. Aksiyon alırken nasıl göründüğünü merak ediyorum. Cinayet hakkında yazdığın şeyler iyi. Bayağı iyi. Babanın yazdıklarından sonra gördüğüm en iyi iş."

"Teşekkür ederim." Direksiyonun başında belki de son on yıldır aldığım en iyi iltifata gülümsedim. "Senin işlerin de çok etkileyici."

"Böyle düşünmene sevindim. Ben, şey... İşimi gerçekten seviyorum. Daha sık gelebilirim... ofise. Eğer ihtiyaç varsa." Parmakları kucağında telaştan yerinde duramıyordu.

Willy ofiste sürekli diken üstünde ve utangaçtı. Her zaman böyle olduğunu varsayıyordum. Belki belli bir dereceye kadar öyleydi de. Ayrıca işi için de endişeliydi. Çalışanlara ben de eklenince, babamın başka bir muhabire daha ihtiyacı kalmamıştı.

"Ofise ne zaman geldiğini pek umursamıyorum, Willy. Yazdıkların gibi iyi hikâyeler yazmaya devam ettiğin ve hepsini vaktinde teslim ettiğin sürece, her zaman *Tribune*'da bir yerin olacak."

Gözlerini yanımızdan geçip giden binalardan ayırmadan başını salladı. Camdaki yansımada, soluk bir gülümseme saptadım.

Adli tıp doktorunun ofisine varmamız uzun sürmemişti, konum olarak kasabanın küçük hastanesinin karşı sokağında kalıyordu. Kilitli bir kapıya kadar Willy öncülük etti, kare cam pencerenin yüzünü kaplayan tel örgülerin üzerinden camı tıklattı. Birkaç dakika bekledik, benim burada tek başıma bekleyeceğimden daha fazlaydı, ardından kapı sonunda itilerek açıldı ve bir adam bizi selamladı.

"Mike." Willy elini sıktı. "Bu Bryce. Bryce, Mike'la tanış."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mike. Yaptığın şey için minnettarım."

"Elbette." Sesi boğuktu. Mike'ın gözlerinin altındaki koyu halkalar Willy'ninkileri andırıyordu. Steril alandaki keskin kimyasal kokularına rağmen, vücudundan yükselen bayat alkol kokusu neredeyse kusmama sebep olacaktı. "Dün beni evime bıraktığı için Willy'ye borçlandım. Bilardo turnuvamızdan sonra içkiyi fazla kaçırdım."

Başımı sallayıp ağzımdan nefes aldım. "İyiymiş."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Mike.

"Adli tıp doktorunun ofisi kapalı ve-"

"Şu çocuklar." Mike söylenerek gözlerini devirdi. "Bilirsin, raporları tamamlayıp onlara vaktinde gönderebilmek için kıçımı yırtıyorum. Onlar da bu raporları işlemek için tatlı vakitlerini acele etmeden geçiriyorlar. Kiminkini görmek istiyordun?"

Doğruldum. "Amina Daylee."

"Ah." Omuzlarını sarkıttı. "İmkânsız. Soruşturma devam ediyor. Onu polislerden elde etmek zorundasın."

"Lanet olsun." İç çektim. "Neyse, denemeye değerdi. Geçmişte raporlarını okumama izin veren veya hakkında bazı şeyleri anlatan doktorlar olmuştu. Bazıları kayıt dışıydı, bu sayede polisler bildirene kadar yazamazdım. Yine de otopsi hakkında bir fikrimin olması doğru soruları sormamı sağlıyor. Hatta başka ipuçlarına da yönlendirebiliyor."

Konuşmam biraz abartılıydı. Mike'm bizi her an kapı dışarı etmesini bekliyordum, öyle yapmalıydı da.

"Sana gösteremem," dedi ben nefesimi tutarken, sihirli kelimeyi söylemesini umuyor ve bekliyordum. "Ama..." *Bingo!* "Sana en üst düzey bilgiyi verebilirim. Kayıt dışı. Haber yapabilmek için detayların açıklanmasını beklemelisin."

"Mükemmel." Bana göz kırpan Willy'ye kısa bir bakış attım.

"Hadi," diye mırıldandı Mike, koridorun sonuna doğru onu takip etmemiz için eliyle işaret etti.

Bina ıssızdı, tavandaki lambaların hepsi sönük olduğu için binadaki tek ışık pencereden sızıyordu.

"Sakin bir gün mü?" diye sordum.

Mike omzunu silkti. "Şimdilik sadece ben varım. Bir stajyer de vardı ama şu an yaz tatilinde."

Mike'ın koridorun sonundaki ofisine doluştuk. Masayla yer, çirkin doktor önlüğünün camgöbeği rengiyle aynı renkte evrak dosyası yığınlarıyla dağılmıştı. Koridor antiseptik ve çamaşır suyu koksa da burası kahveyle akşamdan kalmışlığın gizli etkisinin kokusunu yayıyordu.

"Tamam." Mike masasma yerleşirken önündeki dosyayı çevirip açtı. Ben karşısındaki katlanabilir sandalyeye otururken, Willy ayakta kalarak kapı pervazına yaslandı. "Amina Daylee. Yaş elli dokuz. Ölüm sebebi, çoklu delici alet yaralanmasına bağlı kan kaybı."

Bunlar polis raporlarıyla motelde Cody Pruitt'ten derlediğim bilgilerdi. Cody'nin eşi, ona 114 no'lu odadaki manzarayı ağlayarak anlatmıştı. Tüm yatak Amina'nın kanıyla kaplanmıştı. Bir kısmı halıya akarak neredeyse siyah birikintiler oluşturmuştu. Cody'nin eşi, Amina'nın yanına nabzını kontrol etmek için koşarken birine basmıştı.

"Kaç tane delici alet yaralanması var?" diye sordum.

"Yedi. Hepsi üst vücutta."

Zorlukla yutkundum. "Acı çekmiş mi?"

"Evet." Mike gözlerime bakıp bana üzgün bir gülümseme gönderdi. "Çok uzun süre değil. Katil ana atardamarı delmiş, o yüzden kadın hızla kan kaybederek ölmüş."

"Ölüm saatini biliyor musun?"

"Oldukça dar bir zaman dilimi var ama her zamanki gibi bu sadece tahmin. Sabah beşle yedi arası."

Bu durum, Draven'ın sabah ilk iş olarak onu öldürmüş olduğu anlamına geliyordu. "Söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Yakın zamanlarda cinsel ilişki yaşamış."

Omurgamı doğrulttum. "Zorlama belirtileri var mı?"

"Hayır. Muhtemelen karşılıklı rızaya dayanıyordu."

"Bu da bir şey, en azından." Amina'nın katledilmeden önce tecavüze maruz kalmamasına sevinmiştim. "Sperm örneği Draven'a mı ait?"

"Bunların hepsi kayıt dışı." Mike, haddinden fazla şey söylemiş olma korkusuna kapılıp Willy'yle bana baktı. "Değil mi?"

"Doğru," diyerek onu telkin ettim. "Yetkililer bunları basma açıklamadıkça hiçbirini yazıma eklemeyeceğim."

Mike uzunca bir süre yüzümü inceleyip başını onaylarcasına salladı. "Yeni ön hızlandırılmış teste göre örnekler Draven'la eşleşmiş. Hâlâ sonuçların tamamlanmasını bekliyorum ama ön testler nadiren yanılır."

İlginç bir ters köşeydi. Draven, Amina'yı öldürmeden önce onunla seks yapmıştı. Neden? İlişkileri yeni miydi? Eski âşıklar mıydılar? Neden evi yerine moteli tercih etmişti? Ölümü, tutku kaynaklı bir suç muydu? Hepsi normal şartlarda not defterime yazacağım sorulardı.

Lanet Dash.

"Vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederim." Ayağa kalkıp elimi uzattım.

Mike da ayağa kalktı. "Rapor yayımlanana kadar bunların hiçbiri yazılmayacak."

"Söz veriyorum. Tekrar teşekkür ederim."

Willy'yle izin isteyerek ofisten ayrılıp yolumuzu temiz havayla gün ışığına yönelttik. Arabama binerken Willy kahkaha attı. "Çok iyisin. Hangi raporu istediğini söylediğinde bizi kovacağından çok emindim."

"Bazı parlak dönemlerimin olduğu doğru." Gülümseyip arabayı çalıştırdım. "Yardımın için teşekkür ederim."

"Her zaman. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Derin bir nefes verdim. "Şimdi kurban hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Kızı Colorado'da ama ona bu kadar erken ulaşamam. Amina burada büyümüş olsa da ailesinden geriye kalan biri yok. Onun çocukluğunu bilen birkaç insan bulmayı umuyorum. Neden geri geldiğini, neden Draven'la görüştüğünü bulmak istiyorum."

"Buna yardım edebilirim belki," dedi Willy. "Yeni patronuma bir bira ısmarlamama ne dersin?"

"Kabul edilmiştir."

***

Anlaşılan, *The Betsy* sadece köhne bir mekân değildi, en az kirişlerde dolanan toz akarlarının bolluğu kadar aslında kasabanın tarihini de barındırıyordu.

Barın müdavimi olan üç adam sayesinde -sanırım yaşları yetmişi geçmiş, birbirleriyle kuzenler ve evlilikler aracılığıyla bir şekilde bağlantısı olan üç adamdı, anlattıklarını tam olarak takip edememiştim- Amina Daylee hakkında güvenilir kaynaklarım *Facebook*'la *Google*'dan bulabileceğimden çok daha fazlasını edinmiştim.

Amina'mn ismi gazete arşivlerinde çok fazla ortaya çıkmamıştı. Tek referans, on yıllar öncesindeki mezuniyet duyurusuydu. Bu şekilde, Clifton Forge Lisesi'ne gittiğini ve Draven'ın bir alt dönemi olduğunu öğrenmiştim. Ancak mezun olunan okulların aynı olmasına rağmen, ailesi hakkında pek bir bilgi bulamamıştım.

Bardaki adamlara göre, Amina'nm ailesi Clifton Forge'ta çok uzun süre kalmamıştı. Üvey babası demiryolunda çalışmış, New Mexico'dan buraya transfer edilmişti. Müdavimlerden birinin hatırladığına göre aile, Amina araba sürmeyi öğrendikten az bir süre önce kasabaya taşınmıştı çünkü arabayı bu adam satmıştı. "*O zamanlar ona göre biraz fazla yaşlıydım ama bu kız baş döndürücüydü.*"

The Betsy'deki adamların hatırladıklarına göre aile çok seviliyordu. Ancak etkileşimleri sınırlı olmuştu çünkü Amina'mn mezun olup kasabadan taşınmasından sonraki kış, annesiyle babası trajik bir araba kazasında öldürülmüştü. Bir şekilde, bunu haber arşivinde gözden kaçırmıştım. Amina, Daylee soyadını kullanırken annesi, üvey babasının soyadını almıştı.

Ailesi kasaba mezarlığına gömülmüştü. Belki de onların mezarını ziyaret etmek için gelmişti.

"Bir tane daha ister misin, Bryce?" diye sordu barmen.

Biramın son yudumunu yuttum. "Bu yeterli, Paul. Teşekkürler."

Yaklaşık yirmi dakika önce, ben taburemde kalıp ikinci biramı bitirirken, Willy'yle üç müdavimi bilardo masasma kaptırmıştım. Arkamdaki kapı açıldı, kısa bir süreliğine parlak öğleden sonra güneşi içeriye yayıldı. Yeni müşteri bara doğru ilerlerken, ağır botların gümbürtüsü döşeme tahtalarını titretiyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda yabancı bir yüz görmeyi beklemiştim. Onun yerine, bir çift canlı ela gözle ezberlemek dışında hiçbir şey yapamadığım bir yüz buldum.

"Not defterimi çaldın."

Dash yanımdaki boş tabureye kayıp Paul'a çenesini kaldırdı. "*Bana bir bira getir*," anlamına gelen sessiz bir sipariş olmalıydı çünkü Paul tam olarak bunu yaptı. Dash taburesinin üstünde yaylanıp rahat bir pozisyon buldu. Oturduğu yer benimkine o kadar yakındı ki geniş omuzları, neredeyse çıplak tenime dokunacaktı.

Kalbimin ritmi hızlanırken -aptal organ- dişlerimi sıktım. Kolunun ön kısmının benimkine ne kadar yakın olduğunu kabullenmeyi reddettim. Cildini geniş, koyu darbelerle dekore eden siyah dövmesine bakmayı ve yakınlığıyla canımı sıkmaya çalışırken kımıldamayı da reddediyordum çünkü lanet olsun, ilk ben gelmiştim.

"Sakıncası yoksa," derken onu baştan aşağıya süzdüm. "Kenara kay."

Kılını bile kıpırdatmadı.

"Senden hoşlanmıyorum."

Dash'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Diğer koluyla arkasına uzanarak arka cebinden bir şey çekip çıkardı ve bar tezgâhına fırlattı. Benim sarı not defterimdi. "İşte."

"Hırsız." Defterimi kapıp çantama koydum. Ona, onun önünde defterimi kontrol etme tatminini yaşatmayacaktım fakat yalnız kaldığım ilk saniye, her bir sayfayı tek tek kontrol edecektim.

"Pek fazla not alan biri değilsin sanırım, değil mi? İçinde zaten bilmediğim bir halt yoktu."

Alaycı bir şekilde sırıttım. "Çünkü hepsini zaten gazetede yayımladım."

"Al bakalım." Paul, Dash'in birasını getirmeye geldi. "Babandan haber var mı?"

"Kefalet duruşması yarın."

"Kefaletle serbest kalacağını düşünüyor musun?"

Dash bana temkinli bir bakış attı, ben buradayken herhangi bir şeye cevap vermek istemiyor gibiydi. *Şansına küs, King.* İlk önce *ben* buradaydım. "Evet. Oradan çıkacak."

"Güzel." Paul iç çekti. "Bu gerçekten güzel."

Güzel mi? "Potansiyel bir katil polis gözetiminden çıkıp sokaklarda başı boş dolanacak diye endişeli değil misin?"

Paul gülmekle yetindi, alabileceği düzgün bahşiş şansını tamamen kaybetmişti. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, Dash. Dönüp varili değiştirmem gerekiyor."

"Olur." Alçak hırsız, büyük boy birasını dudaklarına doğru kaldırırken yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış yerleştirmişti.

Gözlerimi ayırmayı beceremeyerek -aptal organlar çoğalıyordu- aldığı yudumu yutarken âdemelmasmm önce aşağı, sonra yukarı kayan hareketini takip ettim. Mest olmuş dikkatimle dilinin hızla dışarı fırlayıp, köpük bulaşmış üst dudağında gezinmesini izledim.

"Ağzıma bu şekilde bakmaya devam edeceksen başka bir şey daha çalacağım."

Gözlerimi kaçırmadım. Bu bir meydan okumaydı ama gözlerimi kaçırmadım. "Sana hiç kaşlarının sıradan çalı gibi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Dash güldü, kalın ve zengin ses omurgamdan aşağı ürpertiler yolladı. "Bir ya da iki kez. Bugün Mike'la olan buluşman nasıldı?"

"Aydınlatıcı." Şimdi de beni takip mi ediyordu? Tanrım, bu adam rahatsız ediciydi ama ifademi bozmadım. "Bugün birçok şey öğrendim. Pazar günkü gazete oldukça iyi olacak."

"Okumak için sabırsızlanıyorum." Dash birasını tezgâha bırakıp taburesinde döndü, dizi benimkine çarpıyordu. "*Tribune*'un benim bilmediğim bir şeyi yayımladığı son gün olacak."

"Nedenmiş o?"

"Babam yarın çıkıyor."

"Sonra ne olacak? Hapisten çıkıp beni de mi öldürecek?

Kirli sakallı çenesi gerildi. "Hapisten çıkıp bana ne haltlar döndüğünü anlatacak. Sonra bu küçük oyunu sonlandıracağız."

"Bu bir oyun değil." Taburemde doğrulurken çantamın askısını omzuma geçirdim. "Bu benim işim. Kasaba, aralarında bir katil olduğunu bilmeyi hak ediyor. Bir kadın öldürüldü, o kadın adaleti hak ediyor."

"O kadın, polisler onu kimin öldürdüğünü bulunca adaleti elde edecek, masum bir adamı içeride tutunca değil."

"Masum mu? Babanın masumluktan bir hayli uzak olduğunu bilecek kadar kulübünüz hakkında yeterince şey okudum."

"Eski kulüp."

"Aynı şey."

"Siktir, gerçekten zor bir insansın," diye homurdandı.

"Sonra görüşürüz, King." Kapıya yönelerek hâlâ kendisini bilardo oyununa kaptırmış Willy'ye el salladım. Kendisini ofise bırakacak başka birini bulmalıydı çünkü *The Betsy*'de bir saniye daha durmayacaktım.

Tamam, belki bir saniyeden fazla durabilirdim.

"Ah, bir de, Dash?" Dönüp gözlerimizi buluşturdum. Arkamdan bunca zaman uzaklaşmamı izlediğini bilmiyordum. "Sence

baban, Amina Daylee'yle seviştikten ne kadar süre sonra onu öldürmüştür? Bir saat mi? Belki iki? Bana pek kucaklaşmayı seven biriymiş gibi gelmiyor."

Dash'in çenesi çok az gerildi, gözleri sadece bir anlığına genişledi. Şaşkına uğradığını gizlemekte çok iyiydi fakat ben tespit etmede daha iyiydim. *Masum* babasının, Amina'nın ölümünden hemen önce onunla seks yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Onu orada, zihni görünür biçimde allak bullak olmuş hâlde otururken bıraktım ve kapıdan dışarı çıktım. Yavaşça, sırları bir bir çözerek gerçeği gün yüzüne çıkaracaktım. Önce Amina Daylee'nin cinayetini, sonra da Tin Gypsy Motosiklet Kulübü'nü.

Bunu yaptığımda, belki de hayatımda bir şeylerin eksik olduğuna dair bu boş his nihayet yakamı bırakacaktı.

7. Bölüm

Dash

İlçe adliye binasının dışında, kamyonetimin içinde babamı beklerken gereksizce başparmağımla dizime vuruyordum. Kefalet duruşması sona ermişti, babam çıkış yapar yapmaz buradan defolup gidecektik.

Yazın *Dodge*'u sürmek garip geliyordu. Bu kamyoneti bahara girmeden bir ay önce almıştım, o yüzden hâlâ birbirimize alışmaya çalışıyorduk. Tamamen siyahtı, tıpkı tüm ataları gibi. Hâlâ yeni araba kokusuna sahipti çünkü direksiyonun başında çok vakit geçirmemiştim. Her bahar, yollardaki karlar eridiği andan sonbaharın sonunda ilk kar düşene kadar sadece motorumu sürerdim. Montana kışları çok uzun sürerdi, bu yüzden motor sürenlerimizin çoğu güzel havaya sahip bir günü bile kaçırmak istemezdi.

Yine de bugün babamı ben karşılamak istemiştim. Konuşmamız gereken o kadar çok şey vardı ki motorlarımızla tamirhaneye sürecek on dakika yol için bile erteleyemezdik. Ayrıca çocukları işlerinin başından babamın motorunu getirmeleri için kaldırmak istememiştim.

Babam geçen cuma günü giydiği kıyafetlerle ön kapıya çıktı. Gümüş kirli sakalı yoğunlaşmış, neredeyse tamamen sakal olmuştu. Kamyonete çıktığında o derin, kahve gözleri çok yorgundu. Babam tutuklanalı bir hafta değil, bir ay olmuş gibi görünüyordu.

"Selam." Omzuma hafifçe vurdu, sonra kemerini bağladı. "Teşekkür ederim. Kefaleti hallettiğin için minnettarım."

"Önemli değil."

"Evimi mi satışa çıkardın?" diye sordu.

"Hayır. Tamirhaneyi."

Hâkim, babamın kaçış riskinde olmadığına kanaat getirse de tahminimce vahşi bir cinayetin baş şüphelisi olmasını ve kulüpteki geçmiş ilişkilerini göz önünde bulundurduğundan, kefalet yarım milyon dolara mal olmuştu.

"Lanet olsun." Babam iç çekti. "Onun yerine evimi satışa koymalıydın. Tamirhaneyi ipotek ettirmemeni dilerdim."

"Kasamdan koca bir çanta dolusu nakit parayla yanlarına gitseydim bir sürü soru sorarlardı." Kamyoneti çalıştırıp adliye binasından uzaklaştım. "Senin evin. Benim evim. Tamirhane. Fark etmez. Bu siktiğimin olayını aydınlattığımızda bitip gidecek."

Yarım milyon dolar, ikimiz için de bulması zor bir şey değildi. Ancak bu parayı, nasıl kazandığımızı göz önüne alarak izi sürülemeyen yerlerde harcamıştık. Kesinlikle kefalet ödemek için kullanılamazdı.

"Beni orada bırakabilirdin."

"Asla." Kaşlarımı çattım. Sadece babam olduğu ve oraya ait olmadığı için değil, aynı zamanda cevaplara ihtiyacım olduğu içindi. Belki de sonunda Bryce'ın foyasını ortaya çıkarabilirdim çünkü şu an bu bilgi elde etme yarışında, acınası şekilde kaybediyordum. "Neler olduğunu konuşmamız gerekiyor."

"Bir güne ihtiyacım var." Babam kafasını geriye yasladı. "Sonra hepsini konuşacağız."

"Bir günümüz yok."

"Polisler şu ana kadar bulmadıkları bir şeyi bulamayacaklar. Kim bana kumpas kurduysa, mükemmel bir iş yapmış."

"Endişelendiğim kişiler polisler değil," dedim dik oturmasını izlerken. "Gazetedeki Lane Ryan'ın kızıyla bir sorunumuz var."

"Nasıl bir sorun?"

"Haddinden fazla şey kurcalıyor. Üstelik bu konuda çok iyi."

"Ne buldu?" diye sordu babam.

"Şu an için cinayet soruşturmasına odaklandı ama orada duracağından şüpheliyim."

"Siktir," diye söylendi babam. "Her şeye burnunu sokup eski Gypsy işlerini kurcalayacak lanet bir muhabire ihtiyacımız yok."

"Hayır, yok. Bunca zaman şanslıydık. İşleri sonlandırdık. Kurallara göre oynadık, insanlar da bu işin peşini bıraktı." Bunun karşılığında kasabada huzur olmasına seviniyorlardı. "Bryce, bu muhabir, herhangi bir şeyin peşini bırakacak bir tip değil."

Benim yanımda çalışıyor olsaydı karşı konulamaz bir özellik olurdu. Düşmanım olmasına rağmen, lanet derecede cezbediciydi.

"İtibarını mahvetmekle tehdit ettim. Bu girişimim geri tepti ama onu halledeceğim." Sadece nasıl yapmam gerektiğini bulmalıydım.

Ben ne kadar zorlarsam, o da bir o kadar zorluyordu. Bryce irade sahibi bir kadındı. Küçük yaşta annem sayesinde irade sahibi ve inatçı kadınların karşısında çoğu erkeğin hiçbir şansının olmadığını öğrenmiştim.

"Sadece dikkatli ol," dedi babam. "İkimiz de hapishanede olamayız."

"Merak etme. Kendimi hapse yollatacak bir şey yapmayacağım. Ben sadece... Geri çekilmesini sağlamak için ona karşı koz olarak kullanabileceğim bir şey bulmalıyım."

Korku, eskiden benim silahımdı. En sevdiğim araçtı. Yirmilerimdeyken, insanları korkutmak için fiziksel şiddeti kullanırdım. Sonra zorbalıkla şantajın genellikle daha etkili olduğunu öğrenmiştim. Bunların hiçbiri Bryce'ta etkili olmazdı, fiziksel olaylar kesinlikle olmazdı. Hayatım boyunca bir kadına asla fiziksel bir zarar vermemiştim, şimdi de başlamaya niyetim yoktu. Onu incitme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Onu bize karşı değil, bizimle birlikte çalışmaya ikna edecek bir yol bulabilirsin," önerisinde bulundu babam.

Kötü bir fikir değildi. Bryce'ı müttefik olmaya ikna edebileceğim bir yol var mıydı? Rakip yerine arkadaşımız olursa, arkamdan kuyu kazması endişesi olmadan onu istediği Gypsy bilgileriyle besleyebilirdim. Sonra da o kıymetli gazetesinde yayımlayacağı bilgileri kontrol edebilirdim.

"Zekice. Bu işe yarayabilir."

"Belki de neden dağıldığımızla ilgili daha açık olmamız gerekirdi," dedi babam penceresinden dışarı bakarken. "Bu bizi hedef hâline getirir mi diye merak ediyordum."

"Nasıl açıklayabilirdik ki? Gizli kalması gereken pislikleri ortaya dökmeden açıklamamızın imkânı yoktu."

"Haklısın." Omuzları çöktü. "Çok uzun bir hafta oldu. Yaptığım hatalarla geçmişi bolca düşünme fırsatım oldu. Siktiğimin hapishanesinden nefret ediyorum."

"Herkes eder."

Hapse sadece bir kez, on dokuz yaşındayken girmiştim. Saldırı ve yaralama şüphelisi olarak içeri atılmış, gece boyunca suç-

luluk hissetmiştim. Pokerde hile yapıp, bunu yüzüne vurduğumda bana silah çeken bir adamı fena hâlde dövmüştüm.

Aşağılık herif, o silahla beni vurmalıydı.

Babamın adamın şikâyeti geri çekmesi için ne yaptığını tam olarak bilmiyordum. Suçlamalar düşmüş, sonraki hafta adam kasabadan taşınmıştı. Ondan sonra kavga esnasmda daha sözel olmayı öğrenmiştim. Birisini bayılana kadar dövmeden önce, polislere öterlerse bunun bedelini hayatlarıyla ödeyeceklerini biliyorlardı.

Acaba kaç insan kâbuslarında benim yüzümü görmüştü?

Şüphe, geçtiğimiz birkaç yılda daha da tanıdık bir his hâline gelmişti. Şüphe ve utanç. Eskiden gurur duyardım. Kulübün beni getirdiği hâlimle gurur duyuyordum. Hayatlarımızı toplumun dayattığı kurallara göre değil, kardeşlikten doğan kurallara göre yaşamıştık. Bu kurallardan çok emindim, onlara sarsılmaz bir sadakatle bağlıydım.

Sonra hepsini sorgulamaya başlamıştım.

Tin Gypsylerin sonunu getiren başlangıç buydu.

Yıllar önce, Emmett'ın babası *The Betsy*'nin park yerinde öldürülünce kulüp değişim yönünde oy kullanmıştı. Çok fazla adamı, çok fazla sevdiğimiz insanı kaybetmiştik. Kulübün yasa dışı işlerinin bağını çözmemiz, eski ve miadı dolmuş bir mirasın zihniyetini değiştirmemiz neredeyse altı yıl sürmüştü.

Bu zamanı, tamirhaneyi kurup yasa dışı yaptığımız şeyleri örtebileceğimiz kadar gelir elde etmeye harcamıştık. Artık yasa dışı maddeleri ülkeye sokmaya çalışmak yoktu. Artık gizli dövüş bahsi oynamak yoktu.

Çok fazla emek, biraz da şans sayesinde tamirhane, hepimizin hayal edebileceğinden bile daha başarılı olmuştu. Konu

Gypsylerin kanuna itaat eden bir kulüp olarak devam etmesine veya yolları ayırmaya geldiğinde, hepimiz geçmişi geçmişte bırakmaya hazırdık.

Kulüpte, aynaya bakıp göz göze geldiği yansımadan hoşlanmayan tek kardeş ben değildim.

Kulübün çoğu üyesi, gelecekte kullanmak üzere kenara ayırdığı parayı alıp farklı bir kasabaya taşınmış, yeni aileler kurmuştu. Eski iblisleri geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmışlardı. Geride kalanlar ise tamirhane çevresinde birleşip yeni bir aile oluşturmuştu. Babam, Emmett, Leo ve ben.

Bu normal hayata hasret kalmıştım.

Toplumun normlarıyla değerleri boğucu olur sanıyordum. Aksine, kanunların yanında olunca hayat daha kolaydı. Sokakta yanından geçen insanların seninle göz teması kurabilmesi güzel bir şeydi. Onlara doğru baktığında annelerin çocuklarının elini tutup senden uzağa çekmemesi güzel bir şeydi. Sürekli tetikte olmamak güzel bir şeydi.

En azından Bryce Ryan sarı not defteriyle ve lanet merakıyla hayatlarımıza dalana kadar böyleydi.

O kadar emekle kurduğumuz bu hayatı mahvetmesine izin vermeyecektim. Ailemi tehdit etmesine izin vermeyecektim. Bizi koruyabilmemin tek yolu, haberlerin ilk bana ulaşmasıydı.

"Bana Amina Daylee'den bahset."

Babam derin bir nefes verdi. "Bugün olmaz."

"Baba-"

"Lütfen. Sadece bir gün. Bana bir gün ver. Yarın konuşacağız."

Suratımı astım ama başımı sallayıp kabul ettim. Sonra yönümü değiştirdim. Onu tamirhaneye değil, eve götürüyordum. Ka-

sabada daireler çizerken ikimiz de konuşmadık. Çocukluğumun geçtiği evin garajına park ettiğimde koltuğumdan ayrılmadım. "Yarın."

Kapıyı açıp başını sallayarak onayladı. "Yarın."

Kafası vücuduna ağır geliyormuş gibi evin yan kapısına yürüyüp içeri girdi.

Babamın evinde sadece yan kapıyı kullanırdık. Ön kapı yıllardır kullanılmamıştı. Postacı bile paketleri yan girişe bırakması gerektiğini biliyordu.

Hiçbirimiz ön kaldırıma çıkmazdık. Ne babam ne Nick ne de ben. Annemin kanının bir kez çimentosunu boyadığı kaldırıma hiçbirimiz adım atmazdık. Artık o leke görünmezdi. Yağmur, kar ve güneş o lekeyi eskitmişti.

Ancak bize göre hâlâ oradaydı.

Nick'le birlikte, babamı o evden taşınmaya ikna etmek için çok çabalamıştık. Orada çok fazla anı vardı, kaybettiklerimizin çok fazla hatırlatıcısı vardı.

Ancak bu anıların babamın üstündeki etkisi daha farklıydı. Evden taşmmamıştı çünkü annemle birlikte yaşadığı yer orasıydı. Babama göre, annem hâlâ o duvarlarda, o tavanda, o zemindeydi.

Annemden vazgeçmektense o evde ölmeyi tercih ederdi.

Tenimin üzerinde bir ürperti gezindi, irkilerek üstümden attım ve garaj yolundan geri geri çıkarak işe doğru yol aldım. Tamirhanenin park yerine girdiğimde hâlâ bok gibi hissediyordum.

Babamın neden bir güne ihtiyacı vardı? Neden Amina ve nasıl öldürüldüğü konusunda konuşmak istememişti? Onu oyuna getiren adamı bulmak istemiyor muydu?

Bryce haklı mıydı? *Amina'yla sevişmiş miydi?* Eski lise arkadaşı olmak dışında bu kadın kimdi? Benim bildiğim kadarıyla,

annemi kaybettiğimizden beri babam kimseyle birlikte olmamıştı. Belki de kendisini cezalandırmak içindi. Amina'yla yatması çok uzun süren bir döngüyü kırmış olmalıydı.

Babamın başka birisiyle birlikte olması fikri beni daha da huzursuz etti. Anneme karşı çok sadıktı. *Her zaman.* Asla yanlış bir şey yapmamıştı. O zaman bu beni neden rahatsız ediyordu?

Tamirhaneye yürüdüm ve Emmett'ı *Chevy* kamyonetin kaportasının altında buldum. "Hey."

Arkamı görmek için kıpırdandı, babamı arıyordu. "O nerede?"

"Evde."

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum ama bir gün izin istiyor. Ona bu süreyi tanıyacağız."

"Kim bir gün izin istiyor?" diye sordu Leo, dudaklarına dayalı bir şişe suyla yanımıza geldi.

"Babam."

Su şişesi dudaklarından ayrıldı. "Siktir. Cevaplara ihtiyacımız var. Onu oyuna getirenler Warriorlar ise, o zaman bizim-"

Elimi havaya kaldırdım, gözlerim bir yandaki serviste çalışan Isaiah'ya kaydı. "Şimdi değil."

Çenesini kapatarak başını salladı.

Isaiah'ya tamirci olarak hepimiz güvenirdik ama etrafta o varken eski kulüp işlerine girecek değildik. Bu sadece kendimiz için değil, onun da iyiliği içindi.

"Sadece... sabırlı olalım."

Emmett dalga geçti. "Üçümüzün de efsane ötesi becerikli olduğu bir şey."

"Evet." Cebimden telefonumu çıkarıp çalışma tezgâhına doğru yürüdüm. Telefonumu ayarlayıp anahtarlarla birlikte tez-

gâhın üzerine bıraktım. Bekleyen işlerin yazıldığı tahtaya göz gezdirdim. Çocuklar normal işleri hallediyordu, bu yüzden *Mustang*'in üzerinde çalışabilecektim. *Çalışmak iyiydi.*

İş aletleriyle ve arabanın motoruyla biraz vakit geçirmek işime yarayabilirdi. Ellerime bulaşan motor yağıyla düşünecek zaman olması yardımcı olabilirdi. Bu akşam, Bryce Ryan'la uğraşmak için bir plana ihtiyacım vardı.

Onu kendi tarafıma çekmek için bir plana ihtiyacım vardı.

***

"Verandamdan defol."

Biranın dibini dudaklarıma boşaltırken kıkırdadım. "Merhaba, Bryce."

"Burada ne işin var?" Önümde ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. "Nerede yaşadığımı nerden biliyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Günlerdir kasabada onu takip ettiğimi bilmek isteyip istemeyeceğinden şüpheliydim.

"Hayır." Spor salonundan gelmiş olmalıydı çünkü saçı atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, şakaklarındaki bazı bebek saçları da teri yüzünden hâlâ ıslaktı. Siyah taytı ince bacaklarının şeklini almıştı. Bluzu, zarif kollarını açıkta bırakarak göğüsleriyle karın çevresini sarmıştı.

Bütün bu kıyafetleri vücudundan soyarak kıvrımlarını ortaya çıkarmayı hayal edince aletim kıpırdanıp varlığını belli etti. Yeni taktiğimi denerken onu çıplak hayal etmemek daha iyi olacaktı.

"Bira ister misin?" Botumun yanındaki altılı paketi başımla işaret ettim fakat artık içinde üç tane kalmıştı.

"İstemem."

"O zaman diğerleri de bana kaldı." Omzumu silktim.

"Şimdi bira istemediğimi de bildiğine göre, hepsini alıp evine dön."

"Olmaz."

"Neden?" Ayağıyla yerde ritim tutmaya başladı. "Sadece motoruna atlayıp yoluna git."

"Burada değildin. Beni beklettin, ben de susadım. O yüzden üç bira içmek zorunda kaldım. Bu hâlde motoru süremem. Birinin gelip beni alması gerekecek."

"Sana taksi çağırayım."

"O da olmaz."

"Niye?" Yerde ritim tuttuğu ayağı hızlandı. Tanrım, bu kadını sinirlendirmek çok eğlenceliydi.

"Motorumu, onu sokakta öylece bırakamam. Eve götürmem gerekiyor."

"Yani, motorunu sürebilecek kadar ayık olana dek verandamda öylece oturacak mısın?"

"Eh, çok ısrar ettin."

Bana hırladı, sonra paketten bir bira almak için eğildi. Basit bir çevirmeyle kapağını açtı fakat o yumuşak alt dudağına götürmek yerine, beni yine şaşırttı.

Biramı çimenlerin üstüne döktü.

"Sen ne-" Şişeye ulaşmak için beton basamaktan fırladım ama omzuyla yolumu kapatıp mükemmel biram yeşil çimlere gömülürken bana engel oldu. "Biramı böyle harcamanın bir sebebi var mı?"

"Evet. Verandamdan defolup gitmeni istiyorum." Boş şişeyi yere koyup tekrar pakete yöneldi. Bu sefer ona engel olma sırası bendeydi. "Sakin ol. Geri kalan ikisini içeceğim, belki bittiğinde sen de gitmiş olursun."

Parmağımı yüzüne doğru tuttum. "Bir tanesini daha dökersen önüne bir kasayla gelirim."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "İyi."

"İyi."

İlk ben oturdum, paketten bir bira çıkarıp kapağını çevirdim. Ona uzatmadan önce uyarıcı bir bakış attım.

Küçük bir yudum aldı. "İlk soruma dönelim. Burada ne işin var?"

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Bunun sebebi ne?"

"Merak diyelim." Büyük bir yudum aldım. "Biraz sıkıcısın. Her sabah erkenden gazeteye gidiyorsun. Baban hep en önce orada oluyor. Sonra Noel Baba. Sonra sen. Diğer herkes gelip gidiyor ama siz üçünüzün programı epey düzenli."

Rutinini bildiğimi söyleyip onu şaşırttıysam bile bunu belli etmedi. Sadece birasını yudumladı, gözleri önümüzdeki boş sokağa kilitlenmişti. "Sorumlu kişi olmanın dezavantajı bu."

"Bazen merkezdeki kahve dükkânına gidiyorsun ama her gün değil. Öğle yemeğini genelde masanda yiyorsun, tabii eğer etrafta koşuşturup defterlerinden birini doldurmaya çalışmıyorsan. Sonra da beş gibi çıkıp direkt spor salonuna gidiyorsun. Salı günleri hariç, ebeveynlerinin evinde akşam yemeğine gittiğin gün. Haftada bir olduğunu tahmin ediyorum."

Bryce çok daha büyük bir yudum aldı, bu esnada yüzü gül rengine büründü. Başardığımı gösteren tek işaret buydu ama yeterliydi. "Başka bir şey yok mu?"

Birkaç santim yaklaştım, çıplak kolunun ısısı benimkine doğru akıyordu. Tenlerimiz neredeyse birbirine dokunurken, kulağına konuşabilmek için boynumu eğdim. "Çamaşır yıkamaktan nefret ediyorsun."

Bana doğru döndü, burnu benimkine çarpmaktan son anda kurtuldu ve gözlerini kıstı. "Bunu nereden biliyorsun? Evime de zorla falan mı girdin?"

"Hayır." Elimi çıplak kolunda, bileğinden omzuna kadar gezdirdim. Nefesi titrerken bileğinden dirseğine kadar olan ince tüyleri ürperdi. Göğsü yükseldi fakat geri çekilmedi.

En azından aramızdaki bu çekimden etkilenen tek kişi ben değildim. Aramızdaki kimyayla bu... arzudan. Ona dokunmak kontrolümün sınırlarını zorlamıştı, dizginleri bırakmamak için üstündeki tişörtün materyaline hafifçe vurup geriye yaslandım. "Tişörtün öyle söylüyor."

İrkildi ve bakışlarını aşağı çevirip gri tişörtündeki kelimelere baktı. Hızla birkaç milim uzaklaşırken yanaklarındaki renk biraz daha parlak hâle geldi, dokunuşum ikimizi de yakıp kavurmamış gibi davranıyordu.

Bugün *Mustang*'in üzerinde çalışırken bir plan bulmuştum.

Benim gözdağı verme taktiklerim Bryce'ın üzerinde işe yaramıyordu, asla da yaramayacaktı. Paramın olması umurunda değildi. Gücümün olması umurunda değildi. Onun değerli gazetesini mahvedebileceğim kadar kasabada sözümün geçmesi umurunda değildi.

Bu kadın farklıydı. Bir *adamın* vereceği şekilde karşılık vermeyecekti. O yüzden ona bir adama davranacağım şekilde davranmak yerine, ona olduğu mükemmel kadın olarak davranmak zorundaydım.

Onu susması için tehdit edemezdim fakat belki onu kendi yanıma geçecek kadar baştan çıkarabilirdim.

Plan, bir saat önce çok akıllıca görünmüştü. Şimdi ona dokununca, belki de göründüğü kadar lanet derecede aptalcaydı.

Taytını üstünden yırtıp atmak dışında bir şey düşünmeyi imkânsızlaştıran bir kadını nasıl baştan çıkaracaktım ki?

Biramdan büyük bir yudum daha alıp boğazımı temizledim. "Gazete pazar günü yayımlanıyor. O zamana kadar yüzüme vurmak istediğin bir şey var mı?"

Ben yandan profilini incelerken, "Şimdilik yok," dedi sessizce.

Sonundaki küçük çıkıntı dışında burnu düzdü. Dudakları dolgundu, alt dudağı bira yüzünden hafif ıslaktı. Güzel bir çenesi bile vardı. Daha önce hiçbir kadının çenesini incelediğimi hatırlamıyordum ama onunki yumuşak bir uca doğru sivrileşiyordu. Yeryüzünde daha güzel bir çene düşünemiyordum.

"Gözlerini dikmiş bana bakıyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Aynen öyle."

Boynunu çevirip gözlerimi buldu. "Tekrarlayıp durmak istemem ama soruma cevap vermedin. Neden benim verandamdasın? Eğer amacın bunca zaman kasabada beni takip ettiğini söyleyip tehdit ederek gözümü korkutmaksa-"

Dudaklarımı onun dudaklarına hızla bastırdım. *Ah, lanet.* Hiçbir kadına ilk adımı ben atmamıştım. Baştan çıkarma taktiğim bok gibiydi. Yine de bu dudağa karşı daha fazla direnemezdim, tatmak zorundaydım. Elimi yukarı kaldırıp yüzünü tuttum, başparmağım o mükemmel çenede yerini almıştı.

Bryce donup kaldı. Dudaklarım onunkileri ezerken güçlükle verdiği soluğu çoktan yutmuştum. Geri çekilmedi. Çekilmesini bekledim, şakağıma bira şişesini geçirmeden önce zihnimden saniyeleri sayıyordum. Kesinlikle dikişlere ihtiyacım olacaktı.

Ancak bu gerçekleşmedi.

Onun yerine, ellerimin altında eridi.

Dilim hızla ağzımı terk ederek acı birayla karışmış dudağının tatlılığını tatmak için alt dudağını yaladı. Benden ayrılıp başını açılandırdı ve bana içine nüfuz edip ıslanmam için izin verdi. *Tanrım.* Boğazından aşağı inledim, tadı çok iyiydi.

Dudaklarımın arasından dilini kaydırdı ama işler ciddileşmeden önce aniden yüzünü çekti. Yanaklarına kan hücum ettiğinde gözleri o tanıdık öfkeli ateşle doluydu. Bryce ayağa kalktı, birasını kapıp ön kapıya hızla ilerledi. Anahtarları ellerinin arasında takırdadı, kapıyı itip açtı ama içeride gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana bir homurdanma yolladı.

"Sarhoş ya da ayık, verandamdan defol git."

Evet. Bu çok iyi bir fikirdi.

8. Bölüm

Bryce

Parmaklarım direksiyondan dudaklarıma sürüklendi. Cuma akşamı Dash'in öpücüğünden beri onlara dokunmadan duramıyordum. Tüm hafta sonu boyunca kendimi, parmaklarım dudağımda ve boşluğa dalmışken bulmuştum. Ne kadar silersem sileyim, kaç kat dudak parlatıcısı uygularsam uygulayayım, Dash'in dokunuşu görünmez bir dövme gibiydi.

Neden beni öpmesine izin vermiştim? Neden onu geri öpmüştüm? *Egzersiz yüzünden.* Suçu egzersiz yapmaya atıyordum.

Cuma günü spor salonunda kendi canıma okumuştum. Koşu bandında beş kilometre koşmuş, merdiven tırmanma aletinde yirmi dakika geçirmiş, on tane de *burpee** hareketi yapmıştım. Daha sakin olabilmek ve mantıklı düşünebilmek için kendimi çok zorlamıştım. Aklımı Dash'ten uzaklaştırıp cinsel hayal kırıklığımı buharlaştırmaya çalışmıştım.

Antrenmanım o kadar yoğundu ki, eve sürerken kendimi pislik içinde hissetmiştim. Normalde *pislik* gibi hissetmek iyi bir şeydi. Pislik; uzun ve sıcak bir duşla deliksiz, rüyasız bir uyku demekti.

* Ayakta durma pozisyonunda başlayıp aynı pozisyonda biten bir çömelme hareketi. -r.n.

Ninova

Kahrolası pislik. Egzersiz artık onaylı bir aktivite olmayacaktı, en azından Dash'le ilgili mantıklı kararlar alabilmeye başlayana kadar. Birden ortaya çıkıp beni hazırlıksız yakalayabileceği anlarda olmazdı.

Parmaklarımı direksiyonu tutmaya zorlayıp gazetenin park yerine giriş yaptım. Önümde çok yoğun bir hafta vardı, pazartesiye odağım yerinde olmadan başlamak bir seçenek bile değildi. Dün *Tribune*'un pazar nüshası kapıdan en ufak bir sıkıntı olmaksızın çıkmıştı, şimdi çarşamba gününün makalelerine odaklanmamın vaktiydi.

Dash Slater hakkında endişelenecek vaktim yoktu. Dilinin nasıl da tarçınla bira tadında olduğunu düşünecek vaktim yoktu. Ya da cuma günü onu içeri, yatak odama sürüklemeye ne kadar yakın olduğumu düşünecek vaktim yoktu.

İçim titredi. *Lanet olsun.*

"Günaydın, Art," dedim binaya girerken, gülümsememin hissettirdiği kadar zorlama görünmediğini umuyordum.

"Günaydın." Art gülümsedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Güzel bir gün olacak, hissedebiliyorum."

Kıkırdadı. "Sen ve hislerin."

Hislerim. Keşke ateşli bir motorcuyu ilgilendiren kısmını anlamlandırabilseydim. *Neden beni öptü?* Neden? Bu çeşit bir dikkat dağınıklığına vaktim yoktu.

Art'ı, dünün kağıdını elektronik arşiv sistemimize eklediği yoğun çalışmasıyla baş başa bırakıp masama yöneldim. Sandalyeme kendimi külçe gibi bıraktım, çantamı yerleştirdikten sonra derin bir nefes alırken boş odada gözlerimi gezdirdim.

Gazete kokusu bugün bana çok rahatlatıcı gelmiyordu. Dash'in rüzgâr, kolonya ve eser miktarda motor yağı kokusu zihnimde fazla tazeydi.

Lanet herif, bana huzur veren kokuları bile çalıyordu.

Tamam, bu hikâyeden odağımı koparmasına izin vermeyecektim. Draven cinayet yüzünden dibi görecekti, ben de her aşamasmda orada olacaktım. Ömrü hapiste çürümeye başladığı anda, Tin Gypsylerin neden dağıldığını ortaya çıkaracaktım.

Dün cinayet hakkında bir yazı daha yayımlamıştım. Zamanlama benim lehimeydi. Polis, Amina'nın otopsisinin bazı detaylarıyla birkaç yeni bilgiyi basına sunmuştu. Kurbanın adını ölüm sebebiyle birlikte yazmıştım.

Cinsel kanıtı eklememiştim. Mike'a verdiğim söze sadık kalıp, şef bu bilginin haber değeri taşıdığını düşünene kadar bunu kendime saklayacaktım. Eninde sonunda, Draven ve Amina'nın cinsel kaçamağı gün yüzüne çıkacaktı. Şimdilik bu bilgiyi sadece kendi soruşturmam için kullanacağıma memnundum.

Baskı odasından gelen çınlama sesi dikkatimi çektiğinde ayağa kalkıp kapıyı ittim. Babam arka tarafta, Goss'un yanındaydı.

İçimde fırtınalar koparken dışımda rahat hissedebilmek için bugün siyah dar kot, tişört ve *Birkenstock*'larımı giymiştim, bu yüzden baskı odasını arşınlarken adımlarım neredeyse duyulmuyordu.

"Selam, baba."

Arkasını dönerek sıçradı. "Asıl sana selam. Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Gülümsedim fakat tebessümüm, gözlerim yazıcının altından sarkan bir çift bacağa konduğunda soldu. "Oradaki, BK mi?"

Bildiğim kadarıyla BK motorcu botları giymiyordu. BK'in şekilli uylukları da yoktu, ayrıca giydiği pantolonlar bacaklarını muhteşem şekilde sarmalamıyordu. BK'in dar kalçası ya da düz bir karnı da yoktu.

Kalbim durdu. Bu siyah kemeri tanıyordum. Tüm hafta sonu onu nasıl çözdüğümle ilgili capcanlı fantezilerim olmuştu.

Kapıya depar atıp odadan tüymeme fırsat kalmadan, Dash makinenin altından kayarak çıktı. Bir elinde cıvata anahtarı, diğer elinde de tornavida vardı. Parmakları makine yağıyla lekelenmişti.

"Hallettim," dedi babama, bana neredeyse hiç bakmadan.

"Gerçekten mi?" diye sordu babam.

"Gerçekten." Dash ayağa kalktı, hâlâ bana bakmayı reddediyordu. "İşe yarayacağını düşünüyorum. Yakında değiştirmenizi gerektirecek bir dişli var. O parçayı bulup değiştirebilir miyim diye bakacağım ama şimdilik hâlâ orada duran parçayı çalıştırmayı başardım, yani devir aksatmayacak."

"Bu harika." Babam Dash'in omzunu sıvazladı. "Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Sen olmasan matbaa şirketinden bir tamirci çağıracaktım, bu da çok pahalıya mal olacaktı."

"Sorun değil." Dash cihazın yüksek sütunlarının birinden bir bez parçası kapıp ellerini sildi. Ben orada yokmuşum gibi bakışları hâlâ babamın üstündeydi.

Kalbimin ezilmesinden nefret ettim. Kazanmasını reddederek, en umursamaz ifademi takındım ve burun kıvırdım. O beni görmezden gelmeyecekti, ben onu görmezden gelecektim.

Merhaba, ergenlik yıllarım.

"Sana ne kadar borçluyum?" diye sordu babam.

"Hiç."

"Hayır, tüm bunları ücretsiz yapmana izin veremem."

Dash kıkırdadı, bu şeytani gülüş tam olarak beni hedef almıştı. *Kahretsin.* "Şöyle yapalım, kasabada bir daha karşılaştığımızda bana bir bira ısmarlayın."

"Peki öyleyse." Babam ellerini iki yana açtı. "Bana uyar."

Dash bez parçasını kenara atıp babamın elini sıktı. Sonra nihayet bana doğru baktı. "Bryce."

"King." Ela gözlerinin içine baktım. "Bugün nasılsın?"

"Güzel bir hafta sonu geçirdim." Sırıttı. "Bu her zaman güzel bir pazartesiye sebep olur."

Güzel bir hafta sonu tanımı, cuma günü -beni öperek- özel alanımı ihlal ettikten sonra sadece motorunu sürüp gitmek ve hafta sonunu *güzel* geçirecek başka bir kadın bulmaksa, onu mahvedecektim.

"Şanslısın," dedim ona. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Cuma günü davetsiz bir misafir gelip tüm hafta sonumu burnumdan getirdi."

"Ne? Neden dün bana bunu söylemedin?" diye sordu babam. "Ne misafiri?"

"Dün gazeteyle çok meşguldük. Sanırım verandamda istilacı tür problemi yaşıyorum. Av tüfeğini alabilir miyim?"

Dash sessizce kıkırdadı, duvara doğru gülümserken geniş göğsü sallanıyordu.

"Av tüfeği mi?" Babamın alnı kırıştı. "Nasıl bir istilacı tür? Kemirgenler mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yılan."

"Yılanlardan nefret edersin."

"Hem de tüm kalbimle. Dolayısıyla, av tüfeği."

Dash alçak sesle gülmeye devam etti. Bu hareket çenesini daha sivri gösteriyordu. Daha seksi. *Of.*

"Av tüfeğini kullanmayacaksın," diye homurdandı babam. "Bu gece gelip yılanı bulabilir miyim diye bakacağım."

"Teşekkürler." Daha sonra ona yılanın gittiğini söylerdim. "Pekâlâ, bugün çok yoğunum. Baskı cihazının çalışmasına sevindim."

"Ben de. Dash'in buralarda olup uğraması iyi oldu." Babam güldü. "Bu lanet cihazı ateşe vermek üzereydim."

"Bunu yapmadığına sevindim." Parmak ucumda yükselerek babamın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Arkamı dönüp kapıya yürümeye başladığımda Dash'in derin sesi duyuluyordu, ta ki botlarının sesi arkamdan yankılanana kadar.

Babam bot giymezdi. O bir spor ayakkabı adamıydı.

Vücudumdaki her bir hücre Dash'e uzak durmasını söylemek istiyordu. Ya da beni tekrar öpmesini. Emin değildim.

Arkamı dönme dürtüsüyle savaşmak çok zordu ama omuzlarımı düz, bacaklarımı da ileriye dönük tuttum. Kapıyı ittiğimde, arkamdan Dash'in suratına çarpar umuduyla sadece kendimin geçebileceği miktarda açtım.

Çarpmadı. Sandalyeme oturduğum an, Dash masamın tepesindeydi. Kollarını göğsünde kavuştururken kol kasları bu hareketle kabardı. Kaslarının çevresindeki hatlar, sıradan bir insanda görülecek türden değildi, tüm o sıkı teni dövmelerle kaplıydı.

Ağzımın suyunu güçlükle yuttum. "Ne istiyorsun?"

"Yılan mı?" Şehvetli dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Parlak gözleri haylazlıkla doluydu.

Omzumu silktim. "Tarife uyuyor."

Beni bembeyaz dişlerine maruz bırakarak gülümsedi. Alnına bir saç tutamı düştüğünde, uzanıp düzeltmeye kalkışmasınlar diye ellerimi birbirine kenetledim. Dash'in saçları harikaydı. Eminim ipeksi ve gürdü. Saç telleri çikolata rengindeydi. Uzunluğu tam olarak o üstümdeyken iyice kavrayıp-

Of, Tanrı aşkına. O öpücük kafamı karıştırıp üstünlüğü Dash'e vermişti. Bir şekilde bunu geri almam gerekiyordu. Bu da o benim masamın ucunda oturmuş, günah ve saf cazibe gibi kokarken çok zor olacaktı.

"İstediğin bir şey mi var?"

"*Teşekkür ederim*'e ne dersin?"

"Ne için?"

Başıyla baskı odasını işaret etti. "Baskı cihazınızı tamir ettiğim için."

Babamın üzerindeki stresle gazetenin bütçesini etkilemeyecek olsaydı, yapmasını söylemediğim bir işi yaptığı için minnettarlığımı dile getirmektense bin kez ölmeyi tercih ederdim. Ancak babamın ne kadar rahatladığı ortadaydı. "Teşekkürler."

"Bu çok mu zordu?"

"Sakıncası yoksa masamdan iner misin? Bugün yapmam gereken işler var."

"Olmaz."

"Tanrım. *Olmaz'larına* başladık yine."

"Dünkü makaleni okudum."

"Ve?"

"Oldukça... bilgilendiriciydi."

"Gazetenin amacı bu zaten. İnsanları bilgilendirmek."

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun." İltifatı samimi görünüyordu, o yüzden buna bir saniye bile inanmamıştım. "Sana bir teklifim var."

Bir kaşımı kaldırdım, bu bir sessiz, "*Seni dinliyorum*," mesajıydı.

"Ateşkes imzalayalım."

"Ateşkes mi?" diye dalga geçtim. "Neden ateşkes isteyeyim ki? Ben kazanıyorum."

"Belki."

Saçmalık. "Kesinlikle."

"Tamam. Gerçekten iyisin ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. İkimiz de o kadını kimin öldürdüğünü bulmak istiyoruz."

"Ama bunu zaten biliyorum. Onu-"

"Onu öldüren kişi babam *değil*." İşaret parmağını kaldırdı. "Eğer öyleyse bile beni haksız çıkarabilirsin. Ancak haklıysam, ki öyleyim, gerçek hikâyeyi yazmak daha iyi olmaz mıydı? Gerçek katil hakkında olanı, herkesten önce."

"Sana bunu söylemekten hiç haz etmiyorum, King ama kasabada haberleri yayan tek kişi benim. Hikâyeyi elde etmek için senin yardımına ihtiyacım yok. Tanrım, öylece bekleyebilir ve polislerin bana söylediği şeyleri yazarken yine de okuyucularımı elimde tutabilirim."

"Ama bu senin tarzın değil."

Hayır, değildi. Haberi ilk ben bulmak istiyordum. Üstelik bu sadece diğer haber kuruluşlarına karşı değildi. Polise karşı da haberleri ilk ben bulmak istiyordum. "Ateşkesle tam olarak ne yapmayı öneriyorsun? Birlikte çalışmayı mı?"

"Aynen öyle. Birlikte *gerçekten* iyi olabilirmişiz gibi görünüyor."

Gözleri dudaklarıma kayarken bir ısı dalgası yüzümü esir aldı. Sadece tek bir öpücük paylaşmıştık fakat o haklıydı. Aynı odadayken çatırdayan kıvılcımları göz önünde bulundurduğum-

da, birlikte inanılmaz olurduk. Aramızdaki bu kimya, karşılıklı olarak birbirimizden haz etmememizle buluştuğunda, havai fişekler gibi tutuşabilirdi. Muhtemelen çarşafları ateşe verirdik.

Kelimelerinden kinaye damlıyordu ama Dash seksi kastetmiyordu, yoksa kastediyor muydu? Benden bilgi almak istiyordu. Bu istekle liderliğimi kabullenmesi biraz gururum okşanmıştı, teklifini düşündüm. "Amina Daylee'nin cinayetiyle ilgili ne bulursam sana söylememi istiyorsun. Peki benim çıkarım ne?"

"Aynısı. Ben de ne bulursam seninle paylaşacağım."

"Babandan öğrendiklerin de dahil mi?"

Bir saniyeliğine bunu düşündü, sonra kabul etti. "Tamam."

Cezbedici. Teklif de teklifi yapan adam da cezbediciydi. Dash'in ifadesini incelerken gözlerimi kıstım. İçten görünüyordu. Yalan söylüyorsa bu konuda çok iyiydi, yine de tüm bildiklerimi pazartesi sabahının geçici hevesiyle ona teslim etmeyecektim. "Olabilir. Düşüneceğim."

"Bu yeterli." Masamdan kalkınca omuzlarım gevşedi. Çok fazla yakınımda oturuyordu.

"Güle güle," dedim arkasından.

Oysa Dash beklediğim gibi kapıya doğru yürümedi. Koridorun karşısına geçip babamın masasındaki sandalyeye oturdu. "Ne yapıyorsun?"

Sandalyeyi eliyle işaret etti. "Oturuyorum."

"*Neden* oturuyorsun?"

Cevap vermedi. Onun yerine Dash, gözleri kalemliğin yanındaki fotoğrafa takılana kadar babamın masasını taradı. Çerçeveyi eline aldığında gülümsemesi genişledi. "Farklı görünüyorsun."

Saçımın bir tutamını kulağım arkasına ittim. "Eskiden bir televizyon şirketinde çalışıyordum."

Elinde tuttuğu fotoğraf, annemin babam için çerçevelediği fotoğraftı. Yaklaşık bir sene önce çekilmiş, üçümüzün bir fotoğrafıydı. Seattle'a beni ziyaret etmek için gelmişlerdi. Ayrıca gazeteye katılmam hakkında benimle konuşmak ve yıllarca konuyu değiştirmemden sonra beni Clifton Forge'a taşınmaya ikna etmek amacıyla da gelmişlerdi.

Fotoğraftaki gün, nerede çalıştığımı görmek için televizyon şirketine gelmişlerdi. Ağır bir makyajım vardı, saçlarım yapılıydı. Takım elbise içinde kamera karşısına çıkmaya hazırdım.

"Hah." Dash çerçeveyi yerine bırakıp beni baştan aşağı süzdü. "Bu hâlini daha çok beğendim."

"Ben de." Masama dönüp çekmecemi açıp takvimimi çıkardım. Son ziyaretinden sonra, burayı terk etmeden önce masamdaki her şeyi çekmeceye veya dolaba kaldırma gibi bir huy edinmiştim. Takvimde bugünü açtığımda bir dişçi randevusu ayarlamam gerektiğini gördüm.

Dash'ten kurtulduktan sonra bunu yapacaktım.

"Neden televizyon işine girdin?"

Ajandamda bir sayfa çevirdim. "Sen hâlâ burada mısın?"

Dash kıkırdadı, sandalyesini yana kaydırıp kollarını dizinin üstüne bıraktı. "Soruma cevap verene kadar."

"Neden? Niye umursuyorsun?"

"Merak diyelim. Genellikle onu öpmeden önce bir kadın hakkında biraz daha bilgim olur."

"Buna inanmam imkânsız."

Başını eğdi, kahkaha atarken omuzları titredi. "Evet. Haklısın. Her zaman ilk başta bu kadar soru sormam ama bugün soruyorum."

"Cevaplarsam beni rahat bırakacak mısın?"

"Evet." Başını salladı. "İzci sözü."

Serbest kalmak üzere olan gülümsememi saklamak için suratımı astım. Benimle flörtleşiyor muydu? Şaşırmazdım, bu konuda çok iyiydi. Tanrım, gitmesi gerekiyordu. Kendim hakkında konuşacakmışım gibi hissetmiyordum. Yine de eğer geçmişimi tartışmak Dash'siz bir ofise bilet olacaksa, işte o zaman dökülürdüm.

"Bozeman'daki Montana State Üniversitesi'ne gittim. Gazetecilik programları olmadığı için İngilizce branşını okudum. En sevdiğim profesör gazeteci olmak istediğimi biliyordu, o yüzden televizyon şirketinde bana staj ayarladı. Şirketteki patronum bu işe çok yatkın olduğumu söyledi."

Hipnotize olmak tabirinden nefret ederdim fakat geriye dönüp baktığımda, bir tarafım televizyonun şatafatıyla cazibesi tarafından büyülenmişti. Stajyer olarak, sadece heyecan verici yerleri görmüştüm. Sahaya inerken mikrofonlarla donatılmış muhabirlere eşlik etmiştim. Arka planda ışıldayan kırmızı, mavi polis ışıklarıyla suç mahallini çeken kameramanların yanında durmuştum. Akşam haberleri için yapımcıyı gözlemlemiştim. Akşam sunucusu çok güzel bir kadındı, zekiydi, hazırcevaptı. Tasarımcı takımları giyerdi, kusursuz yüzünü boyaması için bir makyaj ekibi vardı.

Hepsi çok özel görünmüştü, çok neşelendiriciydi.

Üniversitede ailemle yaşamıştım, yurt hayatından feragat edip onlara tasarruf ettirmiştim. O yüzden tipik bir üniversite tecrübem olmamıştı. Yirmi başka kadınla bir banyoyu paylaşmak yoktu. Dernek partileri veya barlarda çılgın geceler yoktu. Normal sınıf programından fazla ders alıp bir yıl erken mezun olmuştum.

Yirmi bir yaşında, yeni maceralara aç birisi olarak televizyon aradığım şeydi.

"Ne kadar süre televizyonda çalıştın?" diye sordu Dash.

"Çok fazla."

O mesleğe hayatımın en iyi yıllarını vermiştim. Heyecan ve basamakları tırmanmak için sabırsızlanıyordum. O sunucunun koltuğunda oturmayı çaresizce istiyordum. Diğer her şeyden vazgeçmiştim, iyi bir adamla evlenip çocuk sahibi olma şansımı kaçırmıştım.

"Neden ayrıldın?" diye sordu Dash.

"Yaklaşık beş yıl önce, Montana'dan Seattle için ayrılan bir kadınla röportaj yaptım. Silah ithal eden bir gangsterin gizli hikâyesini ortaya çıkararak Pulitzer ödülünü kazanmıştı."

"Sabrina."

"Ah... evet." Gözlerimi kırpıştırdım. Sanırım geçmişimi şüphelendiğimden de fazla derin kazmıştı. "Sabrina MacKenzie."

"Artık Holt. Onu tanıyorum."

"Tanıyor musun?"

Başını salladı. "Prescott'ta yaşıyor. Erkek kardeşimin yaşadığı yerde. Kardeşimin eşi Emmeline ile Sabrina yakın arkadaşlar."

"Dünya küçükmüş."

"Özellikle Montana."

"Her neyse, Sabrina'yla röportaj yaptım. Onu kıskanmıştım," diye itiraf ettim. "Hikâyesini kıskanmıştım. Tüm yolları deneyip hiçbir şeyden çekinmedi. Babam o zaman gazeteyi daha yeni satın almıştı, bana buraya taşınmam için yalvarıyordu. Onunki gibi bir hikâye arzulayarak Seattle'da kaldım. Asla karşıma çıkmadı ve yıllar geçip duruyordu. Sonunda pes ettim. Eve dönmenin vakti gelmişti."

Sabrina'nın hikâyesinden sonra Seattle'da kıçımı yırtarak beş sene harcamıştım. Yapımcıma ne zaman hikâye fikri götürsem, başını sallayıp gülümsemiş ve bunun iyi bir fikir olduğunu söylemişti. Sonra onları başka birine vermişti, genellikle bir adama. Bana kameranın önünde ihtiyaçları vardı. Ben, insanların evlerine girip onlara iyi ya da kötü haberler veren güzel bir yüzden ibarettim.

Güzel yüz olmaktan sıkılmıştım.

Burada, *Clifton Forge Tribune*'da, herhangi bir ödül kazanmayacaktım. Sokaklardan yasa dışı tabancaları temizleyip, bunları çocuklardan uzak tutarak sayısız hayat kurtarmayacaktım. Yine de dürüst bir iş yapacaktım. Gerçeği anlatabilecektim.

Eğer bir ailem olmayacaksa bile gazetem olabilirdi. Aile yerine benim mirasım bu olurdu.

Başka bir kariyerde daha başarısız olamazdım.

"Başka sorun var mı?" diye sordum kırılganlık dolu sesimle. Ona neden tüm bu şeyleri anlatmıştım? Neden konuyu sadece "televizyon şirketinde çalışıyordum ve şimdi çalışmıyorum" ile bırakmamıştım? Bunun yerine ona geçmişimden bir parçayı açıp, irdelemesi için tüm odaya yaymıştım.

Bakışı yüzümü dikkatle inceledi, çok fazla şey görüyordu. Hüzün. Başarısızlık. Pişmanlık. Seattle'daki en yakın arkadaşlarım bile, mesai saatlerim yüzünden pek yoktu tabii, bu hislerimi bilmiyordu.

"Hayır. Başka sorum yok." Ayağa kalkarken sandalyenin tekerleri kaydı. Sandalyeyi babamın masasına doğru ittirdi, sonra gelip yine benim masama oturdu.

"Güzel." Eğilip çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Yoğun bir günümdeyim."

"Bryce."

Göz göze geldik. "Kingston."

"Sanırım King'i tercih ederim," diye homurdandı.

"O zaman uzaklaş, King. Çalışmam gerekiyor."

Dash ayağa kalktı, kapıya doğru hareket etti ama ani bir dürtü seslenip onu durdurmama sebep oldu.

"Bekle." Gücümü geri almalıydım. Kontrole ihtiyacım vardı. O yüzden sandalyemden kalktım, çekinmeden ona doğru yaklaştım. Uzanıp parmaklarımı saçının arasından geçirdiğimde gözlerinden bir parıltı geçti. Tahmin ettiğim gibi ipeksiydi. Kalın saç tellerini sıkıca kavradım, dudağını aniden aşağı, kendi dudaklarıma çektim.

Bir anlığına dondu ama sonra dudaklarımı kavradı. Kollarım sırtıma dolayıp dilini ağzımın içine iterken beni göğsüne bastırdı. Beni sertçe öpüyor, tarçın tadı dilimin üzerinde en yoğun kıvamına ulaşıyordu. Altta kalmamak için bana verdiği her şeyi ona geri verdiğime, sahip olduğum her şeyi bu öpücüğe akıttığıma emin oldum. Hayal kırıklığı ve özlemle geçen bir hafta sonunun karşılığı emmek, yalamak, saçını kavramakla ödenmişti.

Dudaklarımı dudaklarından söküp almadan önce, yapabileceğimin en iyisini yapıp avucumun içini göğsüne yasladım ve tüm gücümle onu ittirdim.

Dash, geriye bir adım sendeledi. Dudakları şişmişti, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Arzuyla birlikte kafa karışıklığı, yakışıklı yüzünün her zerresinden okunuyordu. Daha fazlasını istiyordu.

İşte şimdi gücümü geri almıştım.

"Babanı sorguladıktan sonra seninle ateşkes imzalamayı kabul edeceğim," dedim ona. "Ayarlamaları yap. Onunla konuşmak istiyorum, bu akşam."

9. Bölüm

Dash

"Baba?" diye seslendim evde gezinirken. Cevap yoktu. Mutfakla oturma odasında ışıklar sönüktü. Motosikleti garajda yoktu.

"Siktir," diye söylendim yumruğumu sıkarken.

Kefaletten sıvışmazdı, ipin ucunda tamirhane varken böyle bir şey yapmazdı. Cuma günü onu adliyeden aldığımda üstüne daha çok gitmeliydim ama o zaman konuşmak istememişti. Şimdi de konuşmak istemiyordu.

Gazetede Bryce'ın yanından ayrıldıktan bir saat sonra başım hâlâ öpücüğün etkisiyle dönüyordu. Babamın gelmesini beklerken tamirhaneye gidip yağ değişimiyle vakit öldürmüştüm. Dün ona attığım mesajı görmezden gelmişti. Tüm lanet hafta sonu boyunca. Sonunda dün gece cevap yazmış, saat onda tamirhanede olacağının sözünü vermişti. Saat on biri bulduğunda hâlâ ortalıkta yoktu, o yüzden buraya gelmiştim.

Babam bulunmak istemediğinde izi kolay kolay takip edilemezdi.

Ninova

Ne saklıyordu? Bunun hakkında neden benimle konuşmuyordu? Geçmişimizde, cinayet az rastlanır bir şey değildi fakat bu suç yüzünden tutuklandığı ilk seferdi.

Orospu çocuğu. Yan kapıyı kullanarak motoruma tırmanmak için kendimi dışarı attım. Aramaya devam etmemin bir anlamı yoktu. Amina Daylee'yle ilgili konuşmaya *hazır olduğunda* ortaya çıkardı.

Tamirhaneye geri dönüş yolculuğum hızlıydı. Zamanımı, babam konuşmadan Bryce'ı ateşkesi sürdürmeye nasıl ikna edeceğimi düşünmeye harcadım. Sinirden çıldıracaktı. Bir öpücüğün daha bana zaman kazandıracağından şüpheliydim. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek denemeye değerdi. Elleri saçımda, ince vücudu benimkine dayanmış hâlde olacaksa, bu sabahın tekrarına dünden razıydım.

Motoru park yerine sürdüm. Babamın motorunu park hâlinde, babamı da içerde Presley'yle konuşurken görünce şaşırdım. "Buraya ne zaman geldin?"

Saatine göz gezdirdi. "Yaklaşık beş dakika önce."

"Eve gittim."

"Pres de bunu söyledi. Üzgünüm, geciktim. Kafamı boşaltmak için sabah hızlıca bir tur attım."

"Kasaba dışına çıkmadın, değil mi?"

"Hayır, çıkmadı," diye onun yerine cevap verdi Presley. "İlçe sınırını geçmediğine dair yemin etti."

"Konuşmamız gerekiyor."

Babam Presley'nin masasının karşısındaki sandalyesinden ayrılmayarak başını salladı. "Evet."

"Emmett'la Leo'yu getireyim. Pres, müsaitsen Isaiah'yı da alıp hepimize öğle yemeği getirebilir misin? Emmett'la Leo'yu da içeri yollar mısın?"

"Tabii ki." Ayağa kalkıp çantasına uzandı. "Sandviç olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor. İşte, al." Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp içinden bir ellilik aldım.

Presley parayı kapıp hızla ofisten çıktı. Birkaç dakika sonra ofise, tamirhaneye açılan iç kapılardan Emmett'la Leo girdi. Servis kapılarının gürültülü kapanma sesi onlara eşlik etti.

Ben ofis kapısındaki tabelayı "*KAPALI*" ya çevirirken çocuklar oturdu. Eskiden kulüp binasında toplantılarımızı yaptığımız uzun masa değildi ama her şeyin ne kadar değiştiğinin yalın bir hatırlatıcısıydı.

Babamın konuşmasını beklerken sessizlik uzadıkça uzadı ve giderek yoğunlaştı. Duvardaki saat, kalp ritmime uyumsuz şekilde tik tak sesi çıkarıyordu.

"Draven." Sessizliği ilk Emmett bozdu.

"Birlikte aynı liseye gittik." Babamın gözleri Presley'nin masasında dağınık duran kâğıtları inceliyordu. "Onu çok eski yıllardan beri tanıyordum."

Bryce'ın gazetesi sayesinde hepimiz bunu çoktan biliyorduk fakat salındığından beri babamın bunları okuyup okumadığından emin değildim. Buna rağmen, hiçbirimiz sözünü bölmedik. Acele etmesini istemedik. Şu anki veya geçmişteki patron, bu saygıyı hak ediyordu.

"Beklenmedik bir şekilde beni aradı. Asırlardır ondan haber almamıştım. Onunla motelde buluştum," diye devam etti babam. "Birkaç saatliğine konuştuk, arayı kapattık. Geceyi birlikte geçirdik."

"Onu becerdin mi?" diye sordum.

Gözleri, benim gözlerime tokat gibi çarptı. Pişmanlığın izi, bakışlarını aydınlatıyordu. Sonra beni tek bir baş sallamasıyla onayladı.

Demek ki Bryce bu konuda da haklıydı.

"Geceyi birlikte geçirdik. Eve gitmek için kalktım. Duş aldım. İşe geldim. Gerisini zaten burada olduğunuz için biliyorsunuz."

"Bıçaklanmış," dedi Emmett, parmakları çenesinde gezinirken. "Polislerin elinde cinayet silahı var mıymış?"

Babam iç çekti. "Jim'e göre, motelde benim av bıçaklarımdan birini bulmuşlar."

"Senin olduğunu nereden biliyorlarmış?" diye sordum.

"Yan tarafına benim ismim kazılı. Yıllar önce onu annen bana vermişti."

"Lanet olsun." Leo başını geriye atıp duvara dayadı. "Şimdi sıçtın."

Oda tekrar sessizliğe gömüldü, Leo haksız değildi. Polisin elinde cinayet silahı varsa ve olay mahalline babamı yerleştirebiliyorlarsa, atladıkları pek bir şey yoktu.

"Başka bir şey?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Jim sessiz kalmamı önerdi. İki kez Marcus'la görüştüm, bana olanlarla alakalı bazı sorular sordu. Onu nereden tanıdığımı. Aynı liseye gitmemiz haricinde bir şey söylemedim. Ondan sonra da beni büyük ölçüde kendi hücremde yalnız bıraktılar. Başka bir şey sormadılar."

"Evet çünkü başka bir şey sormaya ihtiyaçları yok," dedi Emmett. "Öldürüldüğü zaman olay mahallinde senin olduğunu biliyorlar. Senin silahınla. Başka birinin yaptığını kanıtlamadığımız sürece, seni içeri almak için ellerinde ihtiyaçları olan her şey var."

"Peki gerekçe neydi?" diye sordum. "Niye sen öldüresin?"

Babam çekinceli davrandı, bakışları ayaklarına kaydı. Sonra onları geri kaldırıp başını tekrar iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

İçgüdülerim beni rahatsız ediyordu. Babamın bana yalan söylediği üç zamanı çok iyi biliyordum. Şimdi de dördüncüyü ekliyor olacaktım. Emmett'la Leo fark etmemişti ama söylemediği bir şeyler vardı.

Emmett'la Leo buradayken babamın üzerine gidemezdim. Bunu daha sonra soracaktım, baş başa olduğumuzda. Şimdilik, tartışmamız gereken başka şeyler vardı.

"Yani, bu bir kumpas." Kumpas olmak zorundaydı. Değil mi? Bir kadını öldürseydi, babam bunu bize söylerdi. "Bunu kim senin üzerine atmak ister ki?"

Babam burnundan soludu. "O liste çok uzun, oğlum."

"Yine de saymaya başla," diye komut verdi Emmett. "Bir yerden başlamak zorundayız."

"Bazı fikirlerim var," dedi babam. "Birkaç arama yapmam gerekiyor, sonra tekrar toplaşalım."

"Tamam. Bir şey daha var." Durdum, derin bir nefes aldım çünkü duyuruma verilecek tepkinin olumlu olacağı şüpheliydi. "Bugün Bryce Ryan'la bir anlaşma yaptım."

"Kim?" diye sordu babam.

"Kasabadaki seksi yeni muhabir," diye yanıtladı Leo. "Tüm hafta Dash onun peşinden ayrılmadı."

"Öyle mi?" Babam gözlerini kıstı.

"Öyle değil." Şimdi yalan söyleme sırası bendeydi. "Sana dün onun alanında çok iyi olduğunu söylemiştim. Bu sabah konuşmak için gazeteye uğradım. Bir karara vardık. O bize bil-

diklerini söyleyecek, biz de ona ama önce seninle konuşmak istiyor."

"Hayır." Babam ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Küçük bir hareketle kapı açıldı ve babam hışımla odayı terk etti.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden koştum. Hızlı hareket ediyordu, onu takip ettiğimi bildiği için durmuyordu. "Baba. Bu tavır da neyin nesi? Konuşmamızı bitirmedik."

"Başka söyleyeceğim hiçbir şey yok, Dash. Konuşmak istedin. Konuştuk. Şimdi gitmem gerekiyor. Bana müsaade et."

"Ne için?"

"Ne için mi?" Bana doğru sinirle döndü, öfke gözlerinin rengine bürünmüştü. "Kırk yıldır tanıdığım bir kadın öldü. Umursadığım bir kadın. Üstelik benim yüzümden öldü. Bu yüzden siktiğimin mesafesini istemeyi ve olanları sindirmeyi bana çok mu görüyorsun?"

Siktir. Ellerimi havaya kaldırıp geriye bir adım attım. Bu Amina'yla ilgili değildi.

Bu annemle ilgiliydi.

Bu annemin cinayetiyle ve babamın on yıllardır taşıdığı suçluluk hissiyle alakalıydı.

Kendi kararları yüzünden hayatının aşkı öldürülmüştü. Nick'le bana bir anneye mal olmuştu. Son günlerde hayatı ne kadar normal olursa olsun, babam her zaman bir hedef olacağı için şimdi bir başka kadın daha öldürülmüştü.

"Birisi ömrünün geri kalanını hapishanede çürüyerek geçirmeni istiyor, baba. Bunun gerçekleşmeyeceğini görmeye çalışıyorum sadece."

"Anlıyorum." Derin bir nefes verdi. "Amina, o... burada bir geçmiş var. Şu an doğru düzgün düşünemiyorum. Bir haftadan

fazladır üzerinde düşünmeye çalışıyorum. Bunun hakkında konuşmadan önce zihnimin içinde bunu halletmeliyim."

"Peki." Zamana ihtiyacı olabilirdi fakat o kadını kimin öldürdüğünü bulmak için sınırları zorlamaya devam edecektim. Polislerin, işlemediği bir suç yüzünden benden yaşayan tek ebeveynimi almalarına izin vermeyecektim.

Babam motoruna yürüdü, omzunun üzerinden konuşmak için bir metre kala durdu. "Bu konuda belaya bulaşma, Kingston."

Omurgam düzleşti. Babam bana yıllardır Kingston diye seslenmiyordu. Sorun çıkardığımızda annemin bizi haşlamak için ilk ve orta isimlerimizle soyadlarımızı söylemesi gibiydi.

"Ciddiyim," dedi babam. "Kendini parmaklıkların ardında bulacağın aptalca bir şeye kalkışma. En kötü ihtimal, ömrümden geriye kalan yılları turuncu renk giyinerek geçiririm. Senin özgür olduğunu bilirsem bu daha da katlanılabilir olur."

Başımı sallayarak onayladım.

"Olay her zaman bununla alakalıydı. Özgür olmak." Motoruna yürüyüp gidonuna dokundu. Tin Gypsyler artık tarih olsa da benzin deposunun üstünde hâlâ eski özlü söz kazılıydı.

Sürmek İçin Yaşa

Özgürce Dolaş

Babamla Emmett'ın babası, seksenlerde Tin Gypsy kulübünü kurmuşlardı. Daha da büyüyene kadar bazı arkadaşlarını da işe almışlardı. Başlangıçta sadece genç birkaç çocuğun rahatça motosiklet sürüp yetkililere ve geleneklere *siktir çektiği* bir oluşumdu. Aileleri için ekstra para kazanma şansını istemişlerdi.

Bunlar, hurda parçalarıyla motosikletleri onardıkları zamandandı. Metal, daha doğrusu şu an servetler ödediğimiz çelik aletlerden daha ucuz olan kalay* kullanıyorlardı.

* Kulübün isminde geçen Tin kelimesinin Türkçesi. -ç.n.

Babam o zamanlardan bahsettiğinde, her şey göze daha basitmiş gibi görünüyordu. Annem ölmeseydi belki hâlâ o şekilde kalabilirdi.

Babam birkaç kez gereğinden hızlı gözlerini kırpıştırdığında kalbim sızladı. Ağlıyor muydu? Annemin cenazesinden beri babamın ağladığını görmemiştim. O zaman bile birkaç yürek burkucu damladan fazlası olmamıştı. Ağlamak için fazla sinirliydi. Hüznünü uzunca yaşayamayacak kadar intikama odaklanmıştı.

Hiçbir şey söylemeden, bacağını motorunun üstünden attı. Güneş gözlüğünü saçlarından kurtarıp duygularını sakladı ve park yerinden sanki benim değil, onun lakabı Dash'miş gibi hızla çıktı.

Başımı öne eğip, boynumdaki gerginliği kovmak istercesine ensemi ovaladım.

"Draven'a kimin kumpas kurduğunu hepimiz biliyoruz." Arkamdan gelen Emmett'ın sesi alçaktı. Döndüğümde onunla Leo'yu kendimden birkaç adım ileride buldum.

"Evet." Hepimiz biliyorduk. "Kararı verecek kişi babam olmalı."

"Sen de olabilirsin," diye karşı çıktı Leo.

"Olabilirim ama olmayacağım." Babam hapisteyken karar vermememin sebebi buydu. "Warriorları babam ele alacak. Başkası değil."

Emmett'la Leo başka bir şey söylemeden onayladılar.

"Hadi işe koyulalım."

Belki arabalar üzerinde çalıştığım bir başka öğleden sonrası, ne haltlar döndüğünü anlamama yardımcı olurdu. Şu an hiçbir fikrimin olmadığına bahse girerdim.

***

"Ateşkes buraya kadarmış." Bryce arkasını dönüp tamirhanenin çıkışına doğru hamle yaptı. "Bunun bir hata olduğunu biliyordum."

"Bekle." Onu takip edip dirseğinden yakaladım. "Sadece bekle."

"Neden?" Kolunu çekip aldı. "Anlaşmadan taviz verdin. Ben sana bir şey veririm, sen bana bir şey verirsin. Eğer Draven buraya gelip bana hikâyeyi kendi tarafından anlatmayacaksa, o zaman benim burada bulunmam anlamsız. Ben gidi-"

"Babam Amina Daylee'yi öldürmedi."

Ellerini beline koyarak benimle tekrar yüzleşti. "Sen nereden-"

"Biliyorum işte." Gözlerimi onun gözlerine kilitledim. "Onu babam öldürmedi ama biri öldürdü. Hakikate ve adalete düşündüğüm kadar inanıyorsan, gerçek katili bulmak isteyeceğine eminim."

"Polisler-"

"Suçüstünde yakaladıklarını düşündükleri birisine sahipler. Yüzeyden fazlasını eşelemeyecekler."

Söylendi. "Sana nasıl güv-"

"Bana güv-"

"Sözümü kesmeyi bırak."

Ağzıma kilit vurdum.

Göğsü inip kalkıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Güvenmek mi? "Güvenemezsin."

Bryce duygusuz bir kahkaha patlattı. "O zaman ne yapmaya çalışıyoruz?"

Bir adım yaklaştım. Onu daha da yakınıma çekme dürtüsü karşı koyulamazdı. Onun bana güvenmesini istiyordum, en

azından bir seferliğine. "Bana güvenme. Ben de sana güvenmeyeceğim. Belki birbirimizin yoluna çıkmadan ikimiz de kendi cevaplarımızı elde edebiliriz."

"Karmaşık görünüyor."

Elim istemsizce yüzünü çerçeveleyerek yanağında gezindi. "Öyle zaten."

"Dash," diye uyardı aramıza elini yerleştirerek. Eli göğsümde dinlendi, kuvvetlice tutuyordu ama beni uzağa itmedi.

Biraz daha yaklaştım. Elindeki zorlama, bana boyun eğmişti. "Dudaklarını düşünmeden duramıyorum."

Bryce'ın gözleri dudaklarıma dokundu.

Elim aramıza yükseldi, onun elini sarıp kalbime doğru sürükledi. Deneyip elimi uzaklaştırmasını bekledim fakat o tişörtümü kavrayarak elini yumruk yaptı, ardından dudaklarımı kendi dudaklarına sürükledi.

Dilim onun ağzını detaylıca araştırıyor, önceki iki öpüşmemizde gözden kaçırdığım köşeleri keşfediyordu. Boşta kalan kolumla onu kendime sabitledim. Kolum omuzları çevresinde sımsıkıydı. Başımı yana eğerek daha da derine indim ve nefesini kestim.

Ürperdi, dizleri titriyordu fakat bir o kadar da şiddetle bana yapışmıştı. Öpüşmemiz son derece seksi ve ıslaktı. Kan, aletime hücum ederek kalçasına doğru kalkmasını sağladı.

"Daha fazla," diye inledi ağzıma doğru.

Hırıldayarak tuttuğum elini bırakıp onu kalçasından kavradım ve havaya kaldırdığımda bacaklarını belime dolamasını sağladım. Bacakları belimde, kolları da boynumun çevresindeydi. İkimizi en yakındaki yüzeye yürütüp, onu tüm gün çalıştığım *Mustang*'in kaportasına oturttum.

Arabanın sahibi, Hollywood'dan kendini beğenmiş bir pisliğin tekiydi. Ben de bu arabanın kaputunda Bryce'ı becermekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Kesinlikle buna doğru yol alıyorduk. Onu parlak kaputa yatırırken Bryce'ın uylukları beni daha da sıkıca sardı. Göğsümü onun göğsüne bastırıp ağırlığımı ona vermişken altımızdaki metal hafifçe dalgalandı. Dudaklarımız ayrıldı. Onunki nefes almak, benimki ise boynuna doğru öpücükler kondurup emmek için uzaklaştı.

"Durmak istiyorsan bunu şimdi söyle," derken köprücük kemiğine karşı nefes nefeseydim.

Başını iki yana sallayıp ellerini saçlarıma daldırdı. "Durma."

Tişörtünün *V* yakasını sertçe çekip göğsünün altına getirdim. Sonra aynısını, yumuşak göğüs ucunu dudağımla kavramak amacıyla sutyenine de yaptım.

Bryce'ın sırtı arabanın üstünde kavislenerek göğsünü ağzıma daha da bastırdı. Tırnakları saç derimi kazıyordu.

Ellerim tişörtünün diğer tarafını da çekiştirdi, diğer göğüs ucunu serbest bırakırken tişörtün dikişleri ayrıldı. "Son şansın."

Dilimi yassılaştırıp sertleşmiş tomurcuğuna doğru ilerlettim.

Tısladı. "Dur."

Damarlarımda turlayan şehvet buza dönüştü ve olduğum yerde donakaldım. *Kahretsin.* Bunu beklemiyordum. Dudaklarımı vücudundan ayırıp birkaç santim geriye çekildim.

Bryce arabanın üstünde doğrulup beni tekrar tişörtümden kavrayarak kendine çekti. Burunlarımız birbirine değiyorken, "Beni uyarıp durmayı kes. Hâlâ öğrenemedin mi? Bu sadece daha çok istememe sebep oluyor," diye fısıldadı.

Şükürler olsun. "O zaman sıkı tutun."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine tekrar örttüm ve beceriksiz parmakların kendinden geçmesi ve havaya uçan kıyafetler boyunca öpüştük. Bryce, onu aniden arabanın kaputundan kaldırıp ayaklarının üzerine indirirken cıyakladı. Tişörtünü zaten çekip çıkarmıştım, o da aynısını bana yapmıştı. Sıradaki sutyeniydi. Ancak kopçasına uzandığım anda tamirhaneye giren esinti ikimizi de gerçekliğe geri çekti.

Servis kapılarından biri hâlâ açıktı. Saat daha sekizdi, gün batımının parlaklığı hâlâ park yerini aydınlatıyordu. Yılın bu zamanları Montana'da, saat dokuzu geçtikten sonra bile hava tamamen karanlık olmuyordu. Umursadığımdan değildi. Dükkânın ışıkları göz alıcıydı. Buralardan geçen herhangi biri bizim *Mustang*'in üstünde işi götürdüğümüzü görürdü.

Hızlıca, tek bir hamleyle Bryce'ı kaldırdım ve onu desteklemek amacıyla bir elimi kalçasının altından geçirirken diğerini o yumuşak koyu saçlarına daldırdım, bacakları tekrar beni sardı. Başını eğmek amacıyla tutuşumu kaydırdım, ardından ikimizi de diğer duvara yürütürken dudaklarımı doyumsuz bir şekilde onunkilerle birleştirip öpüşmemizi devam ettirdim.

Aletimde hissettiğim basınç yürümemi zorlaştırıyordu, özellikle kendi kasığını benimkine giderek yaklaştırırken. Sonunda kontrol paneline ulaşıp, kapıyı kapamak için kırmızı düğmeyi yumrukladım. Dışarının ışığı, odada sadece ikimizi ve üzerimize ışıyan floresanları bırakarak soldu.

Bryce aramıza uzattığı elini çıplak karnımın üzerinde, pantolonumun bel kısmına gelene kadar kaydırdı. Parmaklarının bir hareketiyle düğmemi çözdü. Fermuar da onu takip etti ve *boxer*'ımın içine dalıp aletimi kavradığında dudaklarının arasına inledim.

"Siktir." Dudaklarımı ayırıp onu oturtabileceğim bir yer aradım. Gözlerim alet tezgâhında sabitlendi. İki büyük adımla daha önce kaldırmadığım aletleri kenara itip onu yatırdım.

Bryce'ın çılgına dönmüş hareketleri benimkilerle eşleşirken arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açtı. "Acele et."

"Prezervatif." Elimi arka cebime atıp cüzdanımdan bir kondom çıkardım.

Ağırlığını tezgâha verirken Bryce pantolonunu çıkarmakta zorlanıyordu. Lanet olsun, pantolonu fazla dardı. Daha önce tamirhaneye yürürken darlığı beni memnun etmişti. Peki ya şimdi?

"Tanrım." Koltuk altından kavrayıp onu kaldırdım, geri oturturken göğüsleri hoplamıştı. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve siyah kotuyla iç çamaşırını şekilli bacaklarından öyle hızlı çekip çıkardım ki dengesini kaybetmemek için omuzlarımı tuttu. Ayağındaki sandaletler de arkasından zeminde takırdadı.

Direnemiyordum. Kadınlığı açıkça önümdeydi, eğilip dilimi onun arasına sürükledim.

"Aman Tanrım." Nefesi kesildi, neredeyse üzerime yığılacaktı.

Sırıtarak doğruldum. Dudaklarımı tekrar aşağıya götürecektim. *Yakında*. Şimdi kendimi onun içine gömmek istiyordum.

Botlarımla pantolonum bir saniye içinde çıkıp gitti, prezervatifi zonklayan aletime geçirip Bryce'ı kollarıma aldım. Bu sefer ikimizi duvara döndürdüm ve kendimi onun kasığıyla hizalayıp derinlerine iterken omurgası soğuk betonla çarpıştı.

"Ahh," diye inlediğinde şaşkınlığının ve tatmininin sesi duvarlardan yankılandı.

Yüzümü boynuna gömdüm, nefes almak için kendime zaman tanıdım çünkü bir vuruştan sonra gelip kendimi utandırmak istemiyordum. "Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun."

Kafası yana uzanırken inledi. Kalçalarının belli belirsiz, hafif eğimli hareketi bana daha fazlasını istediğini söylüyordu.

Yavaşça kendimi dışarı çektim, sonra tekrar öne ittim, bu da kesik bir nefesle tüm vücudumda ürpermeye sebep oldu. "Böyle iyi mi?"

"Hı-hı." Başını salladı. "Daha sert."

"Siktir, çok haklısın, daha sert." İstikrarlı bir ritim yakalarken emrine uydum. Küçük inlemelerinin sesi, ıslak sıcaklığını hissetmek, benimle uyumlu hareketleri, git-geller... Etrafımızdaki hava elektrik yüklüydü. Daha fazlasına duyulan ihtiyaç ve daha derine gitmek, beni kör bir hayvan hâline sokmuştu. *Bu kadınla sevişmek inanılmazdı.*

Göğüs göğse mücadele ediyorduk, ellerimiz her şeyi hissetmeye çalışırcasına her yere uzanıyordu. Sertçe, morartan ama açlığımızı tatmin etmeyen öpücüklerle öpüştük. Yeterli olmadığında yüzeyden yüzeye geri dönerek duvarı terk ettik. Yine yeterli olmadığında alet tezgâhını bıraktık. En sonunda kendimizi tekrar *Mustang*'de bulana kadar, ikimizin de vücudu ter ve altımızdaki kaputtan yoğunlaşan buharla parlıyordu.

"Dash." Parmaklarımı onunkilere dolayıp kırmızı metale karşı tutarken kıvrandı. "Ben-"

"Gel, Bryce."

O kadar şehvetli bir şekilde geldi ki görüşündeki beyaz lekeleri *ben de* görmüştüm. Kalp atışları kadınlığındayken, istemsizce kendisini kasıp aletimi demir bir yumruk gibi kavradığında gevşedim, sonra tavana doğru inledim.

Yorgun ve tükenmiş hâlde kendimi arabada Bryce'ın yanına bıraktım, kalbim kaburga kemiğimin arkasında gürlüyordu. "Bu yaptığımız şey... Siktiiiir."

Kelimeler yetmezdi. Bu tarz sevişmeler var olmamalıydı çünkü artık her gün bundan istiyordum. Bryce, gezegendeki her türlü uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapıyordu.

Vücutlarımız dile getirilmemiş gerginlikle soğuyana kadar göğsümüz inip kalktı, yavaşça gerçekliğe dönüyorduk.

Sevişmiştik. Sertçe. İkimizin de başa çıkamayacağı bir zaafı beraberimizde getirerek kendimizi ele vermiştik.

"Aman Tanrım." Bryce yıldırım gibi süratle arabadan ayrıldı. Bir dirseğimin üstünde yükseldim, bacaklarım yere doğru sallanıyordu. Hiçbir kadının bu kadar hızlı giyindiğini görmemiştim.

Lanet olsun, bu egomu incitmişti.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." Seçtiğim kelimelerden anında pişman oldum.

Fermuarını çekerken Bryce'ın kolları düzleşti. Bana attığı bakış birini öldürebilecek güçteydi fakat bu şiddetli öfkeyi hızlıca yönetip sandaletlerini giydi.

Belki de benden nefret etmeliydi. Belki de onu uzaklaşmaya ikna etmeliydim. Bu şekilde muhtemelen daha iyi olurdu. Ben de bu sayede duruma uyum sağlayabilirdim.

Arabanın üzerine kendimi bıraktım, alnıma kolumu yerleştirip yüzümün çoğunu sakladım. "Yandaki kapı park yerine çıkıyor. Bana bir iyilik yap. Çıkarken kapıyı arkandan kilitle."

10. Bölüm

Bryce

İçeri girmeliyim. Arabadan çıkmak için gereğinden fazla vakit harcamam dışında bir sıkıntı yoktu.

Clifton Forge Lisesi'nin park yerine arabayı park etmiş, ojelerimi inceliyordum. Dün gece iki saatimi evde kendime manikür yapmaya harcamıştım. Rahatlatıcı bir şeydi. Kafamda çok fazla şey varken tırnaklarımı boyamak başvurulacak ilk stres kovucu aktivitemdi. Dün gece tamirhanede Dash'le olanları göz önünde bulundurursak, aklımda gerçekten çok şey vardı.

Beni kovduktan sonra direkt eve gitmiştim. Aslında tam olarak kovmak sayılmazdı. Ben zaten gidiyordum. Beni uğurlama şekli o kadar şok etmişti ki, harfiyen uyup arkamdan yan kapıyı kilitlemiştim.

Sıcak bir duş, manikür ve uykusuz bir geceden sonra bile bunun nasıl olduğunu anlamlandıramıyordum. Bir an orada durmuş, ona güvenemeyeceğimi söylediğinde sözlerindeki dürüstlüğün tadını çıkarıyordum. Birlikte çalışmamızı istediğinde sesindeki savunmasızlıkla yumuşamıştım. Dudakları benimkine dokunduğunda, tüm mantığım beni terk etmişti.

Kahretsin. Aklımdan ne geçiyordu? Dash'in beni baştan çıkardığına şüphe yoktu. Aptal ben de ona izin vermiştim. Seks, hızlıca anlam kazandırabileceğim bir eylemdi. Sadece seksti. İki insanın birbirini tatmin etmek için bir araya gelmesiydi. Aramızdaki gerilim, tutuşması kolay bir şeydi, buna çekilmemiz ise an meselesiydi. Seks sorun değildi.

Sorun şu ki Dash, beni değersiz bir şeymişim gibi bir kenara atmıştı. Hiç bu kadar kullanılmış hissetmemiştim.

Çıkarken kapıyı arkandan kilitle.

Canım yanmıştı.

Gece yarısı direkt oje şişelerime atılmamın sebebi de buydu.

Yatak odamın loş ışığında, seçtiğim kırmızı daha koyu görünmüştü. Şimdi günışığına maruz kalınca, dün gece Dash'in beni üstünde becerdiği arabanın rengiyle eşleşiyordu.

Ateşli seks kırmızısı.

Bu akşam eve gittiğimde, neredeyse hiç eksilmemiş şişeyi çöpe atacaktım.

İçeri girmeliyim. Okula varmamın üzerinden yaklaşık yirmi dakika geçmişti, ofis kapanmadan önce içeri girmek istiyordum. Okul yaz tatilindeydi, internet sitesine göre ofis saatleri üçte sona eriyordu. Sadece on beş dakikam kalmıştı ama işte burada ojelerime bakakalmıştım.

Seks ojelerime.

Kafamda görüntüler belli belirsizdi fakat kaçamağımız esnasında Dash'i tırnaklarımla bir ya da iki kez güzelce çizdiğime emindim. *Alçak.* Fiziksel olarak canımı yaksa daha iyiydi.

Kendimi rahatsız hissetmek canımı daha da sıkıyordu. Dash her yönüyle bir kötü adamdı fakat bu beni aptal bir şekilde onun

bundan fazlası olduğunu düşünmemden alıkoyuyor muydu? *Tabii ki hayır.* Kendimden utanıyordum. Seks yüzünden değildi.

Umut ettiğim için utanıyordum.

Gündelik sekse yabancı değildim. Bir keresinde iş yerinden, yakışıklı olduğu kadar kibirli de olan, az kıdemli bir yapımcıyla buna girişmiştim. Birlikte kalmaya başlamıştık. Haftalar sonra bir gün yatakta çıplak uzanırken, "Benim için idari yapımcıyla konuşabilir misin?" diye sormuştu. Terfi peşindeydi, kadın sunucuyla yatmanın şansını arttırabileceğini düşünmüştü. Aptal adam benim gerçekten bir hâkimiyetimin olduğunu sanıyordu. Benim kanal için sadece bir kukla ve kötü haberleri yüzünde gülümsemeyle aktaran bir güzel yüzden ibaret olduğumu fark etmemişti.

O zaman da kendimi kullanılmış hissetmiştim fakat şimdiki hislerimle kıyaslandığında bir hiçti.

Belki de bugün tüm engellerimi saldığım için normalden farklıydı. Tüm vücudumu tamamen Dash'e bırakmıştım, beni uçlara sürüklemesine ve oradan aşağı itmesine izin vermiştim. Belki de daha önce hiç bu kadar tutkulu bir seks yapmadığım için canım daha çok acıyordu.

Toy, kaba ve iç boşaltıcı bir şey olmuştu. Şu andan hayatımın sonuna kadar, dün akşamki orgazmım gelecekteki her orgazmımla karşılaştırabileceğim bir ölçüt olacaktı.

Aptalsın, Bryce. Aşırı aptalsın.

Doğruyu söylemek gerekirse, Dash ona güvenmemem konusunda beni uyarmıştı. Bacaklarımın arasındaki hassasiyet, hatamın zonklayan bir hatırlatıcısıydı.

Tamirhaneye asla gitmemeliydim. Dash'in ateşkes istediğine asla inanmamalıydım. Dün akşam Draven'ın orada olmadığını öğrendiğimde, toz olup kaçmalıydım.

Bunun dışında, Dash'i ve etkileme kabiliyetini çok hafife almıştım.

Açgözlülüğüm zaafım olmuştu, Dash de bundan hassasiyetle faydalanmıştı. Amina'nın ölümünden Draven'ın sorumlu olmadığı konusunda beni şüpheye düşürmeyi bile başarmıştı.

Draven suçluydu. Değil miydi? Bu adam masum olamazdı, değil mi? Tabii bunların hepsi bir kumpas değilse.

Tüm gün, şüphelerim zihnimin köşelerinde başı boş dolanıyordu. *Lanet olsun sana, Dash.*

Çantamdan sarı not defterimi çıkarıp bardak tutucudan bir kalem aldım. Boş bir sayfayı çevirince büyük harflerle bir kelime yazdım.

GEREKÇE

Draven'ın öldürmek için sebebi neydi? Onu suç mahalline yerleştirebiliyorduk. Bıçaklanmasından önce Amina'yla sevişmişti. Şef Wagner, vakayla alakalı normalden fazla ağzı sıkıydı fakat olay mahallinde cinayet silahını bulduklarını söylemişti. Siyah bir av bıçağıydı.

Bu da araç ve fırsat demekti. Ancak Draven'ın gerekçesi neydi? Neden Amina Daylee'yi, aynı liseye gittiği kadını ve öğrendiğim kadarıyla o zamandan beri pek görmediği birini öldürecekti ki?

Tutku cinayeti miydi? Belki Draven, Amina Daylee'yi, Dash'in beni kullandığı gibi kullanmıştı ama benim gibi yan kapıdan çıkıp gitmek yerine Amina sinirlenmişti. Belki Draven'ın öfkesini ateşlemişti, o da anlık bir kararla onu öldürmüştü.

Bu teori ne kadar cazip gelse de uyuşmuyordu.

Draven'ın etrafında pek fazla vakit geçirmemiştim fakat oğluyla cinsel münasebetim olmuştu. Dash'in beni sinirlendirmek

için doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Birbirimizin tahammül sınırlarını zorlayıp öfkemizi alevlendiriyorduk. Yine de sinirli bir tip değildi. Dash hesaplı ve kesindi, büyük ihtimalle babasından öğrendiği özelliklerdi.

Gözlerime tekrar not defterimdeki kelime ilişti. Döndürerek, sağa sola ve aşağı yukarı çekerek her şekilde baktım.

Draven'ın sebebi neydi?

Dün gece ona sormayı ummuştum. Bunun yerine Dash'in beni tamirhanede soymasına izin vermiştim. *Ateşkesmiş, kıçımın kenarı.*

Samimi gözükmüştü. Seksle yaşadığı tatmini taklit etmesinin imkânı yoktu. O zaman beni neden başından savmıştı? Eminim ki bunun sözde *ateşkese* zarar vereceğini biliyordu.

Bir şey kesindi, Kingston Slater kafamı karıştırmıştı. Draven'ın amacını öğrenmek için ondan bilgi almaya çalışmak şu an için bir seçenek değildi.

O yüzden başka bir yol bulmam gerekiyordu.

Amina öldürüldüğünde o motel odasında iki kişi vardı, katil ve Amina'nın kendisi. Anahtar o kadındı. Draven masumsa, belki de kadının geçmişi beni gerçeğe yönlendirebilirdi.

Bütün gün ilk defa bir gülüş kuşandım, çantamı omzuma asıp okula yöneldim. İçeride lobi boş ve sessizdi. Ofise doğru yürüyerek ön taraftaki sekretere el sallarken ayakkabılarımın sesi zeminde yankılandı. Önündeki isim kartına göre sekreter, Samantha'ydı.

"Merhaba."

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Adım Bryce Ryan." Elimi bankodan ileri uzattım. "Gazetede çalışıyorum ve bana yardımcı olabilirsiniz diye umuyorum."

"Elimden geleni yaparım." Neşeli gülüşü sinirlerimi gevşetti.

Benim lisemdeki sekreter, okul müdüründen çok daha korkutucuydu. Sandalyesinin yanındaki duvara asılmış mantar panodaki teşekkür ederim kartlarının sayısına bakılırsa, öğrenciler Samantha'ya bayılıyor olmalıydı.

"Eski bir öğrenciniz hakkında bazı bilgiler araştırıyorum."

Samantha'nın yüzü düştü. "Kahretsin. Müdürümüz burada yok, kendisi öğrenci kayıtlarıyla ilgili konuşmanız gereken kişi. İzinlerle bu tarz şeylerin kurallarını o biliyor."

"Of, lanet olsun." Bankoda ateşli seks kırmızısı tırnaklarımla ritim tutturdum. "Kendisi yarın burada olur mu?"

"Hayır, üzgünüm. İki haftalık tatil izninde. Yaz zamanı fırsatlarımızı değerlendirmeye çalışıyoruz."

"Hepinizin bunu hak ettiğine çok eminim." Ofisin ilerisindeki koridoru taradım. Bomboştu, bir sınıf hariç tüm sınıfların kapısı kapalıydı. *Kütüphane* plakasının altındaki kapı açıktı. Kapıyı işaret ettim. "Sanırım kütüphanenizde göz atabileceğim eski yıllıklar yoktur, değil mi?"

Samantha saate bir göz attı. "Olabilir ama bakmam gerekecek. Ayrıca kuafördeki saç randevum için bugün erken çıkabilmeyi umuyordum. Burada bir tek ben varım. Yarın gelmeniz mümkün mü? Sizin için araştırabilirim."

Kahretsin. Park yerinde tırnaklarımı izleyip Dash'i düşünürken çok fazla zaman kaybetmiştim.

Çileden çıkaran, kadın avcısı, seks büyücüsü Dash.

"Tabii." Zoraki bir gülümseme takınarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Samantha el salladı. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Yarın görüşürüz." Oysa yarına kadar beklemeyi hiç istemiyordum.

Kütüphaneye hasretle bir bakış daha attıktan sonra dönüp ön kapıya doğru adımlarımı ilerlettim. Solumda tuvaletlere giden geniş bir giriş vardı. Erkekler tuvaleti bir tarafta, kızlar tuvaleti diğer taraftaydı.

Aklıma bir fikir geldi ve adımlarım yavaşladı.

Tuvalet.

Arkamda Samantha sandalyesini terk etmişti, ofisteki bir dolaptan el çantasını çıkarıyordu. Sırtı bana dönüktü.

Canı cehenneme. Kızlar tuvaletine dalıp ikinci kabine kaydım.

Gerçekten bunu yapıyor muydum? Kendim için bu soruya cevap vermedim. Bunun yerine nefesimi tutup göz kırpmak dışında kıpırdamadım. Belki de hikâye için hırslanışım kontrolden çıkmıştı. Uykusuzluktan çılgına dönmüş olabilirdim. Belki de hiç şüphesiz, Dash'i düşünüp durduğum arabama dönemeyecek kadar çaresizdim. Sebebi ne olursa olsun, bu aptalca bir fikirdi.

Yine de burada, kıpırdamadan ve sığ nefesler alarak dikilmeye devam ettim.

En kötü ihtimalle Samantha beni yakalardı, ben de fazla çalışan mesanem hakkında yalan uydururdum. En iyi ihtimalle kapıdan çıkıp giderdi, ben de tek başıma lisenin içinde kilitli kalırdım. Tamam, bu iyi değildi ama bir şekilde çıkmanın bir yolunu bulurdum. *Belki.*

Polis merkezinde tuvalette saklanmak işe yaramıştı. Buna da bir şekilde katlanabilirdim.

Dışardaki koridorda terlik sesleri yankılandı. Kalbim küt küt atıp avuçlarım terlerken, kabinimde donmuş hâlde kalmaya devam ettim. Lobiden banyoya süzülen ışık söndüğünde, omuzlarım düştü ve derin bir nefes verdim.

"Arabam." Avucumun içini alnıma vurdum. Eğer Samantha onu park yerinde görmüşse, geri gelebilirdi. Ancak şu ana kadar dönmemişti, yani güvende olabilirdim. Yavaşça etrafımda döndüm, lobinin duvarlarının üst köşelerinde siyah küreler vardı. Kameralara el sallamalı mıydım? Gülümsemeli miydim?

Oyunuma olan sadakatim çok sağlamdı. Ön kapıya doğru yürüyüp onu açmaya çalışıyormuş gibi yaptım. Sonra saç tutamlarımı çekerek dramatik bir iç çekişi taklit ettim. Burada kimseyi kandırmıyordum ama bu daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Hızlı bir dönüşle lobi boyunca yürüdüm, koridorları inceleyerek boşluğa sessizce, "*Merhaba?*" dedim. Garip göründüğünü varsaydığım kadar garip de hissettirmişti, asla bir oyuncu olamazdım.

Rol yapma bitmişti, direkt kütüphaneye girdim. Oda karanlıktı, içeriye giren tek ışık duvar boyunca yükselen pencerelerdendi. Bir kitaplığa çarpmamamı sağlayacak kadar aydınlık fakat ciddi araştırma yapamayacağım kadar karanlıktı. O yüzden çantamdan telefonumu bulup flaşı açtım.

Odanın içine doğru yavaşça ilerlerken rafları tarayarak, "Yıllıklar," diye mırıldandım. "Yıllıklar nerede?"

Birbiri ardına sıralanmış kurgu dışı kitap raflarını ve hemen ardından gelen birkaç sıra genç yetişkin kurgu kitaplarını geçtim. Arka duvara dayalı beş sıra, antika *Encyclopedia Britannica** içeriyordu. Yirmi küsur yıl önce ben daha çocukken, annemle babam bana bu ansiklopedi setini almıştı, bunlar da neredeyse o kadar yaşlı gözüküyordu.

Bana göre mükemmel bir kütüphane alanını işgal ediyorlardı. Raflarla sıralar daha iyi dizilemez miydi, mesela *yıllıklara* göre?

---

* Dünyada en uzun süredir yayımlanan İngilizce genel kültür ansiklopedisi. -ç.n

"Lanet olsun." Vazgeçip kendimi bu binanın dışına atma girişiminde bulunmanın vakti gelmişti. Samantha yarın gelmemi bekliyordu, o zaman ben de bekleyebilirdim. En başından beri yapmam gereken şey muhtemelen buydu.

Kütüphanecinin masasını geçerek odanın son köşesini de döndüm. Odanın diğer tarafındakiler ahşap olmasına rağmen, masanın arkasındaki raflar beyazdı. Flaşımı hızla çevirdiğimde, sözlüklerle eş anlamlılar sözlüğü bulmayı bekledim. Fenerim uzun, ince ve sırtında yaldızlı kâğıtlarla basılmış harflere konduğunda iki kez kontrol etmem gerekti. Hepsinde bir yılla birlikte *Clifton Forge Lisesi* yazıyordu.

"Bingo." Gülüşüm *borderline* hastası* gibi hissettirdi.

Raflara koşup dizlerimin üzerine çökerken çantam yere fırladı. Amina'nın okulda olabileceği yıllar için yıllıkların olduğu rafları taradım. Altı yıllık süreyi kapsayan yıllıkları raftan çıkarıp rahatça halıya oturdum.

Amina'nın birinci sınıf olduğu senenin yıllığında onun hiçbir fotoğrafı yoktu, o yüzden ben de ikinci yılının olduğu zamana atladım ve onu anında buldum. Elimdeki ışık, omuzlarına gelen sarı saçlarını seçerek soluk okul fotoğrafının üstünde parladı. O zamanın tarzına uygun şekilde, yüzünden dışa doğru katlarla yayılmıştı.

Sayfaya dokundum. Amina çok güzeldi. Siyah beyaz olmasına rağmen gülüşü çok doğal ve parlaktı. Bulunduğu sayfada, şu ana kadar gördüğüm en iyi fotoğraftı. Bir şekilde, sınıf arkadaşlarının saklayamadığı gariplik onda yoktu.

Kalbim sızladı. Artık yoktu, saldırgan bir katil tarafından saçtığı ışık boğulmuştu. Bu adil değildi. Berbat bir insan oldu-

* Kişilik Bozukluğu veya Sınırda Kişilik Bozukluğu, bireyin duygularını düzenleme kabiliyetini etkileyen zihinsel bir rahatsızlık. -ç.n.

ğu kanıtlanmadığı sürece, Amina Daylee'yi gazetemde anmayı kişisel bir görev edinecektim. Pek bir şey sayılmazdı ama bu fotoğraftaki genç kadın için yapabileceğim bir şeydi.

Kızı için de yapabileceğim bir şeydi.

Fotoğrafları dikkatlice inceleyerek sayfayı çevirdim, kulüplere veya spor alanlarına katıldığı fotoğraflar bulmayı umarak-

"Haneye tecavüz mü? Senden bunu beklemezdim."

Derin bir ses odaya yayıldığı anda var gücümle çığlık attım. Dash, gizlendiği karanlık köşede belirirken vücudumdaki her kas gerilip kaskatı kesilmişti.

"Pislik." Elimi kalbime götürdüm. O kadar hızlı ve zorla atıyordu ki kalp atışlarımı saç uçlarımda bile hissedebiliyordum. "Beni çok korkuttun."

"Üzgünüm." Pis sırıtışı özrüne ihanet ederken ellerini havaya kaldırdı.

"Hayır, değilsin," diye söylendim. "Tanrım, senden hiç haz etmiyorum."

Bana doğru yürüdü, o uzun bacakları aramızdaki mesafeyi yalayıp yutuyordu. Ağır botlarının gümbürtüsü çıt çıkmayan odayı inletirken yakalanmaktan korkmuyormuş gibi yürüyordu. Yerde yanıma oturdu, bacağı neredeyse benimkine değiyordu.

"Burada ne arıyorsun?" Bir tık uzaklaştım. "Nasıl içeri girdin?"

"Spor salonundaki kızların soyunma odasının penceresini kullandım." Kaşlarını kaldırdı. "Lisedeyken oraya gizlice girmeyi alışkanlık hâline getirmiştim."

"Şaşırmadım." Kıskanmanın getirdiği acıyı görmezden gelerek somurttum.

Bu liseli kızlar muhtemelen Dash'e *bayılıyordu*. O zaman bile dövmeleri olduğuna ve lisenin otoparkına *Harley* üstünde girdiğine şüphem yoktu. Dash muhtemelen kızlar soyunma odasında amigo kızların lideri olan kızla sevişmişti, üstelik kızın futbol takımındaki yakışıklı sevgilisi, duvarın diğer tarafındaki erkek soyunma odasındayken.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Seni takip ettim."

"Tabii ki ettin." Gözlerimi devirdim. Rutinime olan hâkimiyetini düşününce, bu adam beni haftalardır takip ediyor olmalıydı.

Üzerinde çalıştığım yıllığı görmek için bana yaklaştı. Kendimi yerde sürüyerek ondan uzaklaştım, önüme koyduğum yıllıkları toplayıp, vücudumu Dash'e karşı bir engel olarak kullanarak diğer tarafıma yerleştirdim. Bunlar onun değil, *benim* yıllıklarımdı. Tam sonuncuyu da alacakken benden önce davranıp önümden kaptı.

Ona ulaşmamın tek yolu Dash'in kucağı üzerinden uzanmaktı. Beynim *tehlikeli bölge* diye bağırırken daha da geri çekildim.

"Ne arıyoruz?" diye sordu, elindeki yıllığı açıp baş parmağıyla birkaç sayfa çevirdi.

"Senin fotoğraflarını." Boş bir ifadeyle yüzüne baktım. "Çerçeveletip komodinime koymak için."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Sayfaları karıştırırken kıkırdadı. "Seksin ruhunu donuklaştırmadığını gördüğüme sevindim."

"Aksine, artık senden daha fazla nefret ediyorum."

"Ah, acıttı." Kalbini tuttu. "Kırıcısın."

"Dün gece beni beş dolarlık fahişeymişim gibi evime yollayan senden daha kırıcı olamam." Kendi önümdeki yıllığı karıştırmaya başladım, sayfaları üstlerinde ne olduğunu göremeyeceğim kadar hızlı çeviriyordum. Beni ne kadar incittiğini görmemesi için gözlerimi sayfalara sabitlemiştim.

"Bryce." Hareketimi durdurarak elini koluma koydu. Yüzüne bakmayı reddediyor, bileğimdeki uzun parmaklarını izliyordum. "Ben adi bir şerefsizim. Tüm bu olanlar... beni hazırlıksız yakaladı. Sonrasında da benden daha hızlı bir şekilde uzaklaşamazmışsın gibi davrandın. Özür dilerim."

"Sorun değil." Üstümdeki etkisini sallayıp atmak istiyordum. "Sadece seksti."

"Sadece seks mi? Kadın, o bu dünyaya ait olamayacak bir sevişmeydi."

Omzumu silktim, kelimelerime güvenmiyordum. Yani... haksız değildi. Ayrıca dün geceden sonra ondan nefret etmem gerekiyordu.

Ondan nefret etmemek son hücrelerime kadar beni rahatsız ediyordu.

Yıllığa geri dönüp kulüp fotoğraflarına ayrılan bir yer buldum. Dash'in tişörtünden gelen sarhoş edici kokuyu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken, grup fotoğrafları bolluğu arasında küçük suratları inceledim. Kullandığı çamaşır deterjanı neydi bilmiyordum ama kendinden zengin aromasına taze bir koku daha ekliyordu. Kombinasyon cezbediciydi. Dün geceden sonra bile bu adam hâlâ baştan çıkarıcıydı.

Lanet olsun ona.

Flaşımı sayfaya kaldırdım, Amina'nın yüzünü ikinci sınıfların grup fotoğrafında saptayana kadar minik fotoğraflara gözü-

mü kısarak baktım. Önceki fotoğraftan bu yana saçları uzamıştı ama gülüşüyle kayıtsız bakışları kendini koruyordu.

"Bu o mu?"

Nefesi yanağıma iz bırakırken yüzüm onun profiline döndü. Dash birkaç santim uzağımdaydı, tam olarak öpme mesafesindeydi. Yakınlığına güvenmeyerek kendimi geriye yasladım.

"Bu o." Onu uzaklaşmaya zorlamak için dönüp omzumla ittirdim.

Kendi incelediği yıllığına döndü ama yerinden kıpırdamadı. Kolunun sıcaklığı benim koluma yayılırken fotoğraflara verdiğim dikkatimi dağıttı. *Odaklan, Bryce.* Gözlerimi yıllığa diktim. *Odaklan.*

Amina hakkında bilgiler bulmak için buradaydım. Dash sadece bir karın ağrısıydı. Kasıklarımdaki donuk sancının sorumlusu olduğu gerçeği dışında.

Odadaki tek ses sayfa çevirme sesiydi. Dash, benimle aynı hızda ve bana paralel şekilde sayfa çevirirken birden durdu.

"Ne oldu?" Açtığı sayfayı görebilmek için ona doğru eğildim.

"Hiçbir şey." Sayfayı çevirdi. "Eski komşumun bir fotoğrafını gördüm, zaman ona acımamış."

"Ah." Kendi kitabıma dönüp ondan aceleyle uzaklaştım.

Dash bitirip önüne koyana kadar yıllığın geri kalanını sabit bir hızla taradı. Sonra arkamızdaki rafa uzanarak daha değişik bir kitabı çekip aldı. Bu daha yeni ve kalındı.

"Ne yapıyorsun?"

Sırıtarak aradığı şeyi bulana kadar sayfaları çevirdi. Sonra kitabı tamamen açık hâlde bana uzattı. "Son sınıftaki hâlim."

Renkli sayfada Dash'i çok çabuk bulabildim. Daha genç ve daha ukala -eğer bu mümkünse tabii- duruyordu. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum ama ergen Kingston Slater tam bir baş belasıydı, yasak ama cezbediciydi.

Çenesi şimdi daha keskin hatlara sahipti, omuzları daha genişti. Gülümsediğinde gözlerinin etrafı daha fazla kırışıyordu. Dün akşam birlikte olduğum adamla genç yüzünü kıyaslamanın içinde kaybolmuşken sayfa hışırtısı ve aniden sertçe kapanan kitabın gürültüsüyle sıçradım. Gözlerimi sayfadan ayırır ayırmaz hışımla yerden kalkan Dash'in bir süredir incelediği yıllığı yere attığını gördüm.

"Gidiyor musun?"

Kapıdan dışarı çıkarken hiçbir şey söylemeden bana elini salladı.

Neler oluyordu? Ben de mi gitmeliydim? Etrafıma bakıp Dash'in aniden ortadan kaybolma sebebini aradım ama kütüphane oldukça durağandı. Belki de tuvalete gitmişti. Belki o da bana çok yakın oturmak istemiyordu.

Hepsini görmezden gelip buraya gelme amacıma odaklandım. Ayrıca son zamanlardaki hareketlerine bakılırsa, Dash yakın bir zamanda yine bir yerlerden çıkardı.

Amina'nın ikinci sınıf resimlerinin geri kalanına da bakıp sonrasında ilk senesini taradım. Dash'in incelediği son sınıfının olduğu yıllığın sert kapağını açtığım anda ani fren sesi tüylerimi ürpertti.

Yıllığı bir kenara koyup ayağa kalkarak pencereden bakmak için kitaplıkların birisine yavaşça ilerledim. Ön kapının hemen dışında bir polis aracı duruyordu.

Mesafeli bir şekilde, *Harley*'sinin üstünde Dash'i seçebildim. İzliyordu. Bekliyordu.

Ya polislerin yolda olduğunu biliyordu, bu yüzden gitmişti ya da...

"Bunu yapamaz," dedim kendi kendime.

Beni polise ihbar etmezdi, değil mi?

Polisler ön kapıya aceleyle koşarken, kendi sorumu yine kendim yanıtladım. *Tabii ki de eder.*

Dişlerimi sıktım. "Orospu çocuğu."

11. Bölüm

Dash

Yıllıktan koparıp arka cebime tıktığım sayfayı tekrar katladım. Artık bakmama gerek yoktu, fotoğrafı çoktan ezberlemiştim.

Bryce'ın yanında oturup yıllığın sayfalarını kurcalarken dikkatimi çeken şey Amina'nm yüzü değildi.

Anneminkiydi.

Annemle Amina Daylee yan yana gülümsüyordu. Annemin kolu Amina'nın omzundaydı. Amina'nınki ise annemin belindeydi. Fotoğrafın altındaki başlık şöyle diyordu: *Ayrılmaz İkili.*

Arkadaşlardı. Görünüşe göre en yakın arkadaşlardı. Buna rağmen, Amina Daylee ismini hiç duymamıştım. Babam biliyordu, yine de Amina'nm bir zamanlar annemin arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Tüm suçu *geçmişin* bulanıklığının üzerine atmıştı.

Neden?

Neden Amina'nın annemin arkadaşı olduğundan bahsetmemişti? Annemi kaybettiğimizde on iki yaşındaydım. Onun

Ninova

Amina diye bir arkadaşından bahsettiğini de hatırlamıyordum. Araları mı bozulmuştu? Ya da sadece mesafeler yüzünden bağları mı kopmuştu? Bunların cevabını bulana kadar bu fotoğrafı kendime saklayacaktım.

Babam her şeyi tek bir kelimeyle özetlemişti.

Geçmiş.

Siktiğimin geçmişi.

Geçmişimiz hepimizi mahvedecekti.

Soruları soran kişi Bryce olmayacaksa bile eninde sonunda başka biri olacaktı. Üzerimize şüphe çekmeyeceğimizi düşünerek Gypsylerden uzaklaşmak tam bir aptallıktı. İşlediğimiz suçlarla gömdüğümüz cesetlerin toprak altında kalacağım düşünecek kadar aptaldık.

Belki de geçmişimizi saklamak bir hataydı. Belki de yapılacak en doğru şey kendi hikâyemizi anlatıp -en azından yasal olanları- hepsinin üstesinden gelmekti. Yine de anlatılacak doğru hikâyeyi biliyor muydum ki? Arka cebimdeki fotoğraf bunun tam tersini söylüyordu. Geçmiş hakkında bir bok bilmediğimi söylüyordu.

"Dash?" Presley'nin sesi tamirhaneyi doldurdu. "Gittiğini sanıyordum."

"Geri geldim." Düşüncelerin içinde kaybolduğum alet tezgâhının üstünde döndüm. "Eve gitmek istemedim."

"Ben de tam her yeri kilitliyordum." Bitişikteki ofis kapısından daha yakına yürüdü.

Çocuklar yaklaşık yirmi dakika önce gitmişti ama Presley asla beşten önce çıkmazdı. Ona eve daha erken gidebileceğini söylediğimizde bile kapının üzerinde yazan saat aralığında tamirhanenin açık olduğundan emin olurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

İç çekip tezgâha yaslandım. "Hayır."

"Konuşmak ister misin?" Yanıma oturup beni omzuyla dürttü. "İyi bir dinleyiciyimdir."

"Of, Pres." Kolumu sırtına dolayıp onu yanıma çektim.

Sarılmama karşılık verdi.

Annem sarılmayı çok severdi. Küçüklüğümüzde Nick'le bana hep sarılırdı. Ölümünden sonra kucaklaşmalar son bulmuştu. Daha sonra Pres tamirhanede çalışmaya başlamıştı ve tokalaşmalara inanan biri değildi.

İnce kollarıyla herkese sarılırdı. Kafası göğsümün ortasına ancak geliyordu fakat kimsenin yapamayacağı kadar sıkı sarılabiliyordu.

Presley güzel bir kızdı. Vücudu küçük, cılızdı ama sarılmaları cinsel anlam taşımıyordu. Hiçbirimiz ona o gözle bakmazdık, hiçbir zaman da bakmamıştık. Başladığı günden itibaren ailemizden biriymiş gibi uyum sağlamıştı. Kucaklaşmaları bizi daha iyi hissettirmek içindi. Altın bir kalbi olan yakın arkadaşının seni daha iyi hissettirme çabasıydı.

"Ben bir şey yaptım." Uzunca nefes verdim. "Siktir, aşağılık herifin tekiyim."

"Ne yaptın?"

"Bryce'ı takip ettiğimi biliyorsun, onu bu hikâyesinden vazgeçirmeye çalıştığımı. Onu tehdit ettim. İşe yaramadı. Ben de ona birlikte çalışmayı teklif ettim. O iş de beklediğim gibi gitmedi."

Onu baştan çıkarma planımın olduğu kısmı es geçtim çünkü bana göre sadece nefes alarak bile beni baştan çıkaran oydu. Seksten de bahsetmeyecektim. Utandığım için değildi, aslında tam tersiydi. Özel hissettirmişti. Şimdilik bunu sadece kendime ayıracaktım.

"Tamam," dedi Presley, beni daha fazlasını anlatmam için dürterek. "Yani..."

"Yani, ben, ah..." Derin bir nefes verdim. "Bugün onun tutuklanmasına sebep oldum. Eski yıllıklara bakmak için liseye gizlice girdi. İçeri kadar onu takip ettim, sonra onu orada bırakıp polise ihbar ettim. İzinsiz girme suçundan onu içeri aldılar."

"Vay canına." Presley irkildi. "O kadından çok hoşlanmıyorum, özellikle ısrarla Draven'ın katil olduğunu kanıtlamaya çalışması yüzünden ama kahretsin, Dash. Bu çok acımasızca."

Acımasızcaydı. Yıllar önce bu benim için sıradan bir şeydi. Kadınlara obje gibi davranırdım. Kullanabileceğim, atabileceğim, yerini başkasıyla değiştirebileceğim bir obje gibi. Presley, kadınları su gibi tükettiğim o yıllarda etrafta yoktu. O aramıza daha sonra, benim yavaşlamaya ve efendi bir adam olmaya karar verdiğim zamanlarda katılmıştı. Böyle acımasız olmadığım zamanlarda.

Presley tamirhanede işe başlamıştı, bize kucaklaşmalar getirmişti ve bizi yumuşatmıştı.

Bizi yumuşatmasına izin vermiştik.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bu yüzden aşağılık herifin teki gibi hissediyorsun."

Cevap vereceğim bir soru değildi.

Kolumu çektim, tezgâha dönüp duvarda asılı duran çivilere bazı aletleri asmaya başlayarak kendimi meşgul tuttum. "Isaiah ev sahibinin kirasını arttırdığını söyledi."

"Evet." Konuyu değiştirmeme ayak uydurdu. "Kira kontratı aydan aya. Bence ev sahibi Isaiah'nın iyi bir kiracı olduğunu çabuk anladı. Buna ek olarak burada çalışıyor, tüm kasaba bizim iyi maaş verdiğimizi bilir. Ev sahibi fırsattan faydalanıyor."

"Yarın onu ofisin üstündeki daireye çıkar. Etrafı gezdir. Eğer bir süreliğine burada kalmak isterse, orası onun olabilir."

"Tamam." Presley başım salladı. "Darmadağınık ama yine de sorarım. Kirası ne kadar diyeyim?"

"Temizlesin, ücretsiz kalabilir."

"Düşünceli bir hareket."

Omzumu silktim. "Molaya ihtiyacı var."

Isaiah sabıkalıydı. Yeni bir daire bulması asla kolay olmayacaktı, ev sahibi de bunun farkındaydı. Adil değildi ve Isaiah'nın asla hak etmediği bir şeydi. Kötü bir adam değildi. Kötü adamların neye benzediğini biliyordum, aynam vardı. Benim işlediğim suçların çok daha azını işleyerek hapse girmişti.

"Bu akşam ne yapacaksın?" diye sordum.

"Pek bir şey değil. Jeremiah çok geç saate kadar çalışacak, o yüzden tek başıma yemek yiyeceğim. Sonra da büyük ihtimalle o gelene kadar televizyon izlerim ya da kitap okurum."

"Hımm." Yüzüm ekşidi, ondan bunu saklamak için çenemi sıvazladım. Pek iyi saklayamamıştım çünkü yüzümü ekşittiğimi görmüştü.

"Yapma," diye çıkıştı.

"Hiçbir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok." Presley somurttu. "Bir noktada, hepiniz onunla evleneceğimi kabul etmek zorunda kalacaksınız."

"Belki sana yüzük almaya karar verdiğinde."

Kalçasının yanındaki ellerini yumruk yaptı. "Bunun için para biriktiriyor. Bir elmas yüzünden evliliğimize borç içinde başlamak istemiyor."

"Parası var, Pres."

"Nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi.

"Önsezi."

Jeremiah'yı araştırdığımızı -hem de genişçe- ona söylemeyecektim. Presley, geçen sene bir gün ofise gelip evleneceklerini söylemişti. Henüz bir aydır çıkıyorlardı ve daha yeni birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Ancak nişanlı sıfatını kazanır kazanmaz, Jeremiah'nın evlenme telaşı sonlanmıştı. Gece geç saatlere kadar çalışmaya, Presley'nin yanında gittikçe daha az bulunmaya başlamıştı. Tehlike sinyalini hepimiz görmüştük. Adam onunla asla evlenmeyecekti. Birlikte bir ömür vaadi, kadını oltanın ucunda tutması ve onun kazandığı parasıyla geçinmekti.

Hiçbirimiz Pres'i aldattığını düşünmüyorduk ama izliyorduk.

Pres hakkında endişeliydik. Ancak ne zaman endişelerimizi dile getirip bunun hakkında konuşsak, sözü ağzımıza tıkıyordu. Sinirleniyordu. O yüzden babam, Emmett, Leo ve ben bir toplantı düzenlemiştik. Evlilik tarihi belirlenene kadar ağzımızı kapalı tutacaktık. Sonra olaya müdahale edecektik çünkü Presley'nin o herifle evlenmesine imkân yoktu. Pres'in kalbini kırdığı andan itibaren, biz de sırayla onun burnunu kıracaktık.

Parmaklarımı çıtlattım. Vadesi çoktan dolmuş kavga beklentisi, kulüp binasındaki kavgaları sonlandırdığımızda içimde bir yerlere kilitlediğim tanıdık bir hissi ortaya çıkardı. Bazen kavga etmeyi gerçekten özlüyordum. Agresifliği. Kazanmayı. Ringe adım atıp diğer her şeyi geride bırakmayı.

"Seni yemeğe götüreyim," diye önerdim.

"Hiç gerek yok. Bitirmem gereken artan yemekler var. Yarın görüşürüz."

Ayrılma kucaklaşmasından sonra tamirhaneyi adımlayıp ofis kapısına yöneldi. Gözden kaybolmadan önce onu durdurdum. "Pres?"

"Evet?"

"Bryce'a gelince..."

Bana küçük bir gülümseme gösterdi. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet." Kabul ettim. *Ondan hoşlanıyorum.*

Ayrıca onu tutuklattığım için suçlu hissediyordum. Dün akşam onu tamirhaneden kovmam yüzünden suçlu hissediyordum. Kendime en iyisinin bu olduğunu söylemiştim.

Öyle hissettirmediği ortadaydı.

Pres bana tekrar gülümseyerek el salladı. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Presley'nin arabasının uzaklaştığını duyduktan bir süre sonraya kadar tamirhanede kaldım. Yapmam gereken tonlarca iş vardı fakat midemin kemirilmesi hissi dikkatimi çalıyordu. Sonunda vazgeçip çıktım.

Nasıl olacağmdan emin değildim ama Bryce'la işleri yoluna sokmadan, en azından bunu yapmayı denemeden uyuyamayacağımı biliyordum.

İlk durağım eviydi. Işıklar sönüktü, o yüzden garajın kapısını anahtar kullanmadan açtım fakat arabası yoktu. Sıradaki durağım gazeteydi. Bu kadın o kadar hırslıydı ki, hapisten çıkıp deneyimini aktarmak için koşa koşa işe gelse şaşırmazdım. Ne var ki, gazetenin de pencereleri simsiyahtı ve park yeri boştu. Spor salonunu kontrol ettim. Marketi. Kahve dükkânını.

Hiçbir yerde değildi.

Okulda tutuklandığından beri birkaç saat olmuştu, yıllıktan yırttığım sayfayı fark etmeden önce oradan ayrılmam için bana bolca vakit vermişti. Polisler şimdiye kadar onu bırakmış olmalıydı. Azar işitmiş, Marcus'tan ömürlük bir ders almış olmalıydı. Başka bir şey olmamalıydı. Bunların hepsi maksimum bir saat sürmeliydi. Öyleyse şu an neredeydi?

Lisenin önünden geçerken arabasını park yerinde gördüğümde karnıma ağrı girdi. Hâlâ saatler öncesinde bulunduğu yerdeydi.

Bu da Bryce hâlâ hapishanede demekti.

"Siktir." Polis merkezine var gücümle sürdüm.

Onun hücrelerin birinde, keçeleşmiş yünün üzerinde otururken burnundan soluduğu hâlini hayal ettim. Büyük ihtimalle cinayetimi on kez baştan tasarlamıştı.

Merkezin park yeri sessizdi. Binanın bir tarafında birkaç devriye aracı park hâlinde duruyordu, öndeki kaldırım kenarında durup beklemek için motorumu kapattım.

Bekledim.

Telefonumla oyalanırken bir buçuk saat geçmişti. Eminim güvenlik kameralarıyla onları izleyen memur benim ne yaptığımı merak ediyordu ama kimse ne dışarı çıktı ne de girdi.

Siktir. Bryce burada mıydı? Ebeveynlerinin evini kontrol etmemiştim. Belki de ailesi gelip onu almış, sonra birlikte evlerine gitmişti. Güneş batmaya başlarken ve akşam ışığı giderek loş hâle gelirken telefonumun saatini yüzüncü kez kontrol ettim. Somurtup, duyulmayacak bir şekilde küfrederken tanıdık bir sarı taksi benim arkamdaki yerde durdu.

"Hey, Rick." El sallayıp sürücü penceresi tarafına yürüdüm.

"Dash. Burada ne arıyorsun?"

"Birisini almayı bekliyorum. Sen?"

"Aynısı."

Rick sanırım vardiyasına yeni başlıyordu. Kendi taksi şirketini yönetiyordu -Uber henüz burada iş yapmıyordu- ve sarhoş insanları evlerine taşıyarak doğru dürüst bir hayat sürüyordu. Lanet olsun, beni birkaç seferden fazla kez etraftan toplamıştı.

Bir salı günü Clifton Forge'ta, barlarda eğlenceli şeylerin başlamasından çok önce, polis merkezinden alınması gereken birden fazla kişinin olması yüzde kaç ihtimaldi? *Çok düşük.*

"Bryce Ryan için mi buradasın?"

"Ha, evet. Sanırım buraya beni çağıran mesajda bu isim yazıyordu."

"Al." Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkardım ve içinden iki yirmilik çekip ona uzattım. "Onu ben hallederim."

Nakit parayı alırken başını sallayıp gülümsedi. "Harika. Teşekkürler, Dash."

"Sonra görüşürüz." Yolundan çekilmeden önce kaputuna tıklattım.

Polis merkezinin ön kapısı açılıp içeriden aceleyle Bryce çıkarken Rick'in taksisinin arka lambaları park yerinden yeni çıkmıştı.

"Hey, bekle!" Taksiye ellerini salladı ama Rick çoktan gitmişti. "Kahretsin."

Elini saçlarının arasından geçirirken omuzlarını düşürdü. Gözleri basamakların başında bekleyen bana döndüğünde omuzları dikleşti.

"Ben seni götürürüm."

"Hayır." Basamakları inmeye başladı, ayak sesleri ağırdı. "Yürüyeceğim."

"Hadi ama." Son basamağa geldiğinde ona yetiştim, öfkeli gözleri benim gözlerime odaklandı. "Seni evine götüreyim."

"Benden uzak dur. Haneye tecavüzden beni tutuklattın. Kelepçelendim. Sabıka fotoğrafı çektirmek ve parmak izim alınmak zorunda bırakıldım. *Hapse* atıldım."

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin." Yana kayarak beni geçmeye çalıştı ama hızlıca hareket edip kaçışını engelledim.

"Bryce," dedim nazikçe. "Çok üzgünüm."

"Bir şeyler bulmamdan bu kadar mı korkuyorsun?"

"Evet."

Cevabım -ve sadece bir kelimenin içerdiği gerçek- beni hazırlıksız yakalamıştı.

Yanıtımı çabucak atlattı. "Seni anlamıyorum. Evime gelip beni öpüyorsun. Sonra babamın baskı makinesini düzeltip ateş-kes istiyorsun. Sevişiyoruz. Beni kovuyorsun. Beni okula kadar takip edip, kendin içeri gizlice giriyorsun. Sonra beni polislere ihbar ediyorsun. Ya ateş gibisin ya da buz. Benden bu kadar."

"Bak, ben de bunlara anlam veremiyorum." Tamirhaneye geldiği ilk günden itibaren mantığımla duygularım birbirine girmişti. "Bildiğim tek şey, senden uzak kalmam gerektiğini bilmeme rağmen bunu yapamıyor olmam."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha çok çabala."

"Seni arabana götürmeme izin ver."

"Şununla mı?" Motosikletimi gösterdi. "Hayatta olmaz."

"Korktun mu?" diye sordum onu gaza getirmek için.

Gözlerini kıstı. "Asla."

"Lütfen. Daha önce işleri batırdım. Özür dilerim. En azından seni arabana götüreyim."

"Hayır." Onu düşüncesinden döndüremeyecektim, o yüzden mantığını cezbetmeye karar verdim.

"Burada başka kimse yok. Kilometrelerce yürümek zorunda kalacaksın, ayrıca hava kararıyor. Rick muhtemelen çoktan başka müşteriler almıştır. Aileni bilerek aramadığını düşünüyorum. Hadi ama. Sadece bir seferlik."

Boğazından gürültülü bir hırıltı yükseldi. Daha çok, "*İyi, tamam*," gibi duyulmuştu.

Yine yana adım atıp beni geçmeye çalıştığında bu sefer ona izin verdim. Motora yürüdü, gözleri ışıldayan kromla parlak siyah kaplamasında dolandı.

Onunla motorun yanında buluşup bir bacağımı üstünden attım. "Atla bakalım."

Kararsızsa bile bunu asla göstermiyordu. Arkama tırmandı, sabit bir konum bulana kadar öne arkaya sallandı. Sonra çok sıkı sarmamaya özen göstererek kollarını belime doladı.

Kollarını etrafımı dolaması, kasıklarının içyüzünün kalçamı sarışı, her dönüşte bacaklarını bana daha sıkıca sarması neredeyse tamirhanede onun üzerinde uzandığım zamanki kadar iyi hissettiriyordu. Liseye giden yol yeterince uzun değildi.

Aletimin sertleştiğini hissediyordum. Yolculuk birkaç kilometre daha sürseydi, görmezden gelmem mümkün olmayacaktı. Ne yazık ki, okulun park yerine girdik ve durduğum an motordan atladığında büyü bozuldu.

Doğrudan arabasının kapısına yürüdü, göz temasından kaçınarak çantasından anahtarı çıkardı.

"Bryce." Beni ve sözlerimdeki samimiyeti duyabilmesi için motosikletin motorunu kapattım. "Özür dilerim."

"Sana güvenmememi söyledin, seni dinlemeliydim."

"Durum şu ki bana güvenmeni istiyorum."

"Beni mahvetmen için mi?" Arkasını döndü, gözleri ateş püskürüyordu. "Ya da sadece beni becerebilmen için mi?"

"Gerçeği ortaya çıkarabilmemiz için. Amina'yı gerçekten kimin öldürdüğünü bulabilmemiz için."

"Senin. Yardımına. İhtiyacım. Yok."

"Hayır, yok." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ama belki... belki benim senin yardımına ihtiyacım vardır."

Cevabım onu durdurdu. Bryce kolay lokma değildi. Zor ve dinamikti. Eşsizdi. Olayların iç yüzünü profesyonel biri gibi görmüştü. Gerçek şu ki ona güveniyordum. Neden? Onu açıkça ifade edemiyordum ama ona güveniyordum.

Asla, bir kez bile bir kadına yardıma ihtiyacım olduğunu söylememiştim. Buna rağmen, burada ona bu teklifi yapıyordum.

Motorun dayanağını indirip koltuğa yüzünü görebileceğim şekilde oturdum. Babamdan bilgi alamazdım, çok fazla şey saklıyordu. Özgürlüğü için Bryce'ın taze bakış açısı tek şansımız olabilirdi.

Bu da her şeyi ortaya dökmenin zamanı geldi demekti. Ona karşı dürüst olmanın. Deneyip güvenini kazanmanın. Bu şekilde benimle neye karıştığını bilecekti.

"Hadi konuşalım. Saçmalamak yok. Art niyet yok. Sadece konuşalım."

Kapısına doğru eğildi. "Söyleyeceğin her şey gazetemin eleştirebileceği bir hedef olur."

"Her şey değil."

"O zaman burada işimiz bitti." Kapının kulpuna uzandı.

"İkinci bir şansı hak eden insanların hayatları mahvolabilir. Her şey bittiğinde beni yok etmek mi istiyorsun? Hiç problem değil ama onlar için bunun olmasına izin veremem."

Kulübü kapattığımızda Emmett'la Leo, bizim yanımızda durabilmek için hayatlarını riske atmışlardı. İyi hayatlar kuruyorlardı. Dürüst hayatlar. Kendiminkinden vazgeçmiştim ama onlara ihanet edemezdim.

Bryce ellerini kalçasının iki yanına yerleştirdi. "Yani şu an nereye vardık?"

"Sorularına cevap vereceğim. Bazıları kayıt altında, bazıları kayıt dışı olacak."

"Benim de sana inanmam gerekiyor, öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Dürüst olacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü bok gibi hissediyorum," diye kabul ettim. "Bana tedirginlik verebilecek çok fazla insan yok ama sen veriyorsun. Ayrıca suçlu hissediyorum. Dün akşam dediklerim için. Bugün polise ihbarda bulunduğum için. Boku yediğimi söyleyen kişi benim. Bir tane daha şans isteyen."

Bana temkinli bir bakış attı. "Bütün bunların saçmalık olduğunu düşündüğümü bilmen gerekiyor. Senin oyunlarından biriymiş gibi."

"Anlıyorum." İç çektim. "Bana sorularını yine de sorabilirsin. Başka insanları incitecek şeyleri yayımlamaman yeterli. Anlaştık mı?"

Teklifim bir süre havada asılı kaldıktan sonra bir kez başını sallayıp onayladı. "Anlaştık. Kulübünüzü neden kapattığınızı bilmek istiyorum."

"Kayda geçebilir, üyelerimiz farklı yönlerde ilerlemek istediler. Babamla ben, Emmett ve Leo ile Clifton Forge'ta kaldık. Diğer Gypsylerin çoğu kasaba dışına taşındı." Hoşnutsuzluğunu belirten bir bakış atarken ellerimi havaya kaldırdım. "Muhtemelen büyük bir olay düşünüyordun, biliyorum ama öyle değildi. Yavaşça gerçekleşti. Birisi bir sebeple kulüpten ayrıldı, diğerleri de zamanla aynı şeyi yaptı. Yeni birini getiremezdik."

"Zayiat. Kulübünüzü zayiat yüzünden kapattığınızı mı söylüyorsun?"

"Gerçek bu."

Jet, kulübü bekleyen geleceği benimle aynı senede öngörmüştü. Orada kız arkadaşıyla tanıştıktan sonra Las Vegas'a taşınmıştı, şimdi de kendi tamirhanesini yönetiyordu. Gunner, yıllar içinde kenara koyduğu paralarla okyanus kenarında yaşamak için Washington'a taşınmıştı. Büyük Louie, babamdan birkaç yaş genç olan üyemizdi ve kasabada bir *bowling* salonu satın almıştı, her perşembe babamla içki içmek için *The Betsy*'de buluşuyordu.

Diğerleri de birbirinden farklı yönlere dağılmıştı. Hatta bazıları başka kulüplere katılmak için ayrılmıştı. Onlar için biraz üzülmüştük ama kulüp hayatlarını devam ettirmek isteyen adamları suçlayamazdık.

"Kulüp değişti," dedim Bryce'a. "Hepimiz bu kararı birlikte aldık. Oy birliğiyle." Sırtında Tin Gypsy yaması bulunan yeleğimi giymekten her zaman gurur duymuştum. Sonra bir gün, yeleği yine üzerime geçirmiştim ama içimde gurura dair bir iz yoktu. O gün her şeyi sorgulamaya başlamıştım. "Kulübün büründüğü hâl, bizim dönüştüğümüz adamlar artık o kadar çekici gelmiyordu."

"Büründüğü hâl neydi? Ne tarz adamlardınız?"

"Ne halt istiyorsak onu yaptığımız adamlardık." Biri beni kızdırdığında, ağzından birkaç diş sökerdim. Biri ailemizden birinin canını yaktığında, bunu hayatlarıyla öderdi. "Korkusuzduk. Göz korkutucuyduk. Kanunları pek önemsemezdik. Paramız da vardı."

"Parayı nasıl elde ettiniz?"

"Tamirhane sayesinde."

Kaşlarını çattı. "Kiminle konuştuğunu unutma. On beş yıl önce en az otuz üyeniz olduğu söylentileri vardı. Tamirhaneniz iyi olabilir ama bu kadar kişinin giderlerini kaldıramaz."

Bryce'ın araştırmalar yapmasına şaşırmadım. Beni tamamen hazırlıksız yakalamış ve dikkatimi gasp etmiş olan kadın, botuma tıktığım bıçaktan çok daha keskindi.

Aslında o zamanlarda kırk üyemiz vardı. Yaklaşık on beşi babamın yaşında olan adamlardı ve neredeyse hepsi şimdi ölüydü. Kulüpteki ortalama yaşam süresi çan eğrisinin standartlarına pek uymuyordu.

Ülkedeki diğer kulüplerle kıyaslandığında, küçük olmamıza rağmen oldukça güçlüydük. Babam büyüyüp kuzeybatının tamamına kadar genişlemek istemişti. Dağılmaya karar vermeseydik bunu başarabilirdi de. Ancak bu arzusu bizi hedef hâline getirmişti.

Ailemizi hedef hâline getirmişti.

"Kayıt dışı cevap verebilir miyim?" Devam etmeden önce başıyla onaylamasını bekledim. "Para, ülkeye yasa dışı yollardan uyuşturucu sokmaktan geliyordu. Bazen uyuşturucuları kendimiz için kaçırıyorduk ama çoğunlukla uyuşturucu kaçakçılarının varış noktalarına güvenli bir şekilde vardıklarından emin oluyorduk. Kamyonların polisler veya diğer baronlar tarafından kaçırılmasını önlüyorduk."

"Ne çeşit uyuşturucular?"

"Çoğunlukla metamfetamin. Tedarikçilerin Kanada'da ürettiği herhangi bir şeyi getiriyorduk. Bazen esrar. Bazen kokain, eroin. Başka ne olduğunu hatırlamıyorum ama ne önemi var ki?"

"Yok." Gözlerindeki hayal kırıklığı mideme ağrılar sapladı. "Sanırım önemi yok."

Bryce için daha iyi birisi olmak istiyordum. Daha iyi şeyler yapmak istiyordum. Neden? En başından beri güreştiğim soru buydu. Bu kadında bir şeyler vardı, *bu kadın* onu gururlandır-

mak istememe sebep oluyordu. Yüzündeki bu ifadeyi bir daha görmemek için kasamdaki tüm parayı verebilirdim.

"Parayı büyük çoğunlukla bu şekilde kazanıyorduk," dedim ona. "Yıllar önce, sınır devriyesi aşırı sıkı önlemler almadan önce daha kolaydı. Çatlaklardan sızabiliyorduk çünkü Montana'nın büyük bir sınırı vardı, hepsini gözetleyemezlerdi."

"Yani uyuşturucu satıcıları için çalıştınız?"

Başımı sallayarak onayladım. "Diğer şeylerin yanında."

"Ne diğer şeyleri? Spesifik ol."

"Koruma. Kasabadaki şirketler bizi işe alıyordu, biz de onların sorun yaşamadıklarından, aksine rakiplerinin *sorun yaşadığından* emin oluyorduk. Gizli bir dövüş ringimiz de vardı. Büyük olmak zorundaydı. Kuzeybatının her yerinden gelen dövüşçülerimiz vardı. Organizasyonu biz yapardık, bazılarımız da dövüşürdü ve kulüp tüm bahislerden komisyon alırdı. Büyük paralar döndürürdük."

Emmett'la birlikte babama karşı gelseydik dövüş işleri daha devam ediyor olurdu ama babam hepsinin bitmesinde ısrarcı olmuştu. Haklıydı da. Bu şekilde daha iyiydi.

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer o kadar iyi para kazanıyorsanız neden bıraktınız?"

"Parayı hapiste harcayamazsın, Bryce. Sonradan anladık ki, kişiselleştirilmiş arabalar da iyi para kazandırıyormuş."

İfademi inceledi. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama kulübü dürüst sebeplerle kapattık. Artık üyeleri veya onların ailelerini tehlikeye atmaya değmezdi."

"Tehlikeyi kim oluşturuyordu?"

"Rakip kulüpler. Eski düşmanlar. Tahminimce Amina'nın katili bunlardan biri."

12. Bölüm

Bryce

Kendimi çimdikleme dürtüsü bunaltıcıydı. Beynimin bir tarafı hapis hücresinin taş gibi keçeleşmiş yününde uyuyakaldığıma ve bunların hepsinin bir rüya olduğuna emindi. Güneş uzakta sarıdan turuncu rengine geçerken Dash'in karşısında, onun lisesinin boş park yerinde durduğuma inanamıyordum. Serin Montana akşamı esintisi Dash'in alnından bir tutam saçı havalandırdı. Okulu sınırlandıran yeşil ağaçların üst dalları uzak bir mesafede hışırdadı.

Neredeyse fazla huzurluydu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Şayet bu bir rüyaysa, uyanmaya hazır değildim.

Daha fazlası için aç bir hâlde öylece dikildim, motosikletine yaslanmış hâlde eski kulübünden bahsederken onu izliyordum.

Bunların hepsi bir yalan, bir başka ihanet olabilirdi. Geçtiğimiz son yirmi dört saattir Dash'e hâlâ çok öfkeli olmama rağmen hikâyeyi, onu dinleyecek ve gözlerindeki parlaklığı sayesinde dürüstlüğüne inanmış gibi yapacak kadar çok istiyordum.

Tanrım, ben bir aptaldım. Burayı terk etmiş miydim? Hayır. Doğru veya yanlış her bir kelimesini yalayıp yutmuştum. Soru-

Ninova

lar zihnimde, *Black Cat** havai fişeklerinin patlamasından bile daha hızlı oluşuyordu.

"Yani kulübünüzün eski düşmanlarından birinin Amina'yı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Başını salladı. "En ihtimali olanlar onlar. Birisi babamdan intikam almaya çalışıyor. Gardımızı düşürene kadar beklediler. Esnek davrandılar. Cinayet için babama kumpas düzenleme fırsatını değerlendirdiler."

"Kim?"

"Muhtemelen bir başka kulüp."

"Ama artık ortada Tin Gypsyler diye bir şey yok. Tabii bu bir yalan değilse."

"Hayır, kulüp tamamen kapandı."

"O zaman kulübünüz olmadan bir tehdit sayılmazsınız."

Omuz silkti. "Fark etmez. İntikam alma arzusu yamalı parçalar giyip giymememizi umursamaz. Biri bunu yeterince çok istemişse, fırsat önüne düşene kadar bekler."

Bu doğruydu. İntikam insanları tükettiğinde, bünyelerine davet edebilecekleri inanılmaz düzeydeki sabır akıl almazdı. Eğer Draven'a kumpas kurulmuşsa, sorumlu kişi zekiydi. Dash'in öngördüğü gibi, Slaterlar bir tehditle yüzleşemeyecek kadar hazırlıksız olana dek beklemişlerdi.

"Başka bir kulüp olduğundan şüpheleniyorsun. Hangi kulüp?" Araştırmalarımda bazı isimler yakalamıştım. Montana'da şaşırtıcı sayıda motosiklet kulübü ya da en azından motosiklet kulübü üyesi bulunuyordu.

"Geçtiğimiz yıllarda en çok rekabete girdiğimiz kulüp Arrow-head Warriorlar."** Bizim kadar büyük değillerdi ama lider-

* Amerika'daki en eski ve en çok kullanılan havai fişek markalarından biri. -ç.n.
** Okbaşlı savaşçılar. -ç.n.

leri o zamanlarda oldukça hırslı biriydi, şu anda da öyle. Tetiği çekmekten korkmaz. Bir süre, kulübümüzden ayrılanların peşinden gidip onlara parayla güç teklif etmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Daha zayıf olanları manipüle etti. Genç çocukları bizim kulübümüz yerine onlarınkine katılmaya ikna etti."

"Muhtemelen onların sizin kulübünüzde olmasını istemezdiniz zaten."

Kıkırdadı. "Sadık olmayan adamları kaybetmek hiçbirimizin umurunda olmayan bir şeydi."

"Başka ne var?"

"Warriorlar kendi uyuşturucu güzergâhlarını çiziyordu ama bizim daha büyük satıcılarla ilişkimiz vardı. Bizi pusuya düşürmek için her yolu denediler, satıcılarımıza zayıfmışız izlenimi verip iş ortaklığını değiştirebilmeyi umdular. Aynı şekilde karşılık verirdik. Onlar da buna karşılık verirdi. En sonunda neyin her şeyi başlattığım seçebilmek çok zor hâle gelmişti."

Ensemdeki tüylerim ürperdi. "Karşılık vermenin ne anlama geldiğini bilmek ister miyim?"

"Hayır." Sesindeki kasıtla işlenen kanunsuz eylem izleri titrememe sebep oldu. "Ama olayın kırılma anı kardeşimin eşinin peşine düştükleri zamandı."

"Ne?" Soluğum kesildi. "O iyi mi?"

"Bir şeyi yok. Onu kaçırmaya çalıştılar ama şanslıydık. İşler kötüye gitmeden yerel kanun yaptırımı onları durdurdu. Yine de asla geçmemeleri gereken bir çizgiyi geçtiler. Üyelerimiz hedef olması beklenen insanlardı. Alacakları riskleri ilk günlerinden beri bilirlerdi. Eşleri, kız arkadaşları da bilirdi. Olaylar kötüleştiğinde sorumluları içeri attırırdık. Oysa Nick, kardeşim, hiçbir zaman kulüpte bulunmadı. Emmeline hiçbir zaman tehlikede olmamalıydı."

Bu adamların, suçluların, belirli kurallara göre yaşaması çok ilginçti. Sınırları vardı. Gerçi Emmeline'in tehdit altında olmasından anladığım kadarıyla bu sınırlar tam olarak net değildi. Bu kaçırma girişimi haberlere çıkmış mıydı? Yarın işe gittiğimde arşivleri kurcalamak için zihnime küçük bir not aldım.

Dash'in gözleri asfalta kadar indi. "O zaman başkan babamdı. Emmeline'in kaçırılması onda bir şeyleri nüksettirdi. Sanırım Nick'in onu ne kadar sevdiğini görmesi buna sebep oldu. Oğlunun eşinden olma sebebi olmak istemiyordu. Bizim annemizi kaybetme sebebimiz olduktan sonra."

"Annen mi?" Kalbim durdu. Okuduğum tüm haber makalelerinde kulüp, Draven ya da Dash'ten söz ediliyordu, çok azı Dash'in annesini içeriyordu. Hikâyelere göre, evinde trajik bir kazada öldürülmüştü. Ölümü hakkında bir detaydan veya kulübün dahil olmasıyla ilgili bir şeyden bahsedilmemişti. "Nasıl?"

Dash bana hüzünlü bir gülümseme yolladı. "Bu da başka bir günün hikâyesi olsun."

"Tamam." Bunu zorlamayacaktım. Şu an ona ne kadar acı verdiği açıkça ortadayken bunu yapamazdım. Konuşmayı bitirme riski varken olmazdı.

"Zamanlama her şeydi," dedi Dash. "Emmeline olayından sonra babam kulübe gelip hepimize uyuşturucu işini bırakmayı düşünüp düşünmediğimizi sordu. Bir yıl önce, o masadaki herkes *siktir git* derdi. Ancak sınır devriyesi sıkılaşmıştı. Birkaç adamımız yakalandı ve ya hâla hapiste yatıyorlar ya da daha yeni çıkabilmişlerdir. Ayrıca Emmeline'in kaçırıldığı sıralarda en eski üyelerimizden biri, Emmett'ın babası öldürüldü."

Gerildim. "Öldürüldü mü? Kim tarafından?"

"Warriorlar. On yılı aşkındır savaş hâlindeydik. Ne bizim tarafımızdan ne de onların tarafından yaşanan ilk ölümdü ama

bardağı taşıran son damlaydı. Bira içip rövanş maçlarını izlediğimiz bir gün *The Betsy*'e geldiler. Stone, ismi buydu, tuvalete gitmek için kalktı. Birkaç tane Warrior bu esnada bekliyormuş. Onu yaka paça dışarı çıkarıp, hiçbirimiz gittiğini bile bilmeden önce dizlerinin üzerine çöktürmüşler ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkmışlar."

İrkildim, zihnimdeki görüntüyü göz ardı etmem imkânsızdı. Tanrım, zavallı Emmett. Midem düğümlendi. Daha fazlasını bilmek istiyor muydum? Dash'in bahsettiği bu şiddetin Arrowhead Warriorlara özgü olmadığını biliyordum. Gypsyleri, hatta Dash'i de kapsadığına emindim.

O da bir katil miydi? Kesinlikle bunun cevabını bilmek istemiyordum.

"Stone, kuruluşundan beri kulüpteydi." Dash yere bakarak konuştu ama bakışlarında hüzün vardı. "Babamla aynı anda kulübe katıldılar. Benim amcam gibiydi. İlk motorumu tamir etmeme Stone yardım etmişti. On dört yaşına bastığımda bana prezervatifler verip her zaman en az bir tanesini cebimde tutmamı öğütlerdi. Neal Stone. İlk isminden nefret ederdi. Kafası bir bebeğin poposundan bile daha keldi, o yüzden telafi etmek için beyaz ve uzun bir sakal bırakıp sonrasında da o lanet şeyi örmüştü." Dash başını sallarken kısık sesle kıkırdadı. "Siktir, o adamı özlüyorum. Emmett bir süre kendini kaybetti. İyi değildi. Sonra kulübe geri geldi. Olanları kabullendi ya da en azından denedi."

"Üzgünüm."

"Ben de." Dash tekrar bana bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Her neyse. Zamanlamalar babamın yanındaydı. Üyelerimizin ve ailelerimizin başına hepimizin duraksamasına

yetecek kadar berbat olaylar gelmişti. Tehlikeyi sezmiştik. Değişimin vakti gelmişti."

"Dağıldınız."

"Hemen değil ama o yönde hareket etmeye başladık. İlk yaptığımız şey Warriorlarla bir anlaşma yapmak oldu. Liderleri sınırı aştıklarını biliyordu. Aile işin içine girerse sevdiklerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaklarının farkındaydı. Bu yüzden bir ateşkeste anlaştık."

"Sen ve şu ateşkeslerin," diye mırıldandım.

Dudağının kenarı yukarı kıvrılırken sırıttı. "Onlara kendi uyuşturucu güzergâhlarımızı sattık. Satıcıların bu durumla sorunu olmadığından ve intikam almayacaklarından emin olduk. Tüm uyuşturucu işlerini terk ettik."

"Öylece mi?"

"Evet. O parayı harcarken her defasında gülümsüyorum."

Tahminlerime göre ondan çok fazla vardı. Muhtemelen döşeğinin altına saklanmış veya arka bahçesine gömülmüş para yığınları vardı.

"Ondan sonra geri kalan yasa dışı aktiviteleri de söküp attık," dedi Dash. "Dövüşleri. Kasabadaki şirketlerden gelen yüklü ödemeleri. Hepsini. Hapiste çürüme riskini almaya değmezdi. Hepsini yaklaşık altı sene içinde giderek hafifletip bitirdik."

"Sonra da dağıldınız."

Başını salladı. "Sonra paydos ettik. Yasal bir kulüp olarak kalabilirdik ama çok fazla şey değişmişti. Gypsyler her zaman bir üne sahip olacaktı. Ne yaparsak yapalım, insanlar bizden korkacaktı. En kötüsünü düşüneceklerdi."

Mantıklıydı. Yine de hayatı hâline gelen bir şeye veda etmenin ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemezdim. Kulüp,

kendi dünyasının ve kariyerinin her bir yönüne kök salmıştı. Ailesinin de. Bir uzvu kesip atmak gibi olmalıydı ama bunu başarmıştı.

Hepsi başarmıştı.

Duyduğumuz tek ses rüzgârın esintisiyle üstümüzden uçan kuşlardan gelirken birbirimizin karşısında öylece dikildik. Doğru olmasını umarak, bana anlattığı her şeyi içime işledim.

Doğru gibi duruyordu. Öyle miydi? Bana kendi hikâyesini anlatacak kadar güvenmiş miydi? Dürüstlüğüne inanmadan hareket etmek zordu.

İçgüdülerim Dash'in yalan söylemediğini söylüyordu. Şimdilik, özellikle her şey neredeyse kayıt dışı olduğu için bu yeterliydi. Sırlarını açıklamamak istemesini şimdi anlıyordum. Bunların hepsi ortaya çıksaydı, düzeltmeye çalıştıkları itibarları mahvolurdu. Bu da polisler tarafından daha derin bir soruşturma anlamına gelirdi.

"Bekle." Kafamı yana yatırdım. "Ateşkes yapmışsanız, Warriorlar Amina'nın cinayeti için babana neden kumpas kursun ki?"

"Güzel soru. Başkanlarından izin almadan hareket eden bir üyeleri olabilir. Warriorlara katılan eski bir üyemiz de olabilir."

Bekle, ne? "Gypsylerleri terk edip kendi..." Birbirlerine nasıl seslendiklerini hatırlayıp devam ettim. "Kardeşlerinizi öldüren Warriorlara katılan üyeleriniz mi vardı?"

Dudak büktü. "Evet. Dürüst, çalışkan tamirci hayatı herkese göre değil. Bu adamların hepsi yirmilerinin başlarındaydı. Kulüp hayatına çekildiler. O kadar da büyük bir sürpriz olmadı."

"Eski bir üyenin Draven'ı oyuna getirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Şu noktada her şey mümkün olabilir. Warriorlara geçen beş adamımız vardı. Şimdilik onlar benim şüpheli listemde zirvede."

Onun yerinde olsaydım, ben de onlara karşı tetikte olurdum. İsimlerini istiyordum ama Dash'in bana vereceğinden şüpheliydim. Kulüpler arası toplantıya davet edilmeyeceğime dair bir hissim vardı.

Sessizlik geri döndüğünde kuşlar uzakta konacak ve şarkı söyleyecek bir ağaç bulmuştu. Öğrendiklerim kafamda dönüp dursa da şu anlık sorularım tükenmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi," derken motorundan kalkıp yanıma doğru yürüdü. "Şimdi bir karar vereceksin. Bunların hepsini sindirip ne kadar ileri gitmek istediğine karar vereceksin. Bana inan ya da inanma. Güven veya güvenme. Sessiz kal ya da kalma. Artık ne çeşit adamlarla uğraştığını biliyorsun. Yıllarca kin güden adamlarla. Sınırları olmayan adamlarla. Sadece soyadı Slater olan bir adamla sevişiyor diye bir kadının peşinden gitmekten korkmayan adamlarla."

"Sevişti. Tekil. Geçmiş zaman."

Dash bir adım daha yaklaştı, vücudundan yayılan ısı esintinin serinliğini defediyordu. Tenimin ürpermesiyle kollarımı belime sıkıca doladım.

Bir kaşını kaldırdı. "Geçmiş zaman mı?"

"Beni tutuklattın. Yarın mahkemeye çıkmam gerekiyor. Kesinlikle geçmiş zaman."

"Hımm." Bir elini yüzüme doğru kaldırsa da yanağıma dokunmadı. Onun yerine, başıboş dolaşan bir saç tutamını ucundan yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları hafifçe tenime sürtündü fakat belli belirsiz teması bile ayak parmaklarıma kadar ürpermeme sebep oldu.

Acınasıydım. Hücrede saatler geçirmiştim, buna rağmen yine karşısında nefes nefese kalıyordum.

"Bunları bana bu yüzden mi anlattın?" diye sordum. "Tekrar sevişmek için mi?"

Dash başını iki yana sallayıp bir adım geri çekildi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"İstediğimi biliyorsun."

"O zaman bana yardım et. Katili bulmama yardım et."

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Ona güvenecek miydim? Birlikte çalışırsak anlatacağım hikâye hiç şüphesiz daha iyi olacaktı. Daha derin. Daha tamamlanmış. Kahretsin, ikimiz de *bu* hikâyeyi ne kadar çok istediğimi biliyorduk.

"Eğer benden bir şey saklarsan, fark yaratacak bir şey veya beni tehlikeye atacak bir şey, hepsini yayımlarım," diye uyardım. "Her şeyi. Kayıt altında veya kayıt dışı, ne olursa olsun. Senin ya da arkadaşlarının hayatını mahvetsin veya mahvetmesin, tüm dünyaya açıklarım."

Bu gazeteme mal olabilirdi. Gazeteci etik değerlerimi ihlal etmem gerekecekti, hiçbir kaynak muhtemelen bir daha bana güvenmezdi. Bu eski motosiklet kulübü intikam almaya karar verirse hayatımdan da olabilirdim. Kendimi, onurumu ve işimi riske atıyordum. Yine de Dash'e karşı koz olarak kullanabileceğim tek şey buydu.

Bu esnada, yüzeysel şeyleri yayımlayacaktım. Kayıt altında söylediği şeyleri yayımlayacak, gerisini saklayacaktım.

"Ciddiyim." Yüzüne karşı parmağımı doğrulttum. "Hiçbir şey saklamak yok. Sana güvenemezsem bunu yapamam."

Tereddüt ederek eli cebine gitti ama sonra başını sallayarak onayladı. Bir dönüşle motosikletine yürüyüp aracının üzerinden uzun bacağını diğer tarafa attı.

"Anlaştık mı?" diye sordum motoru çalıştırmadan önce.
Bana seksi bir sırıtış yolladı. "Anlaştık."

***

Normal bir günde de gazetenin eski makalelerini kurcalamak heyecanlı bir iş değildi fakat bugün işkenceyle yakından akraba diyebilirdim. On yıllar önceki Clifton Forge haberleri, son derece sıkıcı olmasının yanında inanılmaz derecede de eksikti.

Dash'in annesi hakkında bilgi ararken otuz yıl geçmişe gitmiştim. Tin Gypsyler üzerinde yaptığım önceki araştırmalarda kulüp referanslarına, Draven'la Dash gibi kulübün önde gelen isimleriyle alakalı olaylara odaklanmıştım. Chrissy Slater'ın ismi için gözümü açık tutmamıştım.

Trajik bir araba kazasında öldüğünü belirten ölüm ilanına denk geldiğimde okuyup geçmiş, diğer araştırmalarıma devam etmiştim. Ancak dün akşamki konuşma merakımı harekete geçirmişti.

Nasıl ölmüştü? Trajik dedikleri olay neydi? Dash başka bir günün hikâyesi olduğunu söylemişti, yüzündeki ifadeye göre de mutlu bir öykü olmadığı ortadaydı.

O yüzden, bu sabah araştırma yapmaya başlamıştım. Belki önce kaynaklardan okuyabilirsem, onu annesinin ölümünü tekrar yaşamaktan kurtarabilirdim. Ne var ki, bulabildiğim tek şey ölüm ilanı -bunu zaten görmüştüm- ve Draven'la iki oğlunun cenazeden bir fotoğrafıydı.

Draven'ın elleri oğullarının omuzlarındaydı, yası fotoğrafı yakıp kül ediyordu. Draven'ın, tutuklanışını izlediğim özgüvenli adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Mizacı binlerce kaya-

yı sırtlamaya çalışıyor gibiydi, yüzü kül rengindeydi. Fotoğraf siyah beyazdı ama gözlerinin ağlamaktan kan çanağı olduğuna yemin edebilirdim.

Çocukluğunda Nick ve Dash birbirinin aynısıydı. Dash'in kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, belki ortaokuldaydı ama kaybolmuş gibi gözüküyordu. Nick tam tersiydi. Küçük kardeşiyle babası yaslarını dışadönük yaşarken, Nick'in yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Nick sadece kayıp değildi, sinirliydi de. Kulübe katılmamasının nedenini şimdi anlıyordum.

Nick'in Draven'a verdiği ceza onun yaşam anlayışına sırtını dönmekti ama Dash'le ilişkileri ne durumdaydı? Zihnimde belirgin bir çizgi çekerek bu soruyu aklımdan uzaklaştırdım. Dash'in aile dinamikleri beni ilgilendirmezdi. Bu fazla kişiseldi. Fazla samimiydi. Bu benim değil, onun problemiydi.

Merak ediyor muydum? Kesinlikle. Ancak çizgiyi geçmeme müsaade eder ve gereğinden fazla umursarsam, en çok acı çekecek kişi ben olurdum.

Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umursayamam.

Benim görevim mümkün olan en iyi hikâyeyi yazabilmek için bilgi elde etmekti. Duygulara kapılmaya izin verirsem görevimde başarısız olurdum.

Bu Dash'le ilgili değildi. Bu gerçeklerle ilgiliydi. Bu Amina ve onun katilini bulmakla ilgiliydi.

Dash babasının masum olduğundan çok emindi. Ben mi? Emin değildim. Henüz değildim. Yine de Dash'in görüşünü görmezden gelmek zordu. Zihnime birdenbire ortaya çıkan şüpheler ekmişti.

Draven gerçekten katil olsaydı Dash nasıl tepki verirdi? Dash'in kalbinin kırılması ihtimaline midem düğümlendi.

Lanet olsun.

Umursuyordum.

Arşiv sisteminden çıkış yapıp not defterime birkaç not karaladım. Chrissy Slater hakkında bilgi ararken, Tin Gypsyler hakkında okuduğum bir sürü makaleye denk gelmiştim.

Geçmişleri hakkında artık daha fazla şey bilerek hikâyelerini tekrar okumak ilginçti. Hikâyelerin hepsi yüzeyseldi, bu şaşırmadığım bir şeydi. Kulüp üyelerinden biri gizliliklerine ihanet etmediği müddetçe, dışardan hiç kimse gerçeği asla bilemezdi.

Oysa ben biliyordum.

Yüzeysel haber makaleleri bile dün akşam Dash'in bana anlattıklarıyla daha mantıklı hâle gelmişti. Belki de bana gerçekten doğruyu söylemişti.

Belki de bu, ona ihanet edip etmeyeceğimi göreceği bir testti. İhanet etmezdim. Sırlarını saklı tutmaya devam edebilirdi. Ona söz verdiğim için hepsini benimle birlikte mezara götürürdüm.

Bir şartla.

Bir şartla bunu yapardım, beni kandırmadığı sürece. Beni kandırırsa, yapacağımı söylediğim her şeyi yerine getirirdim. Tüm dünyaya her bir kirli detayı anlatırdım, o da hücresinde çürüyebilirdi.

Dün gece eve geldiğimde, bana anlattığı her şeyi yazarak saatler harcamıştım. Tüm bilgiler bilgisayarımda güvendeydi ve şifrelenmiş bir bulut dosyasında yedeklenmişti.

Bana herhangi bir şey olursa, babam benim vasiyetimle bu bulut sürücüsüne erişim kazanacaktı.

Beynim tüm bu bilgilerle dolup taşıyordu, kafamı avuç içlerime bırakıp şakaklarıma masaj yaptım. Dash'in bana söylediği her şeyi düşünmeden edemiyordum.

Ona inanmam garip miydi? Her bir kelimesine inanmam?

Neden? Seks yaptık diye miydi? Mesafemi koruyabilmem gerekirdi ama o kendini beğenmiş pislik sinirime dokunacak bir yol bulmuştu. Tamamen işe yaramaz olduğunu söyleyemezdim, özellikle de lisede beni oyuna getirdikten sonra.

Sızlandım. Tanrım, gerçekten acınasıydım.

"Sorun ne?"

Babam baskı odasının kapısından içeri girip masasına otururken, sesini duyar duymaz ona dönüp yerimde doğruldum. "Hiçbir şey."

"Hımm. Bir saat içerisinde mahkemeye gitmen gerektiği için üzgün olursun sanıyordum."

"Duydun mu?" İrkildim. Tutuklanmamı aileme söylemeyi düşünmemiştim ama bir şekilde öğreneceklerini bilmem gerekirdi. Burası Clifton Forge'tu, Seattle değildi. "Ama nasıl?"

"Düzenli bir şekilde Marcus Wagner'la konuşan tek kişi sen değilsin." Babam başını iki yana salladı, büyürken onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaptığımdaki baş sallamasının aynısıydı. Bu hayal kırıklığı, annemin tahta kaşığından yediğim şaplaklardan on kat daha kötüydü. "Aklından ne geçiyordu?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim. "Aptalcaydı."

"Evet, öyleydi."

"Annem biliyor mu?"

Bana, "*Sence?*" dermiş gibi bir bakış attı. Annemle babam birbirlerinden bir şeyler saklayan bir çift değildi, özellikle konu tek kız çocuklarıysa.

"Lanet olsun."

"Bir güzel azarlanmaya hazır ol." Babam bana hayal kırıklığına uğramış bakışlar atarken -bu uzmanlık alanıydı- nasihatleri

her zaman anneme bırakırdı çünkü onlar da onun uzmanlık alanıydı. "Cinayet soruşturmasında ne durumdasın? Pazar günkü gazete için ne ummalıyım?"

"Şimdilik pek bir şey çıkmayacak gibi. Polis yeni hiçbir şey bildirmedi."

"Peki sen ne buldun?"

"Kayda değer bir şeyler bulamadım. Henüz." Anlatmaya değer bir hikâye bulur bulmaz, bunu bilen ilk kişi babam olurdu. "Adliyeye gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemem."

Kıkırdadı. "Hâkim Harvey'ye selam söyle."

Hâkime selam söylemedim. Onun yerine, karşısında dikildim ve annemin otuz beş yıllık öğütlerini utandıracak bir ders aldım.

Neyse ki, bir yetişkin olarak sorumluluğumla basın mensuplarından biri olmam hakkındaki nasihatler en kötü kısmıydı. Hâkim Harvey, okul saatlerine uyacağıma ve bir kütüphaneye girmeden önce izin alacağıma -buna tamamen katılıyordum- yemin ettirdi. Liseye izinsiz girmemin cezası hapis yatmaya ek olarak nasihatti. Tartışmaya açık bir şekilde nasihat, ikisi arasında daha kötü olandı.

Akşamı tek başıma geçirmeye hazırdım, adliyeyi terk ettikten sonra işe geri dönmemiştim. Markete uğrayıp ev yapımı *enchilada** yapmak için gerekli olan malzemeleri aldım. Sonra da spor salonunu pas geçerek eve geçtim.

Evin sokağına girdiğimde, *enchilada* tarifimdeki peynir sayısını iki katına çıkarmaya kendimi ikna etmiştim. Kaloriler umurumda değildi, şu an peynire ihtiyacım vardı. Akşam yemeği düşüncelerimin hepsi birden uçup gitti. Göz kamaştıran siyah bir *Harley*, evimin önünde park hâlindeydi.

---

* Meksika mutfağına özgü, böreği andıran baharatlı ve acılı bir yemek. -ç.n.

Sahibi verandamda oturuyordu.

Evin garajına girip arabamı park ettim. Sonra kollarımı market poşetleriyle doldurarak ön kapıya yürüdüm. "Burada ne arıyorsun?"

"Poşetlerde neler var?"

"Akşam yemeği."

"İki kişiye yeter mi?" Ayağa kalkıp elimdeki poşetleri alırken kol kaslarının gerilmesini izledim. Poşetler ağır değildi ama kolunun ön tarafında ortaya çıkan damarların çekiciliği ağzımı sulandırmıştı.

Acınası. Acınasıydım.

İki gece önceki sevişmemiz beni hormonsal bir karışıklığa itmişti. Vücudum sızlıyordu, utanıyordum. Kıvrımlarımı kavrayan o uzun parmaklarını düşünmeden edemiyordum. Çıplak tenimdeki yumuşacık dudaklarını ve gözlerini, yüzeyde olanın çok daha altını görebilen, o ışıldayan ela gözlerini... Tamirhanede olanları düşünmeden etrafında bulunamıyordum. Dün öfkeden gözümün dönmesine rağmen motosikletiyle yaptığımız tur bedenimi zirveye yaklaştırmıştı.

"Az önce kendini yemeğe mi davet ettirdin?" Kızarmış yanaklarımı saklamayı umarak anahtarı kilide geçirdim.

"Yemekte ne var?"

"Ekstra peynirli *enchilada.*"

"O zaman evet." Beni mutfağa kadar takip edip poşetleri tezgâha bıraktı. Eşyaları yerleştirirken o da oturma odamda gezindi. "Evin güzelmiş."

"Teşekkürler. Burada ne arıyorsun? Yemeğime el uzatmanın dışında."

"Dün gece hoşuma gitmeyen bir şey söyledin."

"Gerçekten mi?" Rendelenmiş peynir paketini tezgâha fırlattım. "Neymiş o?"

"'Sevişti. Tekil. Geçmiş zaman,' dedin."

"Evet." Kelimesi kelimesine hatırlaması etkileyiciydi. "Sadede gel."

"Hoşuma gitmedi."

"Ne yazık. Sen de benim hoşuma gitmiyorsun."

"Hah." Ellerini kalçasına koyup oturma odasının penceresinden uzaklara daldı. Sonra cam pencereye doğru başını sallayıp döndü ve yanıma geldi. Mutfağa vardığında odanın sıcaklığı yirmi derece birden yükselmişti. Buraya gelip göğsünden yayılan ısı dalgası benim göğsüme vurana kadar yürümeye devam etti. Zarifliğini kaybetmiş, sertleşmiş avuçlarıyla yüzümü çevreledi. "Dil bilgisi benim olayım değil."

"Öyle mi?" Dudakları benim dudaklarımın üstünde gezinmek üzere eğildiğinde nefesim kesildi. "Ben dil bilgisine bayılırım."

Dash nefesleri arasında dudaklarıma doğru fısıldadı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Nasıl düşünüyormuşum?" Ona olan yakınlığım beynime kısa devre yaptırıyordu.

"Tekil." Dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Tamirhanede fitili ateşlenmiş bir bomba gibiydik. Yatak odasında nasıl olacağımızı birazcık bile merak etmiyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Evet demek istiyordum ama burada gururum söz konusuydu. Kalbim söz konusuydu. Tamirhanedeki kaçamağımızdan sonra bana korkunç bir şekilde davranmıştı. Bu sadece seksti, değil mi? Anlamsız bir sevişme. Bir anlama gelmek zorunda değildi çünkü umursamıyordum.

Umursamıyorum.

Diğer yandan bedenim, doğru düzgün ve kendi kendine yaşamadığı orgazmı fazlasıyla umursuyordu.

Canı cehennemeydi. Evet, onunla bir yatakta olmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Ellerim tezgâhın kenarına uzandı, Dash'in daha uzun öpebilmesi için destek alıyordu. Ona izin vermek için. Yüzüme çarpan ani hava dalgası gözlerimi açmama sebep oldu, Dash arkasını dönüp mutfağın dışına yaylanarak yürümeye başlamıştı.

Sırtına uzadı, yatak odama giden koridora geçerken siyah tişörtünü üzerinden söküp çıkardı.

Peşinden geleceğimi biliyordu.

Pislik.

13. Bölüm

Dash

"Dash." Tucker Talbot elimi sıktı. "Kendine iyi bak."

"İyi günler, Tucker." Arrowhead Warrior lideriyle vedalaşıp motoruma tırmandım.

Babam da Tucker'a ve toplantı için peşinden getirdiği beş adama başıyla veda etti.

Hepsi bir zamanlar Tin Gypsy Motosiklet Kulübü'nde olan adamlardı.

Kulübün parçasını giyen altı adam da motorlarının yanına geçti. Yeleklerinin sırt kısmında, siyah deriye işlenmiş Warrior yaması vardı. Tasarımı, isimlerini aldıkları şekilde ok başına benzeyen* bir şeklin kulübün ismiyle kuruluş tarihini çevrelemesi üzerineydi. Tin Gypsy yamasının sanatıyla kıyaslandığında fazla beyaz, basit ve düzdü.

Dışarı çıkmadan önce giyinirken yeleğimdeki yamayı izlemekten vazgeçebilmem neredeyse bir yılımı almıştı. Deri yelek hayatımda sahip olduğum en önemli kumaş parçası hâline gelmişti. Onu sırtımda taşımadan bir başka kulüple toplantıya girmek garipti.

* Arrowhead: Okbaşı – ç.n.

Onun verdiği gücü, kazandırdığı statüyü özlemiştim.

Bunun yerine, yeleklerimizi temelli rafa kaldırışımızın üzerinden bir ay geçtikten sonra aldığım dümdüz siyah deri ceketi giyiyordum. Hava ceket için fazla sıcaktı ama belimde kılıfında duran *Glock*'u* saklamak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Babamla birlikte Warriorlardan uzaklaşıp otoyola saptık. Tucker ve ekibiyle buluştuğumuz bardan yaklaşık seksen kilometre sonra, babam büyük bir çayırın yanındaki yol ayrımında durdu. Motorlarımızdan inip asfaltın çimenle buluştuğu yere yürüdük ve uzaktaki ağaçlarla dağları izlemeye koyulduk.

"Tucker doğruyu mu söylüyor sence?" diye sordum.

Babam iç çekti. "Bilmiyorum."

"Çocukları getirmesi akıllıcaydı." Tucker'ın başkan yardımcısı ve komiserlerle gelmesini beklemiştim. Buna karşın, eskiden Gypsylere sadık olan adamları getirmişti.

Tucker onlara açıkça Amina'nın cinayetiyle alakaları olup olmadığım sormamıza izin vermişti. Onları tanıyorduk. Yanlarında az motor sürmemiştik. Her biri babama kurulan kumpasla ilgileri olmadığını söylediğinde, onlara inandık.

Bu beş adam listeden çıkmıştı.

Tucker hâlâ adının yanında soru işaretine sahipti.

Geçmiş suçlar için babamdan intikam almak isteyenler listesinin başım Warriorlar çektiğinden, babam Tucker'la bu buluşmayı ayarlamıştı.

Warriorlar Ashton'da, Clifton Forge'tan yaklaşık üç saatlik mesafede olan bir kasabadaydı. Babam oraya mahkeme kararım ihlal etmeden gidemezdi, o yüzden hepimiz ilçenin sınırındaki taşraya ait bir barda buluşmuştuk. Kasabadan Warriorların tarafsız toprak olarak görebileceği kadar uzaktaydı.

---

* Yarı otomatik tabanca çeşidi. -ç.n.

Babamın istediği tek şey açıklamasız, sebepsiz bir buluşmaydı. Tucker'ın ihtiyacı olduğundan değildi. Bizim yaptığımızdan daha çok gözünü üstümüzde tutarak her şeyden haberdar olmuştu.

"Tucker'ın yalan söylediğini anlamak zor," dedi babam. "Ama iyi bir noktaya değindi. Bana kumpas kurmak için sebepleri ne olurdu?"

Warriorlar bizim eski uyuşturucu bağlantılarımız sayesinde eskisinden de çok para kazanıyorlardı. Artık birbirimizin canına okumuyorduk. Gypsylerin dağılmasına seviniyorlardı. Bugün bunu Tucker'ın kendisi söylemişti.

"Bizi kışkırtıp kulübü tekrar toplamamız riskine girmek isteyeceğini düşünmüyorum," dedim babama.

"Ben de."

"Sence üyeleri üzerinde ne kadar sıkı bir hâkimiyete sahiptir?"

Babam alay etti. "Eskiden ne kadar kontrole sahip olduğunu göz önünde bulundurursak, pek değil."

Babama kumpas kuran Tucker değilse, üyelerinden biri olabilirdi. Üyelerinin ilk kez kurallara karşı gelişi olmazdı.

Emmeline'i kaçırmaya çalışan Warriorlar, kendi aptalca kararlarıyla hareket etmişlerdi. Arkalarından Emmeline'i sürükleyerek kulüp binalarına kahraman gibi girerlerse liderlerinin dikkatini çekeceklerini ummuşlardı. Ancak Emmeline'i getirme konusunda başarısız olmuşlardı ve sırtlarını sıvazlamak yerine, Tucker üyelerine bir mesaj yollamıştı.

Kimse kurallara karşı gelemezdi.

Tucker, Emmeline'i kaçırmaya çalışan adamları babamın kapısına getirdiğinde, Gypsylerler onlarla çok yakından ilgi-

lenmişti. İki adam da dağlara, cesetlerinin asla bulunamayacağı yerlere gömülüydü.

Tucker'ın mesajı alınmış mıydı bilmiyorduk. Belki bir başka asalak da adından söz ettirmek için yoldan çıkmaya can atıyordu.

"Eğer bunu yapan bir Warrior ise, muhtemelen bundan asla emin olamayacağız," dedi babam. "Tucker kardeşlerinden birinin onun emrine karşı geldiğini kabul etmeyecektir. Bir daha olmaz."

"O zaman ne yapacağız?"

"Bir bilsem." Babam nazik rüzgârın altında hafif dalgalarla sallanan çayırın çimenliğine gözlerini dikti. "Muhabirle ne durumdasın? Hâlâ başımıza bela mı?"

Evet, hâlâ baş belasıydı. Kadını lanet kafamdan çıkaramıyor dum.

"Evet ve hayır," diye cevapladım. "Sanırım onu bize karşı çalışmayıp bizimle çalışmaya ikna ettim ama bana pahalıya patladı."

"Ne kadar?" Babam önceki gazete sahiplerine mümkün mertebe az şey yayımlamaları için yıllarca para ödemişti.

"Para değil. Hikâye. Kulüp hakkında daha fazla şey bilmek istedi. Neden bıraktığımızı. Neler yaptığımızı. Bazıları kayıt altındaydı ama çoğu kayıt dışıydı."

Babam manzarasından vazgeçip bana dönerek ellerini kalçasına yerleştirdi. "Sen de sessiz kalacağına mı güveniyorsun?"

"Sessiz kalacak. Dürüst bir kadın."

Bryce'ı tarif etmenin en iyi yolu buydu. Bir şeyin kayıt dışı olduğunu söylüyorsa, bunu yayımlamazdı. Bir gazeteci olarak bu onun kanunu gibi bir şeydi. Teklifin benim tarafıma düşen

kısmını halledip ona doğruyu söylediğim sürece, ilişkimiz karşılıklı olarak kazançlıydı.

Bunu yapmak zor değildi. O koyu kahve gözleri doğrudan bana baktığında gerçeği görmek kolaydı. Ayrıca yalan söylemeye kalkarsam, aklımdan ne haltlar geçtiğini anında anlardı. Gözleri çok güzeldi ve kurnazdı.

Dün gece onunla iki kez birlikte olduktan sonra, Bryce yorgunluktan bitap düşüp uyuyakalmıştı. Çıplak bedeni çarşafların arasında, ipek saçları beyaz yastıklara dağılmış hâldeydi. Uyuduğunda dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmış ve o küçük sırıtışı gitmemi neredeyse imkânsızlaştırmıştı.

Ancak kadınların yanında uyumazdım. Yanlarında uyanmak akıllarına bağlanma gibi düşünceleri getirirdi. Yüzükleri. Bebekleri. Hiçbiri bana göre değildi.

Baştan çıkarıcı dahi olsa, yastığına koyduğu yüzündeki gülümsemeyle Bryce'ı baş başa bırakmıştım. Onu kollarımın arasına çekip gün doğumuna kadar orada tutma dürtüsüne karşı gelmiştim.

Eve gitmem çok iyi olmuştu. Baştan çıkarıcılığa lanet olsun. Eve sürmüş, kendimi yatağıma atmış ve onun büyüsüne tam olarak ne zaman kapıldığımı merak ederek saatlerce tavanı izlemiştim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tüm düşüncelerim onu ilk gördüğüm günde toplanıyordu.

Tamirhanede bana doğru yürüdüğü, güneşin ışığı altındaki hâline.

"Ne kadar zamandır birlikte oluyorsunuz?" diye sordu babam.

"Çok uzun zaman olmadı." *O kadar mı belli ediyordum?* "Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum. Artık biliyorum. Bu hareketin mantıklı mı?"

"Muhtemelen değil," diye kabul ettim.

Kaçamaklarımı, bir gecelik kafa dağıtma arayarak *The Betsy*'ye uğrayan kadınlara özgü tutmam daha güvenli olurdu. Bryce akla gelebilecek hiçbir şeyde kolay bir kadın değildi. Zordu. Hazırcevaplığı ve şımarıklığıyla beni güldürüyordu. Bana meydan okuyordu. Tepemi attırmadığı zamanlarda, cinsel arzularımı uyandırıyordu.

"Doğruyu söyleyeceğim. İlgimi çekti, ondan uzaklaşmakta çok zorlanıyorum."

"Annen böyleydi," dedi babam sessizce. Yanağına bir gülücük asıldı. "İlkokulda tanıştığımızda daha çocuktuk. Dikkatimi çekmemişti. Oyun alanındaki herhangi bir kızdı işte. Ancak sonra, lisedeki ilk senesinin ilk gününde okula girdi. Gülümsüyordu ve sarı elbisesini giymişti, sarıya bayılırdı. Sürekli onu giyiyordu."

"Hatırlıyorum."

"Ona bir kez bakmam yetmişti, bir daha asla başka tarafa bakamadım." Gülüşü soldu. "Gitmesine izin vermeliydim. Ona layık birisini bulmasına izin vermeliydim."

Elimi omzuna koydum. "Annem burada olsaydı, bunu dediğin için kıçını tekmelerdi."

Babam üzüntüsüyle karışık güldü. "İçinde çok kuvvetli bir ateş vardı. Bunu bazen unutuyorum. Tanrım, onu özlüyorum. Her gün. Onunla tartışmayı özlüyorum. Çoraplarımı çamaşır sepetine koymamı söylemesini özlüyorum. Her pazar günü yaptığı damla çikolatalı kurabiyelerini özlüyorum. Sarıyı özlüyorum."

"Ben de."

Yutkunurken babamın ifadesi sertleşti. Güneş gözlüğünün arkasından, duygularını uzaklaştırmak için öfkeyle gözlerini kırp-

tı. Yıllardır bu kadar içini dökmemişti. Annem hakkında o kadar da sık konuşmazdı.

Amina Daylee'nin ölümünden bu yana daha sık konuşuyordu.

"Son senesinin yıllığında bir fotoğraf buldum." Yirmilik yığınlarının yanına katlayıp sıkıştırdığım sayfayı cüzdanımdan çıkardım.

Bu fotoğraf Bryce'tan sakladığım bir şeydi. Geçen gün konuşurken ona bundan neredeyse bahsedecektim ama cebimde tutmayı tercih etmiştim. Yakında anlatıp, bulduklarımı paylaşma sözüme sadık kalacaktım. Yine de bu, eve çok yakın hissettiriyordu. Bryce'a teslim etmeden önce babamdan bazı cevaplar almam gerekiyordu.

Belki bu sefer sözü ağzıma tıkmazdı.

"İşte." Fotoğrafı ona verdim. Şaşırmışsa bile bunu belli etmedi. "Annemle Amina. Arkadaşlar mıydı?"

"En yakın arkadaşlar," diye düzeltti beni. "Bu ikiliyi asla ayıramazdın."

"Araları mı bozuldu?"

"Liseden sonra Amina uzağa taşındı." Omzunu silkti. "Sanırım irtibatı kaybettiler."

"Sanıyor musun?" İrtibatı kesmişlerse bile Amina'nın en azından annemin cenazesine gelmesi beklenirdi.

"Evet." Babam fotoğrafı katlayıp bana geri verdi, konu kapanmıştı.

Gerçekten mi? Beni çileden çıkarıyordu. Babam bu kadını becermişti. Ona karşı bazı hisleri olmalıydı. Bildiğim kadarıyla Amina, babamın annemin vefatından beri birlikte olduğu tek kadındı. Daha fazlası için yakasına yapışabilirdim ama bu anlamsız olurdu.

Yeni bir konuya atlamıştı bile.

"Bana kumpas kurabilecek biriyle ilgili bir şeyler duymuşlar mı diye kasabadan birkaç kişiyi aradım. Hiç kimsenin bir fikri yok. Onların da ilk tahmini Warriorlardı."

"Travelerlar* hakkında ne düşünüyorsun?" Bu kulübün ismini söylemek midemi ekşitmişti. Onlara karşı duyduğum kin bir ömür sürecekti.

"Hepsi öldü."

"Emin misin?"

Babam gözlüğünü burnundan kaldırıp saçlarının arasma yerleştirdi. Açıklamasını güçlendirmek için kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Hepsi ölü. Her biri. Bundan emin oldum."

"Peki o zaman." Ona inanıyordum. "Başka kim var?"

"Hiçbir halt bilmiyorum. Şu aşamada hepimizin yapabileceği tek şey beklemek. Umarım biri konuşmaya başlar."

"Bu kadar mı?" Bunu duyduğuma inanamıyordum. "Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun? Senin hayatın söz konusu, baba. Özgürlüğün."

"Belki de olması gereken budur. Belki de işlediğim günahlar sonunda bana yetişti ve belki zaman, bedel ödeme zamanıdır. İkimiz de parmaklıklar ardında bir hayatı hak ettiğimi biliyoruz. Bu gerçekleşirse direnmeyeceğim."

Bu adam kimdi böyle? Bu adam, annemi öldürdükten sonra Travelerlara karşı intikam andı içmiş adam değildi. Bu adam, öcünü dehşet verici bir şiddetle alan adam değildi. Bu adam, pes etmeyi reddeden adam değildi.

"Ciddi misin?"

---

* Gezginler. -ç.n.

"Çok ciddiyim." Savaşmakla işi bitmişti.

Bunu kabul etmeyerek başımı iki yana salladım ve ona elimle veda ederken motoruma yürüdüm. Babam vazgeçiyor olabilirdi ama ben vazgeçmeyecektim.

Clifton Forge'a dönüş yolculuğum hızlıydı. Motorun kükremesine izin verdim, yüzümü kamçılayan rüzgârla asfaltı hırpalayan lastikler babama duyduğum öfkeyi biraz olsun dindiriyordu. Merkez caddeye vardığımda, eve veya tamirhaneye dönmemeye kararlıydım. Hiçbir yere sapmadan hedefimi çizdim, Bryce'ın yaşadığı sessiz mahalleye gidiyordum.

Olanlara dışarıdan bakabilme -farklı bakış açıları getirebilme- gibi bir özelliği vardı. Warriorlarla olan toplantımızı değerlendirmesini istiyordum.

Evine vardığımda mutfaktaydı. Lavabonun üzerindeki geniş pencereden onu gördüm. Kapı zilini çaldım, adımları gittikçe yaklaşırken elimle saçlarımı kurcaladım.

Kapıyı açtığında yüzünde herhangi bir şok ibaresi yoktu. "Yine mi sen? Bu düzenli bir şey hâline mi gelecek?"

Mutfaktan dışarıya süzülen koku arkasına bakmama sebep oldu. "Ne pişiriyorsun?"

"Rosto. Tüm gün elektrikli ocaktaydı."

Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemiştim ve karnım guruldu-yordu. Yüksek sesle.

Bana acır gibi baktı, kapıyı daha da açıp kenara bir adım attı. "İçeri gel. Dolapta bira var."

Botlarımı çıkarıp attım, ardından onu mutfağa kadar takip ettim. Bir bira kaptım ve kapağını çevirerek açtıktan sonra ocağın başında duran Bryce'ın omzunun üzerinden baktım. "Patates püresi mi?"

"Et sosunu tuzlu seviyorsundur umarım." Sosu tavada çırpıyordu. "Sadece tuzlu sos yaparım."

"Yakındığımı duymayacaksın." Omzuna küçük bir öpücük bıraktığımda omurgası boyunca ilerleyen titremenin keyfini sürdüm. Dün gece birbirimizin can alıcı noktalarını öğrenerek keyifli zaman geçirmiştik. Burası onlardan biriydi.

Bryce ocağa sırtını döndü, elini göğüs kaslarımda gezdirerek baş parmağıyla göğüs ucumu çimdikledi. Sırıttım. Bu da benimkilerden biriydi.

Karnım tekrar guruldadı, önce yemeği yemem konusunda ısrar ediyordu. Dün gece *enchilada*'ları neredeyse gece yarısı yemiştik. Ancak bu akşam, onu her ne kadar istesem de herhangi bir performans sergileyemeyecek kadar açtım.

"Tabaklar buzdolabının yanındaki büfede. Çatal bıçaklar da şu çekmecede." Lavabonun yanındakini işaret etti. "Ada tezgâhta yiyeceğiz."

"Tamamdır." O yemeği pişirmeyi bitirirken ben de tabak çanakları çıkardım, tabağımı tepeleme doldurmuştu. İlk lokmayla birlikte, neredeyse pantolonumun içinde zevke gelecektim. *Enchilada*'larından iyi olmasa da kesinlikle aynı seviyedeydi. "Siktir, bu efsane."

"Onayından geçmesine sevindim."

"Beni bunlarla beslemeye devam edersen burayı asla terk etmeyeceğim."

"O zaman bunu son yemeğin olarak düşün." Sırıttı. "Burada ne arıyorsun?"

"Babamla bugün Warriorlarla buluştuk."

"Gerçekten mi?" Çatalı havada duraksadı. "Ne oldu?"

"Liderleri bunu yapanın onlar olmadığını temin etti. Yanında Gypsyleri Warriorlar için terk eden beş adamı da getirmişti.

Bununla alakaları olmadığına yemin ettiler. Onlara inanıyor gibiyim. Yine de kendi başına hareket eden biri olabilir ama bunu ispat edene kadar kimse bunu kabul etmez."

"İlginç." Söylediklerimi düşünürken çatalını havada döndürdü. "Şimdi ne olacak?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum. O yüzden buradayım. Ne düşünüyorsun?"

"Hımm." Bir lokma daha aldı, çiğnerken bir yandan düşünüyordu. "Draven'ı kimin oyuna getirdiğine dair bir ipucunuz yoksa, bence Amina'yı araştırmaya devam etmeliyiz. En azından neden burada, Clifton Forge'ta olduğunu bulabiliriz. Bu şekilde kimin onun kasabada olduğunu bildiğini öğrenebiliriz. Olasılıklar indirgenebilir."

"Benim hislerim, o kadını öldüren kişinin onu değil, babamı takip ettiğini söylüyor. Belki de babamı oyuna getirebileceği bir fırsatı kolluyordu."

"Doğru ama sence de kadının öldürülüş şekli biraz kişisel değil mi? Demek istediğim, *yedi* kez bıçaklanmış. Sanki katil onu tanıyormuş gibi."

"Belki. Ya da belki de kişisel gözükmesini istedi çünkü seviştikten sonra onu babam öldürmüş gibi gözükmeliydi." Yine de düşünmek istediğim bir görüntü değildi.

"Bu da doğru. Ancak babanın peşinde olan biri için bir fikrin yoksa, kurbanı araştırmak dışında pek bir seçeneğimiz yok gibi."

"Evet. Sanırım denemeye değer." Patateslerden ve sostan bir lokma kaptım, tuzu tam yerindeydi.

Babamın masum olduğunu kanıtlayacak ipuçları bulamazsak bile Amina'nın hayatını kurcalamak, en azından annemle olan ilişkileri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmamı sağlayabilirdi.

Ne de olsa, babamdan aldığım yüzeysel yanıtın pek bir şansı yoktu. Annem hayatına insanları çeken bir kadın olmuştu. En yakın arkadaşıyla ilişkilerinin mesafe yüzünden kayıp gitmesine izin vermiş olamazdı. Bir şeyler olmuş olmalıydı ve her ne olduysa, babam bunu söylemiyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Bryce.

Muhtemelen şu an, ona yıllıktaki fotoğrafı söylemem gereken zamandı. Çaldığımı ve fark etmesine imkân tanımadan onu tutuklattığımı itiraf etmeliydim. Ancak bu bir savaş çıkarmak demekti. Bu akşam Bryce'la savaşacak gücüm yoktu. Kazanacağını biliyordum.

O yüzden ağzıma bir lokma daha tıkıp ben ona söylemeden fark etmeyeceğini umdum. "Hayır. Bu gerçekten iyiymiş."

"Bunu zaten söyledin." Gülümsedi.

"Tekrar etmeye değer. Ben pek bir şey pişiremem. Asla da öğrenmedim. Annem bizim için yemek pişirmeyi çok severdi ve ölümünden sonra babam mutfakta onun yerini almadı. Sürekli dışardan yerdik. Nick bir süre sonra bundan bıkıp kendi kendine yemek yapmayı öğrendi. Üstelik bayağı iyi yapıyordu. Mezun olup kasaba dışına taşındığında, babamla ben tekrar dışardan yemeye döndük."

"Yemek yapmayı annemden öğrendim. Onunla tanışmış mıydın?" Başımı hayır anlamında salladım. "Şaşırmadım. Aynı mekânlarda bulunmuyorsunuz. O cuma akşamları *Bunco** oyununu *The Betsy*'deki biralara tercih eder."

Yemeğimin geri kalanını yiyip bitirirken kıkırdadım. "Yemek için teşekkür ederim. Yine."

"Rica ederim."

---

* Kalabalık bir ekiple oynanan bir çeşit zar oyunu. -ç.n.

Tabaklarımızı koymak için aynı anda ayağa kalktığımızda onu durdurup elinden tabağını aldım. "Bulaşıkları ben hallederim."

"Sorun değil."

"Oturup dinlen. Bunları ben hallederim." Lavaboya gidip musluğu açtım. "Nick yemek yapmasını öğrendi. Ben de temizlik."

"Gypsyler nasıl kuruldu?" diye sordu arkamdan.

Yıkadığım tabağa gülümsedim. Her zaman mutlaka bir sorusu oluyordu. Bir ömrün, ona tüm sorularını sormak için yeteceğinden şüpheliydim. "Büyükbabam kasabada küçük bir kulübün üyesiydi. Genellikle motor sürmeyi seven adamlardan oluşuyordu. Tamirhaneyi satın aldı. Temelinden inşa etti ve orası kulübün merkezi hâline geldi. Babam her zaman oranın ona kalacağını biliyordu ama önceliği üniversiteye gidip Clifton Forge'tan bir süreliğine uzaklaşmaktı. Babamın mezuniyetinden bir hafta sonra büyükbabam vefat etti, o yüzden tamirhaneyi işletmek için burada kaldı. Tabii kulübe de katıldı."

Babam hiçbir zaman uzağı tecrübe etme şansını elde edemediği için üzgün değildi. Burada kalıp ailesine yakın olacağı için çok mutlu olan anneme sahipti. Babam neredeyse o da sadece orada olmak istiyordu.

"Babamın lise arkadaşlarından biri Kaliforniya'ya gitmişti. Stone, önceden bahsettiğim adam, Emmett'ın babası olan. Her neyse, Stone orada büyük bir kulüpte takılmış. Katılmamış ama ona fikir vermiş. O da Montana'ya, evine dönüp burada kulübe katılmakla ilgili babamla konuşmuş. Clifton Forge Motosiklet Kulübü böylece Tin Gypsyler oldu. Gerisini zaten biliyorsun."

"O zaman Tin Gypsyleri büyükbaban kurdu?"

"Teknik olarak evet. Yine de emeği en çok geçen kişiler babamla Stone. Gerçekten de Stone hiçbir zaman lider olmak istememişti, o yüzden işler babama kaldı."

"O mu liderdi?"

Başımı salladım. "Son beş yıldır pozisyon bana ait ama öncesinde hep oydu. Stone başkan yardımcısıydı, Emmett'ın benim yardımcım olması gibi."

Babam bana bir keresinde kendisinin ve Stone'un Gypsylerin bu kadar büyüyeceğini düşünmediklerini söylemişti. Olayların hiç tahmin etmedikleri şekilde ivme kazandığını söylemişti. Ancak tamirhane her zaman iyi para getirmemişti. Stone da tamirciydi, ikisinin de doyurması gereken aileleri vardı. Kulüpteki kardeşlerinin de paraya ihtiyacı vardı, o yüzden doğru ya da yanlış, tüm adamların iyiliği için bazı kararlar almıştı.

Bildiğim kadarıyla, annem öldürülene kadar babam hiçbirinden pişman olmamıştı.

O zaman da her şey için çok geçti. Kendisini öfke ve intikam içinde kaybetmişti.

"Dash lakabını nereden aldın?"

Tabağı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Annemden. Kendimi bildim bileli koşmadan yerimde duramadığım için bana Dash derdi. Kingston'ı sadece başımı lanet derecede derde soktuğumda kullanırdı. Çocukken hiçbir şey yeterince hızlı değildi. Yedi yaşındayken sokağın etrafında bisikletimi sürerken kolumu kırmıştım. On yaşındayken Nick bana büyük bir kutudan yarış arabası yapmıştı, ben de freni bozmuştum. Sürekli böyle haltlar. Bana yaptırabildiği, elinden gelen tek şey kask taktırmaktı."

"Bir adrenalin tutkunuyla yattığımı bilmiyordum." Kıkırdadı. "Bir bira daha getireyim mi?"

"Değişir. Yakın zamanda eve gidiyor muyum?"

"Cevap vermeden önce bir tane daha sorum var."

"Tabii ki de var." Bulaşıkların sonuncusunu da makineye yerleştirip ona döndüm. "Gönder gelsin."

"Aramızdaki bu şey ne?"

"Seks." Sırıttım. "Gerçekten muhteşem bir seks."

"Bazı şeyler belirlememiz gerektiğini düşünüyor musun... limitler mesela?"

"Limitler." Bir kaşımı kaldırdım. "Anal gibi mi?"

"Hayır. Aman Tanrım. Tam bir erkek cinsiyetisin." Gözlerini devirerek güldü. "Cinsel limitler değil, bu o konuda limitlerimin olmadığı anlamına gelmiyor tabii. Kaçamağımızdaki limitleri kastediyorum. Ciddi bir ilişki aramadığını varsayıyorum."

"Kesinlikle hayır."

"Tamam o zaman. Limitler."

"Birbirimizden bıkana kadar bunu sürdürmeye ne dersin? Bıktığımızda bırakırız." Tabii onun belirleyeceği cinsel limitlere ve aramızdaki kimyanın daha da alevlenmesine bağlı olarak -bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum- Bryce'tan yakın zamanda bıkmazdım. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Sandalyesinden kalkıp yanıma yürüdü. "Bilmelisin ki, bulaşıkları hallettiğini izlemek çok seksiydi."

Ellerini göğsüme yerleştirip yakınıma girerken aletim hareketlendi. "Belki de bu gece bu civarda olurum. Bana kahvaltı hazırlamana izin veririm. Sonra yine makineye dizerim."

"Ben kahvaltı hazırlamam."

Dudağına bir öpücük kondurup hatları boyunca ilerledim. "Gerçekten daha fazla bulaşık yıkamaktan söz etmiyordum."

Dudakları dudaklarımdayken gülümsedi. "O zaman galiba kalabilirsin."

14. Bölüm

Bryce

"Of. Nerede bu?" Kurutucunun altındaki çamaşır sepetini kurcalayıp giymek istediğim yeşil tişörtümü arıyordum. Beş tane havlunun ya da katlanmamış ve asla eşlenmeyecek gibi gözüken etkileyici çorap koleksiyonumun altında yoktu.

Çamaşır makinesinin yanındaki sepeti kurcalamak için bu bıraktım ama ellerim boş döndüm. Dolabımdaki bir sürü boş askılarda değildi. Çamaşır odasındaki üç sepeti de kontrol etmiştim. Bunların dışında olabileceği tek yer kurutucuydu. Üstümde sadece pantolonla sutyen varken makinenin önünde dizlerimin üzerine çöküp kurcalamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin." Kalbimi tutarak Dash'in sesiyle yerimden sıçradım. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm."

"Her neyse." Arayışıma devam ettim, beni tüm gece uyanık tuttuğu için ona hâlâ sinirliydim. Hayır, iyi anlamda değildi. "Horluyorsun."

Göğsü kısık sesli bir kahkahayla titredi. "Tekrar üzgünüm."

Dash, üzerinde sadece dar *boxer*'ıyla kapı pervazına yaslanırken esnedi. Gözleri uykulu, saçı da darmadağınıktı. Sergilediği o leziz tenine ağzım sulandı.

Sabahları böyle görünürken ona sinirli kalabilmek gerçekten zordu. Belki de uykusuz bir gece, sabahın bu manzarasına değerdi.

Karın kaslarıyla kalçasının başlangıcında *V* şeklini almış kasları rutin olarak takdir edilmeliydi. Uylukları, *boxer*'ının dikiş yerlerinin altında şişkindi, kumaşın lastikleri şekilli kasları tarafından gerilmişti. Kolları, dirseklerinden bileklerine doğru dolanarak inen, aynı dinçlikte, pürüzsüz damarlara sahipti. Dövmeleri de ekleyince artık horlamalarından o kadar da rahatsız olmamaya başlamıştım.

Bir kolunda ustaca işlenmiş bir kurukafa vardı, yüzünün bir yarısı bohem mücevherlerle detaylandırılırken, diğer yarısı metal illüzyonları içeriyordu. İki kolunun ön tarafı da farklı siyah mürekkep şeritlerine sahipti. Diğer kolundaysa, gülümseyen bir kadının siyah beyaz portresi vardı.

Dövmeleri hakkında konuşmamıştık ama portrenin annesine ait olduğunu biliyordum.

Diğerlerine göre bu dövme seksi değildi ama kalbimi eritiyordu. Bu adam yatağımda uyumuştu. En son ne zaman kelimenin gerçek anlamıyla başka bir insanla yatmıştım veya yatma girişiminde bulunmuştum? Yatağım asırlardır iki kişinin ağırlığını üstünde hissetmemişti.

Horlamayı saymazsak Dash de ölü gibi yatıyordu. Bu sabah çıplak sırtımdaki kolunu diğer tarafa fırlatıp, yanından kayarak kalktığımda kılını bile kıpırdatmamıştı.

Sadece duştayken küçük bir çılgına dönme anı yaşamıştım. Aslında düşmanla yattığım ve Dash de tam olarak uzun ilişki kumaşına sahip biri olmadığı için bu beklenen bir şeydi.

Bağlanmama müsaade etmiyordum.

Seks. Sadece.

Bunu kendime her seferinde tekrar ve tekrar hatırlatıyordum. Eğer zihnimde sürekli bu düşünceyi döndürmezsem, Dash'in güvenilmez biri olduğunu unutabilirdim. Daha da kötüsü, zaten mayalanmaya başlamış hislerimden daha da tehlikeli hisler geliştirebilirdim.

Derin duygulara veya bağlanmaya gücüm yetmezdi. Evet, tenime serilmiş uzun parmaklarıyla uyanmak rahatlatıcıydı. Tüm gece elleri üzerimdeydi. Kaydığımda ya da yer değiştirdiğimde bile elleri mutlaka beni bulmuştu. Ancak bunun için Dash'e ihtiyacım yoktu. Biraz rahatlamaya ihtiyacım olursa, gidip anneme sarılabilirdim.

Dash'le bilgi toplamak için birlikte çalışıyorduk. Geceleri de birbirimizin vücutlarını araştırıyorduk. Çizdiğim sınır burasıydı. Amina'nın katilini bulduğumuzda -ya da kanıtlar Draven'ı gösterdiğinde ve Dash babasının katil olduğunu kabullendiğinde- bu eğlence son bulacaktı.

Dash'in yatağımda horlamasına alışmamaya çalışıyordum. O ağız sulandıran vücuduyla bronz teninin uzun süre ortalıkta olacağına kendimi inandırmıyordum. Benim tişörtümü bulmamı izlerken, çamaşır odasının girişinde dikilip neredeyse ayakta uyuyakalmasının ne kadar şirin olduğunu kabul etmemeye çalışıyordum.

Kurutucunun daha da derinlerine kafamı soktuğumda aradığım yeşil tonu gözüme ilişti. "Bingo." Tişörtü gülümseyerek çe-

kip çıkardım ve kafamdan geçirdim. Önü *V* yakaydı, rahat ama dökümlü olmayan bir kesimdi. Bir göğsünün üzerindeki küçük tatlı cep de tasarımını biraz detaylandırıyordu.

Bakışlarımı kaldırdığımda Dash'in gözleri kocaman açılmış ve o cebe odaklanmıştı.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu eliyle yüzünü ovuştururken. Çenesini kaplayan kirli sakal gürleşmiş, neredeyse tam bir sakal hâline gelmişti. Sakalı severdim.

"Yapıyoruz derken?"

Başını salladı. "Bugün cuma."

"Evet. Tüm gün öyle olacak hem de. Ne olmuş?"

"Olan şey şu, bugün cuma. Tamirhanede olmama gerek yok. Bir şeyler yapalım."

"Bir şeyler," derken kelimeyi uzattım. *Az önce bana çıkma teklifi mi etti?* Soruşturma esnasında sadece cinsel birliktelik kararımıza ne olmuştu? Birlikte geçirilen cuma günleri çiftlere özgüydü. Biz bir çift değildik, yine de Dash'le yakınlaşmaya ayrılmış bir güne hayır demezdim.

"Evet." Omzunu silkti. "Amina konusunda bir sonraki planın neydi?"

"Ah. Doğru." *Amina.* Bu, izin gününde yakınlaşma veya günü birlikte geçirmeyle alakalı değildi. *Aptal ben.* İşe dönme zamanı gelmişti. "Liseden sonra kasabayı neden terk ettiğini öğrenmek istiyorum. Nerelerde olduğunu. Neden Clifton Forge'a geri geldiğini ve neden babanı aradığını."

"Tamam."

Ayağa kalkıp hızla yanından geçerek çamaşır odasından ayrıldım. "Liseye tekrar gidip yıllıkları incelemeyi bitirecektim. Biliyorsun, sen polisleri kütüphaneye yönlendirirken bazıları yarım kalmıştı."

"Bunu yüzüme vurmayı ne kadar sürdüreceksin?" Beni mutfağa doğru takip etti, çıplak ayakları zeminde yankılanıyordu.

"Sonsuza kadar. Hatırlarsan senden hoşlanmıyorum."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Dash kıkırdayıp başıyla kahve kupamı işaret etti. "O kahveden biraz daha var mı?"

"Tabii." Bir kupa çıkarıp demlenmesi için yerleştirdim. Demleme kabıyla birlikte ona doğru döndüm. Ada tezgâh ortamızdaydı, o dövmeli kollara ulaşmamı engelliyordu. Onlar çok... *of.* Cezbediciydi. Sinir bozucu düzeyde cezbediciydi. Dash'in *gerçekten* giyinmesi gerekiyordu.

"Okula benimle gelmek ister misin?" diye sordum dolu kupayı ona uzatırken. Belki Dash'i yanımda götürürsem, ön bankodaki Samantha'yla yüzleşmek daha kolay olurdu. Tutuklandıktan sonra tekrar onun karşısına geçmekten oldukça utanıyordum. Bir yardakçı, özellikle Dash kadar dikkat dağıtıcı biri, odağı biraz olsun benim üzerimden uzaklaştırabilirdi.

"Hımm... Belki." Kahvesinden yudum alırken kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti. "Nerede yaşadığım biliyor musun? Bozeman, değil mi? Makalende böyle yazıyordu."

"Evet." Bu bilgiyi şef Wagner'dan, bana ismiyle birlikte Amina hakkında ön rapor verirken almıştım.

"Okulu ekelim. Onun yerine bir geziye çıkalım."

Bozeman'a gitmeyi zaten düşünüyordum. İki saatlik mesafedeydi, bulabileceğimiz şeylere göre tüm günümüzü alabilirdi. Pazar günkü gazete için yazımı çoktan teslim etmiştim ve önümüzdeki haftanın çarşamba yazısına çalışıyordum. Sonraki haftanın nüshasında Amina'yla ilgili bir şey yazacaksam, yakın zamanda yeni bilgiler edinmeliydim.

"Pekâlâ." Başımı salladım. "Ama yine de okula uğramak istiyorum."

"Neden? Orada zaten pek bir şey bulamayacağız."

Birkaç eski fotoğraf daha bulmamız muhtemeldi fakat bunlar ergenliğindeki Amina'ya ışık tutabilecekken, yetişkin olduğu zamanlardaki hâlini öğrenmek daha önemliydi. "Evet, galiba haklısın. Okulu atlayıp yola çıkabiliriz. Babama bugün gelemeyeceğimi haber vermeliyim. Sonra gidebiliriz."

"Güzel." Pis sırıtışı geri döndü. "Duşa girmemde bir sakınca var mı?"

"Kafana göre takıl. Havlular uzun dolapta."

"Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu göz kırparak.

Bacaklarımın arasına hücum eden sıcaklığı görmezden geldim. "Vaktimiz yok."

"Bebeğim." Kupayı ortamızdaki tezgâha bırakıp etrafından dolandı, yavaş ama istikrarlı yürüyüşü her adımında kalp atışlarımı arttırıyordu. Tezgâhm kenarlarını kavrayıp, vücudumun ayağının dibinde erimemesi için dua ettim. Konuştuğunda ses tonu sertti, saçlarıma yönlendirdiği parmak uçları gibi. "Dünyanın bütün zamanına sahibiz."

"Gitmeliyiz." Bu cümlenin ardında hiçbir kararlılık yoktu.

"Yarın bensiz duş alma."

Aniden yarının olmasını diledim.

Oyuncu bir tavırla kulağımın arkasına sıkıştırdığı saç tutamımla birlikte elini saçlarımdan çekti, mutfaktan ayrıldı. Bu sefer adımları emin ve süratliydi. İşe koyulmaya hazır bir adamınki gibiydi.

Gözlerimi kapatıp kalp ritmimin normale dönmesine izin verdim. Sonra banyodan su sesinin geldiği süre boyunca ikimize yolculuk için kahve hazırladım.

Dash pek de uzağımda değildi, ıslak ve çıplaktı. Banyonun yakınına bile gitmemek için bulaşık makinesini boşalttım. Son-

ra gezi için çantamı hazırladım, bu hikâye için ihtiyacım olmayacak fazla not defterlerini çıkardım. Ada tezgâha oturup Dash dünkü kıyafetleriyle imzası olan ukala sırıtışını giyinip yanıma gelene kadar kahvemi içtim.

"Al." Termosu uzattım.

"Motorda bardak tutucu yok ki."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hı?"

"Bardak tutucu." Botlarından birini geçirmek için ön kapıya gitti. "Motorumda onlardan yok."

"O zaman benim sürüyor olmam iyi oldu. Arabam bardak tutucularla donatılmış hâlde."

Dash doğruldu. "Motorla gidiyoruz."

"Hayır, ben sü-"

"Bebeğim, motor eğlenceli olacak. Güven bana."

"Sana güvenmememi söylemiştin."

Gülümsedi. "Bu seferlik bir istisna yap. Yazın Montana'nın içinden sürerek geçmenin rakibi yoktur."

"İyi." Termosunu karnına geçirdim, kendiminkini de dudaklarıma götürdüm. Höpürdeterek hızlıca içtim çünkü motosiklette uyuyakalmak istemiyordum.

"Düşündüğümden de kolay oldu." Termosundan büyük bir yudum aldı.

"Kapa çeneni." İçten içe *Harley*'sini sürmesini istiyor muydum? Evet. Yine de ona bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim.

Termosumu tezgâha bırakıp çantamdaki ve cüzdanımdaki önemli şeyleri çıkarmaya başladım. Nakit. Kredi kartları. Ehliyet. Dudak parlatıcısı. Toka. Sakız. Telefon. Giydiğim pantolon fazla dardı, cepleri bu kadar şeyi almıyordu, o yüzden tokayı

bileğime geçirdim. Sakız, para ve kartlar pantolonuma sığdı. Ancak geri kalan şeyler hâlâ ayrı bir eve ihtiyaç duyuyordu.

Dash'e bakıp gülümsedim. Sonra yavaş ve nazikçe ona doğru yürüdüm. Parmaklarımı pantolonunun cebine geçirip çekerek açarken nefesi kesildi. Cebine bıraktığım eşyalarım yerleşirken, çekilmeden önce kalçasına vurdum. "Her şey hazır."

"Dikkatli ol." Fermuarını avuçlayıp bariz bir şekilde alt tarafını rahat bir pozisyona ayarladı. "Bunları geri alman için seni oraya indirebilirim."

Karnım kasıldı. "Israr edebilirim."

Dışarıda sabah havası taze ve temizdi. Dash'in motoruna yürüdük, nemli koltuğa önce o oturdu. "Tırman."

"Kask yok mu?" Kasaba içinde yavaşça giderken bunu dert etmemiştim ama otoban? Kask konusunda ısrarcı olacaktım.

Dash itiraz etmek için ağzını açtı ama yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. Sanırım korkuyla heyecanın harmanlanmış hâliydi.

"Lütfen?"

İç çekti. "Tamirhaneye uğrayıp alırız."

"Teşekkür ederim." Arkasındaki yere yerleşip kollarımı beline doladım. Sonra motosikleti çalıştırdığında araç kükreyerek kaldırım kenarından, ardından da sokaktan uzaklaştı.

Tanrıya şükür, vardığımızda tamirhane açık değildi. Dash'in motorunda görünüp çalışanlarından neden patronlarına sarıldığımı sorgulayan bakışlar almaya hazır değildim. Kaskı bulup getirmek için içeri doğru yavaşça koşmasından anladığım kadarıyla, Dash de çalışanlarına ilişkimizi ilan etmeye hazır değildi.

Dash, onun deri ceketini giymemde ve mat siyah kaskı kafama sıkıca bağlamamda -kendisine almayı reddetmişti- ısrarcı olduktan sonra kasabamn dışına sürdük. Serin sabah havası

kahvenin yapabileceğinden çok daha fazla uyanık kalmama sebep oluyordu. Bir de sürekli kıvrılan otoban yolunda Dash'in arkasında oturmak büyük bir heyecandı.

Bizi bir taraftan diğerine eğerken kaslarının gerildiğini hissediyordum. Bacaklarımın arasında onun ve bu makinenin gücünü hissedebiliyordum. Yolculuk boyunca birkaç sefer gidonu tek eliyle tutup diğeriyle bacağımı kavrıyor, iyi olduğumdan emin olmak için uzun parmaklarıyla elini koyduğu yeri sıkıyordu. Kaburga kemiğinin etrafındaki kollarımı daha sıkı dolayıp, ona sessiz bir "*İyiyim,*" mesajı veriyordum.

Bozeman'a vardığımızda etrafımı memleketime duyduğum aşinalık sarmıştı. Araba sürmeyi bu sokaklarda öğrenmiştim. Okuduğum lisenin ve her sene babamın doğum günlerini kutladığımız restoranın önünden geçtik. Gençliğimde orada bulunmayan mağazaları, binaları, şehirde yaşarken kaçırdığım değişiklikleri izledim.

Her zaman buraya geri dönüp bir aile kurmayı hayal etmiştim. Bir gün Bozeman'a dönüp kocamla ev aramayı ummuştum. Çocuklarımı benim gittiğim okula göndermeyi istemiştim.

Burada bulunmanın acı tatlı bir hissi vardı. Anılar, şimdi kaybolmuş hayallerle iç içe geçmişti. Karnıma ıstırabın ani sancısı girse de onu uzağa ittim, hayatımdaki koca ve çocuk eksikliğini düşünmek istemiyordum.

Mutlu olmak için onlara ihtiyacım yoktu.

Yine de onları istiyordum.

Bir kavşağa girdiğimizde Dash'e sola dönmesi için işaret verdim. Sonra kasaba boyunca, Amina'nın adresine doğru yönü tarif etmeye devam ettim. Geçen gün, bu geziyi planlamaya çalışırken halka açık kayıtlardan bulduğum bu adresi sarı not defterime geçirmiştim.

Gözlerim evlerin ön cephesindeki numaraları tararken Dash, yerleşim bölgesindeki sokaklarda hızını yavaşlatmıştı.

"Orası." Soluk şeftali rengindeki iki katlı bir evi işaret ettim.

Park ettiğimizde, kaskımı çıkararak motosikletten ilk ben indim. Dash basitçe doğrulup, rüzgârdan dağılmış saçları arasından elini geçirdi. İki hamleyle saçları muhteşem dağınık hâline büründü. Tokamı bileğimden çıkarıp saçlarımı tepede topuz şekline getirerek topladım.

"Evi burası mıymış?" Dash kadının evini işaret etti.

"Şirin duruyor." Evi, halka açık küçük bir parkın oradaydı. Beş tane neredeyse birbirinin aynısı olan evle sınırlandırılmış olan parkta iki tane piknik masasıyla çocuklar için bir oyun alanı vardı. Blok, parkın etrafında at nalı şeklinde duruyordu. Amina'nm evinin önünde, yeşil çimenlere daha yeni geçirilmiş sırıkların arasına "*Satılık*" yazılmıştı. "Bu kadar çabuk satışa çıkarılmasını beklemiyordum."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi," derken elimi havaya kaldırdım. "Telefonumu bana veriyorsun ve satılık ev gezmeye başlıyoruz."

Emlakçıyı bir kez aramamla çoktan bize evin içini göstermek üzere yola koyulmuştu.

"Piyasaya sürmek için hiç zaman kaybetmemişler," dedi Dash, emlakçıyı beklerken bir piknik masasında oturuyorduk.

"Kadının geri dönecek hâli yok sonuçta. Eminim kızı veya arsa kimin elindeyse o, kıştan önce satılması için bu yaz planlamalar yapmıştır."

"Evet. Güzel yer."

"Kesinlikle öyle. Burası benim çocukluğumda yoktu. Buralar eskiden tarım arazisiydi."

Bir anne olsaydım burası elemeler yaptığım listemde üstü çizilmemiş bir seçenek olurdu. Tam olarak çocuklarımı büyütmek istediğim, tüm komşuları tanıdığımız ve çocukların hepsinin cumartesi öğleden sonralarında oyun oynayabileceği bir yerdi.

Clifton Forge'taki evim, sokaktaki diğer evler gibi tek katlıydı. Bahçe alanı çok küçüktü. Ev Sahipleri Birliği, kaldırımlardaki karları küremeyi halletmişti. Taşındığımda, yaşlı çiftler ve emekli dul adamlarla çevrelendiğimi görünce, sokaktaki en genç insan olduğumu öğrenmiştim.

Sokağın en yeni kız kurusu olarak, yanlarına tam uyuyordum.

Bir arabanın kapı kapanma sesi geldi. İlandaki emlakçı gülümseyip bize yaklaşırken el salladı. "Merhaba."

"Merhaba." Gülümsedim. Dash'le birlikte ayağa kalktık ve ayağa kalkar kalkmaz elimi eline uzattım. Elini tuttuğum kolu kaskatı kesildi.

El ele tutuşmak hakkında ne düşündüğünü bilmek güzel. Bunun beni sinir etmesine izin vermeye vakit yoktu. Emlakçı bize yaklaşmıştı ve tüm bu zaman boyunca eli havadaydı.

Kendimizi tanıttıktan sonra eve doğru yolu gösterdi. "Zamanlamanız muhteşem. Dün öğleden sonra evi satışa çıkardık. Şu sıralar bu mahalle çok rağbet görüyor. Hemen satılacağına eminim."

"Çok tatlı duruyor." Dash'e bakıp gülümsedim, mutlu çifti oynuyordum. Emlakçı kapıya vardığında parmaklarım sıktım. "Sen de bu verandaya bayılmadın mı, tatlım?"

"Ben, şey..."

Ah şu adam. Elini tuttuğum sırada beyni kısa devre yapmıştı. Gözlerimi devirip dudaklarımı, "*Numara yap,*" diyerek oynattım.

"Aynen." Dash'in gergin kolu gevşedi. "Mükemmel, bebeğim."

Emlakçı çekilip kapıyı önce bizim girmemiz için ittirdi. Sonra biz gezinmeye başlarken arkamızdan ışıkları açtı.

"Üç yatak odasıyla iki buçuk banyosu var. Gördüğünüz gibi açık konsept. Altı sene önce inşa edildi, sadece bir sahibi oldu. Hanımefendi eve çok iyi bakmış, satıcı eşyalarıyla satılması konusunda ısrarcı oldu."

"Bu harika olabilir, değil mi, sevgilim?" diye sordum Dash'e.

Omzuma kolunu attı. "Kesinlikle. Uzun süredir yeni eşya istiyorduk. Şu koltuk bizimkinden epey rahat duruyor."

Yalandan kahkaha attım, etrafa bakınmak için kolunun altından çekildim. Gözlerim fotoğraflar, Amina'nın hayatına dair bir şeyler arıyordu. Emlakçı etrafımızda dolanırken bu kolay değildi ama şansımıza telefonu çaldı.

"İzninizle konuşmak için verandaya çıkabilir miyim?" diye sordu zaten uzaklaşmaya başlamışken. "Etrafı gezmekten çekinmeyin. Size yetişirim."

Dash arkasından kapıyı kapattı ve ikimiz de parka doğru yürüyüp telefonu kulağına koymasını izledik.

Küçük bir masaya doğru atılıp çekmeceyi açtım. Boştu. Sonra yanındakine koşup aynısını yaptım. Sadece televizyon kumandası vardı. Mutfak sıradaki durağımdı ve orada da önce çekmeceleri kurcaladım.

Dash omzunun üzerinden ön kapıyı inceleyerek beni takip etti. "Ne arıyorsun?" diye fısıldadı.

"Bize Amina hakkında bir şeyler söyleyebilecek herhangi bir şey."

"Tamam." Bir çekmeceye doğru atıldı ama onu bakışlarımla durdurdum.

"Hayır. Sen nöbet tutacaksın." Ona elimle gitmesini işaret ettim. "Eğer geri gelirse dikkatini dağıt."

Alayla güldü. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Gülümse. Çoğu kadın bu şekilde ayaklarına kapanıyormuş gibi."

"Sen hariç," diye mırıldandı.

Onu düzeltmeye kalkmak yerine arayışıma odaklandım. Dash, gülüşünün benim üzerimde de en az o kadar ölümcül olduğunu bilmese de olurdu.

Mutfakta klasik mutfak eşyaları dışında bir şey yoktu. Eski postaları içeren gereksiz eşya çekmecesi bile yoktu. Belki de kızı gelip tüm eşyaları çoktan götürmüştü. Belki de Amina düzen delisiydi.

Merdivenleri koşarak çıktım, yönümü bulmak için sağa sola baktım. Sonra direkt büyük yatak odasına koştum. Aşağı katta hiçbir fotoğraf yoktu. Küçük sehpalarda veya şömine raflarında çerçevelenmiş hiçbir şey yoktu. Aynı şey burada da geçerliydi.

Bu duvarlar arasında hiçbir yaşam izi yoktu. Tamamen şaşırmış değildim ama orada ya da burada bir fotoğrafa rastlamayı ummuştum.

Emin olmak için ana yatak odasıyla banyonun çekmecelerini de kontrol ettim ama hepsi tahmin ettiğim gibi boştu. Misafir yatak odasında turumu bitirmek üzereyken Dash'in merdivenlerden yükselen sesini duydum.

"Hayır. Hiç çocuğumuz yok. Tanrıya şükür."

Gerçekten mi? Son kısım cidden gerekli miydi? Onu sadece cinsel amaçla kullanmam iyi bir şeydi. Çiftmişiz gibi davranmak bile yorucuydu. Önce el tutuşmak. Şimdi de çocuklardan tiksinme. Evet, ilişkimizin sadece sevişmekten ibaret olması çok iyi bir şeydi.

Yüzüme gülümseme yerleştirip koridora yürürken önüme düşen saç tellerini arkaya ittim. Doğrudan Dash'in yanına yürüyüp kolumu etrafına doladım. "Çok güzel bir ev. Burada yaşadığımızı hayal edebiliyorum. Burada çocuk sahibi olduğumuzu. Çok ama çok fazla çocuk."

Yüzünden belirgin bir suratını ekşitme geçti.

"Teklifi görüşmek için biraz zaman isterseniz, sizi ofisimde ağırlamaktan büyük mutluluk duyarım." Emlakçının gözlerinde âdeta dolar işaretleri belirdi. "Satın alma acentesiyle çalışmıyorsunuz sanırım, değil mi?"

"Evet, doğru," diye cevap verdim. "Ama galiba değerlendirmek için biraz daha vakte ihtiyacımız olacak. Belki öğle yemeği sırasında. Sizi sonra arayabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Kartını çabucak çıkarıp bize uzattı, giysi kolunun altına as saklayan bir poker hilecisinden bile hızlıydı.

Onu evin dışına kadar takip ettik, arabasına binmesini izlerken kaldırımda oyalandık. Sürücü koltuğuna bile varamadan yine bir telefon konuşmasına dalmıştı. Arabası gözden kaybolur kaybolmaz Dash'in yanından kocaman bir adımla uzaklaştım.

"Bu çok verimsizdi," diye yakındım. "Bu kadar çabuk piyasaya sürüleceğini ve tüm kişisel izlerinin silineceğini beklemiyordum. Amina'nın ailesi her şeyi hızlıca çıkarmış olmalı. Bir fotoğraf veya herhangi bir şey bile bulamadım."

"Ben de."

"Lanet olsun." Kaldırımı adımlarken homurdandım, o esnada bebek arabası iten bir kadın köşeyi döndü. Amina'nın evinin yanındaki eve yürüdüğünü görene kadar kadın hakkında pek bir şey düşünmemiştim.

"Pardon, hanımefendi?" Yaklaşırken elimi havada salladım. "Komşunuzu tanıyor muydunuz acaba?"

"Amina mı? Tabii ki." Omuzları düştü. "Ona olanları duyduğuma çok üzüldüm."

"Ben de." Elimi ona uzattım. "Adım Bryce. Gazeteciyim ve onun hakkında bir makale yazıyorum. Bir çeşit anma köşesi gibi." Tamamen yalan sayılmazdı.

"Ah," diyerek elimi sıktı. "Bu çok hoş."

"Biz de yaşadığı yeri görmek, hayatına dair bir bakış açısı yakalayabilmek için az önce geldik. Burası tam olarak onu anlatıyormuş gibi duruyor. Alımlı ve güzel."

"Bu iki kelime de Amina'yı tanımlıyor," diye yanıtladı genç kadın. "Komşumuz olmasından çok memnunduk."

"Sadece Amina mıydı? Tek başına yaşıyordu, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Arada sırada kızı ziyaret ederdi. Geçen hafta annesinin eşyalarını toplamak için geldi. Zavallı şey. Tüm bunları tek başına yaptığı için çok buruk görünüyordu."

"Ah, bu çok üzücü. Geride kalan başka aile üyeleri yok muydu?"

"Hayır." Başım iki yana salladı. "Amina'nın pek ziyaretçisi olmazdı. Sadece yılda birkaç kez gelen kızı ve ara sıra hafta sonları uğrayan bir erkek arkadaşı vardı. Genellikle tek başınaydı. Bebek doğduğunda bana iki hafta yetecek kadar yemek yapmıştı."

"Çok hoş," dedim kadına, aklım tek bir kelimede sıkışıp kalmıştı. "Amina'nm erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Ah, evet. Belki erkek arkadaş doğru bir terim olmayabilir. Ne kadar ciddi olduklarını bilmiyorum ama arada bir buraya gelirdi."

"Adını bilme ihtimaliniz var mı?"

"Üzgünüm. Amina ondan pek bahsetmezdi. Adam geldiğinde de içlerine kapanırlardı. Cuma günleri geç saatte buraya gelip, pazar günleri sabah kiliseden önce giderdi."

"Anladım." Amina'nın erkek arkadaşı değil de seks partneri varmış gibi duruyordu. Bu kişi Draven mıydı? Bir süredir birlikte mi oluyorlardı? "Peki, teşekkür ederim. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Anma yazınızda başarılar dilerim. Amina en iyisiydi."

Uzaklaşırken el salladım ama sonra duraksadım. "Size bir soru daha sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Nasıl biri olduğunu hatırlıyor musunuz acaba? Erkek arkadaşının?"

"Muhtemelen aynı yaştalardı. Belki daha büyük. Onunla aynı boyda gibiydi." Eliyle hâlâ Amina'nın evinin önünde dikilen Dash'i gösterdi. "Onu sadece iki ya da üç kez gördüm, hepsinde de gidiyordu. Dediğim gibi, Amina ondan çok bahsetmiyordu, ben de özel hayatına burnumu sokmak istemedim. İçimden bir ses onun, Amina'nın daha önceden tanıdığı birisi olduğunu ve birlikte anılara sahip olduklarını söylüyor."

"Bunu düşünmenizin sebebi nedir?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki de asla ondan bahsetmediği içindir. Asla. Ona bir kez misafiriyle iyi bir hafta sonu geçirip geçirmediğini sorduğumda bile soruma cevap vermeden sadece gülümsemişti. Neredeyse sanki bir şey saklıyorlarmış gibiydi. Adamın evli olup olmadığını hep merak etmişimdir."

"Belki de öyledir."

Az önce ne söylediğini fark ettiğinde komşunun gözleri kocaman açıldı. "Ah, Tanrım. Hayır. Kastettiğim o değildi. Lütfen

bunu yazınızda kullanmayın. Amina çok nazik, tatlı ve cömertti. Onu yuva yıkan bir kadın veya metres olarak düşünmenizi istemem. Sadece sesli düşünüyordum. Adamın evli olmadığına eminim. Amina öyle biri değildi."

"Merak etmeyin." Gülümsedim. "Doğru olmayan hiçbir şeyi yazmam. Bu sadece spekülasyon."

Yüzünün rengi soldu. "Gerçekten. Evli olmadığına eminim. Amina mükemmeldi. Kelimenin tam anlamıyla."

"Eminim haklısınızdır. Tekrar teşekkürler."

Kapısına ilerleyip hızlıca bebek arabasıyla gözden kayboldu. Muhtemelen tekrar pot kırmaktan korkuyordu.

Dash'le bu civarda daha fazla durmadık. İkimiz de sessizce motora yürüdük ve ben kaskımı takana kadar da konuşmadık.

"Şey, bu ilginçti," dedim sessizce. "Görünüşe göre Amina'nın hafta sonları düzenli bir ziyaretçisi varmış."

"Duydum."

"Babanın hafta sonlarında genelde nerede olduğunu biliyor musun?"

Dash'in çenesi kasıldı. "Onu o öldürmedi."

"Böyle bir şey demedim." Kaşlarımı çattım. "Bence babanın ne kadar süredir Amina Daylee'yle seviştiğini öğrensek iyi olur. O değilse bile, o zaman belki de gerçekten erkek arkadaşı vardı. Adamın, Amina'nın Clifton Forge'a gidip babanla takıldığını öğrendiğindeki tepkisini merak ediyorum."

"O zaman bir erkek arkadaşın izini sürmemiz gerekiyor."

"Evet, aynen öyle."

Dash motoru çalıştırdı. "Komşunun karşımıza çıkması iyi oldu. Aksi hâlde bomboş bir gezi olurdu."

"Şansımız yaver gitti." Arkasına oturdum. "Evin satışa çıkması da iyi oldu, bu şekilde içini gezebildik."

"Satışa çıkmasa ne yapacaktın ki?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak.

Omzumu silktim. "Ön kapının kilidini kırabilirdim ya da pencereden girebilirdim."

Dudaklarına küçük bir sırıtış yayılırken Dash'in gözlerinin yanları kırıştı. Sonra birden kahkahayı bastı ve omuzları sallanırken kahkahasının sesi tüm sokakta yankılandı. "Tanrım, lanet olsun, mükemmel bir kadınsın. Benden hoşlanmaman çok üzücü."

"Doğru bildin. Senden hoşlanmıyorum." *Hem de hiç.*

15. Bölüm

Dash

Bryce'la birlikte Clifton Forge'a dönmeden önce öğlen yemeği için *taco* lokantasına uğradık. Dönüş yolu sessizdi, Bozeman'a gidiş yolumuzdaki kadar samimi ve heyecanlı değildi. Kolları beni o kadar güçlüce kavramamıştı. Bacakları uyluğumun dış tarafını sarmamıştı.

Belki de motora alışmış, ağırlığını ne tarafa vereceğini öğrenmişti. Ancak tüy gibi hafif tutunuşu beni bırakıp uzaklara gidiyormuş gibi hissettiriyordu.

Evli bir çift gibi davran olayını en ufak bir şekilde bile tahmin etmemiştim. Bryce'ın bunu yapma sebebi çok mantıklıydı ama ahmak olduğum için ayak uydurmam çok uzun sürmüştü.

Ben sadece... o adam değildim. Eş ve çocuklar benim olayım değildi. Bir aile adamı olmak benim değil, Nick'in önceliğiydi. Yeğenlerim muhteşem çocuklardı. Bana iyi davranan, abimi, annemin babamı ölümüne sevmesi gibi seven bir baldızım olmasını sevmiştim.

Ancak kendi hayatımda bunu hiç hayal etmemiştim. Hayal edebilsem bile bunu istemiyordum.

Lanet olsun, hayır, ben almayayım.

Annemin ölümünün babamın hayatına getirdiği yıkıma kendi gözlerimle şahit olmuştum. Emmeline'in neredeyse kaçırıldığını öğrendiğinde Nick'in korkusunu görmüştüm.

Dövüş ringi ve giriştiğim kavgalar sebebiyle defalarca gözüm morarmış, yerinden çıkmış kolla köprücük kemiğim olmuştu. İki kez burnum kırılmış, birkaç kez beyin sarsıntısı yaşamıştım. Fiziksel acıya dayanabilirdim. Peki ya kırık bir kalbe?

Hayır. Kendimi o pozisyona sokmanın bile bir mantığı yoktu.

Bryce'ın bana olan siniri fikrimi değiştirmeyecekti. Hayatımı yaşama şeklimi yargılayamazdı, ne geçmişimi ne şimdiyi ne de geleceğimi. Benim kız arkadaşım veya karım değildi, o yüzden el tutuşmaktan hoşlanmamama ya da bebek fikrinden tiksinmeme sinirlenme hakkı yoktu.

Clifton Forge'a vardığımızda sinirlenme sırası bendeydi. Bryce'la sadece takılıyorduk. Geçici olarak birlikte oluyorduk. Sanırım geceyi birlikte geçirmemeliydim.

Motoru evine sürdüğümde, kaskını çıkararak bir salise içinde motordan atladı. "Babanla konuşup Amina'nın yanına giden o mu öğrenmeliyiz."

"Evet."

"Ben de gelmek istiyorum."

"İyi." Gözlerimi kısıp ifadesini inceledim. Sinirli gözükmüyordu. İncinmiş de değildi. Sadece yorgun görünüyordu.

Belki de Amina'nın evindeki tepkisine fazla anlam yüklemiştim. Belki de komşudan öğrendiklerimizle zihni çok bulanıktı. Öfkemi boş yere mi körüklemiştim?

Öyle olduğunu umdum. Bryce'ın bana bağlanarak baskı kurmasından endişelenmeme gerek olmazsa tüm bu süreç daha kolay olurdu.

"Yarın saat onda benimle tamirhanede buluş," dedim ona, cebimdeki eşyalarını iade ederken.

"Orada olacağım." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp giriş kapısına giden kaldırımı yürüdü.

İçeri girdiğinden emin olana dek bekledim, sonra hızla sürüp gittim. Bir gece daha kalmak istemiyordum zaten. Yatağı çok rahatsızdı, yastıkları çok sertti. Üstelik gereksizce erken uyanıyordu, izin günümde uyumanın bile keyfini süremiyordum.

Eve dönüş yolum on dakika sürdü. Evim kasabanın bir ucundaydı, her zaman bir mesafem olduğunun güvencesiyle etrafını saran açık arazi de benim mülkümdü. İçeri girer girmez kendimi duşa atıp üzerimdeki Bryce'ın Hindistan cevizli sabununun kokusunu çıkardım. Tüm akşam tenimde onu hatırlatan bir şey olmasına ihtiyacım yoktu.

Kurulanırken saç uçlarımdan yere su damlıyordu. Çıplak bir şekilde odama yürüdüm, hâlâ öğleden sonra olmasına rağmen dev boyuttaki yatağıma kendimi bıraktım. Gerinirken bir yastık kapıp yumruklayarak top hâline getirdim ve başımın altına sıkıştırdım.

Böyle çok daha iyi.

Ancak uykum boyunca dönüp durmuştum ve tüm gece boyunca ellerim yatakta olmayan bir şeyi aramıştı.

***

"Günaydın." Sonraki gün Emmett açık servis kapısından içeri yürüdü.

"Selam," dedim *Mustang*'in yanında, zeminde uzandığım yerden. Sabah kurduğum tampon hâlâ yerindeydi, ben de her

şeyin düzgün olduğundan emin olmak için ikinci kez kontrol ediyordum.

Ben yerde kayarken yanıma gelip fazladan getirdiği bir kupa kahveyi uzattı.

Beyaz kapağı dudaklarıma götürdüm. Krema ve çikolata tadı aldığımda şaşırdım. "Bu ne böyle?"

"Duble *mocha* gibi bir şeyler. Bilmiyorum. Dün gece bir kahvecide çalışan bir sarışınlaydım ve bu sabah onu bırakmak için uğradığımda bana bunları bedava verdi."

Kıkırdadım. "İyiymiş."

"Ne oldu?"

"Diğerleri de gelince anlatacağım."

Bugün, cumartesi günü saat sabahın altısında Emmett'la Leo'yu arayıp uyandırmıştım. İzin günlerinde onları uyandırdığım için ikisi de bana sinir olmuştu. Sabahın dördünde aramadığıma dua etmelilerdi çünkü babamı o saatte aramıştım.

O da o saatten beri uyanıktı.

Hepsine saat onda tamirhanede benimle buluşmalarını söylemiştim.

Duvardaki saat dokuz kırk beşi gösteriyordu ve beyaz bir *Audi* park yerine giriş yaptı.

Emmett önce arabaya, sonra bana baktı. "Geleceğinden haberin var mıydı?"

"Onu ben davet ettim. Bryce, artık bu işin bir parçası."

"Neyin parçası?" Alnı kırıştı.

"Gerçeği ortaya çıkarmamızın. Bize karşı olmasındansa yanımızda olması daha iyi."

Emmett yüzümü inceledi. "Onunla aranda bir şey mi var?"

"Öyle denebilir." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Etrafta olduğunda odağım sadece onun üzerindeydi. Tamirhaneye geldiğinde bu detay Emmett'ın gözünden kaçmazdı.

"Bu akıllıca mı?"

Derin bir nefes verdim. "Hayır ama artık çok geç."

"Bu kadın senin içine işlemiş."

Daha da derinlere giriyordu, kemiklerime kadar, hem de her gün.

Dışarı yürüyüp arabasından inen Bryce'ı süzdüm. Her zamanki gibi mükemmeldi. Saçları düz ve parlaktı, boynundan aşağı sarkıyordu. Aniden dün gece onun evinde kalmadığıma pişman oldum.

Gözlerini kaplayan güneş gözlükleri yüzündeydi fakat omuzlarının konumuyla ileriye dönük çenesi kavgaya hazırmış imajı çiziyordu.

Muhtemelen aradığını bulacaktı.

Bryce yanıma yürüdü, bilek kısmında darlaşıp onu kavrayan ama kesimi bol bir pantolon giymişti. Hatlarını hayal gücüne bıraksa da onun altında nasıl göründüğünü biliyordum. Siyah, üstüne tam oturan tişörtü göğsüyle karın kısmını sıkıca sarmıştı. Topuklu sandaletleriyle başka yöne bakmayı imkânsız kılmıştı. Sanırım patates çuvalı da giyse tüm dikkatim yine onda olurdu.

Ne giyerse giysin klas ve mükemmel oluyordu. Bu kendisini azimle, güçle taşıma şeklinden geliyordu. Hayatımda çok az insan, kadınlardan söz etmiyorum bile, beni sorgulamıştı. Ancak bu kadın bir savaşçıydı. Zorla bir şey yaptıramazdınız, ayrıca hiçbir şeyi dışarıdan göründüğü gibi kabul etmezdi.

Bugün burada olmasının sebebi de buydu.

Benim kaçırdığım bir şeyi Bryce yakalayabilirdi.

Leo park yerine hızla girerken tanıdık bir motorun kükremesi tamirhanenin çelik duvarlarında yankılandı. Doğrudan Bryce'ın yanına sürdü ve yavaşlayarak onun adımlarına uyum sağladı. Park edip gözlüğünü çıkarırken, genellikle birlikte *The Betsy*'nin tuvaletine gittiği kadınlara -ona hangi siktiğimin kadını düşüyorsa- attığı gülüşünü Bryce'a gösterdi.

Ellerimi yumruk yaptım. Bryce'ın yasak bölge olduğunu daha sonra Leo'ya anlatacaktım. Sonsuza dek. İkimiz anlaşmamızı bitirdiğimizde bile, Bryce onun yatağmın yakınlarına yaklaşmayacaktı. Bu husus Emmett'ı da kapsıyordu.

"Tamirhane kapalı, güzelim," dedi Bryce'a, hâlâ motorundan inmemişti. "Ama arabana pazartesi günü bakabilirim. Sana özel bir servis hizmeti veririm. Hatta istersen geç saatlere kadar bile kalabilirim, sadece senin için."

"Vay canına." Bryce Leo'nun yanında durdu. Elini kalbine götürdü. "Gerçekten mi?"

"İşe yarasa iyi olur," diye mırıldandı Emmett. Yanımda dikildiğini fark etmemiştim bile.

"Gerçekten." Leo göz kırpıp elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki arabanla işimiz bittiğinde seni etrafı turlamaya çıkarabilirim. Sana nasıl gerçekten iyi vakit geçirileceğini öğretirim."

"İyi vakit geçirmekten çok hoşlanırım." Bryce buraya geldiği ilk gün bana karşı kullandığı ses tonunu kullanıyordu, saf tatlılık ve seks. Leo'yu oyuna getiriyordu, daha önce bana yaptığı aynı lanet şeyi yapıyordu. Tanrım, tam bir aptaldım. Bana yem atmıştı, şimdi bunu Leo'ya yapmasını izlerken, neden yemi yuttuğumu anlayabiliyordum.

"Lanet olsun, bu işte çok iyi." Vücudunu sergileme şekli çok özgüvenli ve temkinliydi. Bazı kadınların seni elinde tutmak

için yaptığı gibi görünümüyle gösteriş yapmıyordu. Göğüslerini öne çıkarmıyor veya utangaç gülüşler göstermiyordu. Gülüşünde utangaçlıktan eser yoktu, bu yüzden tam anlamıyla yıkıcıydı.

Tanrıça gibi dikiliyor, Leo'nun kendisini baştan aşağı süzmesine izin verip, gördüğü şeyden hoşlandığını biliyordu. Tamamen kontrole sahip olduğunun farkındaydı.

Aşağı tarafım hareketlendi. Dün gece onun yanında kalmayarak fena çuvallamıştım. Kısa süreli bir şeydik, hâlâ devam ederken tadını çıkarmalıydım. Bu gece aynı hatayı yapmayacaktım.

"Ne dersin?" Leo dudaklarını yaladı.

Bryce bir adım yaklaştı. "Seni çiğ çiğ yerim, tatlı çocuk. Özel servisini yatakta senden emir alacak birine sakla."

Leo'nun ağzı açık kaldı.

Bryce topuğunun üzerinde dönüp bana doğru geldi. "Hepiniz bir kadını yatağa atmaya çalışırken aynı taktiği mi kullanıyorsunuz? *Etrafı turlama* teklifi? Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

Sırıttım. "Her seferinde."

"Her seferinde değil." O da sırıtarak karşılık verdi.

"Doğru." Tamirhaneye geldiği ilk gün ben de Leo gibi davranmıştım ve beni gafil avlamıştı. "Bu taktiği sadece yazın kullanıyoruz. Kışın motor süremiyoruz, bu yüzden yeni bir şey bulduk."

"Namınız göz önüne alındığında, daha iyi bir şey olmalı."

Omuz silktim. "Her zaman değil. Bazen sadece bir *merhaba* bile yetiyor."

"Şunu konuşmayı bırakalım artık." Bir rahatsızlık -ve kıskançlık mıydı?- ışıltısı sesine dolandı. Her ne hissediyorsa, uzağa itip elini Emmett'a uzattı. "Ben Bryce Ryan."

"Emmett Stone." Direkt gözlerinin içine baktı, potansiyel bir düşmanı tartar gibiydi.

"Bu kim?" Emmett'ın yanında dikilmek için buraya gelen Leo, Bryce'a göz attı.

"Bryce Ryan." Bryce'la aynı anda cevap verdik. "Kasabadaki yeni muhabir."

"Ahh. Baş belamız."

"Ya da aslında patronunuzun adını temize çıkarabilecek olan kadın," diye karşılık verdi.

"Yavaş ol. O bizim takımımızda, Leo." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Birlikte çalışıyoruz."

Bir başka motorun gümbürtüsü yaklaştığını haber verirken Leo somurtmasını derinleştirdi.

Babam tamirhaneye girip Leo'nun yanına park etti, sonra vakit kaybetmeden doğruca gelip Bryce'a elini uzattı. "Bryce. Ben Draven. İkimizin de burada olduğu geçen seferde tanışma fırsatı bulamamıştık."

"Evet." Elini tuttu. "O gün biraz meşguldünüz."

Ona tutuklanışını hatırlatmak zorunda mıydı? Olayda kontrolü olduğunu göstermek ve babamın onu hafife almamasını içeren bir mesaj vermek istemesini anlıyordum. Yine de onu kızdırma riskine giriyordu. Olanlar hakkında zaten yeterince ketumdu.

Tanrım. Sonum çocuklarla Bryce arasında arabulucu olmak olacaktı.

"İçeride konuşalım." Herkesi tamirhanenin içine yönlendirdim.

Hepimizin tamirhanede bir yeri vardı. Emmett'la Leo birlikte bir alet tezgâhına zıpladılar. Ben duvara yaslanarak ayakta dikildim. Babam bacaklarını genişçe açıp, kollarını göğsünde kavuşturarak odanın merkezinde durdu.

Bryce da bana işkence etmek için *Mustang*'e yaslandı.

"Ne kadarını biliyor?" diye sordu babam, direkt Bryce'a bakarak.

"Bana ihanet edersen seni gömebilecek kadar," diye cevap verdi.

"Risklerin farkında olacak kadar," diye düzelttim onu. "Bir anlaşmamız var. Bu, benle onun arasında ve toplantının konusu bu değil."

"O bizden biri değil. Bunun da bir parçası-"

Elimi havaya kaldırıp Leo'nun itirazını durdurdum. "Karar çoktan verildi."

Tamirhane sessizliğe büründü. Bryce, birinin itiraz edip etmeyeceğini görmek için etrafına bakındı. Ancak Leo'nunki sonuncuydu. En azından bu, Bryce hâlâ odadayken yapılacak son itirazdı. Emmett sonrasında beni sıkıştırıp çekincelerini dile getirirdi. Babam karşı çıkmazdı, çok geç olduğunu biliyordu. Beni ancak, ben bir hata yapıp hepimizi Bryce'ın yazısı neticesinde hapsi boylamakla karşı karşıya bırakırsam eleştirirdi.

"Emmett, Leo." İkisine baktım. "Babama bunu yapabilecek biri hakkında kasabada bir şeyler dönüyor mu?"

Emmett söz alırken ikisi de başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Tek bir ipucu bile. Warriorlara giden eski üyelerle bile buluştum. Yalan söylüyor olabilirler ama onların yaptığını düşünmüyorum."

"Bu onlarla ve Tucker'la buluştuğumuzda bize söyledikleri şeylerle eşleşiyor."

"Kimse konuşmuyor çünkü herkes Draven'ın yaptığını düşünüyor," dedi Leo.

Bakışlarım Bryce'ınkilerle buluştu, sessizce gözlerimle mesajımı pekiştirdim: *Babam onu öldürmedi.* "Dinleyin. Dün Bryce'la-"

"Amina'yla ne kadar zamandır yatıyordun?" diye soruyu babama ateşledi Bryce.

"Tanrım," diye söylendim. Soruyu babama fırlatmadan önce dünkü gezimizle ilgili kısa bir bilgi vermemiz iyi olurdu.

"Geceyi onunla geçirdim," dedi babam, tamirhanedeki gerginlik sivriliyordu. "Tabii bunu zaten biliyorsun."

"Öldürülmeden önceki gece değil." Bryce başını iki yana salladı. "Öncesinde. Kaç kez onu ziyarete gittin?"

Babam kaşlarını çattı. "Ziyaret mi?"

"Dün onun Bozeman'daki evine gittik," diye açıkladım. "Etrafa bakındık. Komşusu yaklaşık her hafta sonu senin yaşlarında, benim boylarımda bir adamın onu ziyaret ettiğini söyledi. Bu sen miydin?"

"Hayır. Amina'yı son yirmi yıldan fazladır gördüğüm ilk gün buraya geldiği gündü."

"Neden buraya geldi?" diye sordu Bryce. "Sana söyledi mi?"

"Ziyaret etmek istediğini söyledi. Nelerin değiştiğini görmek istediğini. Tamirhanedeyken beni bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz diye aradı. Onu otelinden alabileceğimi söyledim. Oraya gittim. Konuşmaya başladık. İçki içmek için de çıkamadık."

Bryce'a baktım. "Bu da dışarıda bir yerde bir erkek arkadaş olduğunu gösteriyor. Belki de kıskanıp babam gittikten sonra onu öldüren kişi."

"Tutku cinayeti akla yatıyor," dedi Emmett. "Bıçaklandığı sayıyı düşününce. Peki senin bıçağına nasıl erişti, Draven?"

"Bir bilsem. Yıllardır avlanmıyorum. Onu nereye koyduğumu bile hatırlayamıyorum. Sanırım evde bir yerlerdeydi."

"Bir erkek arkadaş bunu bilemez." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Veya nereye gittiğini bilip çalmaya gelemez. Kıskançlığın öfkesiyle davranan hiçbir erkek arkadaş seni oyuna getirecek zamanı yaratamaz."

"Ancak..." Kaşlarının ortasında bir çukur oluşurken Bryce ağırlığını bir ayağından diğerine vererek sallanmaya başladı. "Ya Amina Clifton Forge'tan birisiyle birlikteyse? Belki buraya geri geldi. Belki on yıllardır burada olmamakla ilgili yalan söyledi. Erkek arkadaşı kasabadan birisiyse, sana kumpas kurması akla yatkın olabilir. Özellikle de seni tanıyorsa, Draven."

"Yalan söylemedi," dedi babam. "Amina'nın beni kandırmak için bir sebebi yoktu."

"Ya Amina kumpasın bir parçasıysa?" Bryce atağa geçti, ellerini oynatarak konuşuyordu. "Belki o ve şu erkek arkadaşı kasabaya geldi. Erkek arkadaşı evine gidip bıçağını çalarken Amina seni arayıp motele gelmeni istedi. Ancak bir şeyler ters gitmiş olmalı. Belki bıçağı farklı bir cinayet mahalline yerleştirmeyi planlamışlardı ama motele gelip sizin birlikte olduğunuzu görünce sinirlendi. Onu öldürdü. Seni de oyuna getirdi."

Mümkündü. Düşük bir ihtimaldi ama mümkündü.

"Amina beni enselemek için gelmedi," diye ısrar etti babam. "O... O böyle biri değildi."

"Aranızda bir mazi olduğunu söyledin, baba. Seni hapiste görmek istemeyeceğine emin misin?"

"Eminim."

"Nasıl-"

"Kingston." Bir kelimeyle tartışmaya yer olmadığım belirtmişti. "Eminim. Birisi masum bir kadını öldürmenin suçunu üstlenmem için beni oyuna getirdi. Amina sadece yıllardır bu-

lunmadığı kasabayı ziyaret etmek ve beni, eski lise arkadaşını görmek istemişti. Bu kadar."

Bryce bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama gözlerime bir kez bakmasıyla vazgeçip ağzını geri kapadı. Babamla bu konu tartışılmayacaktı. Babamı, sesindeki dürüstlüğü ve kanaati duyamayacak kadar az tanıyordu.

"Ee, nereye vardık?" diye sordu Emmett, toplamak için elini saçlarına götürdü.

"Hiçbir yere varamadık." Babam iç çekti. "Bunu kim yaptıysa beni suçüstü yakaladı. Polisler orada olduğumu biliyor. Silahımda parmak izlerimi buldular. Birisinin salakça bir hata yapıp ötmesini beklemekten ve ummaktan başka bir şey yapamayız."

"Böyle bir şey olmayacak." Ellerimi yumruk yaptım. "Kimse konuşmuyor. Bunu kim yaptıysa sabırlı biri. Gerçekten çok sabırlı. Geri kalan hiçbirimize karşı bir hamle yapmadılar."

"Muhtemelen de yapmayacaklar," dedi Emmett. "En azından şimdilik. Draven'a ne olacağını görmeyi bekliyorlar."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Leo. "Bu süreçte ellerimiz kollarımız bağlı. Hepimiz bir mesafe kat edene dek arkamızı kollamalıyız."

"Ya da," dedi Bryce sessizce. "Elimizde olan tek ipucunun izini sürebiliriz. Şu erkek arkadaşın Amina'yla çıkmasının sebebinin Draven'a ulaşmak olmadığından emin olabiliriz. Katil, Draven'la Amina arasında bir bağlantı olduğunu biliyorsa, en başından beri Amina'yı kullanıyor olabilir."

"Katılıyorum," dedim. "Bu adamın izini sürüp yakalamamız gerekiyor."

"Nasıl?" diye sordu Leo.

"Kızına sorabiliriz," diye önerdi Bryce.

"Hayır." Babamın kükremesi duvarlardan yankılandı.

"Neden?" Kendimi duvardan itip doğruldum. Babam ömrünü hapiste geçirmeye bu kadar razı mıydı? "Annesinin kiminle görüştüğünü biliyor olabilir."

"Hayır." Parmağını yüzüme doğrulttu. "Kızı bu işin dışında kalacak. Annesini yeni kaybetti. Lanet bir muhabir ve annesinin katili olmakla suçlanan adamın oğluyla uğraşmak zorunda değil. Onu yalnız bırakın. Bu bir emirdir."

Bir emir vermesinin üstünden çok uzun zaman geçmişti. Benim yerime Gypsylerin lideri yamasını giydiği zamandan beri emir vermemişti.

Emmett'la Leo'ya, "Anlaşıldı mı?" diye sordu babam.

"Anlaşıldı," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Sonra bana baktı, bakışları sert ve tereddütsüzdü. "Dash?"

Siktir. Bryce öfkeden kuduruyordu ama ben köşeye sıkıştırılmıştım. Babama karşı gelemezdim. Emrini bu kadar net bir şekilde ifade etmişken yapamazdım. "Anlaşıldı."

"Seninleyiz, Prez*," dedi Emmett, Leo'nun başı onaylarcasına sallanırken.

"İyi," dedi babam. "Bu onun için de geçerli. Kızı rahatsız ederse bir daha asla yazı yazamayacağından emin olurum. Elleri olmadan yazı yazmak zor olsa gerek."

Lanet olsun. Durumu daha da kötüleştirmek zorunda mıydı? Sınırı aşmıştı. Niyeti Bryce'ı korkutmaksa, başarılı olamazdı. Sinirden suratı mosmor olmuştu. Odanın diğer ucundan kızgınlığının sıcaklığını hissedebiliyordum. Muhtemelen *Mustang*'in boyasını eritebilirdi. Yine de babam kapıdan çıkıp giderken hiçbir şey söylemedim.

---

* Başkan anlamına gelen *President* (İng.) kelimesinin kısaltması. -ç.n.

"Sanırım toplantı bitti." Babam tamirhaneden uzaklara sürerken Leo tezgâhtan aşağı zıpladı. Motoruna doğru geri geri yürürken çenesini Bryce'a doğru uzattı. "Turlama hakkında fikrini değiştirirsen-"

"Dash'i ararım."

Leo'nun gözleri ikimizin arasında gidip geldi, kavramaya başladı ve sonra güldü. "Ah. İyi şanslar, kardeşim."

Emmett onun peşinden dışarı çıktı, motoruna giderken el salladı. "Kulağım tetikte olacak."

"Güzel," dedim ona. "İyi hafta sonları."

"İyi olacağına eminim," diyerek sırıttı. "Bir kahveye daha ihtiyacım olabilir."

Motorlarının gürültüsü uzaklaşıp tamirhane sessizliğe gömülünce Bryce'a döndüm.

"Beni tehdit etti."

"Evet, etti."

Çenesini kaldırdı. "Onun tarafını mı seçeceksin?"

Cevabım doğrudan *evet*'ti. Her zaman babamı desteklemiştim ve durduğu yeri her zaman açıkça belirtmişti. Ancak iş buraya gelecekse, onu incitmeye, cevabın hayır olduğunu biliyordum. "Hayır ama bunun bir önemi yok. O kızı rahatsız etmeyeceksin. Bundan daha merhametlisin."

"Kızla konuşmak zorundayız," dedi birden. "Belki erkek arkadaş önemsiz bir detaydır ama elimizdeki tek yeni bilgi bu."

"Babam bir noktada haklı. Annesini daha yeni kaybetti. Kızı Denver'da yaşıyorsa, annesinin hafta sonu kaçamaklarını bilme ihtimali bile çok düşük. Acısını deşmeye değmez."

"Baban hayatının geri kalanını hapiste geçirecek anlamına gelse bile mi değmez? Ellerimi kesmekle tehdit etmesinden sonra bile masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Saçlarımı elimle taradım. "Bunu yapmaz." Yıllar önce belki yapardı ama artık değil. "Sadece seni korkutmaya çalışıyor. Ayrıca evet, o masum. İşlemediği bir cinayet yüzünden hayatının geri kalanını hapiste geçirmek istiyorsa, o zaman sanırım durumun gerçekliği bu."

"Böyle olmak zorunda değil."

Hayır, zorunda değildi. *Babam neden karşı koymuyor? Ne saklıyor?*

Draven Slater'ın sırları onu ömrünün geri kalanı boyunca eyalet cezaevine sokacaktı. *Orospu çocuğu.* Bir cıvata anahtarı kapıp dükkânın diğer ucuna fırlatma güdüme direnerek dişlerimi gıcırdattım. Neden geri çekiliyordu? Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Ayrıca o bile bunu yapmazken, neden ben onun özgürlüğü için savaşmalıydım?

"Bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum, bebeğim," diye itiraf ettim başımı iki sallayarak. "Göründüğü üzere çok sinirliyim ama babam haklı. Dürüst olmak gerekirse, kızın bize bir bilgi vereceğini düşünmüyorum. Babam bu durumu ne kadar zorlayacağına karar verene kadar çıkmazdayım. Yapabileceğim tek şey, onu savunurken babamın arzusuna saygı duymak çünkü onun *masum* olduğunu biliyorum. Senin baban olsaydı sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum." Bryce'ın öfkesi yok oldu. Sesi yumuşadı. Odanın diğer ucuna yürüyüp elini koluma koydu. "İkimiz de gerçeği istiyoruz ama benim bir hikâyem var. Duruşmasında tam olarak ne olursa onu yayımlayabilirim. Onun suçlu olduğuna dair verilen hükmü. İkimiz de işin buraya geleceğini biliyoruz. Katil olduğunu kabul edebilirim. Adalet yerini bulmuş olur. Ben bunu gerçek olarak kabullenebilirim. Peki ya sen?"

"O benim babam," diye fısıldadım. "Bu onun kararı."

"Tamam. O zaman galiba burada işimiz bitti."

"Evet, galiba."

Elini kolumdan çekip bir adım uzaklaştı. "Sonra görüşürüz, King."

"Kendine iyi bak, Bryce." Kalbim sızladı. İki tarafı da kaybediyordum. Emmett bir şeyi doğru bilmişti, içimde çok derinlere işlemişti. O artık *içimde bir yerlerdeydi*. Kendime kabullendirmek istediğimden de daha derindeydi.

Dışarı çıkarken sandaletinin topukları zeminde takırdadı fakat gözden kaybolmadan önce durup omzunun üzerinden bana baktı. "Yemeğe ne dersin, son bir kez?"

Son bir kez.

"Biraları ben getiririm."

16. Bölüm

Bryce

Ada tezgâhımda tek başıma otururken tavuklu salatalı sandviçimi elime aldım.

Dash'le son gecemin ve tamirhanedeki buluşmamızın üstünden iki hafta geçmişti. O zamandan beri ön pencereden dışarıyı görebilmek için bu tezgâhta yemek yiyordum. Bu sayede kaldırımıma yanaşmadan önce Dash'in motosikletinin gürültüsünü duyabilmeyi umuyordum.

Davetsiz misafir ağırlamayı özlemiştim. Günler geçtikçe Dash'i daha çok özlüyordum, üstelik bu sadece seks için değildi. Onunla konuşmayı, sesini duymayı özlemiştim. Evimin içinde rahatça dolanmasını özlemiştim. Horlamasını bile özlemiştim.

Ne yazık ki, ondan tek bir kelime bile duymamıştım. Son ayrılışımız biraz... veda gibi olmuştu.

Aptal kalbim kalıcı bir etki bıraktığımı ummuştu. Onun beni tekrar görmek için -benim onu görmeyi çok istediğim gibi- can atmasını sağlayan türden bir etki. Açıkça görülüyordu ki unutulmaz olacağını düşündüğüm sevişmemiz aslında tam tersiydi.

Muhtemelen *The Betsy*'de kendisine eşlik edecek yeni birisini bulmuştu. Onu yatağına götürecek bir kadın bulmak Dash için kolay lokmaydı. *"Bazen sadece bir merhaba yetiyor."* Bunu başka bir kadına söylediği düşüncesi midemi düğümledi.

Sandviçimi masaya bıraktım, çoğunluğu olduğu gibi duruyordu. Geçen haftadan beri iştahım pek yoktu. Amina Daylee'nin hikâyesini ortada bırakmanın içimi kemirmesi sinirlerime dokunuyordu.

Amina'nın katilini bulmayı Draven nasıl istemezdi? İşin ucunda bir şeyler olduğunu bilerek, özellikle babasının masum olduğuna içtenlikle inandığı hâlde Dash nasıl uzak durabilirdi?

Mantıklı gelmiyordu. Vazgeçmek gibiydi.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Tin Gypsyler veya cinayet hakkında hiçbir şey yazmamıştım. Hikâyelerim kasabadaki yaz aktivitelerine, başta Bağımsızlık Günü töreni olmak üzere tatilin çeşitli kutlamalarına odaklanmıştı.

Henüz ne yazmam gerektiğini bilmiyordum. Amina'nın cinayetiyle ilgili yeni bir bilgi olmadan veya Draven'ın ne zaman mahkemeye çıkacağını bilmeden yazacak hiçbir şey yoktu. Eski Tin Gypsy Motosiklet Kulübü hakkında yazmaya da hazır değildim.

Dash'in bana kayıt altında söylediği bilgiler, kolay bir pazar makalesi için yeterliydi. Popüler bir makale de olurdu. Oysa benim için o hikâye sıkıcıydı. Cansızdı. Bana söylediği tüm ilgi çekici şeyler kayıt dışıydı. Anlaşmamızın kendi tarafına uyup benden bir şey saklamadığı için ben de kendi sözümü tutuyordum.

Sakladığı bir şey olabilir miydi?

Tamirhanedeki buluşmamızı zihnimde tekrar ve tekrar oynattım. Draven'ın kızla konuşmamamız konusundaki ısrarı beni

rahatsız etmişti. Draven'ı hiç tanımıyordum ama son derece katıydı.

Her zaman böyle miydi? Sadece gözümü korkutmaya mı çalışıyordu? Onun tehditlerine, Dash'in bana yönelttiği tehditlerden çok daha fazla inanmıştım. Amina'nın kızının yanına gidersem, bunun karşılığını ödetirdi. Bana fiziksel şiddet bile uygulayabilirdi.

Bu yüzden gitmem gerekiyordu.

Draven'ın ısrarında yas tutan bir çocuğu korumaktan daha fazlası vardı. Bir şey saklıyordu. Bunu gören tek kişi ben miydim?

Ya Dash babasına olan sadakatiyle kör olmuş, umursamıyordu ya da Dash babasının sırrını biliyor ve bana yalan söylüyordu. Bu da bana Gypsylerle alakalı söylediği her bir kelimeyi yazma hakkı veriyordu.

Bir şeyler ortaya çıkar diye bekliyordum ama çıkmamıştı. Azıcık aklı olan katiller etrafta cinayetle ilgili konuşmazdı. Kötü şöhretli bir suçluyu tuzağa düşürmekle övünmeyecekleri kesindi. Amina'nm katili ortalama bir jelibon ayıcığından daha zekiydi.

Draven'ın tehditinin canı cehennemeydi. Dash'in kendisini özletmesinin de canı cehennemeydi. Ayrıca Draven gittiğimi asla öğrenemezdi. Oğlu gibi o da beni takip etmediği sürece tabii.

Telefonumu alıp *United Airlines** uygulamasını açtım ve yarın sabah Denver için kalkan uçağa bir bilet aldım.

Sonra yanımda duran sarı not defterimi açıp Genevieve Daylee'nin adresini yüzüncü kez okudum.

***

* Büyük bir Amerikan havayolu. -ç.n.

"Teşekkürler," dedim arabadan çıkarken *Uber** şoförüme.

Colorado'da sabahın geç saatlerinde hava temiz ve sıcaktı. Günışığı yeryüzüne parıltı indiriyordu. Uçağımı kaçırmamak için şafak vaktinden çok daha erken uyanıp Bozeman'a sürmüş, uçaktaki küçük penceremden gün doğumunu izlemiştim. Sonra Genevieve'in evine gitmek için araç çağırmıştım.

Taba rengindeki binalar ve pencerelerdeki beyaz parmaklıklarla sokaktaki apartman dairelerinin hepsi aynıydı. Genevieve'in kapısının önüne ektiği mor ile pembe petunyalar verandasını aydınlatıyordu.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı geriye bırakıp girişe yürüdüm. Kapıya emin bir tıklatış bıraktıktan sonra bekledim.

Belki de önceden aramam gerekirdi. Ancak soruların doğmasını, ona ulaştığımın Draven'a söz edilmesini istemediğimden sürpriz bir ziyarette bulunmuştum. Evde olması ihtimali bile bir kumardı ama bugün cumartesiydi, şansımın yaver gitmesini umuyordum. Evde değilse bile, dönüş uçağımı onu görebileceğim bir vakte kadar erteleyecektim.

Hafif adım sesleri ve hızlı bir kilit açmayla birlikte ön kapı aralandı.

"Merhaba." Gülümsedi.

"S-selam." Kadına tekrar baktım. Amina'ya çok benziyordu. Tanıdık geliyordu ama farklı bir şey daha vardı. Tanımlayamadığım bir şey.

Saçları koyu ve uzundu, kalın spiraller şeklinde kıvrılıyordu. Yüzü, kusursuz bir tenle birlikte kalp şeklindeydi. Gözleri, daha önce bir yerlerde gördüğüme emin olduğum bir koyu kahveydi. Ağızla çene yapısını annesinden almıştı.

---

* Amerikan uluslararası ulaşım ağı. -ç.n.

"Size nasıl yardım edebilirim?"

Kendimi sarhoş hâlimden çekip çıkardım ve gülümseyerek elimi uzattım. "Selam. Ben Bryce Ryan. Siz Genevieve Daylee misiniz?"

"Evet." Çekinerek elimi tuttu. "Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır. Tanışmamıştık. Ben *Clifton Forge Tribune*'dan bir muhabirim."

"Ah." Bir adım uzaklaşıp elini kapıya götürdü.

"Bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum," dedim beni kovma fırsatı bırakmadan. "Anneniz hakkında özel bir makale yazıyorum. Kim olduğunu, hayatının nasıl olduğunu gösterecek bir hikâye."

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Çünkü ölümü can acıtıcı ve trajikti. Bu şekilde ölen insanlar ölüm şekliyle hatırlanıyor, yaşadıkları hayatlarla değil."

Genevieve kelimelerimi havada bıraktı. Kapıyı yüzüme kapatacağına emin olduğum anda yüzündeki çekince kayboldu ve kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gelin."

"Teşekkür ederim." Arkasından içeri girip uzun süredir tuttuğum nefesimi verdim. Nefes aldığımda, çikolatayla esmer şeker kokusu burnumu doldurdu. Midem guruldadı, havaalanında sadece küçük bir paket çubuk kraker yemiştim. "Burası mükemmel kokuyor."

"Damla çikolatalı kurabiye yaptım. Annemin tarifiyle. Bugün onun varlığını özlüyordum."

"Kaybınız için çok üzgünüm."

Bana buruk bir gülümseme sunup beni temiz ve sıcak oturma odasından mutfaktaki kahvaltı köşesine doğru yönlendirdi. "Bazı günler gerçekmiş gibi gelmiyor. Sanki onu arayacakmışım, o da telefonu açacakmış gibi."

"Yakın mıydınız?" diye sordum bana eliyle sandalyeye oturmamı işaret ederken.

"Yakındık. Ben büyürken sadece ikimizdik. Benim en yakın arkadaşımdı. Ben genç kızken bazı zorluklar yaşadık, normal anne kız kavgaları ama benim için her zaman oradaydı. Önceliği her zaman bendim."

"İyi bir anneymiş gibi duruyor."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu ona neden yapar ki?"

Bahsettiği kişi *Draven*'dı. Genevieve, Draven'ın annesini öldürdüğünü düşünüyordu. Dash zihnime o kadar şüphe yerleştirmişti ki onun masum olduğu ihtimali üzerinde çalışıyordum.

Oysa dünyanın gözünde, Genevieve'in bildiği kadarıyla, Amina'nın katili Draven Slater'dı.

"Bilmiyorum. Keşke her şey daha farklı olsaydı."

"Keşke." Masadan telaşla kalktı, mutfağa gidip ceviz ağacından yapılma dolaptan iki bardak çıkardı. Sonra onları buzdolabından çıkardığı sütle doldurup masaya getirdi. Peşinden ağzına kadar taze kurabiyelerle doldurduğu tabağı getirdi. "Yas yüzünden kendimi yemeye vurdum. Buradan gittiğinde bu tabakta hâlâ kurabiye kalmış olursa, ikimiz için de hayal kırıklığına uğrarım."

Gülerek bir kurabiye kaptım. "Buna izin veremeyiz."

İlk kurabiye bir nefeste bitmişti, ikincisi hızlıca onu takip etti. Üçüncüden sonra ikimiz de sütlerimizi yudumladık, ardından birbirimize bakıp gülümsedik.

Belki de çok misafirperver olduğu için bu kadar tanıdık geliyordu. Çok arkadaş canlısıydı. Beni evine kabul edip annesinden bir parçayı paylaşmış ve ona iyi bakacağıma güvenmişti. Saf mıydı? Evet, biraz. Ya da dünyaya karşı umudunu yitirme-

mişti. İnsanların yalan söyleyeceğini, aldatacağını ya da çalacağını beklemiyordu.

Ona imreniyordum.

"Tanrım, bunlar harika." Dördüncü kurabiyeyi aldım.

"Değil mi? Bu tarifi nereden aldı bilmiyorum ama her zaman kullanacağım tek şey olabilir."

"Senden çalmam gerekecek."

"Sana verirsem hikâyene ekleyebilir misin? Sanırım annem bunu dünyayla paylaşmayı çok isterdi."

Elim kalbime gitti. "Memnuniyetle."

Genevieve'in bakışları omzumdan arkaya geçti, arkamızdaki oturma odasında boşluğa kilitlendi. "Annem Bozeman'da bir işe girip Montana'ya taşındıktan sonra birbirimizi çok fazla görme fırsatımız olmadı."

"Denver'da mı büyüdün?"

"Evet. Buradan yaklaşık sekiz kilometre uzakta yaşıyorduk. Muhtemelen gelirken önünden geçtiğin liseye gittim."

Benim okulumun beş katı büyüklüğünde, kırmızı tuğlalarla kaplı bir liseydi. "Bu yüzden mi Bozeman'a taşındı? İşi yüzünden mi?"

"Evet. Annem tesisat malzemeleri satan bir firmada çalışıyordu. Genişliyorlardı ve Bozeman'da bir ofis açtılar. Gitmeye gönüllü oldu. Bunları zaten biliyorsundur sanırım."

"Sadece ismini biliyordum." İnternet bana şirket hakkında her şeyi söyleyebilirdi. Şubelerini, ürünlerini gösterebilirdi ama bana Amina'yı anlatamazdı. İnternet bana onun nasıl biri olduğunu söyleyemezdi. "İşinde iyi birisi miydi?"

"O," diye gururla söyledi Genevieve. "En başından beri o şirkette çalışıyordu, onu gerçekten severlerdi. Aile gibilerdi. Tüm

iş arkadaşlarını çocukluğumdan beri tanırım. Birkaçı yazları çimlerini biçmek için beni işe alırdı. Hepsi üniversite mezuniyetime geldi." Sesi titredi. "Patronu annemin cenazesini düzenlememe yardım etti."

Kalbim sıkıştı. Annemin cenazesini planlamayı hayal bile edemiyordum. "Yakın ve ömürlük arkadaşlıklar kuran biriymiş gibi duruyor."

"Bunu çok severdi. İnsanlar bu yüzden ona çekilirdi. Yalnız bir anne olmak zordu. Büyükbabamla büyükannem ben doğmadan önce ölmüştü, o yüzden her şeyi kendisi yaptı. Asla şikâyet etmedi. Bana asla yükmüşüm gibi davranmadı. Bu hayatı ikimiz için o kurdu. Mutlu bir hayatı."

Genevieve burnunu çekerek çenesini düşürdü. Sessiz kaldım, o gözlerini silerken duygular boğazımı tıkıyordu. Yukarı baktığında zorla gülümsedi.

"Aramalıydım," dedim ona. "Özür dilerim. Buraya gelip sana sürpriz yapıyorum bir de. Önce aramam gerekirdi." *Lanet olsun.* Draven bu konuda haklıydı, değil mi?

Dash'in beni rahatsız etmesindense haftalarca sessizliği tercih ederdim. Şimdi ise burada, hayatındaki en önemli insanı kaybetmiş genç bir kadını rahatsız ediyordum.

"Hayır, burada olmana sevindim." Genevieve bir kurabiye daha aldı. "Haftalardır annem hakkında konuşmamıştım. Şeyden sonra hep bir telaş içindeydim... bilirsin. Herkes şok olmuştu, ben de onun cenazesini düzenlemekle çok meşguldüm. İnsanlar o zaman onun hakkında konuşuyordu ama hepsi bittiğinde her şey sessizleşti. İnsanlar hayatına geri döndü."

"Oysa sen buradasın."

"Buradayım. Kırık kalbimle." Bir ısırık alıp titreyen çenesiyle çiğnedi. "Ama nasıl öldüğü hakkında değil de ne kadar

muhteşem biri olduğu hakkında konuşmak güzel. Bu hafta bana onun hakkında konuşan tek kişi Clifton Forge'taki savcıydı, bunun da tek sebebi gözümü duruşmadan ayırmak istememem."

"Henüz tarihi belirlenmedi."

"Biliyorum. Onu hemen tutuklasınlar istiyorum. Onun sokaklardan, dünyadan uzaklaşmasını istiyorum. Belki o zaman unutabilirim. Çok sinirleniyorum..." Sesi kısılırken masadaki eli yumruk oldu ve parmakları beyazlaştı. "Onun mezarını görmek istiyorum. Annemi Montana'ya gömdüğümüzü biliyor muydun?"

"Hayır. Bilmiyordum." Amina'mn cenaze düzenlemelerini takip etmemiştim. Makaleye eklediğim ölüm ilanı belli belirsizdi, ailesinin Denver'da özel bir servis ayarladığı yazıyordu. Bu servislerin defnetme işlemlerini de hallettiğini varsaymıştım.

"Clifton Forge'ta gömülmek istedi. Sana şunu söyleyeyim, bunu onun vasiyetinden öğrenmek beni şok etti ama sanırım tekrar ailesiyle olmak istemişti."

"Yani sen Clifton Forge'a mı geldin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Gidemedim. Henüz yüzleşmeye hazır değildim. Montana'ya eşyalarını toplamak ve evi satışa çıkarmak için gittim. En fazla bu kadarını yapabildim. Onun şey olduğu kasabada bulunmaya hazır değildim... biliyorsun. Ancak haftaya gidiyorum."

"Clifton Forge'a mı geliyorsun?" Gözlerim büyükçe açıldı.

Başını sallayarak onayladı. "Kendim görmek istiyorum. Cenaze evi bana mezar taşı ile mezarlığının bir fotoğrafını gönderdi ama aynı şey değil. O yüzden önümüzdeki pazar gününe hızlı bir ziyaret düzenledim. Gidip geleceğim. *Onunla* karşılaşma riskini almak istemiyorum."

Evet, Draven'ı görmek kötü olurdu. "Eğer eşlik edecek birine ihtiyacın olursa, seninle gelmeyi çok isterim."

"Teşekkürler, Bryce." Nazik, kibar gözleriyle bana baktığında o tanıdıklık hissiyatı tekrar beni buldu. "Bu teklifini kabul edebilirim."

"Lütfen et." Geçirdiğimiz kısa vakitte garip bir şekilde Genevieve'e sadık olmuştum. Annesinin mezarını ziyaret ederken yanında durarak ona yardım edebileceksem, ederdim.

Hikâyem için değildi. Arkadaşımmış gibi hissettiren bu kadın içindi.

Genevieve'e söylediğim şeyi gerçekten kastederek söylemiştim. Amina için özel bir yazı yazacaktım. Kurabiye tarifini de ekleyecektim. Belki de bu, beklenmedik bir anda kapısında belirmem yüzünden hissettiğim suçluluğu bir nebze yatıştırırdı.

Genevieve boş bardağını alıp yıkamak için mutfaktaki lavaboya götürdü. Ayağa kalkıp kendiminkini de ona götürdüm. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Tabii." Güldü. "Bir muhabir olmana rağmen çok fazla soru sormadın."

"Isınıyordum sadece." Göz kırptım. "Annenin yakın olduğu başka birisi var mıydı? Yakın bir arkadaş? Ya da erkek arkadaş? Hikâyesi için onun hakkında konuşmak isteyebilecek başka birileri."

Derin bir nefes verdi. "Annem birisiyle çıkıyordu. Lee."

Erkek arkadaşı hakkındaki her bir kelimeyi içime çekmek için donakaldım. "Lee."

"Lee." Dudağı kıvrılarak ismini söyledi. "Tüm hayatım boyunca annem kimseyle çıkmamıştı. Bir kez bile. Ancak son zamanlarda biraz farklıydı. Daha sessizdi. Onun yüzünden olup olmadığını düşünmeden edemiyorum."

"Ciddi bir ilişki miydi?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Çılgın kısmı da bu. Farklı davranıyordu ama asla onun hakkında konuşmadı. Öğrenmemin tek sebebi de bir hafta sonu ona sürpriz yapmak için Bozeman'a uçtuğumda Lee'yi arayıp planlarını iptal etmek zorunda kalmasıydı. Ne zaman onu sorsam, üstün körü geçiştirirdi. Sadece takıldıklarını söylerdi ama annemi tanısaydın, onun hiçbir şeyi takılmak için yapmadığını bilirdin. İnsanları kendine yakın tutardı. Arkadaşlıkları on yıllar sürerdi."

"O zaman onu tanımıyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiç tanışmadık. Soyadım bile bilmiyorum."

Elimdeki ipucu burada sona erdi. "Belki de ondan hoşlanmayacağından endişeleniyordu."

"Evet. Ben de böyle düşündüm. Benim için garip bir şeydi, hayatında başka bir insan olması. Annem rahat hissetmediğimi çok kolay anlardı. Sadece onu bir erkek arkadaşla hayal edemiyordum." Omzunun üstünden arkasındaki mutfak lavabosuna baktı. Pencereden giren ışık gözlerini ışıldattı.

Ah! Bu kadının gözlerinde ne vardı böyle?

"Bana Amina hakkında başka ne söyleyebilirsin?" diye sordum. "Başka insanların bilmesini istediğin güzel bir şeyler belki."

"Her zaman var gücüyle gülümserdi. Geniş ağzı ve bembeyaz dişleriyle. Sanki hafifçe gülümsemeyi bilmiyormuş gibiydi." Genevieve'in gülüşündeki acı, gözyaşlarının ışıltısıyla yüzüne yerleşti. "Çok güzeldi."

"Onun hakkında yazmaktan onur duyarım. Hiç resminiz var mı? En sevdiklerini dahil etmek isterim."

"Bunu çok isterim."

Bir sonraki saat boyunca, Genevieve eski fotoğraflarla çocukluğundan kalma yadigârları içeren kutuları incelerken koltukta yanında oturdum. Bunların hepsi Amina'nın evindeydi ve paketleyip Colorado'ya getirmesine rağmen, henüz onları inceleme cesareti olmadığını itiraf etti.

"Benimle oturduğun için teşekkür ederim." Son kutunun da kapağını kapattı. "Eminim ki buraya geldiğinde bunları yapacağımızı tahmin etmemiştin. Üzgünüm."

"Üzgün olma." Elimi elinin üzerine koydum. "Burada olabildiğime sevindim."

Gerçek şu ki, Genevieve'le oturdukça onu giderek daha çok seviyordum. Biz eski fotoğraflara bakarken annesi hakkında peş peşe hikâyeler anlattı. İkisinin baş başa çıktığı yolculuklardan söz etti. Colorado dağlarında yaptıkları özel kamplardan fotoğraflar gösterdi.

Genevieve bana, Amina'nın bekâr bir anne olarak kenara ayıracak pek fazla parasının olmamasına rağmen, her seferinde köşelerde gördüğü evsiz dilencilere birkaç dolar verdiğinden bahsetmişti. Genevieve'e güçlü olmayı, asla vazgeçmemeyi ve dürüst bir yaşam sürmesi gerektiğini öğretmişti.

Her şeyi dinledikten sonra, tamirhanede Amina'nın Draven'a kurulan kumpasta bir parmağının olması suçlamalarımın hatalı olduğunu biliyordum. Amina bir düzenbaz değildi.

Sevgi dolu bir kız yetiştirmişti.

Her fotoğrafta Amina'nın parlak, gülümseyen yüzü vardı. Ne zaman kızının yanında dursa, ikili her zaman temas hâlindeydi. El ele tutuşma, omza kol atma, birinin diğerine yaslanışı... Aralarındaki bağ çok özeldi ve bunu fotoğraflardan görmek beni Amina'nın hikâyesini anlatmam için daha da kararlı kıldı.

Bir anne için.

Kızı için.

Amina, ölümü dışında bir şeylerle anılmayı hak ediyordu.

"Bu aslında mükemmeldi," dedim Genevieve'e. "Artık anneni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Umarım hikâyem onun anılarına adaleti getirir. Bir soru daha sorabilir miyim, kayıt dışı?"

"Tabii." Koltuğa yaslanıp dikkatini bana verdi.

"Tüm bu fotoğraflarda çoğunlukla ikiniz vardınız." Bebekken bile fotoğraflarda sadece Amina'yla Genevieve vardı. Bazılarında birkaç arkadaş veya komşu dahil olsa da fotoğrafların büyük çoğunluğu sadece anne ve kızıydı. "Baban neredeydi?"

"Annem asla onun hakkında konuşmazdı. Asla." Omuzları düştü. "Sorardım. İyi bir adam olduğunu ama hayatımın bir parçası olmadığını söylerdi. Her zaman *onun* büyük bir hata olduğunu ama kendisine dünyanın en iyi hediyesini verdiğini söylemişti. Bilirsin, zorlamazdım. Bu cevapla bir sorunum yoktu çünkü anneme sahiptim. O bana yeterdi."

"Bunu görebiliyorum."

"Artık annem de yok, keşke onun kim olduğunu bilseydim. Hâlâ hayatta olup olmadığını. Dışarda bir yerde bir tane daha ebeveynimin olduğunu bilmek güzel olurdu."

İçgüdülerim bana Amina'nın kızının soyunu saklamasıyla gizli erkek arkadaşının bir tesadüf olmadığını söylüyordu. Bu gizemli erkek arkadaş Genevieve'in babası olabilir miydi?

"Sana ismini hiç söylemiş miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Eğer Genevieve'in babası Amina'nın erkek arkadaşıysa, bu her şeyi açıklardı. Amina'nın neden Genevieve'in *Lee* ile tanışmasını istemediğini. Neden onu herkesten sakladığını. Kızını ve babasını birbiriyle tanıştırmaya hazır değildi.

Zihnim, bu adamın senaryoya nasıl uyacağını merak ederek bir oraya bir buraya koşuyordu. Katil o muydu? Şimdi Genevieve'le iletişime geçmeye çalışır mıydı? Kızı olduğunu bile biliyor muydu?

Genevieve teorilerimi bir cümleyle yok ederken zihnimde sorular uçuşuyordu. "Annem bana ismini söylemedi, sadece insanların ona Prez diye seslendiğini söyledi."

Prez. Bu ismi daha önce nerede duymuştum? Hayır, bu bir isim değildi. Bir lakaptı.

Prez.

Koşuşturan zihnim aniden frene asıldı.

Seninleyiz, Prez.

Tamirhanedeki buluşmamızda Emmett bunu Draven'a söylemişti.

Draven'a *Prez* diye seslenmişti.

Genevieve'e bakıp gözlerine odaklandım. Bu gözleri tanıyordum.

Draven'ın kahve saçlarını oğluna vermesi gibi.

Kahverengi gözlerini de kızına vermişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

17. Bölüm

Dash

"Bir tane daha alır mısm, Dash?" Bira bardağımın dibindeki son yudumu ağzımda döndürdüm. "Evet. Teşekkürler, Paul."

Benim *Guinness*'imi* almaya gittiğinde -simsiyah bira, ruh hâlim gibi- kalabalık barı izlemeye koyuldum. Yerlilerin sıcak bir cumartesi akşamının keyfini *The Betsy*'de çıkardığı kalabalık bir geceydi. İnsanlar boş boş dolanırken birbirlerine çarpıyor, odanın farklı uçlarından gelen yüksek müzik sesini bastırarak sohbet ediyorlardı. Emmett'la Leo bilardo masasındaydı. İkisi de dirseklerine dolanmış birer kadınlaydı.

Emmett bakışlarımı yakaladığında onlara katılmam için hareketlendi. Bilardo masasmın etrafında turlayıp, tüm gece boyunca bakışlarıyla beni soyan üçüncü bir kadın vardı.

Başımı iki yana sallayıp önüme döndüm, Paul taze biramı getirirken karşımdaki likör şişelerine baktım. Tek bir yutkunmayla biranın yarısı gitmişti çünkü sarhoş olmak iyiydi. Bu geceden keyif almamın tek yolu körkütük sarhoş olmaktı.

---

* İrlanda'ya özgü bir siyah bira markası. -ç.n.

Lanet olsun, Bryce. Bu onun suçuydu. Cumartesilerimi mahvetmişti.

Son birkaç haftadır sıkça aklıma geliyordu. Tamirhanede yağ değiştirirken o an ne yaptığını merak ediyordum. Geceleri teninin dokunuşunu özleyerek uyuyakalıyordum. Çarşambaları ve pazarları kasabaya erken gelip, açıldığı ilk dakika marketlerden gazete alıyordum.

Okuduğum tek makaleler onun makaleleriydi. Her seferinde benim, babamın veya Gypsylerlerin ön sayfada olmasını bekliyordum ama sanırım artık önemli bir haber değildik. Yine de yazdığı her kelimeyi okuyordum, bu bağlantıya ihtiyacım vardı.

Dün gece işten sonra o kadar acıkmıştım ki neredeyse onun evine gidecektim. Eve gelene kadar verandasında onu beklemeyi istiyordum. Ona gülümseyip bana yemek yapması için yalvarmak istiyordum. Ancak her şeyi sonlandırmıştık, o yüzden eve yerfıstığı ezmesi ve reçel için dönmek zorunda kalıyordum.

Yakında onu tamamen unutacaktım, öyle değil mi? Kendi yollarımıza gitmemiz ikimiz için de daha iyiydi.

Ya da öyle olmalıydı.

Cumartesi günlerimi yok edene kadar. *The Betsy*'i yok edene kadar.

Bardaki tek rahat tabure *bu* tabureydi, onu burada bulduğum gün oturduğu tabure. *The Betsy* normalde gelip başka insanlarla takıldığım, sosyalleştiğim bir yerdi. Buradaki herkes beni rahatsız ediyordu. Bryce'la konuşmayla kıyaslandığında, hatırladığım kadar konuşması keyifli insanlar değillerdi. Ayrıca odada beni büyüleyebilecek bir kadın da yoktu.

Biramın geri kalanını ağzıma doldurup Paul'a tekrar doldurması için işaret ettim. Bir baş sallayıştan otuz saniye sonra taze

bir *Guinness*'im olmuştu. Hızlı servisi Bryce'ın göğüslerini süzdüğü gerçeğini *neredeyse* göz ardı etmemi sağlayabilirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Leo elini omzuma vurup kendisini sağımdaki adamla benim arama ittirdi. Arkasını döndü, gözüyle barı tararken yüzünde bir gülümseme vardı. Yürüyüp geçen bir kadına göz kırptı. Köşedeki masayı çenesiyle işaret etti.

Eskiden böyleydim. Barın kralı. Burası benim mutlu yerimdi.

Sonra Bryce seksi gülüşü ve parlak saçlarıyla her şeyi yok etti. Beni yok etmişti.

Tüm birayı üç büyük yudumla mideye indirip hafifçe geğirdim. "Paul." Elimi tezgâha vurdum. "Bu sefer viski."

"Bok gibisin," diye söylendi Leo. "Yanımıza gel ve oyun oyna. Beni yenmene izin veririm."

"Kalsın."

"Kardeşim." Leo sesini alçaltarak omzunu bana doğru eğdi. "Neşelen. Eve köşedeki sarışını götür. Seni daha iyi hissettirecektir. Ya da en azından tuvalette ona bir şeyler yaptır."

"İlgilenmiyorum." Aletime erişebilecek dudaklara sahip tek kadın güzel bir muhabirdi.

"Senden umudumu kesiyorum," diye homurdandı Leo, sonra Paul'u eliyle çağırdı. "İçkisini kesmeyin. Eve vardığına ben emin olurum."

Bira sonunda kafama girmeye başlamıştı, şükürler olsun. Leo'ya başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Hey, Dash." Narin bir el üst bacağımda kaydı ve köşedeki sarışını görmek için Leo'dan diğer tarafa döndüm. "Nasıl gidiyor? Seni birkaç haftadır buralarda göremedim."

"Güzel." Fermuarıma erişmeden önce elimi elinin üstüne koydum. "Senin?"

Sarışının cevap verme şansı olmadı.

Tişörtümün arkasını kavrayan bir el, boynumu sıkıştırarak beni çekti. Kim olduğunu görmek için dönemeden önce, o el var gücüyle birden çekip beni taburemden arkaya uçurdu. Leo'nun hızlı refleksleri olmasaydı kirli bar zemininde kıçımın üstüne serilecektim.

Dengemi bulup kendimi düzelttim ve kıçı tekmelenmek üzere olan kişinin kim olduğunu görmek için kalktım. Ancak gördüğüm yüz yumruklayacağım yüz değildi. "Bryce, ne-"

"Sana lanet olsun." Ellerini göğsüme koyup beni tabureye doğru ittirdi.

Düşmemem için Leo kolumu tutmaya devam etti. Ya da belki de onun peşinden gideceğimi düşünüyordu.

İtilip kakılmaya bayılmıyordum ama kahretsin, onu gördüğüme sevinmiştim. Bryce'ın yüzü hiddet doluydu, yanakları kırmızıydı ve gözleri parlıyordu. Öfke dolu bir afetti.

Öne atıldım, dalga dalga yayılan öfkesini görmezden gelip kollarımı etrafına doladım ve onu göğsüme bastırdım.

"Lanet ellerini çek üstümden." Beni itip kıvrandı, kurtulmaya çalışıyordu.

Onu sıkıca tutarak burnumu saçlarına gömdüm. Şeker gibi kokuyordu, yerdeki bayat bira ve ön kapıdan içeri sürüklenen sigara dumanı kokusunu bastırıyordu.

"Dash." Sesi göğsümde boğuklaştı. "Bırak beni, seni aşağılık herif."

"Beni özledin mi?" Kıkırdadım. Yüzümdeki gülümseme uzun süredir kullanılmadığı için garip hissettirdi. "Söylemeliyim ki, bebeğim, kıskanmış olman gerçekten çok hoşuma gitti."

"Kıskanmak mı?" Kollarımın arasında dondu. "Sarışını umursadığımı mı sanıyorsun? İstersen sevişerek bayılt, hiç umurumda değil."

"Ne?" Onu bıraktım. "Sevişerek bayıltmak mı?"

Ona hızlanıp yüzüme tokadı oturtabilmesi için yeterince alan tanımıştım. *Şak.*

Ne sikim oluyordu?

"Sen yalancı bir pisliksin," derken öfkeden kudurdu. "Beni iki kez kandırmış olabilirsin ama üçüncüsü *asla* olmayacak. Artık senin oyununu oynamayacağım. Bedeli ne olursa olsun, seni ve diğer herkesi dizlerinin üstüne çöktürebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bununla birlikte, arkasını dönüp bardan şimşek hızıyla ayrıldı.

İki kez gözlerimi kırptım, etraftaki tüm gözler bana odaklanmıştı. Bir elimi kaldırıp, muhtemelen kırmızıya çevirdiği yanağımı ovaladım. Sonra omzumun üzerinden Leo'ya baktım. "Az önce bu gerçekten yaşandı mı?"

"Siktir." Kapıya bakıyordu, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hatun tam bir havai fişek. Onunla sen evlenmezsen, ben evlenirim."

"Siktir git." Ona orta parmağımı kaldırdım ve koşarak dışarı çıktım. "Bryce!"

Park yeri ağzına kadar doluydu. Her yerde arabalarla bisikletler vardı. Bryce'tan hiçbir iz yoktu, ta ki uzaktaki farların parlaklığı dikkatimi çekene kadar.

Hareketlendim, park yerinin tek çıkışına doğru var gücümle koştum. Bira sonrası kolay olmuyordu ama bacaklarımı zorladım. Botlarım çatlamış asfalt zemine vuruyordu. Bryce'ın *Audi*'si frene kökleyerek dizimden birkaç santim ileride durana kadar koşmuş, kendimi yolun ortasına tam vaktinde atmıştım.

Penceresini indirdi. "Çekil."

"Hayır." İki elimi de kaportaya yerleştirdim. "Bu neydi böyle?"

"Ciddi misin? Aptalı oynama."

"Bana yardım et, bebeğim. Sarhoşum. Buraya geldin, seni gördüğüme çok sevinmiştim. Sonra beynimi döndüren zırvalıkları suratıma çarptın. Ömrümün deparını attım, az sonra kalbimin patlayacağına çok eminim. Yığılıp kalırsam, üstümden geçme bari."

"Bu bir şaka değil!" diye bağırdı. Hayal kırıklığı gecenin havasını doldurdu. Yüzünden bir yaş sildiğinde kalbim sızladı. "Bana yalan söyledin. Yine. Ben de senin lanet yalanına yine inandım."

Midem düğümlendi. Kötü bir şey olmuştu. Ciddi bir şey. Yıllıktaki fotoğraf haricinde ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onun için bile bu tepkisi biraz fazla değil miydi?

"Arabadan in ve konuş benimle." Ellerimi havaya kaldırıp arabadan uzaklaştım. "Lütfen."

Ellerini direksiyonda tuttu, gözleri dikiz aynasına kaydı. On saniye geçtiğinde kendi içinde beni arabayla ezme konusunu tarttığına emindim. En sonunda teslim olup arabayı park etti.

Arabadan indi, üzerinde dar pantolonuyla topukluları vardı. Gri tişörtü kırışmıştı, bununla uyumuş veya sabahtan beri giyiyormuş gibiydi.

Arabaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken geride durdum. "Neden yalan söyledin?"

"Sana yalan söylemedim." Bir şey haricinde. *Kahretsin.* Yıllıktaki fotoğraf. Bryce, annemle Amina'nın çok yakın arkadaş olduğunu mu öğrenmişti?

"Bir şeyler saklıyorsun." Gözlerini devirdi. "Rol yapmayı kes."

"Neyin peşindesin, kadın?"

"Sana çok benziyor. Anlamam birkaç dakikamı aldı ama aynı saça ve burna sahipsiniz."

"Kim?" Paul bana kaç içki getirmişti? Bryce'ın dedikleri çok saçmaydı. Annemden mi bahsediyordu? Annemin saçını almamıştım. Babamınkini almıştım. "Kimden bahsediyorsun?"

"Kız kardeşinden."

Kız kardeşim mi? "Benim kız kardeşim yok."

"Bu zaman kaybı." Arabasına doğru dönüp elini kapı kulpuna uzattı. "Duyacağım tek şey daha fazla yalan."

Ani bir hızla onun yanına koştum, kapıyı açamadan onu kendimle araba arasında sıkıştırdım. İçerdeki sarhoş hâlimden eser yoktu. Sesindeki gerçeklik beni anında ayıltmıştı.

Ne halt bulmuştu?

"Benim kız kardeşim yok," diye tekrarladım.

Kıpırdandığında dönebilmesi için ona yeterli alan açtım. Yüz ifadesi bir saniyeliğine kaya gibi sertti. Sonra öfkesi ortadan kayboldu. Gözleri kocaman olurken elini ağzına götürdü ve yüzündeki sinir ibaresi azalarak yok oldu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bilmiyordun."

"Neyi bilmiyorum?" diye ısrarla sordum. "Ne yaptın?"

Yutkundu. "Amina'mn kızını görmek için Denver'a gittim. Sabah uçağım vardı, daha yeni döndüm. Onunla saatlerce konuştum. Annesi, çocukluğu hakkında. Sonra..."

Durduğunda, "Devam et," diye gürledim.

"Ona babasını sordum ama onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Amina'nm söylediği tek şey ona *Prez* diye seslenildiğiymiş.

Babasının Draven olduğuna fazlasıyla eminim. O senin kız kardeşin."

Hayır. Başımı iki yana sallayarak geriye sendeledim. "Hayır. Bu mümkün değil."

"Belki de Amina bu yüzden buraya gelip Draven'la buluştu. Onunla kızları hakkında konuşmak için. Çok mantıklı."

"İmkânı yok. Kız kardeşim olsaydı, bunu bilirdim." Önünde volta atarken ellerimi yumruk yaptım. Kız kardeşim olabilir miydi? Babam, annem öldükten sonra farklı bir adam olmuştu. Belki de cenazeden sonra Amina hamile kalmıştı.

"Kaç yaşında?"

"Yirmi altı."

Ciğerlerimin tuttuğu tüm hava dışarıya var gücüyle kaçtı ve nefes alamadım. Ellerimle dizimden destek aldım, yere düşmemek için direnmeye çalışıyordum. Annem ben on iki yaşındayken ölmüştü. Abisinin arabasıyla evine gidip annesinin cansız bedenini bulan bir ortaokul çocuğuydum. Ön kaldırımda, plastik bir saksıdaki sarı çiçeklerin yanında annesini kan içinde yüzerken bulan bir çocuk.

Eğer bu kız yirmi altı yaşındaysa, o zaman ondan dokuz yaş büyüktüm. Annem bizden koparıp alındığında daha üç yaşında olmalıydı. *Üç.*

"Hayır. İmkânsız." Annemle babam birbirlerine korkunç derecede âşıktı. Her zaman. Kavga ettikleri bir an bile hatırlamıyordum. Annemi kızdırdığı için babamın geceyi koltukta geçirdiği bir gece bile hatırlamıyordum.

"Dash, o-"

"Hayır!" diye kükredim. "Babam annemi asla aldatmazdı. Bu. Siktiğimin. Şeyi. İmkânsız."

Bryce bir şey söylemedi ama gözlerinde bir yargılama vardı. Babamın katil bir düzenbaz olduğuna emindi. Ben de sonuna kadar onu savunmuştum.

"Arabaya bin." Ön kapısının etrafından dolaşıp yolcu kapısını koparırcasına açtım. Bryce hareket etmeyince, arabanın tavanından ona bağırdım. "Arabaya bin!"

Vücudu birden harekete geçti. Dönüp arabaya bindi ve kemerini bağladı. Ben de içeri oturdum, kemer umurumda bile değildi.

"Sür."

Başını sallayıp motoru çalıştırdı ama ayağını frenden çekmeden önce bana bir kez baktı. "Özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

"Bilecek hiçbir şey yok." Ellerim bacaklarımın içini sıkarken penceremden dışarıyı izlemeye koyuldum. İradem in her bir zerresi yumruğumu cama geçirmemi engellemeye harcanıyordu.

Bryce'ın eli konsoldan bana doğru uzandı. "Dash-"

"Bana. Dokunma."

Eli tekrar direksiyona döndü.

Rahatlatılmak istemiyordum. Teninin benim tenim üzerindeki pürüzsüz sıcaklığını istemiyordum. Ağzından çıkan bir kelimeye daha inanmak istemiyordum.

Yanılıyordu. Hem de tamamen yanılıyordu. Ona bunu kanıtlayacaktım. Bu gece.

"Sür," diye tekrar emir verdim.

"Nereye?"

"Sağdan."

Bryce tek kelimelik komutlarımı, çocukluğumun geçtiği sessiz sokağa girene kadar sessizce uyguladı. Babamın evinin

önündeki kaldırım kenarını gösterdiğimde oraya yanaştı. Hiçbir şey söylemeden arabadan indik ve yan kapıya kadar beni takip etti.

Beş tane yumruğa benzer tıklatıştan sonra içeriden bir ışık yandı.

Babam kapıyı açmak için buraya geliyordu. "Dash?"

Onu iterek içeri geçtim, adımlarım doğrudan mutfağa yöneldi.

Annemin mutfağına.

Her gün bize yemek pişirdiği yere. Önünde çizgi film karakterlerinin bulunduğu alüminyum kutulara koyduğu öğle yemeklerimizle termoslara koyduğu çikolatalı sütlerimizi hazırladığı yere. Babamı her akşam öptüğü, gününün nasıl geçtiğini sorduğu yere.

İmkânsız. Babam her bir hücresiyle annemi sevmişti. Asla onu aldatmazdı. Bryce yanılıyordu. Onun buna şahit olmasını, babam bir kızı olduğunu inkâr ederken gerçeği duymasını istiyordum.

Babam mutfağa girdi, gözleri ışığa alışmaya çalışırken kısıldı. Üstsüzdü, sadece ekoseli bir pijama altı giyiyordu.

Arkasından Bryce içeri girdi ve buzdolabının karşısında durmayı tercih etti. Korktuysa bile belli etmiyordu. Kendisinden şüphe etmişse de belli etmiyordu.

Bryce'ın canı cehenneme. Bir şey bildiği yoktu. Birbirlerini her şeyden çok seven iki insanla büyüdüğümü bilmiyordu. Annem öldürüldüğünde babamın neredeyse üzüntüden ölmek üzere olduğunu bilmiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu babam.

"Gerçeği duymak istiyorum." Göğsüm titrerken sesimi sabit tutmakta çok zorlanıyordum. "Sen de bana bunu söyleyeceksin."

Hareket etmeden dikildi. Sakindi. "Ne hakkındaki gerçeği, oğlum?"

"Bryce, Amina'nın kızını görmeye gitti."

Babam gözlerini kapatıp başını önüne eğdi.

Hayır.

Babam ne zaman oğullarını hayal kırıklığına uğratsa başını öne eğerdi.

"O zaman doğru mu? O senin kızın mı?" Yavaşça başını sallamasıyla birlikte odanın diğer ucuna uçup yumruğumu yanağıyla buluşturdum. Bir çatırtı sesi mutfağı doldurdu ve Bryce yerinde sıçrarken ağzından küçük bir çığlık kaçırdı. "Sen benim için ölüsün."

Başka hiçbir şey söylemeden odanın dışına yürüdüm. Duvarlar üzerime geliyordu. Vestiyerin önünden uçarcasına geçip, akşam havasını solumak için kendimi nefes nefese dışarıya attım.

Bir el, nazik ve hafif bir el, omurgama kondu. "Üzgünüm."

"Annem onu sevmişti. O da..." Kelimeler boğazımı tıkadı. Söyleyemiyordum. Babamın annemi aldattığına inanamıyordum.

Annem, babamın tüm boklarına katlanmıştı, bu da hayatına mal olmuştu. Bu sırada sevdiğim adam, örnek aldığım adam, annemin liseden en yakın arkadaşını hamile bırakmıştı.

Annemle Amina arasındaki bağın neden koptuğunu şimdi anlamıştım. Araya mesafe falan girmemişti. Annem biliyor muydu? Ya da babam Amina'yla kızını hepimizden saklamış mıydı?

"Siktir." Ayağa kalkıp Bryce'ın arabasına yürüdüm, adımları arkamda yankılanıyordu.

Babamın evinden uzaklaşırken, arabanın içerisinde ağzını bir kez bile açmadı.

Kafamı arkaya yasladım, ellerimi saçımda gezdiriyordum. "Nick'e söylemek zorundayım."

Kardeşimle babam, yıllar sonra nihayet doğru düzgün bir ilişkiye sahip olmuştu. Bir telefonla hepsini tekrar yerle bir edebilirdim.

Direksiyondayken, "Üzgünüm. Çok üzgünüm," diye tekrarladı Bryce monoton bir ses tonuyla. Gözleri önümüzdeki yola kilitlenmişti. "Bildiğini sanıyordum. Bana yalan söylediğini, babanın arkasını kolladığını sanıyordum. Yoksa başka bir şekilde hallederdim. Başka bir şekilde *halletmeliydim*."

"Karısını aldatıp oğlunun saygısını kaybeden sen değilsin."

Omuzları düştü. "Yine de üzgünüm."

"Senin suçun yok." Elim omzuna kaydığında kasları gerildi. *Lanet olsun*. Benden korkuyor muydu? Sinirliydim ama sinirim ona değildi. "Üzgünüm. Önceden olanlar için."

"Endişelenmene gerek yok." Bryce rahatladı. "Kolay sinirlendiğini hep biliyordum. Ben büyük bir kızım. Bir adamın bana bağırmasını kaldırabilirim. Sadece bunu huy edinme."

"Edinmem." Bryce'ın benden asla korkmasını istemiyordum. *The Betsy*'ye doğru sürerken yolu izledim ama oraya vardığımızda yavaşlamadı. Barı hızla geçti. "Nereye gidiyoruz?"

Bryce bana minik bir gülümseme gösterip, adı *Stockyard's* olan ve *The Betsy*'den iki blok uzakta olup yağlı yemekleriyle tanınan bir barın park yerine girdi. "Aç mısın? Ben açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğinde sadece kurabiye yedim."

18. Bölüm

Bryce

"Burayı sevdim." Dash ellerinde kocaman bir *cheeseburger* tutarken loş barı inceledi. "Asırlardır buraya gelmedim. *The Betsy*'den çok daha sessiz. Yemek de efsane iyi."

"Bayağı iyi." Hamburgerimden kocaman bir ısırık daha alıp inledim.

Annemle babam *Stockyard's* barını severdi. Burası, *The Betsy* gibi köhne, gürültülü bir yere göre onların ritmine daha uyumluydu. Ilımlı Clifton Forge halkının ihtiyaçlarını hoş müzikler ve bol masa sayısıyla karşılıyordu. Saat neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, mekânın çoğunlukla boş olması sürpriz değildi.

Anladığım kadarıyla geç saate kadar açık olmasının tek nedeni, bu saatte kasabada yemek servis eden tek yer olmasıydı. Muhtemelen birazdan *The Betsy*'den buraya, alkolle mücadele etmek için ağır bir öğün arayan sarhoşlar akın edecekti. Sonra, tabii ki, arka masalardaki poker oyuncularına serviste bulunmak için açık olacaktı. Kızıl saçlı, tatlı bir gülüşü olan genç bir kadın kartları dağıtırken, yedi adam paraların başına oturdu.

Dash'in sırtı onlara dönüktü ama her on dakikada bir, omzunun üzerinden odanın diğer tarafına bir bakış atıyordu.

Ninova

Bir kez daha kaşlarını çattıktan sonra, "Poker sevmez misin?" diye sordum.

"Gri kapüşonlu adam Presley'nin nişanlısı, Jeremiah." Yüzünü astı. "Nişanlısı burada para kaybedip sarhoş olurken, muhtemelen o şu an evde tek başına oturuyor. Adam resmen bir piyon ama Presley tüm haltlarına katlanıyor."

"Sanırım bu fikrini dile getirmenden de hoşlanmıyor."

"Pek değil." Başını iki yana salladı. "Hepimiz onunla konuşmaya çalıştık ama hepsi kavgayla sonuçlandı. O yüzden sessiz kalıyoruz. En azından, evlenmeye karar verene kadar bekleyeceğiz. Daha sonra ona karşı cephe oluşturacağız."

"Müdahale mi edeceksiniz?" Güldüm. "İyi şanslar. Bana nasıl gittiğini söylersin."

Presley'yle tamirhanedeki kısa karşılaşmalarımız sonucunda onu kendi kararlarını kendisi veren bir tip olarak hayal etmiştim. Ona *hayır* demek muhtemelen bana hayır dendiğindeki kadar işe yarardı.

Dash'le yemeklerimizi bitirirken konuşmadık. İçeri girip yemek sipariş ettiğimizden beri Draven'ın evinde olanlar hakkında konuşmamıştık. Ancak yutulan her bir lokmayla konuşmaya daha da yaklaşıyorduk. Olanları sonsuza kadar göz ardı edemezdik.

Tabağımızda kalan son birkaç patates kızartmasının üzerine buruşmuş ve yağla lekelenmiş peçeteleri attığımızda, Dash'in gözleri gözlerimi buldu. "Evet..."

"Evet. Konuşmak ister misin?"

Elini çenesindeki kirli sakalında gezdirdi. "Anneme bunu yapmış olduğuna inanamıyorum. O mükemmel bir kadındı. Geniş yürekli, sevecen bir kadın. Onu aldatan bir kocayı hak et-

medi. Tanrım, umarım hiç öğrenmemiştir. Umarım babamın ona sadık olduğunu düşünerek ölmüştür."

"Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

"Evin dışında öldürüldü." Dirseklerini masaya yasladı, acı dolu kısık bir sesle konuşuyordu. "Onu biz bulduk, Nick'le ben."

Elim kalbimin üzerine gitti. Tahmin edilemez bir şeydi. Kalp kırıcıydı. Dash'e sarılmak istedim ama şimdilik bir fısıltıyla idare ettim. "Üzgünüm."

"Nick on altı yaşındaydı ve arabası vardı. O gün otobüse binmeme gerek kalmasın diye beni eve bırakması için yalvarmıştım. Sinirlenmişti çünkü peşinden koştuğu bir kız vardı, kız onunla gezmek istemişti. Onun yerine beni eve götürdü. Her zaman önceliği bizdik, ailemizdi. Ergenken bile. Eve gittiğimizde annemi kaldırımda yan yatarken bulduk. Bahçe işleriyle uğraşıyormuş, anneler gününde ona aldığım eldivenleri giyiyordu."

Elimi Dash'in elinin üzerine koyup sıkıca tuttum.

Ellerimizi çevirdi ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Montana'da Gypsylerlere sorun çıkaran bir kulüp daha vardı. Onlara Travelerlar deniyordu. Babamla kulüp yıllar içerisinde bir sürü küçük tartışmaya girmişti ama hiçbiri önemli şeyler değildi. Tehlikeli değildi. Sonra babamla kulüp, büyümeye gitme konusunda çok agresifleşti. Kulübün gelirinin çok daha üstüne çıkan uyuşturucu güzergâhları edindiler, hatta diğer kulüplerin alanlarına bile girdiler. Travelerlar kaybetmeyi ve bazı riskler almayı sevmiyorlardı. Babam onları başından saldı, çok da ciddiye almadı. Tabii onlar bunu daha ileriye taşıyana kadar."

"Annenin peşine düştüler."

Başını salladı. "Evimize geldiler. Annem sarı çiçekler ekerken kafasının arkasından ateş etmişler. Yüzü tanınmaz hâldeydi. Kurşun kafasından geçmişti."

Ellerini tutan ellerim acıyla daha da sıkılaştı ve gözlerimi kapattım. Karnımdaki *cheeseburger*'i sindiremiyordum, kendimi Dash'in yerine koyarken mümkün değildi. Annesinin ölü bedenini bulmak, hiçbir çocuğun yaşamaması gereken bir felaketti.

"Dash, ben... Ben çok üzgünüm."

"Ben de." Gözleri masadayken birkaç dakika sessiz kaldı. Garson tabaklarımızı almaya ve sularımızı doldurmaya geldiğinde bile hiç hareket etmedi. Yalnız ikimiz kalana dek sadece elimi tuttu. "Babamla Gypsyler tüm üyelerini öldürdü. Her birini."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama söyleyecek kelime bulamıyordum. Bu tarz bir cinayetle şiddeti kavramak zordu. Dash'in bunu yaşadığını görmek zordu. Aynı zamanda onun, Nick'in, hatta Draven'ın intikamlarını almış olmalarına sevinmiştim. Beni içine çektiği bu dünya siyah beyaz değildi. Doğruyla yanlış arasında anlaşılır derecede belirgin bir çizgi yoktu, hiçbir şey eskiden inandığım gibi değildi.

Bakışlarını masadan kaldırdı, elimi tutuşunu ayarlayıp bu sefer tamamını sardı. "Biz iyi adamlar değiliz, Bryce."

"Belki ama bana karşı iyi bir adamsın."

"Emin misin? Seni hapse attırdım. Sana her zaman düzgün davranmadım. Bu gece sana bağırdım."

Gözlerimi gözlerine kenetledim. "Eminim."

Dash, hayatındaki insanları severdi. Sadık ve nazikti. Damarıma basmaktan zevk duyuyordu ama hiçbir zaman çok fazla zorlamamıştı. Çizgiyi aştığında hepsi affedilebilir hareketler oluyordu, hemen arkasından da özür geliyordu.

Tüm hapis olayında bile.

Eğer rollerimizi değişseydik, büyük ihtimalle ben de aynısını ona yapardım. Hemen kabul etmezdim ama eninde sonunda her şey için özür dilerdim.

Hesabı ödedikten sonra Dash'le kendimizi karanlık geceye attık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum arabama yürürken.

"Sende kalmamın bir sakıncası var mı?"

Çantamdaki anahtarlarımı buldum. "Horlarsan kaburga kemiğini yumruklarım."

Kıkırdadı. "Ben horlamam."

***

Alarmım sabahın dördünde haykırarak çaldı. Dash'i uyandırmamak için hızlı bir şekilde kapattım.

Karnının üzerine serilmiş, yüzü diğer tarafa dönüktü. Ancak eli, sırtımın en dar kısmındaydı. Başparmağı kıpırdanıp küçük bir daire çizdi. "Daha erken."

"Gazeteye gidip her şeyin teslimata çıktığına emin olmalıyım," dedim yataktan kayarak kalkarken.

Babam muhtemelen uyanık ve gülen bir hâlde çoktan oradaydı. Ona katılma konusunda gergindim. Pazarla çarşamba sabahları yatakta kalmak istemediğim iki gündü.

Oysa bugün, Dash'in burada olmasıyla cezbedilmiştim.

Hızlıca bir duş alıp gözlerimin altındaki koyu halkaları saklamaya yeterli olacak kadar makyaj yaptım. Gece yarısından çok sonra uyumak normalde cumartesi günleri yapacağım bir şey değildi ama dün gece istisnaydı. Birçok açıdan.

Tişört, eşofman altı ve tenis ayakkabıları giyerek yatak odamın kapısına yürüdüm, kahve içmeye hazırdım ama Dash'e göz atınca tereddüt ettim. Görüşürüz demeli miydim? Ya da direkt gitmeli miydim?

Muhtemelen uyuyordu. Ben dışarı adım atarken horlamayı kesti.

"Bryce."

"Evet?" diye fısıldadım.

"Buraya gel."

Yatağın etrafında ayak parmak uçlarımda yürüyüp eğildim. "Ne?"

"Öpücük," diye emir verdi gözleri kapalıyken. O kapkara kirpikleri yanaklarının üstünde mükemmel bir biçimde uzanıyordu.

Gülümsedim, şakağına dudaklarımı kondurmadan önce elimi alnına koyup dağınık saçlarını ittirdim. "Hoşça kal."

Gazeteye sürerken yüzümden o gülümsemeyi silmek imkânsızdı. Sadece birkaç saatlik uykuyla bile dinlenmiş ve zinde hissediyordum.

Dash'le dün gece, duygusal olarak tükenmiş bir hâlde kendimizi benim yatağıma bırakmıştık. Seks için bir hamle yapmamıştı. İkimiz de yapmamıştık. *Boxer*'ıyla uyumuştu. Ben de üstüme kalın askılı atletle şort çekmiştim. Sonra tişörtümün altından geçirdiği eliyle birlikte uyuyakalmıştık.

Avucu tüm gece tenimin üstünde sıcacık kalmıştı.

Eve döndüğümde büyük ihtimalle gitmiş olacaktı. Dün gece Dash'in üzerinden duygusal bir ezici güç geçmişti, hepsini çözmek için zamana ihtiyacı vardı. Sadece anlayışlı bir dinleyiciye ihtiyacı olduğunda bana dönebilmesini umuyordum.

Dün gece işler benim hikâyemin çok daha ilerisine gitmişti. Bu artık benim hakkımda değildi. Ya da Amina Daylee hakkında. Veya Genevieve. Hatta Draven. Bu, Dash hakkındaydı.

Ona olan hislerim artık göz ardı edilemeyecek düzeydeydi. Babam bana Tin Gypsyler hakkındaki hikâyeyle ilgili bir şey sorarsa, ona yalan söyleyecektim. Yayımlamaya değer bir şey olmadığını.

Bir hikâye Dash'in kalbini kırmaya değmezdi. Kendi hayatında olanlar ona yeterdi. Ona daha fazla yük getirmeyecektim.

Arka girişten baskı odasına girerek babamı Goss'un yanında dikilirken buldum. "Selam, baba."

"Nasılmış benim kızım?" diye sordu ben yanağını öperken.

"İyiyim. Ne durumdayız?"

Elindeki örnek gazeteyi bana uzattı. "Neredeyse bitti sayılır. Son bir tur kaldı. BK desteler üzerinde çalışıyor."

Ön sayfayı tararken, Willy'nin demiryolunda yaşayan evsizlerle alakalı yeni makalesini görünce gülümsedim. Ben dahil herkes onun köşesini seviyordu.

"Daha iyi olamazdı," dedim babama. "Ben gidip BK'ye yardım edeceğim."

Gazeteleri desteler hâline getirip yığınlarla organize ettiğimiz bir saatin sonunda, yükleme alanındaki teslimat sürücülerini uğurladık. Bu esnada beş çocuklu beş ebeveyn park yerine giriş yaptı. Bu sabah kasaba içiyle çevresine onlar teslimat yapacaktı.

Çoğu abonemiz saat yediden önce gazetelerine kavuşurdu.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın?" diye sordu babam, baskı odasının bir dizi ışığını söndürürken. BK çoktan çıkmıştı, eve gitmeden önce birkaç teslimatı kendisi yapıyordu.

"Pek bir işim yok. Çamaşır yıkamam gerekiyor," diye söylendim. "Peki ya sen?"

"Kestireceğim. Sonrasında annen yemek için *Stockyard's*'a gitmek istiyor. İstersen bize katılabilirsin."

"Teşekkürler. Bakarız." İkimiz de bunun *hayır* anlamına geldiğini biliyorduk.

İçim dışım *cheeseburger* olmuştu. Bir tane daha yeme düşüncesi midemi bulandırdı. Gazeteleri yığınlar hâline getirirken oburca içtiğim kahveyi de hazmedemiyordum, muhtemelen yatmadan önce yediğim o ağır yemekler yüzündendi.

Eve gittiğimde kendime bir sade tost yapıp midemde kalanları emmesini umacaktım.

"Senin izninden geçmesini istediğim birkaç yeni hikâye fikrim var. Yarın burada olacak mısın?"

"Tabii ki. En geç sekizde. Bunları o zaman konuşabiliriz." Bana sarıldı, kapıya yürürken ona el salladım. "Bryce."

"Efendim?" Arkamı döndüm.

"Tin Gypsyler hakkında çok sessizsin. Bundan gerçekten vaz mı geçtin?"

"Anlaşılan anlatılacak pek bir şey yokmuş." Rahatlamıştım. Babam hikâyeyi yazmam için bana baskı kurmazdı ama ona bıraktığımı söylemek bana bu yetkiyi vermişti.

"Pekâlâ. Ya cinayet soruşturması? Marcus yeni bir şey yayımladı mı?"

"Son zamanlarda hayır. Duruşmaya kadar çok bir şey çıkacağım sanmıyorum. Amina Daylee hakkında bir anma köşesi yapmak istiyorum ama bence cinayet daha çok taze." Bir sürü şey havadaydı. "Biraz zaman tanımak istiyorum."

"Tamam. O zaman, sanırım bir süreliğine mutlu haberleri paylaşacağız. Bu kötü bir şey değil."

Gülümsedim. "Hayır, değil."

"Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz, baba." Tekrar el sallayıp dışarı çıktım, yüzüme vuran sabah güneşinin tadını çıkarıyordum. Şekerleme için garip bir zamandı ama eve dönüş yolunda bir tükenmişlik dalgası bana çok sert çarptı. Eve vardığım dakika yatağa geri döneceğimi biliyordum.

Tamamen uyanana kadar tost beklemek zorundaydı.

Arabamı garaja park edip yarı uyur vaziyette eve girdim.

"Ahh!" diye çığlık attım. Kalbimin çıkıp kaçmaya çalışmasını engellemeyi umarak elimle göğsüme bastırdım. "Ne yapıyorsun?"

Dash, katlayıp diğerlerinin olduğu yığının üzerine koyduğu havluyu düşürdü. "Çamaşır."

"Gittiğini sanmıştım."

"Duş aldım ama banyoda havlu bulamadım. Sonra aramaya başladım ve çamaşır sepetinde bir tane buldum. Onu katlamaya karar verdim. Sonra bir tane daha buldum. Ardından bir tane daha."

"Ne diyebilirim ki. Çamaşır katlamaktan hiç hoşlanmam."

Sırıttı. "Bunu iki sepet önce keşfetmiştim, bebeğim."

Odanın daha derinlerine yürüdüm, Dash bir havlu daha katlarken külçe gibi koltuğun koluna oturdum. "Burada ne yapıyorsun gerçekten? Sebebi çamaşırlarımı katlamak değil."

"Saklanıyorum."

"Saklanıyorsun," diyerek onu tekrar ettim.

"Evet." Şimdi tamamı katlı çamaşırlarla dolu olan sepeti kaldırıp yan tarafa bıraktı. "Burada saklanabilir miyim?"

Sesindeki savunmasızlık kalbimi sızlattı. "Tabii ki."

"Teşekkürler." Dash halının üzerinde çıplak ayakla gelip önümde durdu, ellerini yüzümü çevreleyecek şekilde kaldırdı. "Öpücük."

"Bugün çok talepkârsın."

Dudaklarını benimkilere doğru eğdi. "Hoşuna gidiyor."

Dili dudaklarımın arasından kayarken, kasıklarımda yükselen ısı konumunu belli etti. Ağzımı açıp onu kabul ettim. Tadı ağzıma yayılırken ellerim kalçasına uzandı ve onu daha yakına çektim.

Bacaklarımın arasına adım atarken onları ayırmak için kendi bacağını kullandı. Sonra aşağı eğilip beni oturma yerine kaymam için zorladı. Yüzümü sıkıca kavramaya devam ediyordu.

Dudaklarımız birbirine dolanıp dönüyor, daha fazlası için savaşıyordu. Odanın sıcaklığı en üst seviyeye geldiğinde çıplak tenini benimkinde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Onu içimde hissettiğim zamandan beri geçen haftalar fazla uzundu, onu hissetme ihtiyacı çok bunaltıcıydı. Nefes nefese, daha fazlası için arayışa girerken onu tişörtünden yakalayıp üstüme çektim.

Dudaklarını dudaklarımdan çekerek beni kalçalarımdan kavrayıp ikimizi de döndürdü, bu şekilde o koltuktayken ben de bacaklarım iki yana açık vaziyette kucağında oturuyordum. Dash'in ereksiyonu, kasıklarıma sürtünen fermuarının altında kalın ve sertti.

"Çıkar." Asılarak çektiğim tişörtünü vücudundan yukarı sürüklerken o da pantolonumun düğmesi ve fermuarıyla uğraşıyordu.

"Benim için mi ıslandın?" Elini iç çamaşırımdan içeri sokup orta parmağıyla kaygan kıvrımları buldu. Parmağı keşfe çıkarken kesilen nefesime karşılık yüzüne bir sırıtış yayıldı.

"Evet," diye inledim, gözlerimi kapatıp başımın yan tarafa düşmesine izin verirken. "Seni özledim."

Vücudundan fazlasını özlemiştim ama bu düşünceyi kendime sakladım.

Dash'in dudakları boynumu emip öperken, boştaki eli tişörtümün yakasını kavradı. "Ben de seni özledim."

Büyük ihtimalle seksten bahsediyordu ama kalbimin derinlerinde bundan daha fazlasıymış gibi davrandım.

Bacaklarımın arasındaki eli ben nefessiz kalana dek işkence ediyor, sataşıyordu. Parmaklarına boşalmak istemiyordum. Titreyen dizlerimde ayağa kalkacak gücü aradım. Kucağından inip pantolonumla iç çamaşırımı yere bıraktım.

Tişörtümü çıkarıp attım. Tekrar Dash'e baktığım sırada, o da kalçalarından kendi pantolonunu indirerek tişörtünü fırlattı. O aşırı belirgin karın kasları gerilmişti. Eli sertleşmiş aletinin etrafını kavramış, kondomu yerleştiriyordu.

Kalçasını bacaklarımla kavrayıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Kahretsin, çok seksisin."

"Biliyorum." Dudağının kenarını öperken gülümsedi.

Bu kibir libido katili olmalıydı ama bu adamın bir aynası vardı. Bana ne yaptığının farkındaydı.

Dash kendisini bana göre konumlandırdı, ben de yavaşça kendimi bırakırken onu kapladım. Gerinme, o inanılmaz doluluk hissi omurgamdan aşağı ürpertiler yollarken neredeyse anında gelecektim.

"Siktir." Dash yüksek sesle inledi, ben kendimi kaldırıp tekrar indirirken boynundaki damarlar gerilmişti. "Beni mahvediyorsun."

Kendimizi kaçamağımıza kaptırmışken Dash'in katladığı çamaşırlar koltuktan aşağı yuvarlandı. Hızım yavaşlayıp kaslarım

yorulana kadar hareket ettim. Dash dizgini alarak göğüslerimizi birleştirdi, bizi tekrar konumlandırdı. Sırtım koltukta, bacaklarım iki yana açıktı. Bacaklarımın arasındaki hâli güçlüydü, kontrolü elinde tutuyordu.

Duruşunu dikleştirip kendini ben çözülene kadar defalarca ittirirken kollarıyla bacaklarındaki saf erkeksilikten etkilenmiştim. Ben bitap düşene kadar orgazmım beni uzun, yoğun dalgalarla kapladı.

Dash de hemen arkasından geldi, göğüsle karın kaslarının çizgileri gevşeyene kadar kendini özgürce bıraktı. Bu manzarayı görmeden gerçekten çok uzun zaman geçirmiştim. Bu, benimdi. Hepsi benimdi. Sadece bir süreliğine daha.

"Gittikçe daha da iyi oluyor." Üzerime yığılırken saçlarımın arasından soluyordu. Sonra boynuma hafif bir öpücük kondurup doğruldu ve çıktı. "Hemen döneceğim."

Kondomla uğraşmaya gittiğinde, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Cildimin altında şarj edilmiş bir duygu vardı. Bir elektrik. Eve geldiğimde çok yorgundum ama şimdi fazlasını istiyordum.

Dash oturma odasına geri geldiğinde koltuktan kalkmam için elini uzattı. Ayaklarımın üstüne indiğim an, aramızdaki mesafeden bacaklarının arasına uzandım. Belki ikinci bir tur için hazırdı.

"Henüz değil." Elimi uzağa iterek sırıttı. "Kondomlarım bitti."

"Ah." Moralim bozuldu. "Bende hiç yok."

"Sonra gidip alırım. Bende durmasını seviyorum zaten."

Onda durmasını mı seviyordu? Gözlerimi kırpıştırdım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Bu tam olarak

ne demek? Benden başka birisinde kullanmak için de ihtiyacın varmış gibi duyuluyor."

Bu da kesinlikle mümkün değildi.

"Ne? Hayır, bebeğim." Yüzümü avuçlarının arasına alıp alnıma öpücük kondurdu. "O sensin. Kulüpten bir kardeşimin prezervatif kullanarak bir kadını hamile bırakmasına şahit oldum. O yüzden bunu her zaman kendim sağlamayı alışkanlık hâline getirdim."

"Ben yalan söyleyen, manipülatif bir-"

"Dur." Beni tekrar öptü. "Senin öyle biri olmadığını biliyorum ama yine de kondomları ben alacağım."

"İyi, tamam." Somurttum, beni tutuşundan kurtulup yatak odama gitmek için koridora girdim. Yattığı kadınlardan bir farkım yokmuş gibi, korunma sağlama konusunda bana yeterince güvenmemesi canımı acıtmıştı.

"Kızma." Dash beni koridorda yakalayıp kollarının arasına çekti. "Bunların hiçbirini seni incitmek için söylemiyorum. Sadece çocuk istemiyorum. Kendimi bir baba olarak göremiyorum. Asla da görmedim."

Neden duygusal açıdan bu kadar müsait olmayan bir adama çekilmiştim? Bağlanmaktan bu kadar korkan bir adamla ilk birlikte oluşum değildi. Neden bir aile kurmanın idam cezası olduğunu düşünen adamları buluyordum?

Sesimdeki rahatsızlığı saklamayı beceremeyerek, "Sorun değil," diye homurdandım. Bu onun suçu değildi. Sadece dürüst oluyordu. Problem Dash değildi. Bendim. "Yorgunum sadece."

Duygusal ve fiziksel olarak.

Beni bıraktı. "Hadi biraz uyuyalım."

Bu konuşmayı yaptığımızı da unutalım. Çocuk istememesi neden önemliydi ki? Biz o yolda değildik, o yüzden tüm bun-

ları unutmak en iyisiydi. Belki de bunlar seksten daha fazlasıydı ama bu bir çift olduğumuz anlamına gelmiyordu. Ben onun geçici saklanma yeri olabilirdim, bu bir geleceğimiz var demek değildi.

Dash beni yatak odasına doğru takip etti, ben de örtünün altına tırmanıp yüzümü ondan olmayan tarafa döndüm. Ancak bana kendi alanımı tanımak yerine beni kollarının arasına aldı, göğsüne yerleştirdi, yaralanmış kalpler ve geriye kalan her şeyle birlikte uyuyakalana dek saçlarımı okşadı.

***

Saatler sonra uyandığımızda güneş odaya doluşuyordu ama ikimiz de kalkmak için hamle yapmamıştık. Parmakları belimde küçük daireler çizerken onun göğsünde büzüşmüş hâlde kaldım.

"Nick'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Dash saçlarıma doğru konuşarak.

"Şey hakkında..." *Genevieve.* İsmini söylememeyi tercih ettim, bu sadece onu rahatsız edecekti. Dash üvey kız kardeşini, o mükemmel insanı tanımaya henüz hazır değildi.

"Evet. O... hakkında." İç çekti. "Annem öldükten sonra Nick'le babamın arası açıldı. Bunu çözebilmek ikisinin de yıllarını aldı. Emmeline'in neredeyse kaçırılmasıyla patlak veren boktan olaylar, onları yine bir araya getirdi. Şimdi bu olay onları tekrar yıkacak. Babam bu sefer hem oğlunu hem de torunlarını kaybedecek. Nick onu affetmez."

Gözlerini görmek için kafamı kaldırdım. Loş ışıkta altın rengindeydi. Büyüleyiciydi. Üzgündü. "Belki Nick'i aramadan önce tüm hikâyeyi öğrenmen gerekiyor."

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Babamla konuşamam."

"Bir noktada konuşmak zorunda kalacaksın." Draven, Amina'yı öldürmekten hapse girmediği müddetçe. Sonra Dash babasından uzak durabilirdi. Ancak en sonunda, buna pişman olurdu. "Bunu onun için yapma. Cevaplar için yap. Sonra Nick hakkında ne yapacağına karar verebilirsin."

Derin bir nefes verdi. Tavsiyemi uzunca düşünmesini beklemiştim ama bir saniye onun verdiği nefesi dinlerken, diğer saniye yataktan kalktığı için yan tarafıma devriliyordum. "Hadi gidelim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi. Sen de benimle geliyorsun."

"Ben mi? Niye? Bence sadece sen ve baban olursanız daha iyi olur." Dün gecenin mutfak sahnesine izinsiz dahil olmuştum zaten.

"Onu öldürmeye kalkarsam diye orada olup beni engellemen gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Komik değil, Dash."

"O zaman... benim için gelir misin?" Elini bana uzattı. "Lütfen?"

19. Bölüm

Dash

"Büyüdüğün ev burası mı?" Bryce arabayı babamın evinin kaldırım kenarına çekti.

Aslında sorduğu soru bu değildi. Burasının annemin öldüğü yer olup olmadığını bilmek istiyordu.

Kaldırıma baktım. "Evet."

"Ah." Arabayı park etti. "Ben taşındığınızı düşünmüştüm. Şeyden sonra..."

"Hayır. Babam bunun zayıflık olarak algılanacağını düşündü."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Her neyse, bize söylediği buydu. Ancak bana göre, başka bir yerde yaşama düşüncesini idrak edemediği için burada kaldı. Evlendiklerinden birkaç yıl sonra bu evi annem için almıştı."

Birbirlerini sevdikleri ev burasıydı. Nick'le beni hastaneden getirdikleri ev. Ailemizi kurdukları ev.

Ev açık yeşile boyanmıştı. Kestane rengi döşeme ön kapıyla uyumluydu. Çatlamaya başladığı için babam birkaç yıl önce onu tekrar boyatmıştı. Boyacılara tam olarak aynı rengi seçmelerini söylemişti çünkü bu renk, annemin kırk yıl önce seçtiği renkti.

"O, duvarların içinde," dedim Bryce'a. "Yerlerde, odalarda ve koridorlarda. Bu yüzden burayı terk edemedi. Burası *onun* evi değil. Bu evin *kendisi* o."

"Baban onu seviyor."

Başımı sallayarak onayladım. "Her şeyden önce, onun için çok kıymetliydi. En azından, ben öyle düşünmüştüm. Şimdiyse... çok emin değilim."

Belki de babamı sandığım kadar iyi tanımıyordum. Hayran olduğum baba figürü karısını aldatmazdı.

Peki neden? Hiç mantıklı gelmiyordu. Babam annemi bu kadar severken, neden bir başka kadına giderdi? Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Bir süre arabada oturmaya devam ettik çünkü kendimi kapı koluna uzanabileceğim kadar toplayamadım. Annemin adına, her lanet gün özlediğim kadın adına çok sinirliydim.

Bunu nasıl yapardı?

"Dash." Bryce elini dizime yerleştirdi. "Aklında beliren soruları duyabiliyorum. Ona sor. Cevaplarını al."

Eve baktığında ben de bakışlarını takip ettim. Ben arabadan çıkıp çıkmama konusunda kendimle tartışırken babam ön pencerede dikilmiş, bizi izliyordu. Aramızdaki mesafeyle camlara rağmen, yanağındaki yarığı görebiliyordum. Ona sandığımdan da daha sert vurmuştum. Şimdi taşlar yerine oturmuştu çünkü bugün parmak eklemlerim beni öldürüyordu.

Daha önce babama hiç vurmamıştım. Bunu asla düşünmezdim bile.

Ya da düşünmüştüm.

Derin bir nefes verdim. Bryce haklıydı. Bazı cevaplar almam gerekiyordu. "Hadi gidelim."

Senkronize bir şekilde arabadan indik, elini tutup ikimizi yan kapıya yönlendirdim. Kapıyı tıklatmadım. Babamı oturma odasındaki deri koltukta otururken bulduk.

Hiçbir şey söylemeden karşısındaki sandalyeye oturdum. Bryce da odadaki diğer sandalyeyi aldı. Sandalyeler eskiden koltukla uyuşuyordu ama annem ölmeden birkaç ay önce koyu bir yeşil döşemeyle kumaşlarını değiştirmişti. Günah kadar çirkinlerdi ama babam bunları kullanmamayı düşündüğü an, iki sandalyeyi de evime götürecektim.

Babamın gözlerinin kenarları kırmızı, teni soluktu. Yanağındaki yarık yakından daha da kötü görünüyordu, muhtemelen birkaç dikiş isterdi. Kır saçları dağınıktı, yağlanmıştı ve iyi bir şampuana ihtiyacı vardı.

Dün gece bir şekilde Bryce'ın yatağında uyuyakalmayı becersem de babam gözlerini bir kez bile kırpmamış gibi görünüyordu.

"Nedenini öğrenmek istiyorum." İlk konuşan olmayı isteyerek sessizliği böldüm. Bu ziyaret babam için değildi, ipleri eline almayı hak etmiyordu. "Bunu ona neden yaptığını bilmek istiyorum."

"O bir hataydı." Babamın sesi çatladı. "Annenle Amina arkadaşlardı. En yakın arkadaşlar."

Bryce gerildi, yüzü bana döndü. "Bunu biliyor muydun?"

Evet. Sessiz kaldım. Ona aptal yıllık fotoğrafından bahsetseydim küplere binip burayı terk ederdi. Bugün bunun için Bryce'a *ihtiyacım* vardı. Onun burada olması tampon görevi görüyordu. Odada o varken öfkemi kontrol altında tutuyordum. Bunu öğrenmesi ve beni babamla tek başıma uğraşmam için terk etmesi risklerini alamazdım.

Babamın bakışları benimkilerle buluştu. Bir şeyleri gizleyerek yalan söylediğimi anlamıştı ama konuşmasına imkân yoktu. İşlediği günahlarla kıyaslandığında benim beyaz yalanımın hiçbir şey olduğunu bilerek konuşamazdı.

"Devam et," diye emrettim.

"Üçümüz birlikte çok vakit geçirdik. Annen asla Amina'yı dışlamazdı. Amina'yı çok severdi."

En yakın arkadaşı kocasıyla yattığına göre bu sevgi tek taraflı olmalıydı.

"Bilmiyordum." Babam kafasını düşürdü. "Görmedim. Sanırım annen gördü, bu yüzden lisenin son senesinde Amina'yla arasına mesafe koymaya başladı. Ancak ben bunu görmedim."

"Neyi görmedin?" diye sordum.

"Amina sana âşıktı," diye tahmin yürüttü Bryce.

Babam onaylarcasına başını salladı. "O benim arkadaşımdı. Benim için sadece bu kadardı. Chrissy'den başka bir kadını asla sevmedim."

"O zaman nasıl onun arkadaşını becerip hamile bırakabildin?" Dizimdeki ellerim yumruğa döndü.

Bryce'ın eli sandalyelerimizin arasındaki mesafeden uzanıp bir yumruğumu örttü. Tanrıya şükür, bugün benimle gelmişti. Şimdiden gitmek istiyordum ama elimi sıkıca tutan eli beni sandalyemde tuttu.

"Amina liseden sonra Clifton Forge'tan taşındı. Annenle birkaç senedir konuşmayı kestikleri için üzerinde pek düşünmemiştim. Aralarının açıldığını anlamamıştım. Rastgele bir öğleden sonra, Amina onu aradı. Ziyaret etmeye geldi ve tüm hafta sonunu kasabada geçirdi. Bir gece kulüp binasındaki bir partiye geldiler."

"Bu onun-"

"Hayır." Babam başını iki yana salladı. "O zaman değil. Amina Denver'a geri döndü. Ancak o ilk geziden sonra, her sene tekrar geldi. Her zaman yaz mevsiminde. Her zaman bir hafta sonu için. Gelip kulüp binasında partilerdi, sarhoş olurdu, takılırdı. Siz çocuklar küçüktünüz, bu yüzden kulüp binası artık annenizin mekânı değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim de mekânım değildi ama Amina bekârdı, fazla düşünmemiştik."

Hikâye ilerliyordu, benim de kanım çekiliyordu. Yine de çenemi lanet bir şekilde kapalı tuttum.

"Chrissy'yle zor bir yola girdik. Sen ve Nick o zaman küçüktünüz. Tanrım, kavga ederdik. Sürekli. Her gün."

"Ne zaman? Hiç kavga ettiğinizi hatırlamıyorum."

"Annen saklardı." Saçlarımn arasından elini geçirdi. "Bilmenizi istemediği için eve geldiğiniz andan itibaren maske takardı. Siz uyuyana kadar birbirimizi tolere ederdik, sonra kozlarımızı paylaşırdık. Kulübün gidişatından hoşlanmıyordu, riskler alıyorduk ve bazı şeyleri ondan uzak tutuyordum. İşler kötüleşti, beni evden kovdu."

"Ama her zaman burada yaşadın." Taşınsaydı bunu hatırlardım.

"Daha sekiz yaşmdaydm. Nick on iki yaşındaydı. İkinize de geziye çıktığımı söyledik. Uzun bir gezi. Kulüp binasında üç hafta geçirdim."

Şimdi o seyahati hatırladım. Babam hiç bu kadar uzun bir geziye gitmemişti ve annem üzgündü. Onu özlüyordu. Sanırım daha fazlası da vardı.

"Araba yarışımı kaçırdın. Gittiğin için sana kızgındım çünkü ben kazanmıştım, benim kazandığımı göremedin." Küçümser

bir ifadeyle güldüm. "Ama tüm bu süreçte aslında kasabadaymışsın."

"Seni yaklaşık yüz metre ileriden dürbünle izledim."

"Bize yalan söyledin."

Başını aşağı yukarı salladı. "Annen böyle yapmamı istedi."

"Hiçbir suçunu onun üstüne yıkamazsın," diye karşılık verdim. "Asla."

Babam elini havaya kaldırdı. "Yıkmıyorum. Buna ben sebep oldum. Hepsine."

"Yani sen kulüp binasında yaşarken, Amina seni ziyarete geldi," dedi Bryce.

"Evet. Bir parti vardı. İkimiz de sarhoş olup kafayı bulduk. Yaşanan her şey bulanık ama onu yatağa götürdüğümü hatırlıyorum. Ertesi sabah, uyandığım anda korkunç bir hata yaptığımı biliyordum. Ona da aynısını söyledim. Ağlamaya başladı ve bana âşık olduğunu itiraf etti. Amina bu yüzden kendisinden nefret ediyordu. O da Chrissy'yi seviyordu."

Lanet olsun, Amina kimin umurundaydı ki? Babamı sevmeye hakkı yoktu. Babamı sevebilecek konumda değildi. Arkadaşının kocasını becerebildiğine göre, annemi hiçbir şekilde sevmediği de bir gerçekti. İlk defa, içimde bir yerlerde Amina'nın bıçaklanarak ölmesine üzülmediğimi hissediyordum.

Anneme bunu yaptığı için babamı asla affetmeyecektim.

"Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum."

Babam kısa bir kahkaha attı. "Oğlum, ben kendimden yirmi altı yıldır nefret ediyorum."

"Peki annem? O da senden nefret etti mi? Eve geldin. Mutlu görünüyordun. Yoksa hepsi bir saçmalık mıydı?"

"Geri geldim. Dizlerimin üzerine çöküp annene beni eve alması için yalvardım."

"O da seni affetti mi yani?" Gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi. "Mümkün değil."

Babamın gözleri yaşlarla dolarken yüzünün rengi soldu.

"Ona hiçbir zaman söylemedin," diye fısıldadı Bryce. "Hiçbir zaman öğrenmedi."

"Asla öğrenmedi." Babamın sesi çatallaştı. Boğuklaştı. "Amina'yla sessiz kalacağımıza dair yemin ettik. Chrissy'nin mahvolacağını biliyordu, o yüzden evine, Denver'a döndü ve bir daha geri gelmedi. Suçluluk beni içten içe tüketiyordu. Sonunda itiraf etmeye karar verdim. Dürüst olmaya. Ne yazık ki, sonra..."

"Öldürüldü." Sesim dümdüz ve cansızdı, mezarında tek başına yatan annem gibi.

"Aklına gelebilecek her şekilde anneni hayal kırıklığına uğrattım." Yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Yıllarca ona Amina'yla ilgili gerçeği söyleyebilecek cesaretim olmasını diledim çünkü beni terk edeceğini biliyordum. Beni zaten terk etmeliydi, böylece o gün bahçede çiçek ekmiyor olurdu. Ne var ki, ben tam bir korkaktım. Onu kaybetmekten korktum."

"Onu yine de kaybettin."

Bir damla yaş daha yanağından, tutuklandığı günden beri kesmediği sakalına karışana dek süzüldü. "Sessizliğim hayatımdaki en büyük hataydı."

Boğazım yanarken kalbim parçalara ayrıldı. Ona gerçeği söyleseydi neler olurdu? Annem hâlâ hayatta olur muydu?

"Peki ya kızın?" diye sordu Bryce. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Asıl ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Amina beni geçen ay arayana ve onunla *Evergreen Motel*'de buluşmamı isteyene kadar ondan haberim yoktu."

Daha fazlasını duymak istemeyerek gözlerimi kapattım fakat ayağa kalkacak gücü de bulamadım. O yüzden güzel annemle tüm bu olanların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek öylece oturdum. Yaptığı tek şey, bencil ve korkak bir adamı sevmekti. O adam da onu yok etmişti. Başka bir kadından bir çocuğu olmuştu.

"O gece Genevieve hakkında konuştuk," dedi babam. "Olanları, daha doğrusu bir kızım olduğunu kavramam birkaç saatimi aldı. Ayrıca bunu benden sakladığı için çok sinirliydim."

"Ama onu becerdin?" *Yine.* O sürtüğü yine becermişti.

Ben öfkeyle solurken gözlerini düşürdü. Annemin mezarına tükürmesinden hiçbir farkı yoktu.

Bryce'ın eli, elimi sıktı. "Sen mi yaptın, Draven? Onu sen mi öldürdün?"

Gözlerimi açıp bakışlarımı ona mühürledim. Evet deseydi her şey çok daha kolay olurdu. O zaman bir hapis hücresinde çürürdü, ben de bir daha asla babamı düşünmezdim.

"Hayır. Onu ben öldürmedim." Gerçek buydu. "Sakinleştim ve saatlerce konuştuk. Amina, Genevieve'i benden uzak tutma konusunda üzgündü ama korkmuştu. Chrissy'nin öldürüldüğünü biliyordu. Benim hayatıma dahil olmanın kızının hayatını riske atacağım biliyordu. Bu yüzden uzak durdu."

"Neden şimdi geldi?" diye sordu Bryce.

"Kızının babasını tanıma vakti geldiğini söyledi. Sanırım Gypsylerin dağıldığı haberini duydu ve güvenli olduğundan emin olana dek bekledi."

Güvenli. Sandalyeden aniden kalkıp pencereye yürüdüm. "Hiç güvenli oldu mu ki?"

Babamı seven iki kadın da vahşice öldürülmüştü. Amina'yı bıçaklamamıştı ama tıpkı annemin ölümüne sebep olduğu gibi, aynı şekilde onun ölümüne de sebep olmuştu.

"Hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi hak ediyorsun," diye cama doğru konuştum.

"Sorgusuz sualsiz," diye anında cevap verdi babam. "Bunu hak ediyorum."

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bunun olmasına izin veremezdim. Babam için değildi, geride kalanlarımız içindi. Biri Draven Slater'ı avlamak için çıkmışsa, sıradaki hedefin geri kalanlarımız olabileceği çok gerçek bir ihtimaldi.

Bunun yanında, babam geri kalan hayatı boyunca bu evde yaşamalıydı. Burası, kendi kendine oluşturduğu hapishanesiydi. Kalan yıllarını burada, ölü karısının hayaletiyle çevrili bir şekilde, tek başına yaşayabilirdi. Hiçbir yargıç veya heyet, onun kendisini cezalandırdığı gibi cezalandıramazdı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Tamam." Arkamı dönüp pencereden uzağa, odanın çıkışma doğru yürüdüm.

Bryce tereddüt etti ama durmadığımı görünce bana yetişmek için acele etti.

Babam seslendiğinde arabaya varmak üzereydim. Yan kapının arkasından seslenmemişti. Verandada durmak için ön kapıdan çıkmıştı.

Babam hiçbir şey söylemedi. Onun yerine ellerini yumruk yapıp, her seferinde tek bir adımla verandayı yürüdü.

O basamaklarda yürümesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Son adımında, ayağı kaldırımın çimentosu üzerinde gönülsüzce asılı kaldı. Yere bastığında, botu ağır ve cansızdı.

Yavaşça, acı çekerek, annemin bir zamanlar durduğu yere doğru yürüdü. Onu en son bu kaldırımda gördüğüm zaman, hayatımın en kötü günüydü.

Nick içeri koşup aceleyle babama seslenmişti. Abimin çığlıkları o kadar yüksek ve telaşlıydı ki, evin dışına taşıp sokağa kadar geliyordu. Annemin vücudunun yanına çökmüştüm. Ağlayan, her şeyin bir kâbus olmasını dileyen, korkmuş bir erkek çocuğuydum.

Babam tamirhaneden eve gelmişti. Motorundan atladığında, beni kenara iterek doğrudan annemin yanına gitmişti. Sonra onu kollarının arasına alıp paramparça kalbiyle feryatlar koparmıştı.

Paramparça hayatlarımızla.

Bu anı bana sinsice yaklaşmıştı. Kalbimdeki ağrı katlanılamaz düzeydeydi, başımı döndürüp bacaklarımı güçsüzleştiriyordu. Kolum tutunacak bir şey arayarak ileriye uzandı.

Bryce'ı buldum. Doğruca yanıma geldi ve dimdik durdu. Babam son bir adım daha atıp başını eğerken, Bryce benim sırtımı yasladığım kaya olmuştu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı babam yere bakarak. Sonra bakışları bana döndü. "Üzgünüm."

"Kulübü hiçbir zaman kurmamalıydın." Bunlar, söyleyeceğimi asla düşünmediğim kelimelerdi.

Annemin vefatından kulübü sorumlu tutmuyordum. Nick tutmuştu ama ben tutmamıştım. Tetiği çeken adamı, babamın bana acımasız, yavaş bir ölümle cezalandıracağına söz verdiği adamı sorumlu tutmuştum.

Şimdi mi? Şimdi keşke bir Tin Gypsy olmasaydım diye düşünüyordum.

"Haklısın." Babam başını salladı. "Asla kulübü kurmamalıydım."

En azından artık kulüp diye bir şey yoktu.

Bryce'ı bıraktım, arabaya binmek üzere babama sırtımı döndüm.

Bryce beni bekletmedi. Sürücü tarafına adımlayıp içeri girdi ve araba yolundan geri geri çıkarak sokağın sonuna varmak için hızlandı. Babam kaldırımın aynı yerinde öylece dikiliyordu, sanki orada hâlâ annemin bedenini görüyormuş gibi ayaklarının dibine bakıyordu.

Öne eğildim, gözlerimi sımsıkı kapatırken başımı ellerimin içine bıraktım. Midem çalkalanıyordu. Kafamın içindeki baskı çok kuvvetliydi. Görüşümde beyaz noktalar belirdi. Sanki şakağıma kör bir hançer saplanıyormuş gibi keskin bir acı kafamın içine işliyordu.

Panik atak mıydı? Anksiyete miydi? İkisini de hiç yaşamamıştım ama Bryce'ın arabasına kusmama üç saniye kalmıştı.

"Kenara çekmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Sür." Güçlükle yutkundum. "Sürmeye devam et."

"Tamam." Eli omurgama uzandı, tekrar direksiyona dönmeden önce bir aşağı bir yukarı sırtımı sıvazladı.

Odağımı, asfaltın üzerinde uğuldayan tekerleklere çevirdim, duygularımla savaşmak amacıyla derin nefesler alıyordum. Kilometreler sonrasında kusmaktan, ağlamaktan ya da çığlık atmaktan korkmadığımda ağzımı açtım. "Annemi özlüyorum. O çok mutluydu ve lanet olsun, bizi çok severdi. Hepimizi. Babamı bile."

Siktir. Bir gözyaşı damlası kaçmayı başardığında, daha fazlasının düşmesini reddederek onu hızlıca yüzümden sildim.

"Keşke ona söyleseydi."

"Evet." Kelimeler beni boğuyordu.

"Ama söylemediği için Amina'yı hiç öğrenmemesine de seviniyorum," dedi Bryce nazikçe.

Bir tarafım, annemin bu sebeple babamın kıçına tekmeyi koymasını görmeyi çok isterdi. Sadakatsiz olduğu için onu cezalandırmasını, terk etmesini isterdi ama bu onun kalbini çok kırardı. "Ben de."

Bryce kasabanın içinden geçiyor, bir yoldan diğerine bir varış noktası olmadan sürüyordu. Sonunda kendimi topladığımda, "Beni motoruma götürebilir misin?" diye sordum.

"Tabii. Sürebilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet. Az önce ne olduğunu bilmiyorum. Garip bir hismiş ama."

Bana üzgün bir gülümseme bağışladı. "Yas, eğer tahmin etmem gerekirse."

"Asla geçmiyor."

Merkez caddeye gelip *The Betsy*'ye yönelene kadar Bryce birkaç blok boyunca sürdü. "Genevieve, Amina'nın erkek arkadaşının soyadını bilmiyordu. Kim olduğunu bulabilmek için altını kazımaya devam etmeliyiz. Tabii hâlâ istiyorsan."

"Babamın hapse girmesini istemediğimi varsayıyorsun."

"İstemediğini biliyorum," dedi Bryce. "En az benim kadar sen de gerçeği öğrenmeyi istiyorsun. Biri Amina'yı öldürdü ve o kişi adalete teslim edilmeyi hak ediyor."

"Katılıyorum." O kişinin ailemi tehdit etmesine izin veremezdim. Nick'le Emmeline'i. Çocuklarını. Emmett'la Leo'yu. Presley'yi. Artık önemli olan tek ailem onlardı. "Erkek arkadaşını nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Genevieve'de hiç fotoğraf yoktu, Amina'nın fotoğraf çektiğinden bile emin değilim. Görünüşe göre onun hakkında pek konuşmuyormuş. Genevieve'in bildiği tek şey ismi, Lee."

"Genevieve." Adı ağzımda acı bir tat bıraktı.

Ondan şimdiden nefret ediyordum.

Mantıklı değildi ama bugün duygularım dizginleri ele alıyordu. Genevieve benim kız kardeşim falan değildi. O, nefes aldığını unutmak için elimden geleni yapacağım birisiydi.

"Evet, adı bu." Bryce somurttu. "Onu ebeveynlerinin hareketleri yüzünden yargılamadan önce, onun da annesini daha yeni kaybettiğini hatırla. Tatlı bir insan. Nazik ve içten."

"Bana göre hiçbir şey."

"*O* senin üvey kız kardeşin, hoşuna gitse de gitmese de bu böyle. Bunlar sonlanmadan önce Draven'ı öğrenecek. Seni öğrenecek. Şu an Draven'm onun tek ebeveynini öldürdüğünü düşünüyor. Annesini öldürdüğünü düşündüğü adamın aslında babası olduğunu öğrendiğinde o nasıl hissedecek sence? Genevieve'in üstüne gitme. Öfkeni hak etmiyor. O yanlış bir şey yapmadı."

"Tanrım," diye isyan ettim. "Her zaman bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?"

"Evet."

Sırıtmama karşı gelmeye çalıştım. "O zaman şimdi ne yapacağız? Kız-"

"Genevieve," diye beni düzeltti.

"*Genevieve*, çıkmaz sokak. Sırada ne var?"

"Bilmiyorum." İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, son birkaç günde olan şeyler göz önüne alındığında düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Aklıma bir şeyler gelene kadar nefes almam gerekiyor."

Nefes almak ve zaman vermek kulağa hoş geliyordu.

Vardığımızda *The Betsy*'nin park alanı neredeyse boştu. Motorum dün gece bıraktığım yerde, binanın yanında duruyordu. *The Betsy*'ye gelen hiç kimse ona dokunmaya cüret edemezdi.

Arabadan inmemi beklerken Bryce içeride, koltuğunda oturmaya devam etti. "Güle güle."

"Seni sonra ararım."

"Numaram sende yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Emin misin?"

Yalandan yağ değişimi için tamirhaneye geldiği günden beri telefon numarasını ezberimde tutuyordum. Willy, onu aradığımda bana numarasını vermişti. Bryce'ın, çalışanlarından birinin bizim gizli dövüşlerimize sıkça katıldığını bildiğinden şüpheliydim. Her zaman benim üzerime bahis oynardı, ben de ona çokça para kazandırırdım. O yüzden ne zaman arasam bülbül gibi öterdi.

"İyi. Her neyse. Sonra ararsın."

Beni motorumun yanma bıraktı, ben de onun uzaklaşmasını izledim.

Elimi cebime sokup telefonumu çıkarmadan önce koca bir beş dakika bekledim.

"Ciddi misin?" Sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sülük gibi yapışan bir canlıya dönüşmen hakkında endişelenmeli miyim?"

Evet. Onunla sınırlarımı korumamın bir yolu yoktu. Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca yanımda durmuştu ve işler değişmişti. En başından beri, onunla ilgili her şey farklıydı.

"Sana bir teklifim var," dedim bacaklarımla motoru kavrarken. "Bana akşam yemeği pişirirsen çamaşırlarının geri kalanını katlarım."

"Akşam yemeğine kahvaltı hazırlayacağım. Bisküvi ve *gravy** yaparım diye düşünüyorum."

---

* Amerika'da popüler olan soslu bir kahvaltı çeşididir. -ç.n.

Ağzım sulandı. "Kahvaltı da olur."

"Bisküvileri sıfırdan yapacağım. Çok uğraştırıcı, ayrıca ortalığı batıran bir şey. Çamaşır katlamaya temizliği de eklersen saat altıda bana gelebilirsin."

Geçirdiğimiz bu öğleden sonraya rağmen, bu kadın beni güldürmeyi nasıl başarabiliyordu?

Büyücü.

"Orada olacağım."

20. Bölüm

Bryce

"Günaydın," dedim Clifton Forge Tamirhanesi'ne girerken. Buraya ilk geldiğim gün gördüğüm adamlardan biri, ilk tezgâhta bir motosiklet üzerine çalışıyordu.

"Selam." Çömeldiği yerden, omzunun üzerinden bana baktı.

Bu adam Emmett değildi. Emmett uzun saçlı, daha iri cüsseli adamdı. "Sen Isaiah'sın, değil mi?"

"Evet." Bir şeyi -sanırım cıvatayı- bir aletle -sanırım cıvata anahtarıyla- sıkıştırmayı bitirdi. Buralarda takılacaksam araba terimleri üzerine çalışmam gerekecekti. Aleti yere bırakıp ayağa kalktı. "Sen Bryce'sın."

"Öyleyim. Seni tekrar görmek güzel." Elimi ona uzatarak yanına yürüdüm.

"Üzgünüm, ellerim kirli." Ellerini iki yana kaldırıp benimkini indirmeme sebep oldu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Dash'i arıyordum da."

"Onu bu sabah henüz görmedim. Gelmesi için hâlâ biraz erken."

Ninova

Saat daha yedi buçuktu ama Dash'i altıda uyandırmıştım. Babamla vakit geçirmek için sabah erkenden gazeteye gitmiştim. Dash de duş alıp üzerini değiştirmek için evine gitmişti, işe gitmek için yola çıkacağını düşünmüştüm. Tamirhane sekizde açılıyordu, sonrasında tekrar gelmek için geri gitmek istemiyordum.

"Beklememin bir sakıncası olur mu?" diye sordum Isaiah'ya.

"Asla. Çalışmaya devam etmemin bir sakıncası olur mu?"

"Devam edebilirsin." Birkaç metre ilerideki tekerleklerin üstünde siyah bir tabure vardı. Tabureyi alıp oturacağım yere yerleşirken, Isaiah'nın motosiklete dönmesine izin verdim.

Bir tamirhaneye göre etraf temiz ve parlaktı. Açık servis kapısından içeri süzülen sabah ayazı, havada asılı duran yağ ile metal kokusunu harmanlıyordu. Bazı duvarlarda araba işaret lambaları asılıyken diğerlerinde de aletler duruyordu. Neredeyse el değmemiş durumdalardı.

O *Mustang* hâlâ aynı tezgâhtaydı. Dash'le birlikte o arabanın üzerinde vahşi hayvanlar gibi kendimizi kaybettiğimizden beri, tırnaklarımda ateşli seks kırmızısı ojeler duruyordu. Kendi kendime sırıttım. Arabanın sahibinin asla bilemeyeceği, kendi küçük, ahlaksız sırrımı düşünüyordum.

"Dash bana bazı tanınmış insanların, motorlarıyla arabalarını burada baştan tasarlattığını söyledi. Tamir ettiğin motosiklet ünlü birisine mi ait?"

"Ünlü biriyle yakından uzaktan alakası yok." Isaiah kıkırdadı. "Bu benim."

"Ah. Sen de kulüpte miydin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Buraya yeni taşındım. Bu motor ucuzdu, o yüzden alayım dedim. Onarırım diye düşündüm."

Bu da Dash'in parlayan *Harley*'siyle kıyaslandığında neden donuk bir hurda yığını gibi göründüğünü açıklıyordu. Isaiah'nın motoru buraya uyum sağlamak istiyorsa, geliştirilmesi gereken daha çok şeyi vardı.

"Buraya nereden taşındın?" diye sordum ama cevap vermesine imkân tanımadan elimi soruyu silermiş gibi havada salladım. "Üzgünüm. Az önce konuşan içimdeki muhabirdi. İşini yapmaya çalışıyorsun, ben de dikkatini dağıtıyorum. Burada olduğumu unut."

"Sorun değil." Omzunu silkti, işine devam ederken hâlâ soruma cevap vermemişti.

Hikâyesi neydi? Yakışıklıydı. Saç derisine yakın kesilmiş, koyu renk saçları vardı. Güçlü çene hattına sahipti. Gülümsediğinde, çok yıkıcı olacağına yemin edebilirdim fakat Isaiah hiç gülmüyordu. Gözlerinde pek ışık yoktu. Her zaman böyle miydi? Soracak çok soru vardı ama dilimi tuttum. Cevap vereceğine emin bile değildim zaten. Isaiah'nın, insanların çenesini kapatmasını kibarca sağlama gibi bir yönü vardı. Kaba veya hırçın değildi. Ancak tavırları, onun kapalı bir kitap olduğunu söylüyordu.

Yaklaşan motorun gürültüsü gittikçe yükseldi. Dash olduğunu varsayarak tabureden kalktım.

"İyi günler, Isaiah."

"Teşekkürler, Bryce." El salladı. "Sana da."

Gözleri, kollarımı onun etrafına dolayıp asla bırakmamak istememe sebep oluyordu. Çok yalnız görünüyordu. Çok kalbi kırılmış. Kalbim düğümlendi. Diğer herkes Isaiah'nın geçmişini biliyor muydu? Dash biliyor muydu?

Park yerinde gözüme siyah bir motosiklet ilişti ama Dash yoktu. ofise yürüdüğümde yanlış Slater'ı buldum.

Lanet olsun. Buraya gelmeden önce çitlerin yanında duran motosiklete daha yakından bakmam gerekirdi. Kendimi savunmam gerekirse, Isaiah'ınki hariç hepsi arkadan aynı görünüyordu.

Draven, ofisi olduğunu düşündüğüm yerin girişinde durdu. Yüzünde boş bir ifade vardı.

"Ah, özür dilerim." Geriye bir adım attım. "Ben-"

"Dash burada değil."

"Doğru." Seçeneklerim burada beklemek ya da geriye, Isaiah'ya doğru koşmaktı. *Kolay seçim.* Kapıya giden yolu yarıladığımda Draven beni durdurdu.

"İçeri gelsene."

Kibar bir gülüş sergileyerek ofisine girdim, masanın arkasındaki adamın karşısına sandalyeyi çektim. Bir daha sabah buraya gelmeye karar verdiğimde, saat dokuza kadar bekleyecektim.

"Yani..." Draven kalemin arkasını dört kez tıklattı. "Onunla tanıştın."

"Kiminle?"

"Genevieve."

"Ah. Evet."

Draven gözlerini kalemden ayırmadı. "Nasıl birisi? İyi mi? Sağlıklı falan mı?"

Pekâlâ, lanet olsun. Özellikle sesine yerleşmiş suçluluk duygusuyla ondan tümüyle hoşlanmamayı çok zor kılıyordu. Hiçbir bahane üretmiyordu, artık yapmıyordu. Ayrıca orada bir çaresizliğin izi vardı. Kalbim yumuşadı. Draven'ın sadakatsiz bir koca olduğu gerçeği sorgulanamazdı ama oğullarını seviyordu.

Kızını da tanımak istiyordu.

"Onunla sadece birkaç saat geçirdim ama sağlıklı gözüküyordu. Annesinin ölümüyle sarsılmıştı. Tatlıydı. Çok nazikti. Biraz sana benziyor. Senin gözlerini ve saçını almış."

"Amina bana fotoğraflarını gösterdi." Güçlükle yutkundu. "O... O çok güzel."

"Tanıdığım kadarıyla hem içi hem dışı güzel."

"Onunla tanışmak istiyorum ama bu iyi bir fikir mi bilmiyorum," dedi sessizce. "Tüm çocuklarımı hayal kırıklığına uğrattım, haberimin olmadığı çocuğumu bile."

"Evet, muhtemelen onunla tanışmaya çalışmamalısın. O, şey, Amina'yı senin öldürdüğünü düşünüyor."

İrkildi, kalemi boğarken parmaklarının eklem yerleri beyaza döndü. "Ah. Doğru."

"Onunla bir ilişkin olsun istiyorsan, masumluğunu kanıtlamak zorundayız."

"Biz mi?"

"Evet, biz. Gerçeği istiyorum." Dün ona Amina'yı öldürüp öldürmediğini açıkça sorardım. Şimdi ise onun yapmadığına inanıyordum. Onu umursadığına inanıyordum. "Amina'mn katilini bulmak istiyorum."

"Hikâyen için."

Hikâye için miydi? Tüm bunlar o yüzden başlamıştı, bir gazeteci olarak kendimi kanıtlamak, Seattle'daki yöneticilerime bir fiyasko olmadığımı göstermek içindi.

Ancak başarısız değildim. Babamın kariyerine baktığımda, sayısız hikâyeler yazmıştı ama diğerlerinin arasından sıyrılıp göze çarpan bir tane hikâyesi yoktu. Övündüğü tek bir baş tacı yoktu. Buna rağmen benim kahramanımdı. Yazmıştı çünkü yazmayı, haber yaymayı seviyordu.

Ben de öyleydim.

Değerimi kanıtlamak için eski bir motosiklet çetesini ifşa etmeme gerek yoktu. Gerçeğe ihtiyacım vardı.

Bu benim içindi. Bir de...

"Dash için."

Bu olay, babasını hapiste çürümekten kurtarmakla ilgiliydi. Bir katili ortaya çıkarmakla ilgiliydi. Bir gün Dash'in de peşine düşebilecek kişiyi bulmakla ilgiliydi.

Goss yazıcısını tamir ettiği zamanla çamaşırlarımı katladığı zaman arasında bir yerlerde, Dash kalbimden içeri süzülmüştü.

Suçlu geçmişini kabullenebilir miydim? Derinliğini kavramakta güçlük çektiğim, yaptığı onca şiddet dolu, kötü niyetli şeyi unutabilecek miydim? *Evet.*

Ne de olsa artık o adam değildi. Bana karşı o adam değildi.

Dün gece, dökme demir tavamı ovalayışını ve bisküvi sonrası batan tezgâhı silişini izlerken birlikte ne kadar uyumlu olduğumuzu fark etmiştim. Sabun köpüğüyle kaplı elleriyle kalbimi avuçlarının içine almıştı.

Keşke çocuk isteseydi.

İlişkinin bozulmasına sebep olan bir durum olmak zorunda mıydı? Belki de yaklaşmakta olan sonla yüzleşmek zorunda kalmazdık.

Ben zaten çocuk sahibi olma isteğimden vazgeçmiştim, o zaman neden Dash'le devam edebilmem için bir zorunluluk hâline getirmiştim? Ayrıca artık çocuk taşıyabilecek yeterlilikte olup olmadığımı bile bilmiyordum. Belki biz de Caseyler gibi olurduk, sokağın karşısında yaşayan yetmiş altı yaşındaki komşularım gibi. Bay ve Bayan Casey'nin çocukları yoktu ama onları ne zaman görsem, umutsuzca mutlu görünüyorlardı.

Umutsuzca mutlu olmak kulağa hayal gibi geliyordu.

Yeni bir hayal.

Ofis kapısı itilerek açıldığında Dash içeri girdi, hemen peşinden de Emmett geldi.

"Hey." Dash, Draven'ın ofisine yürüdü, orada yokmuş gibi davranmadan önce babasına kısa bir bakış attı. Evimden gittikten sonra tıraş olmuş ve duş almıştı. Ensesine kıvrılarak inen saçlarının uçları hâlâ nemliydi. İyi görünüyordu. Bayağı iyi. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

Başımı onaylarcasına salladım. "İyiyim."

Emmett da Draven'a aldırış etmeden ofise yürüdü. Belli ki Dash evimden çıktığı sırada, Emmett'ı Draven'ın aldatma olayı konusunda bilgilendirmişti.

Gözümün kenarından Draven'ın omuzlarının düştüğünü görebiliyordum. Ne bekliyordu ki? Aradan geçen bir gün sonrasında her şeyin affedileceğini mi?

Dash yıkılmıştı. Annesine dair anıları kutsaldı. Chrissy burada olmadığı için Draven'ı cezalandıramazdı, onun yerine bunu Dash yapıyordu.

Ortadaki tek problem, eğer bir katili bulacaksak duygularımızı bir kenara koymamız gerektiğiydi.

"Sabah buraya gelmemin sebebi, bir süredir bir şeyi düşünmem ve bunu sana danışmak istememdi," dedim Dash'e.

"Sor bakalım." Duvara yaslandı, Emmett da yanına yerleşti.

"Polis, suç mahallinde bir silah buldu ve silahın Draven'a ait olduğunu tanımladı. Bunca zaman bıçağın Draven'a ait olduğu varsayımı üzerine düşünüyorduk. Aynı zamanda bunun önceden planlanmış bir kumpas olduğunu da düşünüyoruz. Bıçak sahte olabilir mi? Yan tarafına isminin kazındığını söylemiştin. Peki ya biri seni oyuna getirmek için bunu taklit etmişse?"

Draven başını iki yana salladı. "Üzerinde benim parmak izlerimi buldular."

"Parmak izleri sahte olamaz mı?" Çözülmemiş bir cinayet vakasını ele alan bir filmde görmüştüm, yani sorduğum soru mantıksız değildi. Belki Draven'ın motosikletinin gidonundaki parmak izlerini almışlardı.

Emmett başını onaylarcasına salladı. "Olabilir. Kolay olmazdı ama."

Dash çenesini sıvazladı. "Hangi bıçak demiştin?"

"*Buck** bıçağı işte," dedi Draven.

"Sapı kiraz kırmızısıydı," diye ekledi Emmett. "Birkaç yıl önce ava giderken ödünç almıştım."

Kiraz kırmızısı mı? Bu doğru değildi. Sarı not defterimi bulmak için elimi çantama attım, bıçağın tarif edildiği sayfayı bulana kadar defteri karıştırdım. Haftalar önce Şef Wagner'ın bana söylediği, basına bildirilmemiş tek bilgiydi.

"Kiraz kırmızısı değil. Siyah. Olay yerinde bulunan bıçak siyah saplıydı."

"Bıçağın rengi kiraz kırmızısıydı." Emmett başını salladı. "Hayatım üzerine yemin edebilirim."

Kalbim göğsüme çarpıyordu. Belki ortada başka bir bıçak varsa, orijinalini taklit eden kişiye ait izler bulabilirdik. Montana'da kaç kişi bıçaklara oyma yapıyordu? Çaresizce her yolu deniyorduk ama bu da bir şeydi.

Dash'in kaşı kavislendi. "Hayır, bekle. Senin siyah bir bıçağın vardı, baba."

Draven cevap veremeden önce, ofis kapısı yeniden açıldı.

---

* Buck Knives, keskin hatlara sahip Amerikan bir bıçak markası. -ç.n.

"Günaydın." Presley'nin neşeli sesi olduğunu tahmin ettiğim ses, Draven'ın ofisine kendisinden önce girdi. Yüzündeki gülümseme, beni misafir sandalyesinde görünce soldu.

"Hey, Pres? Babam için oyduğun bıçağı hatırlıyor musun?" diye sordu Dash. "Birkaç yıl önce Noel'de ona verdiğin bıçağı?"

"Evet. Diğerinin eskidiğini ve üzerindeki oymanın aşındığını söylemişti. Neden?"

Dash kendisini duvardan ittirdi. "Ne renkti o?"

"Siyah, tabii ki. Hepiniz siyaha bayılıyorsunuz."

Tüm gözler Draven'a çevrildi.

"O bıçak nereye kayboldu, baba?" diye sordu Dash.

"Ben, ah... Sanırım Presley bana verdikten sonra onu kulüp binasındaki ofiste bıraktım. Hâlâ kutusunda bile olabilir."

"Ciddi misin?" Presley ellerini kalçasına yerleştirdi. "Bu dört sene önceydi. Hiç kullanmadın mı?"

"Üzgünüm, Pres ama eskisini seviyordum. Elime tam oturuyordu."

Dash, hiçbir şey söylemeden hızla ofisi terk ederken Emmett da gölgesi gibi peşinden ilerliyordu. Sandalyemden fırlayıp onları takip ettim. Draven'ın botunun sesleri arkamda takırdıyordu.

Dışarı çıktığımızda, parlak sabah güneşine gözlerimi kısarak baktım. Dash, kulüp binasına doğru fırtına gibi hızlanmıştı. Uzun adımları ona ayak uydurmam için birkaç adım sekmeme sebep oluyordu.

Tamirhaneyi ziyaret ettiğim zamanlarda, kulüp binasına birkaç meraklı bakış haricinde göz gezdirmemiştim. Binanın her zaman tehdit edici, tehlikeli ve etrafını çevreleyen ağaçlarla gölgede kalmış bir görünümü vardı ama yaklaştıkça detaylar ortaya çıkıyordu.

Ahşap kaplamanın rengi öyle koyu bir kahveydi ki neredeyse siyahtı. Güneşin soldurduğu bazı bölgeler yer yer grileşmişti. Kömür kalaydan yapılma çatıda henüz buharlaşmamış birkaç çiy tanesi vardı. Çatının duvar dışına sarkan kısmını bir örümcek ağı sarmıştı, şükürler olsun ki kapıdan uzak bir yerdeydi.

Pek fazla pencere yoktu, binanın yüzünde sadece iki tane vardı. Buraya ne zaman gelsem hep karanlıklardı ve şimdi nedenini görebiliyordum. Kirli camın arkasında, kontrplak panoları vardı. Yer yer kereste deposunun indirim damgaları gözüküyordu.

Dash, bina boyunca uzanan beton platformun üzerinde iki geniş adım attı. Çatıdan sarkan küçük bir güneşlikle gölgelenmişti. Pantolonunun cebinden bulup çıkardığı anahtarlarla kapıdaki asma kilidi açarken, hepimiz arkasında kalabalık oluşturmuştuk.

Küfle kirli hava kokusu dışarı sürüklendi, ardından havada asılı duran içki, sigara ve ter kokusu onu takip etti. Kusacakmış gibi olurken elimi ağzıma götürdüm. Bilgiye susamışlığım sayesinde, bunu bir kenara bırakıp Dash'in arkasından içeri girdim.

Geniş, açık bir odaya doğru yürüdük. Draven hızlıca yanımızdan geçti, sola giden bir koridorun sonunda gözden kaybolmadan önce bir dizi floresan lambayı açtı.

Sağımda uzun bir tezgâh vardı. Arkasındaki tozlu raflar boştu. Rafların arkasındaki ayna birkaç farklı yerden kırılmıştı. Teneke bira tabelalarıyla eski bir neon lamba vardı. Sadece bir tane tabure tezgâhın altına tıkılmıştı. Solumda bir bilardo masası duruyordu, istekalar duvardaki rafa asılmıştı. Masanın arkasına iki bayrak tutturulmuştu, bir Amerikan bayrağıyla bir Montana eyaleti bayrağı.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Ortak alan." Dash cevap verirken aynı anda, "Parti odası," dedi Emmett.

Hangi gün olduğundan bağımsız, *The Betsy*'yi Tin Gypsy parti odasına tercih ederdim.

"Bıçak gitmiş." Koridordan koşarak gelen Draven'ın sesi odada yankılandı. "Masamdaki tozlara eklenen taze lekelere bakılırsa, yakın bir zamanda alınmış."

"Kameralar." Emmett parmağını şıklattı, çoktan büfe tezgâhının arkasındaki kapıya doğru hareketlenmişti. "Bir şeyler almışlar mı, bakalım."

Draven, Emmett'ı takip ederek Dash'le beni baş başa bıraktı.

Odayı incelemekle o kadar meşguldüm ki, onu fark etmemiştim bile. Kıpırdamadan duruyor, doğrudan önümüzde duran ikili kapıya boşça bakıyordu.

"Hey." Yanına yürüyüp elimi eline geçirdim. "İyi misin?"

"Buraya bir yıldır gelmiyorum. Çok garip." Parmaklarımı kavrayıp sıktı. "Uzak durmak daha kolaydı. Olmamış gibi davranmak."

"Dışarıda beklemek ister misin?"

"Bir gün yüzleşmek zorunda kalacaktım." Beni parti odasının sağında kalan koridora çekti, burası Draven'ın bıçağını aramak için girdiği koridordan farklıydı. "Hadi, gel."

Koridor loştu, iki tarafta da kapalı kapılar vardı. Dışarıdan bakıldığında bina o kadar büyük durmuyordu ama oldukça aldatıcıydı. O kadar uzun olmasa da tamirhanenin en az iki katı büyüklüğündeydi.

Dash elimi tutmaya devam ederken çenesiyle kapılardan birini işaret etti. "Burası evi olmayan bazı adamların kaldığı yerdi, ya da sadece kestirmeye ihtiyaçları varsa geldikleri yer."

Bunlar onların odalarıydı. "Senin de var mıydı?"

Koridorun sonundaki kapıda durdu, kilidi açmak için bu sefer anahtarlığından farklı bir anahtar çıkardı. Sonra kapıyı yana itti.

Buradaki koku farklıydı, hâlâ tozluydu ama havaya takılan Dash'in doğal kokusundan esintiler vardı. Diğerleri gibi üstü tahta çakılarak kapatılmış bir pencere bulunuyordu. Odanın ortasındaki yatak, basit bir hâkî yorganla örtülmüştü.

Yastık yoktu. Sehpa yoktu. Lamba yoktu. Sadece yatak ve köşede duran ahşap, eski bir şifonyer vardı.

"Burası senin odan mıydı?" İleriye adım atıp ışığı açmak için elini bıraktım. Sonra şifonyere yürüdüm, elimle üstündeki toz tabakasını sildim.

"Burası benim odamdı." Dash, kapı pervazına yaslandı. "Farklı görüneceğini düşünmüştüm. Farklı hissettireceğini. Özleyeceğimi sanıyordum."

"Özlemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Belki iki gün önce özlerdim ama şimdi özlemiyorum."

Ah, Dash. Kalbi gözlerimin önünde kırılırken öylece dikilip izlemekten nefret ediyordum. Kendine bu kadar yakın tuttuğu, bir zamanlar çokça sevdiği şeyin -kulübün- lekelendiğini görmekten nefret ediyordum.

"Bu ne?" Yatağa yürüdüm, kare şeklinde katlanıp, yorganın üzerine özenle bırakılmış deri parçayı ellerime aldım.

"Benim parçam."

"Yeleklerinize bunu diyorsunuz, değil mi?"

Başını sallayarak arkamdan bir adım yaklaştı. "Kulübe muhtemel bir aday olduğunda, sana kendi parçanı verirler. Arkasında kulübün yaması, ön tarafında da adaylık yaması olur."

"Sen ne kadar muhtemel aday konumundaydın?"

"Altı ay. Emmett'la ben istisnaydık. Normalde yaklaşık bir yıl sürer. Bir adamın ciddi olup olmadığını anlamamız için yeterli bir süre. Sonra uyum sağlardı."

"Sonra ne olurdu?" Yeleği açıp dikkatli bir şekilde yatağa serdim. Parmaklarım, sol omzun altındaki beyaz yamaya gitti, "*Başkan*" kelimesi siyah ipliklerle tutturulmuştu.

"Sonra kulübe girerdin. Aileden olurdun."

Yeleği ters çevirerek, Dash izlerken yeleğin arkasındaki yamayı inceledim. "Bu çok güzel."

Eski gazetelerde Tin Gypsy amblemini gördüğüm birkaç fotoğraf hep siyah beyazdı. Oysa renkli hâliyle tasarımı muhteşemdi. Sanat dolu, aynı zamanda da tehditkârdı.

Kulüp ismi en üste eski İngiliz harfleriyle yazılmıştı. Altında, detaylandırılmış ve dikkatlice tutturulmuş bir kurukafa vardı.

Dash'in kolunda olan kurukafanın tam olarak aynısıydı.

Kafanın yarısı tamamen gümüş iplikten işlenip metalik bir his oluşturmuştu. Arkasında turuncu, sarı, kırmızı uçlara sahip alevlerin isyanı duruyordu. Kurukafanın diğer yarısı beyazdı. Kafatasını saran renkli kafa ile gözün, dudağın ve burnun çevresindeki narin, neredeyse feminen dikiş haricinde basitti. Göz kamaştırıcı ve hiddet dolu sınırlara sahip, şekerden yapılma kurukafalara* benziyordu.

Sürmek İçin Yaşa

Özgürce Dolaş

Kurukafanın altında, yıllarca giyilmekten eskiyip grileşmiş ipliklerle kelimeler dikilmişti.

Dash bu parçayı ne kadar süre boyunca giymişti? Bunu kaç gün üzerine geçirmişti? Katlayıp burada bırakmak, terk edilmiş bir odada toz tutmasına izin vermek onun için ne kadar zor olmuştu?

* Meksika'da kutlanan Ölüler Günü'ne özgü, şekerden veya kilden yapılma, yenilebilen ya da dekoratif olarak kullanılan kafatasları. -ç.n.

Dash elini omzuma yerleştirip beni göğsüne çevirdi. Elleri yüzüme yaklaştı. Dudakları benimkilere eğildi ve teşekkür ediyormuş gibi tatlı, nazik bir öpücük kondurdu.

Dudaklarımızı ayırdığında alnını benim alnıma yasladı.

"Eminim bu odada bir sürü kadını öpmüşsündür," diye fısıldadım.

"Birkaç tane," diye itiraf etti. "Ama hiçbiri sen değildi."

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Burası, bu konuşma için ne doğru yerdi ne de doğru zamandı ama sorular ikimiz arasında asılı kalıp, sorulmak için yalvarıyordu. "Bize neler oluyor, Dash?"

"Bilmiyorum. Olacağını düşündüğümden fazla şey oluyor." Bir tutam saçı kulağımın arkasına iliştirdi. "Bana sinsice yanaştın denilebilir."

Gülümsedim. "Sen de bana sinsice yanaştın."

Bir sonraki öpücük nazik veya tatlı değildi. Dash dudaklarını dudaklarıma bastırdı, elleri sırtıma dolanmak için yüzümü bıraktı ve beni sıkı vücuduna sertçe çekti. Buna ihtiyacı vardı, tıpkı dün gece bana ihtiyacı olduğu gibi. Konfor arayarak vücudumda kaybolup gitmişti.

Kollarımı boynuna sarıp, tadının daha derinlerine ulaşabilmek amacıyla başımı eğdim. Ben de onda kaybolmuştum. Her şeyi bir macera hâline getiriyordu. Çamaşırlarımı katlamasını veya bulaşıkları yıkamasını izlemek bile heyecan vericiydi. Onu nasıl bırakacaktım? Tam burada, şu anın içerisinde, Dash'ten uzaklaşamayacağımı biliyordum.

Beni mahvetmişti. Oyunu tamamen değiştirmişti.

Kapı girişinde birinin boğazını temizleme sesi ayrılmamız için bizi zorlarken, birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmamıza sa-

niyeler kalmıştı. Şişmiş dudaklarımızla ikimiz de kapıya dönüp sesin sahibine, Emmett'a baktık.

"Dash." Kafasıyla koridorun diğer ucunu işaret etti. "Bunu gelip görsen iyi olur."

21. Bölüm

Dash

Bryce'la birlikte, Emmett'ı önce kulüp binasının parti odasına, sonra bodrum katına kadar takip ettik. Bryce'ın bulunmasını istediğim bir mekân değildi ama onu uzak tutamazdım.

Basamakları inerken etrafa göz gezdirdim. Yukarıdan daha temiz duruyordu. Ya gerçekten öyleydi ya da tozlar beton duvarla zeminde daha az fark ediliyordu.

Babam bu kulüp binasını asil üyelerle birlikte inşa etmişti. Bodrum katını bir çeşit depo olarak kurmuşlardı. Çeşitli büyüklüklerde, merkezlerinde birer gider bulunan odalar beton bir labirent oluşturuyordu. Kanlar, o giderlerden nehir gibi akıp gitmişti. En son düzenlediğimiz gizli dövüşten sonra ana odayı temizlememizin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, çamaşır suyu kokusu hâlâ havada asılıydı.

Daha küçük olan odalar, bokstan çok daha kötü şeyler görmüştü.

Kulüp binasında olmak, özellikle de bu kadar sessizken garipti. Yirmilerimde burada kaldığım gecelerde, kapımın ardında kontrol edilemez partiler koparken uyumayı öğrenmiştim, tabii eğer partinin ortasında değilsem.

Burada güzel anılarım vardı. Çocukken babamın kardeşleriyle, bana bunca zaman amca olan ama artık benim kardeşim hâline gelen adamlarla, ailecek barbekü yapmak için buraya gelirdik. Bağımsızlık Günü'nde, Nick'le birlikte park yerinde havai fişekler patlatırdık. İkimiz de ilk biralarımızı ve çok daha fazlasını bu kulüp binasında içmiştik.

Her zaman bir Gypsy olmak istemiştim. Okuldaki diğer çocuklar üniversite ve süslü meslekler hakkında konuşurdu. Ben sadece babamın kulübünde olmak isterdim. Annem ölene kadar Nick de benim gibiydi. Ancak onun Gypsylerden uzak durup, liseden mezun olunca kasabadan taşınması bile benim hislerimi değiştirmemişti.

Kendi parçamı kazanmamdan çok önce bile bir Gypsy'ydim.

Dün babama kulübü hiç kurmamasını dilediğimi söylemiştim. Sinirliydim. Canım yanmıştı. Bir yanım bu mekânı reddetmeyi gerçekten istiyordu. Annemin vefatının sorumluluğunu kulübe yükleyip, bir daha dönmemek üzere çekip gitmek kolay olurdu. Her şeyi yakıp kül etmek ve hayatımda sebep olduğu tahribatla birlikte gitmek...

Ancak o zaman, iyi anılarımı da unutmak zorunda kalırdım.

İyi anılar da olmuştu.

Kesin olan bir şey vardı ki, Bryce'ın Clifton Forge'a biz dağıldıktan *sonra* taşınmış olmasına seviniyordum. Kulübe liderlik ediyor olsaydım Bryce'la hiçbir şansım olmazdı. Bir suçluya bulaşamayacak kadar iyi birisiydi. Lanet olsun, şimdi bile onun peşinden koşmakla kendi kurallarımı gerçekten esnetmiştim.

Yine de geleceğe bakıp onun yüzünü görmediğim bir ihtimal olamazdı.

Bana meydan okumuştu, benim saçmalıklarımla mücadele etmişti. Kalbini, sadakatini, dürüstlüğünü paylaşmıştı, yani kulüpteyken kardeşlerimle aramızda olan her şeyi. O boşluğu ve daha fazlasını doldurmuştu.

"Burada." Emmett, birkaç sene önce gözetim merkezi kurduğu küçük odaların birine daldı. Güvenlikle bilgisayar korsanlığı Emmett'ın uzmanlık alanı olmuştu. Ona göre bu bir hobiydi. Bana göre bir yetenekti.

Babam monitöre eğilmiş, ekrandaki donmuş bir görüntüye bakıyordu.

"Ne buldun?" diye sordum babamın yerine otururken.

Emmett sandalyeye oturup videoyu geriye sardı. "Sanırım rakun olayından sonra sensörleri açık tutmamız gerekiyordu. Şuna bak."

Videoyu başlattı ve Bryce'a yer açmak üzere kenara kaydı. Bryce doğrudan yanıma geldiğinde elim vakit kaybetmeden onun elini buldu. Birlikte, kulüp binasının her bir penceresinin üzerine gizlenmiş kameralardan birinin, bir adamın binaya yaklaştığını gösteren kaydını izledik.

Ekrandaki renk, gece görüşü ayarı sayesinde yeşil, beyaz ve siyahtı. Adamın yüzünde siyah bir kar maskesi vardı, üzerindeki tişörtle pantolonu da maskesiyle aynı tondaydı.

Binaya doğru yürüyüp, cebinden çok amaçlı yardımcı bir alet çıkardı. Sonrasında cam pencereyi elindeki metal parçayla zorlayarak açtı.

"Siktir. Bodrumdaki pencerelerin üzerini tahtayla kapatmalıydık." Çok küçüklerdi, kırk beş santimetre genişliğinde bile değillerdi, bu yüzden sıkıntı etmemiştik. Buna ek olarak, pencerenin yüksekliği en az üç metreydi. Beton sığınağımız küçük değildi. Ayrıca bu kışa kadar tüm pencerelerde sensörlerimiz vardı.

Adam muhtemelen benim ölçülerime yakındı ama bir şekilde bodruma kusursuzca girmeyi başarmıştı. Karnının üzerine dönüp önce bacaklarını geçirdiği tam o anda onu gördük.

Sırtındaki yamayı.

"Siktiğimin yalancı herifleri." Gürleyen sesim duvarlardan sekerek yankılandı.

Bryce'ın elini bıraktım, çenemi ovuşturarak odayı arşınlamaya başladım. Şimdi babamın neden duvara yaslanıp sessiz öfkesiyle burnundan soluduğunu anlıyordum.

"Bir şeyi mi kaçırıyorum?" diye sordu Bryce.

"Bu Arrowhead Warrior yaması," diye cevap verdi Emmett ekrana dokunarak. Adam kendini içeri bırakmadan önce videoyu dondurmuştu.

"Ah." Gözlerini büyükçe açtı. "Bu video ne zamandan?"

"Amina'nın öldürüldüğü günden bir gün önce," diye cevapladı babam. "Ben onunla moteldeyken buraya gelip içeri zorla girmiş, bıçağımı çalmış, sonra da onu öldürmek için motelden ayrılmamı beklemiş olmalı."

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı? Amina'yla olacağını nerden biliyordu?" diye sordum babama, karşılık olarak başım iki yana salladı. "Emmett, bu fotoğrafı çıkartabilir misin?"

Başını onaylarcasına sallayıp, masasının altındaki yazıcıdan bir kâğıt kopardı. "Çıkardım bile."

"Bugün buradan gittiğimizde, tüm alarmları yeniden devreye sok," diye emir verdim Emmett'a. "Leo'ya da gelip bodrumdaki pencerelere tahta çakmasını söyle."

"Tamam."

"Tucker'ı araman gerekiyor," dedim babama.

"Evet. Şapelde konuşalım. Bryce'ın oturması gerekiyor sanırım."

Dikkatim anında ona çevrildi. Yüzü tüm rengini kaybetmişti. Oyalanmadan yanına koştum. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Yüzünü ekşiterek eliyle bana dur işareti yaptı. "Burası tuhaf kokuyor."

"Hadi, gel." Onu dirseğinden kavrayıp yukarı çıkan merdivenlere yürüttüm. Parti odası da mükemmel kokmuyordu ama şapele ulaştığımızda bozuk bira kokusu kayboldu.

Şapel, kulüp binasının kalbiydi, tam olarak binanın merkezinde yer alıyordu. Parti odasından buraya gelebilmek için iki farklı kapıdan geçiliyordu. Oda boyunca uzanan büyük bir masaya sahip, geniş bir yerdi. Masa yaklaşık yirmi üyeyi ağırlayacak şekilde tasarlanmıştı ama oda, sadece ayakta durulan bir yer olarak yıllarca kullanılmıştı. Yönetimdekiler ve yaşça büyük üyeler otururdu. Yıllarımı, verilen kararları duvara yaslanmış hâlde dinleyerek geçirmiştim.

Siyah, sırtı yüksek sandalyelerin hepsi masaya itilmişti. Toz haricinde, oda bozulmamış ve el değmemiş hâlini koruyordu. Duvarlar resimlerle donatılmıştı, çoğu fotoğrafta üyeler bir dizi motosiklet önünde duruyordu. Gypsy yamasının bayrağa dönüştürülmüş hâli, masanın başındaki sandalyenin arkasındaki duvarda asılıydı.

Başkanın sandalyesi.

Babam, konumundan vazgeçip bana devretmişti. Bu kararı tereddüt etmeden almıştı fakat sonra hatasını fark etmişti. Bryce olmasaydı, ona haddini bildirmek için o koltuğa otururdum. O mevkiyi hak etmiyordu.

Onun yerine, ortadaki sandalyelerden birini Bryce için çekip sonrasında yanına oturdum.

"Rakun olayı ne?" Bryce sormak için bana doğru eğildi.

"Bu kış, Emmett'la hareket sensörlerinden bir uyarı aldık. Aylardır yaşadığımız en soğuk gecede, saat üçte alarmlar çaldı. Soğuktan kıçımız donmuş hâlde aceleyle binaya girdik ve mutfakta üç rakun bulduk. Eski bir havalandırma bacasından sürünerek içeri girmişlerdi."

"Etrafı bok ettiler, her yere sıçıyorlardı." Emmett homurdandı. "Hava aşırı soğuktu, bu yüzden hayvanları dışarı çıkarmamız çok uzun sürdü. Her şeyden önce, inlerinden niye çıktıklarını bile bilmiyorum. Belki daha sıcak bir şey bulmak içindi."

"Ondan sonra havalandırma bacasını kapattık ve sensörleri devre dışı bırakmaya karar verdik," dedim ona. "Mekân boştu. Çalınabilecek bir şey yoktu."

"Ya da siz öyle sandınız," diye mırıldandı.

"Evet." Başımı salladım. "Biz öyle sandık."

Babam, Emmett'ın yanındaki sandalyeyi çekti. Başkan koltuğunda değildi ama oturur oturmaz odanın tüm havası değişmişti. Toplantının resmî olarak başlaması gibiydi. Masaya oturduğunda, babam izin vermedikçe kimse konuşmaya cüret edemezdi.

Yıllarca baş sandalyede oturmama rağmen, benim hiçbir zaman bu tarz hükmeden bir varlığım olmamıştı. Bir süreliğine bunun için endişelenmiştim, babam gibi saygıdeğer bir başkan olabilecek miyim diye merak ediyordum. Belki de zamanla olabilirdim. Fakat ben başkanlık için seçildiğimde, işleri çoktandır sonlandırmaya başlamıştık. Benim işim Gypsyleri geleceğe yöneltmek değildi. Normal bir hayat yaşayabilmemiz için her bokun üzerinin kapandığından emin olan bir başkan olmaktı.

"Warriorları ne yapacağız?" diye sordum dirseklerimi masaya yaslayarak. "Tucker bize yalan söyledi."

"Ya da bilmiyordu," diye karşıt tez sundu babam. "Evet, onun bunu emretmesi bir ihtimal. Ya da bir başka ihtimal olarak,

o da bizim gibi her şeyden bihaber ve bu sadece birinin kişisel kan davası. Etrafta beni takip eden, on yıllardır beni ilk defa bir kadınla görüp bunu atağa geçmek için bir açıklık olarak düşünen birinin."

"İyi de neden?" diye sordu Bryce.

Babam alayla güldü. "Milyonlarca şey yüzünden."

"Milyonlara bir ekle," diye söylendim.

Bir keresinde onların kulüp binasını ateşe vermiştik. Yeniden inşa etmek büyük ihtimalle pahalıya patlamıştı. Emmeline'i kaçırmaya çalışan iki Warrior, bodrum katında babamın misafiri olmuş, son nefeslerini bu beton duvarlar arasında vermişlerdi.

"Ne yapacağız?" Emmett iç çekti. "Peşlerinden mi gideceğiz? Bir savaş daha mı başlatacağız?"

"Kaybederiz," dedim ona. "Kazanma şansımız yok."

"Savaş istemiyorum. Bu sefer olmaz." Babam başını sağa sola salladı. "Önce Tucker'ın yanına gideceğim, fotoğrafı göstereceğim ve ne yapacağını göreceğiz. Belki bize ismini verir ve olay biter. Ancak iş o noktaya varırsa, eğer adamlarının arkasını kollarsa -ki bunu yapacağmdan şüpheliyim- o zaman Amina'mın cinayetini üstüme alırım."

"Ölene kadar hapiste kalırsın." Dün bu benim için bir problem değildi. Öfkeliydim ve çılgına dönmüştüm. Bugün sakinleşmiş hâlimle, babamın hapse girme düşüncesini sindiremiyordum.

"Seninle Nick'i olaylardan uzak tutmam bunu gerektirecekse hapse gireceğim."

"Herhangi birimizin de peşinde düşebilirler," dedi Emmett. "Bu seninle başlamış olabilir ama eminim daha derinlere iniyordur. Hayatımın geri kalanı boyunca diken üstünde olmayacağım. Olanaklarımızın iç açıcı olmadığını biliyorum ama karşı koymak zorundayız."

"Neden yasal yollardan yapmıyorsunuz?" diye önerdi Bryce. "Mantıklı bir şüphe oluşturmak için kanıtı gösterelim. Yayımlamak için bizim gazeteyi kullanabiliriz, kasaba içerisinde bir gösteri yaratalım. Draven'ın masum olduğunu söyleyen dedikodular çıkarabiliriz. Şefin daha derin araştırma yapmak haricinde bir seçeneği kalmaz."

"Kurallara uymaktan bahsediyorsun." Babam bir kahkaha patlattı. "Polislerle çalışma konusunda iyi değiliz."

"Kurallara *uymayarak* hayatındaki insanları canlı tutma konusunda da başarılı sayılmazsın, o yüzden belki farklı bir yol denemenin zamanı gelmiştir."

Lanet olsun, kadın. Tüm yumrukları savuşturuyordu. Kelimelerinden çekiniyordum. Emmett da çekiniyordu. Ne de olsa kimse babamla bu şekilde konuşamazdı, özellikle bu odada.

Ancak o korkusuzdu. Gözlerindeki ateş, o parlak ışık göğsümün kabarmasına sebep oluyordu. Gururla mıydı? Ya da aşkla mıydı? Yoksa ikisi miydi?

Sanırım ona beni verandasından kovduğu akşam âşık olmuştum. Ya da belki de tamirhanede belirdiği gün, tutum ve kararlılıkla dolup taştığı zamandı.

"Haklı," dedim babama. "Yasal olduğu için değil, Warriorlar bunu asla öngöremeyeceği için. Bir kere de polisleri kendi lehimize kullanalım."

Emmett başıyla onayladı. "Tucker bunu biliyorsa, o zaman misilleme yapmamızı bekleyerek bizi izliyordur. Kapısında polislerin belirdiğini görmek ona sürpriz olabilir."

"Kanıt bulmamız gerekiyor, sağlam bir kanıt, ayrıca hızlı olmalıyız," dedim ona.

"Eyalet avukatı yakında duruşmanın tarihini belirleyecek. Bu başladıktan sonra, insanların bir başka şüpheliyi değerlendirmesi daha zor olacak. Ertelemelerini sağlamamız gerekiyor."

"Nasıl yapacağız?" diye sordu babam.

Bryce'a baktım. "Hikâye yazmalısın. Marcus iyi bir polis ama elimde yeni bir kanıtla ona gidersem bana inanmaz. Babamın suçlu olduğunu düşünürken olmaz. Birinin kulüp binasına girerken çekilmiş fotoğrafını göster. Yayımlarsan, Marcus bunu görmezden gelemeyecektir."

"Bugün yazmaya başlayacağım. Pazar günü yayımlayabiliriz ama..." Gözleri masanın karşı tarafındaki babama kilitlendi. "Amina'yla neden motelde bir arada olduğunuzu yazarsam daha anlamlı olur. İnsanların orada kızın için bulunduğunu öğrenmesi seni daha insancıl yapar."

Babam derin bir nefes verdi ama başını iki yana salladı. "Onunla tanışana kadar olmaz. Ona bu kadarını borçluyum. Babası olduğumu gazetedeki haberden öğrenmemeli. Dediğin gibi, annesini benim öldürdüğümü düşünüyor."

"Bu konuda yardımcı olabileceğimi düşünüyorum." Bryce elini kaldırdı, savaşa gitmeye gönüllü oluyormuş gibiydi. "Zamanlama konusunda şans bizim yanımızda. Geçen hafta sonu Genevieve'i ziyarete gittiğimde, Amina'nın mezarını ziyaret etmek için pazar günü buraya geleceğini söylemişti. Arayıp geleceğini tekrar teyit ederim. Sanırım... o buraya geldiğinde ona söyleyebilirsin. Umarım o sabah eline gazete almaz. Bilmiyorum ama belki ben tatlıya bağlayabilirim."

"Yap bunu," dedim ona. "Babamla Amina'nın ilişkisine daha çok ışık tutmamız gerekiyor. Babamın onu öldürmeyeceğini gösteren içerik vermeliyiz. Sanırım *kız kardeşim* bunun için güzel bir yol olabilir."

"Onu gafil avlayacakmışım gibi hissediyorum, Dash." Bryce'ın endişeli bakışları benimkileri buldu. "Şimdiden çok kötü hissediyorum."

"Nazik ol," diye mırıldandı babam. "Lütfen."

"Olacağım." Bryce söz verdi.

"Daha fazlası için araştırmaya devam edeceğiz." Emmett parmaklarıyla masada ritim tuttu. "Draven, sen Tucker'ı ara."

Başını salladı. "Onunla görüşmeye gideceğim. Tek başıma."

"Bizi haberdar et." Sandalyeyi ittim, Bryce'ın kalkabilmesi için onun sandalyesini de itmesine yardımcı oldum. Sonra hepimiz planımız hazır bir şekilde kulüp binasından ayrıldık. Arabasına kadar Bryce'a eşlik ettim. Gazeteye gitme şevki elle tutulur düzeydeydi ama gitmeden önce, tamamen iyi olduğuna emin olmak istedim. "Daha iyi misin?"

"Pek değil ama iyi olacağım. Sadece karnım ağrıyor. Kulüp binasındaki o koku..." Elini ağzına götürdü. "Güçlüydü. İşe geçeceğim. Beni sonra arar mısın?"

Başımı evet anlamında salladım. "Burada yetişmem gereken birkaç iş var. Tüm bu haltlar olmaya başladığından beri Isaiah'yla Presley'ye tamirhane konusunda çok yüklendik. Ellerimi kirletip birkaç arabayı bitirmemin artık vakti geldi."

"Akşam yemeğinden önce o elleri yıkadığından emin ol." Göz kırptı, parmak uçlarına yükselip dudaklarını bana uzattı. Kısa bir vedaydı. Çoğu çift için olağan bir şeydi ama biz bir çift değildik.

Bağlılık yemini etmemiştik. Sözler vermemiştik. Yine de ayakta dikilip arabasıyla uzaklaşmasını izlerken, bir daha hiçbir kadının beni öpemeyeceğini fark ettim.

Bryce benim için o kadındı. Eşi benzeri olmayan o kadın.

Babam yanıma yürüyüp gölgelerimizi kavuşturdu. "Onu seviyorsun."

Cevap vermedim. Bu kelimeleri duyacak ilk kişi Bryce'tı. Tamirhaneye doğru bir adım attım. "İşe dönmeliyim."

"Dash." Babamın eli beni yakalayıp durdurdu. "Özür dilerim."

"Amina'yı sen öldürmemişken hapse girmeni istemiyorum ama sen ve beni soracak olursan, bizim işimiz bitti."

Omuzları düştü. "Anlıyorum."

"Tamirhanede biraz sensiz zamana ihtiyacım var. Düşünecek bir mesafeye. Olduğunu sandığım adam değilmişsin."

"Hiçbir zaman bir kahraman değildim, oğlum."

Kahverengi gözlerinin içine baktım. "Bana göre öyleydin."

Bu darbe babama çok sert çarptı. Beklenmedik bir anda yediği yumrukla, nefes almak için mücadele ediyormuş gibi yüzü gerildi.

Onu asfaltta yalnız bırakarak tamirhaneye doğru yürüdüm, sonra durup babam hâlâ işitebileceği bir mesafedeyken ona döndüm. "Nick bilmeyi hak ediyor. Ona ya sen söylersin ya da ben söyleyeceğim."

Sadece başıyla onayladı.

İki saat sonra, ben *Mustang*'in altında sırtüstü yatarken, babamın motosikletinin motoru büyük bir gümbürtü koparıp tamirhaneden uzaklaştı. Otuz saniye sonra telefonum çaldı.

Arabanın altından kendimi ittirerek çıkardım ve elimi cebime atıp telefonumu aldım. Ekranda Nick'in ismi yazıyordu. "Selam."

"Sanırım bu aramayı bekliyordun."

"Umuyordum diyelim. Babam seni aradı diye düşünüyorum."

"Evet. Bir kız kardeşimiz var galiba." Nick'in sesindeki sakin ton beni şaşırtmıştı. Babamla geçmişteki ilişkilerini düşündüğümde öfkeden kuduracağını sanıyordum.

"Sesin üzgün gelmiyor."

"Şaşkınım. Dinlemesi kolay bir şey değildi ve belki de henüz her şeyi kavrayamadım. Çoğunlukla hayal kırıklığına uğradım. Anneme üzülüyorum. Hiçbir zaman öğrenmemiş olmasından memnunum ama hayır, kızgın değilim. Benim açımdan babam, sandığım gibi bir adam olmadığını çok uzun zaman önce göstermişti. O sorunlu bir adam, Dash. Her zaman böyleydi."

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapacak hiçbir şey yok. Hayatına devam et."

"Evet, sanırım öyle yapacağım." Açık tamirhane kapısına yürüyüp dışarıyı izledim. Her servis kapısının önünde hizalanmış arabalar vardı. Emmett, Isaiah ve Leo sırayı ilerletmek için çok hızlı çalışıyordu.

Tamirhane iyi bir işletmeydi. Hepimize ahlaklı bir geçim yolu sağlıyordu. Nick'in Prescott'ta yönettiği tamirhane gibiydi.

Hayatına devam et. Artık hayatımda Bryce olduğu için bu o kadar da kötü gözükmüyordu. İkimiz de doğru düzgün bir işe, iyi bir eve sahiptik ve bunlara bile sahip olmayan bir sürü insan vardı.

"Birisiyle tanıştım."

Konuşacak, babam ve cinayetle ilgili söylenecek çok şey vardı. Oysa hiçbiri önemli değildi. Şu an, abime sadece Bryce'tan bahsetmek istiyordum. Onu ailemle paylaşmak.

"Ciddi bir şey mi?" diye sordu.

"O benim için Emmy." Bryce'a karşı duygularımı tarif etmemin en iyi şekli buydu. Nick, vücudundaki her bir molekülle Emmeline'e âşıktı. "Ama henüz çok olmadı."

Kıkırdadı. "Emmy'ye onu ilk gördüğüm akşam âşık olmuştum. Zaman önemli değil."

Nick'le Emmeline tanıştıkları gece evlenmişti. İşler onlar için çok sallantılı olmuştu ama birlikte üstesinden gelebilmişlerdi.

"Senin adına sevindim. Daha büyük, daha bilge ve daha yakışıklı kardeşinden bir parça tavsiye ister misin?"

Sırıttım. "Tabii."

"Onu bulduğuna göre, sakın gitmesine izin verme."

22. Bölüm

Bryce

Hikâyemde *Kaydet* seçeneğine tıkladım ve son hâlini babamın yarınki gazeteye göre düzenleyebileceği sürücüye yükledim. Çoktan fotoğrafları ayarlamış, manşeti biçimlendirmişti. Artık yapması gereken tek şey metni yerleştirmekti.

Dash'le Emmett'ın dahil edebileceğim daha fazla şey bulmasını umarak, son dakikaya kadar detayları sonuçlandırmayı bekletmiştim. Ne yazık ki geçtiğimiz son beş günde, Tin Gypsy kulüp binasına girip Draven'ın bıçağını çalan, büyük ihtimalle de Amina Daylee'nin ölümünden sorumlu olan adam hakkında yeni hiçbir şey aydınlığa çıkmamıştı.

Draven orijinal bıçağını -kiraz kırmızısı sapı olanı- bulmuştu. Evinde, tahmin ettiği gibi avcılık teçhizatlarının bulunduğu bir çantada gizlenmişti.

Emmett'ın gözetleme kameralarından yazdırdığı fotoğraf pazar gününün gazetesinde, cinayet silahının çalınması spekülasyonuyla birlikte ilk sayfada olacaktı. Gazetemiz sadece gerçekleri yayımlamakla ilgiliydi, yani kendi şahsi varsayımım yolun kenarına itilmişti. Ancak gerçeklerin arasında ipuçları gizliydi,

bu da şüphe tohumlarını yeşertmek için yeterliydi. Buna Draven Slater'la gerçekleştirdiğim *özel* röportaj ve gizemli kız çocuğunu itiraf edişi eklendiğinde, plan gerçekten işe yarayabilirdi.

Şimdi yapmam gereken tek şey, Genevieve yarın Clifton Forge'a geldiğinde, ona Draven'dan bahsetmemden önce makalemi okumaması için dua etmekti. Onu arayıp yerel gazeteleri almamasını rica edebilirdim -zaten alacağından şüpheliydim- ama eğer birazcık bana benziyorsa, aramam onu sadece meraklandırırdı. Bahsimi son çıkan *Clifton Forge Tribune*'u umursamamasına oynayacaktım.

"Hepsi senindir." Babama bakmak için sandalyemde döndüm, kendi masasında oturuyordu.

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Öğle yemeğinden sonra bakacağım. Marcus'ı önden bilgilendirdin mi?"

"Hayır. O da herkesle aynı anda okuyabilir."

"Ah." Kaşları birbirine yaklaştı. "Şey, tamam."

"Ne? Sence hata mı yaptım?"

"Bence geçtiğimiz ayda çok fazla şey değişti. Kısa bir süre önce Şef Wagner'ın takımındaydın, onun gözüne girmeye çalışıyordun. Oysa şimdi..." Bilgisayarı işaret etti. "Taslaklara kaydettiğin hikâye beklediğim bir şey değildi."

"Hayır, değil." Benim de yazmayı beklediğim bir hikâye değildi. "Ama anlatılacak doğru hikâye bu. Draven, Amina Daylee'yi öldürmedi. Gerçek katil dışarıda bir yerde. Eğer bu, daha derin araştırmalar yapması için şefin kıçının altında ateş yakmak demekse, o zaman yapmam gereken şey tam olarak budur."

"Yine de onu önden bilgilendirmek iyi olabilir. Ona saygını göstermelisin. Bu ilişkiyi mahvetmek istemezsin, Bryce."

İç çektim. "Bundan sonra beni seveceğini sanmıyorum zaten."

Bu hikâye yayımlandığında, ne kadar meyan kökü verirsem vereyim bana güvenmeyecekti.

"Bir telefon her şeyi yumuşatır," diye önerdi babam. "Sadece tamamen taraf değiştirmediğini hissetmesini sağla."

"Sen neden onu aramıyorsun? Senden duyması daha iyi olabilir." Gerçek şu ki taraf değiştirmiştim. Sadakatim artık Marcus Wagner'a değildi. Haziran gelip geçmişti. Temmuz havası Clifton Forge'u güneş ışığı ve sıcaklık girdabına çekmişti. Takvimdeki günler acımasızca geçerken önceliklerim tamamen değişmişti.

Bir zamanlar suçluluğunu ortaya çıkarmayı umduğum adama âşık olmuştum.

Teknik olarak, o bir suçluydu ya da eskiden suçluydu. Ancak daha çok, o benimdi. Kusurluydu ve benimdi.

"Benden istediğin başka bir şey var mı?" Esnedim. "Yoksa, eve gideceğim."

"Hâlâ yorgun musun?"

"Evet." Babama zayıf bir gülümseme yolladım. "Uzun bir hafta oldu. Enerjim tükendi."

"Kestirmeye ihtiyacın var. Git de dinlen. Akşam yemeğine eve gelmek ister misin? Eminim annen senin için seve seve yemek yapar."

Annemle babamın evine en son gidişimin üzerinden haftalar geçmişti. Annem ziyarete gelmem için durmadan bana yalvarıyordu ve görünüşe göre babamdan da yardım dilenmişti. "Planım yok. Çok isterim. Annemi arayıp ne getirebileceğimi sorarım."

Ortak alana açılan kapı ittirilip açıldı. "Hey, siz ikiniz."

"Tam da senden bahsediyorduk." Babam sandalyesinden kalktı, annemle odanın ortasında öpücük için buluştular.

"Selam, anne." El salladım ama sandalyemden kalkmadım. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Saçları benimki gibi koyu kahverengiydi ancak birkaç gri saç teli kendini belli ediyordu. Annem artık onları boyatmayı reddediyordu çünkü Seattle'a geldikleri bir gün, bir garson bizi kardeş olmakla itham etmişti. Çoğu kadının gururu bununla okşanır, genç adamın bahşişini iki katına çıkarırdı ama annem alınmıştı. Nazikçe bizim ilişkimizi anlatarak onu düzeltmişti. Benim annem olmasının, hayatındaki en büyük gurur kaynağı olduğunu söylemişti.

Babamın her zaman dediği gibi, Tessa Ryan'ı sevmek çok kolaydı.

Ben sandalyemde oturmaya devam ederken annem yanıma gelip bana doğru eğildi ve sarıldı, sonra masamın köşesine oturdu. "Akşam yemeğe gelir misin?"

Güldüm. "Babam da az önce bana aynı soruyu sordu. Evet. Çok isterim. Ne getirmemi istersin?"

"Ah, hiçbir şey. Ben hallederim. Aslında, erkek arkadaşını da getirmek istersen bir kişilik daha yerim var."

Erkek arkadaş. Dash benim erkek arkadaşım mıydı? Muhtemelen bu terimden tiksinirdi. Onun gibi biri için çok çocuksuydu. Yeterince cüretkâr değildi. Motosiklet Kulübü terminolojisi nasıldı? O benim *adamım* mıydı? Ya da *erkeğim?* Eğer -bağlanma fobisi göz önünde bulundurulduğunda bu önemli bir eğer'di- bir gün evlenirsek, bu da beni onun hatunu mı yapacaktı?

Tüylerim diken diken oldu. Beni hatunum diye çağıracak olursa, bir ay boyunca sevişmeyi reddederdim.

"Sizi çok özledim," dedim anneme. "Ryan'lara özgü bir gece olsun. Dash'i bir sonraki sefer davet ederim."

"İyi, pekâlâ." Annem yüzünü astı. "Ama çok geçmeden onunla tanışmak istiyorum."

"Tanışırsın." Birbirimizi ailelerimizle tanıştırdığımız noktada olduğumuzu varsayıyordum. Öyleydik, değil mi?

Dash'le kulüp binasında başlattığımız konuşmaya devam etmemiz gerekiyordu. İlişkimizin bir çeşit tanıma ihtiyacı vardı ama geçtiğimiz beş günde ikimiz de konusunu açmamıştık. Sormak için fazla gergindim. Dash'in de daha önce böyle bir şeyle karşılaştığından şüpheliydim.

Bir başka esnemeyi de elimle örterek, masamdaki eşyalarımı toplayıp büyük el çantamın içine ittirdim. "O zaman, akşam altı mı?"

Annem başıyla onayladı. "İyi misin?"

"Sadece yorgunum."

Öne eğilip yanaklarımı avuçlarının arasına aldı, sonra avuç içini alnıma bastırdı. Bebekliğimden beri ateşimi böyle ölçüyordu. Gözlerimi kapayıp gülümsedim. Hangi yaşta olursam olayım, o her zaman benimle ilgilenip beni rahatlatan annem olacaktı. "Ateşin yok."

"Hasta değilim," diyerek onu temin ettim. "O haftalardan biri oldu işte. Bitkinim."

"Ahh. Ben de ayın o haftası çok yorulurdum. Tamponları özlemiyorum ama..." Yüzünü yelledi. "Her on dakikada bir gelen ateş basmaları da tam bir baş belası."

Kıkırdadım. "Regl değ-"

Kalbim durdu. En son ne zaman regl olmuştum?

Annem bir şeyler daha söylüyordu ama zihnim hızla dönerek haziranın haftalarını sayıp, marketten en son ne zaman tampon aldığımı hesaplamaya çalışıyordu. Hatırlayabildiğim en son za-

man mayıs ayıydı. Hatırlamamın sebebi, yoğun, ıslak bir bahar karı yaşamış olmamızdı. Hormonlarımın dalgalanmasıyla fazlasıyla ağlamaklı olmuştum çünkü kasabadaki birkaç ağaç yeni çiçek açmaya başlamıştı ama karın ağırlığı tüm dalları kırmıştı.

Ah. Siktir. Çantamı kaparak koltuğumdan fırladım.

"Sorun ne?" diye sordu annem.

Onunla ya da babamla göz temasından kaçınarak, "Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Sadece hızlıca bir işimi halletmem gerektiğini hatırladım, kapanmadan oraya gitmem gerekiyor. Akşam yemekte görüşürüz."

Başka bir şey söylemedim ve gazeteden çıkıp vakit kaybetmeden markete sürdüm.

İhtiyacım olmayan şeyler aldım -diş ipi, misket limonu, *Cheez Whiz**- kadın ürünleri reyonunu tekrar tekrar geçerek sepetimi dolduruyordum. Her seferinde raflara bakıp tırsarak oradan uzaklaşıyordum. En sonunda beş litre portakal suyu aldıktan sonra, sepetim ağırlaşmaya başlamıştı ve buraya gelme amacımı daha fazla engelleyemeyecektim.

Derin bir nefes alıp reyona yürüdüm. Gebelik testleri kısmına geldiğimde, tanıdığım markaları hızlıca tarayıp üç değişik çeşidini sepetime attım. Ardından kimsenin beni görmediğini umarak koşarcasına kasaya ilerledim.

Kasiyer ürünleri kasadan geçirirken hiçbir yorum yapmadı, *Tanrıya şükür*. Her şeyi kese kâğıtlarına güvenli bir şekilde gizledikten sonra hepsini arabama taşıyıp eve sürdüm.

Karnımda hissettiğim o kötü his katlanılamaz düzeydeydi. Anksiyeteyle midemin ezilmesi hissi. Hamile miydim? Testleri alırken öyle bir acele içindeydim ki, onları kullandıktan sonra ne

* İşlenmiş bir peynir çeşidi. -ç.n.

olacağını hiç düşünmemiştim. Evimle tuvalet daha da yakınlaşırken, paniğin sebep olduğu ürperme kemiklerime yerleşti.

Bir ay önce hamile olma düşüncesi beni neşe dolu, şiddetli ve kontrol edilemeyen gülme komasına sokardı. Peki şimdi öyle miydi? Bir bebeğim olursa, Dash'i kaybeder miydim? Kendi başıma çocuk büyütmek için yeterli miydim? Testler negatif çıkarsa kalbim sızlar mıydı?

Üç pozitif gebelik testinden sonra, son soru hakkında endişelenmeme gerek kalmamıştı.

***

"Selam, bebeğim." Dash kapıyı çalmadan ön kapımdan içeri girdi.

Mutfakta, ada tezgâhta oturup gri granit tezgâhımın ince çizgilerine ve granüllerine boş boş bakıyordum. Ailemle olan yemeği iptal edip, Dash'e bana gelmesi için mesaj atmıştım. "Selam."

"Haberlerim var." Yanımdaki tabureyi çekip şakağımı öpmek için eğildi. "Babam bugün Tucker'la görüştü."

"Öyle mi?" Warriorların başkanıyla olan toplantıya heyecanlanmış numarası yaptım. "Ne dedi?"

"Babam, Tucker'ın bunu yapanın Warriorlar olmadığına yemin ettiğini söylüyor. Fotoğrafa bakıp bunu göstermiş." Dash yana eğilip cüzdanını çekip aldı. Sonra, Emmett'ın teftiş videosundan çıkardığı fotoğrafın bir kopyasını çıkardı, tezgâha koyup kırışıklıkları düzleştirdi.

Fotoğrafın üzerine eğildim. "Neye bakıyorum şu an?"

"Bunu görüyor musun?" Adamın yeleğine tutturulmuş Warriorlar logosunu işaret etti. "Ok başının altını görüyor musun, parlayan yeri?"

"Evet."

"Tucker yamayı birkaç yıl önce değiştirdiklerini söyledi, köşelerini sadeleştirdiklerini ve parlayan alevden kurtulduklarını. Kulüpteki herkesin yeni parçaları varmış."

"Eski parçaları toplamışlar mı?"

"Hayır. Yani, bu eski parçaya sahip her kimse, eskiden bir süreliğine bir Warrior'dı. Bu geçen yıl onlara katılan eski Gypsylerden biri olmadığını da doğruluyor."

O zaman bir Warrior eski bir savaşı yeniden başlatmaya çalışıyordu. "İsim listesi alabilir miyiz?"

"Tucker'dan alamayız. Adamlarından asla vazgeçmez. Ancak babam isimleri yazmaya başlayacak. Emmett ve Leo'yla birlikte tamirhanede, şu an yapıyordur. Birazdan onlara katılacağımı söyledim. Birlikte gelmek isteyeceğini düşündüm."

"Hayır, teşekkürler." Tamirhaneye gidebilecekmişim gibi hissetmiyordum. Ayrıca Dash'e hamile olduğumu söylediğimde, onun da benimle gitmek isteyeceğini düşünmüyordum.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Bir de şey... Genevieve?" İsmini söylemekte zorlandı. Dash henüz kız kardeşi kavramına ısınamamıştı.

"Uçağı bugün geç saatte. Bozeman'da kalacak ve yarın buraya gelecek. Öğlene doğru kasabada olacağını düşünüyor. Arayacağına söz verdi, mezarlıkta buluşacağız."

"Gittiğinde beni ara. Durumu nasıl karşıladığını haber ver."

"Olur."

Genevieve'e Draven'ın kızı olduğunu nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yeterince zor değilmiş gibi, bir de annesini Draven'ın öldürmediğine ikna etmeye çalışacaktım. Damla çikolatalı kurabiyeler eşliğinde kurduğumuz toy arkadaşlığın ezilmeye mahkûm olduğu kesindi.

Dash, dolaptan bardak alıp buzdolabından suyla doldurmak için kalktı. Tamirhaneye gitmek için can atıyordu.

"Şey, gitmeden önce..." Tanrım, bunu nasıl söyleyecektim? Fotoğrafı katlayıp kaldırmak için cüzdanına uzanarak ellerimi meşgul tuttum. Katlı cüzdanı açıp fotoğrafı içine koymaya hazırlanırken, bir başka katlanmış sayfa dikkatimi çekti.

Cüzdandan dışarı çektiğim bu siyah beyaz fotoğraf tanıdık gelmişti. Çocukların arkasmda kupaların sergilendiği vitrini gözüm bir yerden ısırıyordu. Bu vitrin, Clifton Forge yıllıklarındaki sayısız fotoğrafın arka plamydı.

"Bu ne?"

Dash dudağındaki bardağı indirip gözlerini kapadı. "Ben, ah... lanet olsun."

Sayfanın katlarını açıp fotoğrafı taradım, tanıdığım birinin olmadığı okul fotoğraflarından biriydi. Arkasını çevirdiğimde Amina'nın genç yüzünü gördüm. Başka bir kızla birlikte gülümsüyordu.

Vefat ilanında gördüğüm bir yüzün daha genç hâliydi.

Chrissy Slater.

"Dash. Bu ne?"

Suçlu gözükecek nezaketi göstermişti. "Yıllıklara bakarken lisede bulduğum bir sayfa."

"Bunu buldun ve bana göstermedin." Fotoğrafı buruşturup yüzüne fırlatma dürtüsüne karşı gelmeye çalışıyordum.

"Gösterecektim. Yemin ederim ama sonra sen annemle Amina'nın arkadaş olduğunu öğrendiğinde bir önemi yokmuş gibi geldi."

"Önemi yokmuş gibi mi geldi?" Taburemden kayarak, ağzım bir karış açık hâlde bakakaldım. "Bana her şeyi söyleyeceğine söz vermiştin. Annenle Amina'nın arkadaş olduğunu bilmiyormuşsun gibi davrandın. Sana bilip bilmediğini sordum, doğrudan hem de ve sen yalan söyledin. Başka ne hakkında yalan söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Sana güvendim. Bunu bana nasıl yaparsın? Onca şeyden sonra? Sana *güvendim*." Aksini düşünmeme rağmen Dash'e inanmıştım. Ona güvenmiştim.

"Bryce, hadi ama." Dash bana doğru bir adım attı. "O kadar büyütülecek bir şey değil."

"Hayır. O kadar büyütülecek bir şey." Geri adım attım. "O gün polisleri aramanın sebebi bu muydu? Yıllıktan sayfayı kopardığını öğrenemeyeyim diye?"

"Evet, üzgünüm ama o zaman çok farklı bir konumdaydık. Birlikte değildik."

"Tabii, sadece sevişiyorduk, değil mi? Bıkana kadar kullanabileceğin bir başka kadındım sadece. Hâlâ böyle hissediyor musun?"

Çenesini sıkarken gerildi. "Öyle hissetmediğimi biliyorsun."

Gözlerimi kapattım, ağlama dürtüme karşı geliyordum. Ona nasıl güvenebilirdim? Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra bana söyleyebilirdi ama bunu bir sır olarak tutmuştu.

Sır da değildi. Hiçbir şeydi. O kadar küçük bir şeydi ki, bunu benden saklayarak durumu daha kötü yapmıştı. Olması gerekenden çok daha büyük bir sıkıntı hâline getirmişti.

Ya da belki de ben abartıyordum. Belki de bu hamilelik olayı her şeyi fazla düşünmeme sebep oluyordu. Bana güvenmeyecekse biz nasıl birlikte olacaktık ki? Nasıl çocuğumuz olacaktı?

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bebeğim, aşırı tepki gösteriyorsun."

"Belki," diye fısıldadım. "Ama bununla ilgili... içimde kötü bir his var. Burada temel bir problemimiz varmış gibi."

"Temel bir problem mi? Lanet bir fotoğraf sadece. Evet, sana söylemeliydim ama artık önemli olmaktan çıkmıştı."

"Sır saklamayacağına söz vermiştin. Benden hiçbir şey saklamayacaktın. Aksi takdirde her şeyi yayımlayacaktım."

"Bekle." Gözlerini kıstı. "Tüm bunların sebebi bu mu yani? Hikâyen mi?"

Hikâyem mi? Neyden bahsediyordu? "Ne?"

"Öyle, değil mi? *Siktir.* Çok aptalım. Aramızda gerçekten bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Oysa en başından beri benimle oynuyordun. Yazmak için can attığın 'her şeyi' yazma hakkı verecek bir şeyler yapmamı bekliyordun."

"Bu doğru değil."

"Çoktan yazdın, değil mi?" Tezgâhta hâlâ çantamda olan bilgisayarımı işaret etti. "Hepsini yazdın, değil mi?"

"Evet, yazdım," diye itiraf ettim. "Bana ihanet edebilirsin diye fakat sadece hazırda tutuyordum. Yayımlamayacağım."

"Bundan nasıl emin olacağım?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü sana bunun hikâyeyle ilgili olmadığını söylüyorum. Ayrıca sana yalan söyleme gibi bir huyum da yok."

"En başından beri hikâyeyle ilgiliydi. İlk karşılaştığımız günden beri. Artık beni istediğini sanarak hikâyeden vazgeçtiğini düşünecek kadar da salaktım."

"Ben seni... bekle. Şimdi ben mi suçlu oldum? Benden bir şeyler saklayan sensin. O aptal resim hakkında yalan söyleyen sensin." Ben neden suçlu hissediyordum?

"O resim hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sevdiğim insanların hayatını mahvedebilecek bir hikâyeyi yazıp hazırda tutuyorsun. Elmayla armudu kıyaslıyorsun burada, bebeğim."

Tartışmak için ağzımı açmışken geri kapattım. Omuzlarım, umutsuzluğun beni yere devirebilecek ağırlığını kaldıramayarak düştü.

"Fotoğrafla veya hikâyeyle alakalı değil," diye fısıldadım. "Birbirimize güvenmiyoruz. Birbirimize güvenmezsek bunu nasıl yürüteceğiz?"

Dash'in öfkesi buharlaştı ve başını iki yana salladı. "Lanet olsun, bir bilsem. Bunun cevabını bulursan, bana bir iyilik yap ve beni de bilgilendir çünkü şu an, aramızdaki şey daha başlamadan bitmiş gibi gözüküyor. Ben gidiyorum."

Cüzdanını alıp pantolonuna sokuşturdu. Başka bir şey söylemeden mutfaktan hızla ayrıldı.

"Bekle." Hazır ağır konulardan söz ediyorken, bir şey daha eklemem gerekiyordu. Kapıdan çıkmadan önce bilmeyi hak ediyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Dash döndü, ellerini kalçasının iki yanına yerleştirdi. "Bekleyebilir mi?"

"Hayır." Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. *Söyle ona.* "Hamileyim."

Odayı korkutucu bir sessizlik kapladı. Saniyeler, saatler gibi ilerliyordu. Bir dakika, bir gün gibi hissettiriyordu. Dash o kadar sabit duruyordu ki neredeyse nefes almıyormuş gibiydi.

Beni duyduğunu bu şekilde anlamıştım.

Ben beklerken, yine beklerken ve daha da beklerken kalbim canımı acıtacak derecede hızlı atıyordu. Sonunda, gözlerini kırpıp başını hafifçe salladı. "Mümkün değil. Her zaman prezervatif kullanırım."

Onun değerli prezervatifleri.

"Biri işe yaramamış demek ki."

Ne zaman olduğunu söylemek güçtü ama zamanlamaya göre biz birlikteliğimize başladıktan sonraydı. Belki de *Mustang*'dekiydi. Yine de tahmin etmek anlamsızdı. Draven beni tehdit ettikten sonra ilişkimizin kesintiye uğradığı iki hafta haricinde, Dash'le sürekli birlikte oluyorduk.

Sessizlik geri döndü. Gözyaşları gözlerime doluştu ve gözlerimi kırpma çabalarımın hiçbiri görüşümü bulanıklaştırmanın önünü alamamıştı.

Seattle'daki televizyon merkezinde çalışan bir arkadaşım vardı. Hamileliğini kocasına, üzerinde "Babacığım" yazılı bir tulumun yanma bebek mamaları yerleştirerek ve bunu büyük bir olaya dönüştürerek açıklamıştı. Duyurduğu günün ertesi sabahı işe gelip, kocasının havalara uçtuğunun haberini vermişti.

Kıskanmıştım. O kahkahayı istiyordum. Heyecanı. Kocamın aile kuracağımızı öğrendiğindeki öpücüğünü.

"Bir şey söyle," diye fısıldadım. Sessizlik kalbimi kırıyordu. Bu noktada, konuşacağı anlamına gelecekse bağırmasını bile kabul ederdim.

Gözleri zeminden yukarıya tırmandı ve işte o zaman gerçek korkuyu gördüm.

Dash botunun topukları üzerinde döndü. Kapıyı yırtarcasına açtı ve arkasından kapatma zahmetine bile girmeden aceleyle

motoruna atladı. Motosikletinin gürültülü sesi havada bile kalmadı çünkü şimşek gibi geçip gitmişti.

"Kahretsin." Kapıya yürüdüm, kapatıp arkasından kilitlerken gözümdeki yaşları gözlerimi kırparak serbest bıraktım. Geri gelecekse, zili çalmak zorunda kalacaktı.

Eninde sonunda, geri gelmek zorundaydı. Değil mi? Beni sonsuza kadar terk etmezdi. Haksız mıydım? Bunu tek başıma yapma düşüncesi, yaslanmam için Dash'in orada olmaması tüm vücudumu sızlattı. Bunu atlatır mıydık? Birlikte?

Atlatmak zorundaydık. Birlikte daha iyiydik. Bunu görmüyor muydu? Tabii ki, bunu tek başıma da yapabilirdim ama istemiyordum. Dash'i istiyordum.

Benden sonsuza kadar kaçamazdı. *Bizden* sonsuza kadar kaçamazdı. Aynı kasabada yaşıyorduk. Hazır olsa da olmasa da bir bebeğimiz olacaktı. Kendisini sadece eğlenceli amca olarak belirlemiş olabilirdi ama çocuğumun, babasının kim olduğunu bilmeden büyümesine izin vermeyecektim.

Dash'in, Draven'a dönüşmesine izin veremezdim. Çok geç olana kadar çocuğunun hayatına şahit olmayı kaçırmasına izin veremezdim.

Tezgâha yürüyüp granite bir yumruk darbesi indirdim. "Lanet olsun ona."

Konuşacaktık ve bu yakın bir zamanda olacaktı. Bebek dünyaya gelmeden önce de Dash, cesaretini toplayacaktı.

Burada oturup debelenmemeye kararlıydım. Telefonumu alıp anneme mesaj attım, ona daha iyi hissettiğim için akşam yemeğine geleceğimi söyledim. Mutlu yüz ifadeleri ve konfeti dizisiyle cevap verdi.

Evdeki ışıkları söndürüp çantamı aldım, anneme götürmek üzere bir şişe şarap kaptım. Ne de olsa en az bir sene ihtiyacım olmayacaktı. Sonra ailemin evine gittim, Dash'le bebeği elimden geldiğince düşünmeyerek onlarla geçirdiğim vakitten keyif almaya çalıştım.

Tekrar eve vardığımda tamamen tükenmiştim ve yatağa çökmeye hazırdım. Aşırı yorgundum, ayaklarımı sürüyerek içeri girdiğimde gözlerimi güçlükle açık tutuyordum.

Ev karanlıktı ama yatak odamın yolunu bulabilmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Karanlığı seviyordum çünkü koltuktaki çamaşır sepetini saklıyordu. Dash'in mutfak lavabosunda bıraktığı bardağını saklıyordu.

Aynı zamanda, eve gelmemi bekleyen, siyahlara bürünmüş silüeti de saklıyordu.

23. Bölüm

Dash

"Günaydın." Isaiah tamirhaneye girdi ve elini kısa saçları arasından geçirdi. "Bir süredir onunla meşgulsün. Tüm gece burada mıydın?"

"Evet." Elimdeki temizleme beziyle *Mustang*'in kapısını kapattım.

Dün akşam Bryce'ın evinden çıktıktan sonra uzun bir gezintiye çıkmıştım. Ortaya bıraktığı bombayı anlayabilmeye çalışırken kilometreler su gibi akıp gitmişti. Bir kelimeyle tüm dünyamı değiştirmişti. Her şeyi altüst etmişti.

Hamileyim.

Bunu anlamlandıramıyordum. Dikkat etmiştik. Ne zaman bir kadınla birlikte olsam, prezervatifler bir zorunluluktu. İstisna yoktu. Bryce'la çıplak birlikte olma düşüncesi hoşuma gitse de ikimizi korumamın bir sebebi vardı.

Bazı adamlar iyi birer baba olmak için tasarlanmıştı. Nick onlardan biriydi. Oysa ben doğru düzgün bir baba olamayacak kadar çok şey yapmıştım, şiddetli ve aşağılık şeylerdi. Bryce ne derse desin, ona ne kadar inanmak istersem isteyeyim, iyi birisi değildim.

Kendi çocuğumu mahvederdim.

Tüm önlemlerim, prezervatif konusundaki katı kurallarım şu an anlamsızdı.

Aylar içinde baba olacaktım.

Bu beni ölümüne korkutuyordu. Nasıl baba olunur bilmiyordum. Şahit olduğum tek örnek, karısının kapısının önüne katilleri ve gelininin yatak odasına da adam kaçıranları süren bir adamdı.

Babam olmak istemiyordum. Otuz beş yılımı onun ayak izlerini takip ederek geçirdikten sonra bu kafa karıştırıcıydı.

Kulübüne katılmıştım. Sandalyesine oturmuştum. Emekli olduğunda tamirhanesini devralmıştım. Otuz beş yıl sonra, kendi çocuğum da bana bakıp kendi yolunu kendisi çizmiş olmayı dileyecek miydi?

Uzun gezintiden sonra tamirhaneye gelmiştim. Karanlıktı ama babamla Emmett hâlâ orada, Warriorların isimleri hakkında konuşuyordu. İçeri girip bir şey söylemeden *Mustang* üzerinde çalışmaya başlamıştım.

En sonunda, konuşmak istemediğimi anlayıp beni yalnız bırakmışlardı.

Arabadaki son işlerimi de bitirirken saatler geçmişti. Sonra içindeki detaylarla ilgilenmiştim. Dışındaki detayları da hallettikten sonra aracı teslim alması için müşteriyi arayacaktım.

Bu aracın tamirhaneden gitmesi gerekiyordu. İç sesim Bryce'ı bu *Mustang*'in üzerinde becerdiğim gün onu hamile bıraktığımı söylüyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Isaiah, elini kaportanın üzerinde gezdirirken.

"Neredeyse. Dün gece seni uyutmadıysam özür dilerim." Çalışırken Isaiah'nın tamirhanenin yukarısındaki dairede olduğunu

pek düşünmemiştim. Adam muhtemelen tüm gece burada yaptığım gürültüyü dinlemişti.

"Dert etmene gerek yok. Nasılsa çok uyuyabilen biri değilim."

"Uyku bozukluğun mu var?"

Başıyla onayladı. "Hapishane."

Isaiah bana neden hapse girdiği hakkında pek bir şey anlatmamıştı, sadece kasıtsız cinayetten suçlu bulunduğunu ve üç yılını hapiste geçirdiğini söylemişti. Detaylandırmasını söylememiştim. Olaylar bu şekilde ilerlemişti çünkü olaylar kulüpte de böyle işlerdi.

Nasıl bir adamla uğraştığımızı öğrenmeye yetecek kadar şey sorardık. Sonra onu geçmişteki hatalarına göre değil, karakterine göre yargılardık.

Kulübün kendi tarzında bir erkek kardeşliği vardı. Presley'nin de en az Emmett, Leo veya Isaiah kadar aileden biri olduğunu göz önünde bulundurursak, aslında erkek kardeş doğru bir kelime değildi.

"Peki sen, ah... sen iyi misin?" Isaiah sordu.

Boğazımı temizledim, başımdan savmaya hazırlanırken gerçekler ağzımdan döküldü. "Bryce hamile."

Gözleri kocaman açıldı. "Bunun hakkında nasıl hissediyorsun?"

Kuru bir kahkaha attım. "Hiçbir lanet fikrim yok."

"Peki ya Bryce?"

"Soracak kadar yanında kalmadım," diye itiraf ettim. Bir erkek arkadaş olarak dün gece her şeyi batırmıştım. Beklenildiği üzere, babalık işinde de şimdiden çuvallıyordum. Bez parçasını yere fırlatıp arabaya yaslandım. "Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir çocukla veya hamile bir kadmla nasıl ilgilenileceğini bilmiyorum."

"Sadece bir tane hamile kadın tanıdım." Isaiah durdu. "O da... özel birisiydi."

Birisiydi. Belki de bir zamanlar tanıdığı birisinden bahsediyordu ama kaybettiği birisinden bahsettiği izlenimine kapılmıştım.

"Bu durum onu dehşete düşürmüştü," dedi Isaiah. "Başka bir hayattan daha sorumlu olma düşüncesi. Heyecanlıydı ama korkuyordu. Üstelik bunu kabul edecek kadar da cesurdu."

"Dehşete düşmek doğru bir terim gibi duruyor."

"Bryce'ın da öyle olduğuna iddiaya girerim."

"Evet." Başımı öne eğdim. Bryce'ın da korktuğuna emindim. Özellikle evde yalnız, bununla kendi başına uğraşmaya çalışırken.

Burada ne işim vardı? Korkularımı yatıştırabilme gücüne sahip sadece bir insan vardı. Cebimdeki telefon titrediğinde çekip çıkardım. Bilinmeyen bir numara mesaj göndermişti. Adımlarım yavaşladı, eklenen fotoğrafı görmek için mesajı açtım.

Kalbim tam olarak o an durdu.

Bryce dizlerinin üzerindeydi. Pantolonunun altındaki çamura iğnelerle yapraklar yayılmıştı ve arka planı dolduran kalın ağaç gövdelerinin önündeydi. Fotoğraf karanlıktı ama yüzündeki dehşeti görecek kadar ışık vardı. Başının etrafına dolanmış kirli bir bez parçası ağzını örtüyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Şakağına silah doğrultulmuştu.

"Ah, Tanrım." Sendeleyip dengemi kaybettim ve beton zemine düştüm. *Hayır.*

Derin bir nefes aldım, odaklanmam gerekiyordu. Tekrar fotoğrafa döndüm, silahı tutan kişiye gözlerimi kısarak baktım. *Bu bir kadındı.* Yan tarafı dönüktü ve silahı tutan kolu gergindi.

Kimdi bu? Neden Bryce'ı kaçırmıştı?

Mesaja geri dönüp herhangi bir metin aradım ama hiçbir şey yoktu. Sadece fotoğraf vardı.

"Dash?" Babam bana doğru koşuyordu. Tamirhaneye geldiğini duymamıştım bile. "Sorun ne?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendimi kafa karışıklığı içinden çekmeye çalışırken, babam ayağa kalkmama yardım etti. Sonrasında fotoğrafı yüzüne tuttum. "Kim bu siktiğimin kadını?"

"Ne kadını?"

"O." Fotoğrafı işaret ettim. "Bryce'ın kafasına silah tutan."

Korku, yerini öfkeye bıraktı. Ellerim yumruk hâline dönerken kalp atışlarım yavaşladı. Yıllardır uğramayan ölüm saçma hissi, intikamla birlikte kükreyerek evine dönüp kemiklerime yerleşti. Hiddet kanımı kaynatıyordu.

O kadın artık her kimse ölüydü. Ayrıca kamerayı tutan kişi. O da ölüydü.

"Bu..." Babam yüzündeki güneş gözlüğünü kaydırıp telefona gözlerini kısarak baktı. Sonra ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Siktir."

"Ne?"

"Bu olamaz." Başını iki yana salladı.

"Ne?" diyerek doğrudan kulağına kükredim, bu irkilmesine sebep oldu. "Kim bu siktiğimin kadını?"

"Genevieve." Yutkundu. "Sanırım... Amina bana resimlerini göstermişti. Sanırım bu Genevieve."

"Kızın mı?" Öfkeden kuduruyordum. "Senin lanet kızın benim kadınımı alıp kafasına silah mı dayadı?"

"Hayır, olamaz. Hiç mantıklı değil." Babam eliyle yüzünü ovuşturdu.

Mantıklı veya değil, o kadın artık ölüydü.

"Neler oluyor?" Isaiah aceleyle yanıma geldi.

"Bu." Ona resmi gösterdim. Kulübün bir parçası olmamıştı ama sır saklamanın zamanı değildi. Bryce'a ulaşmak zorundaydım. Telefonumu çekip Emmett'ı ararken Isaiah bir dizi küfür mırıldanıyordu. İkinci çalışta telefonu açtı. "Buraya gel."

"On dakika."

Telefonu kapatıp aynı aramayı Leo'ya yaptım, sonra babama döndüm. "Neden Bryce'ı alsın ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Seni kesinlikle biliyor olmalı. Annesini öldürdüğünü düşünüyor. İntikam amacıyla Bryce'ı kaçırmış olabilir mi?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Babası olduğumu bilmiyor. Amina asla söylemediğine yemin etti."

"Yalan söylemiş. Bu kadın, en yakın arkadaşının kocasını becerip çocuğu hakkında yirmi küsur yıl hiçbir şey söylemedi. Dedikleri benim için önemsiz."

"Bryce ona söylemiş olabilir."

"Şüpheliyim," dedim ona. "Öğleden önceye kadar buluşmayacaklardı. Ayrıca fotoğrafta hava karanlık."

Düğümlenen midemi görmezden gelerek fotoğrafa tekrar bakma riskini aldım. Bryce'ın hâlâ hayatta olması ihtimaline tutunuyordum. Ya da bir zamanlar hayattaydı. Bir sonraki mesajda Bryce'ın cansız bedenini mi görecektim?

Hayır. Gözlerimi sımsıkı kapattım, görebildiğim tek şey karanlık olana kadar zihnimdeki görüntüyü uzaklara gitmeye zorladım. Bryce yaşamak zorundaydı. Çözmemiz gereken şey-

ler vardı. Konuşmamız gereken şeyler. Atlatmamız gereken bir hamilelik.

Yetiştirmemiz gereken bir çocuk.

Birlikte.

Motorun gümbürtüsü aceleyle tamirhaneyi doldurdu, Leo hızla içeri girip patinaj yaparak durdu. Emmett'ın on dakikası beş dakikadan azdı ve birkaç saniye sonra o da tamirhaneye girdi.

Onlara olanları anlatmamız uzun sürmedi.

"Denver'dan erken gelmiş olmalı," dedi Leo. "Bryce'ın yalnız kalmasını beklemiş."

Yalnız kalmıştı çünkü onu korumak için orada değildim. Burada, onun kadar benim de payımın olduğu haltı düşünerek kendimi oldukça meşgul ediyordum.

Bunu atlatırsa, ona beni affetmesi için yalvaracaktım.

Belki de beni affetmezse her şey daha iyi olurdu.

"Siktir!" Kükredim. Yanımda duran Isaiah yerinde hopladı.

Bu oluyor olamazdı. Şimdi olmazdı. Bryce'a olamazdı. O benim için yaratılmıştı. O ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim kadındı. Benim suç ortağımdı. Benim sırdaşımdı. Kalbimdi. Bunu ona kim yaptıysa bedelini ödeyecekti. İntikamımı alacaktım ve çok kanlı olacaktı.

Eğer bundan sağ çıkamazsa... hayır, bunu düşünemezdim. Bundan zarar görmemiş şekilde kurtulmak zorundaydı. Her bir sıyrık, her bir morluk karşısında aynı cezayı onun on katıyla teslim edecektim.

"Hiç mantıklı değil." Babam sürekli bunu söylüyordu.

"Ne mantıklı değil?" diye çıkıştım. Mırıltısı son sinir hücreme dokunuyordu.

"Bunu neden yapsın ki? Bizi nereden biliyor? Benden Amina'nın intikamını almak istiyorsa, neden Bryce'ın peşine düşsün?"

"Önemli bir noktayı atlıyoruz," dedi Emmett. "Kız, bir şekilde bu işe bulaşmış. Muhtemelen en başından beri böyleydi."

"Ne yani, kendi annesini mi öldürdü?" Babam somurttu. "Doğru gelmiyor."

"Ya annesine öfkeliyse? Belki Amina'yla araları bozuktu. Biri o kamerayı tutuyor." Telefonumu salladım. "Bıçağı tutan o olmayabilir ama hepimiz bir Warrior'ın kulüp binasına gizlice girdiğini gördük. Bence aynı Warrior bu fotoğrafın arkasındaki kişi ve kontrol *kız kardeşimin* elinde."

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Emmett. "Burada oturup bekleyemeyiz. Bryce şimdiye-"

"Sakın." Elimi havaya kaldırdım. "Sakın söyleyeyim deme."

Zihnimdeki düşünceler yeterince kötüydü. Kulaklarıma korkunç şeyler doldurmasına ihtiyacım yoktu.

"Onu bulmamız gerekiyor. O hayatta." Hayatta olmak zorundaydı. Hayatımın geri kalanını sefil ve yalnız yaşamayacaktım.

Bryce'ı bulacaktım, evime kilitleyecek ve bir daha asla yanından ayrılmayacaktım.

"Baba, Tucker'ı ara. Dışarıya gösterdiğinden daha fazla bilgiye sahip olduğunu umalım."

Başıyla onayladı, telefonunu çoktan cebinden çıkarmıştı.

"Emmett, Genevieve hakkında ne öğrenebilirsen öğren. Montana'ya ne zaman geldiğini. Nerede saklandığını."

Kısa bir onaylamayla kulüp binasına koştu.

"Bir şeyler... ahh." Leo, elini saçlarının arasında sürükledi. "Adını koyamıyorum."

"Ne?"

"O yerle ilgili bir şeyler tanıdık geliyor."

"Ne yeri?"

"Fotoğrafı tekrar göstersene." Yanıma yürüyüp telefonu elimden aldı. Sonra gözlerini kıstı, parmakları uzaktaki bir köşeyi yakınlaştırıyordu. "İşte. Görüyor musun?"

"Neye bakmam gerekiyor?"

"Uzaktaki binaya. Gördün mü?"

Bryce'la silaha o kadar odaklanmıştım ki, fotoğrafın diğer kısımlarını incelememiştim bile. Ancak işte oradaydı. Uzak mesafede, ağaçlar yüzünden neredeyse görünmez olan eski bir bina vardı.

"Buranın neresi olduğunu biliyor musun?" diye sordum Leo'ya.

"Tanıdık geliyor." Gözlerini kapattı, birkaç can acıtıcı saniye boyunca düşündü. Sonra gözlerini kocaman açtı ve parmağını şıklattı. "Yukarıdaki Castle Creek yolunun dışında, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Lanet dağın tepesinde, eski ve dik bir patikada. On yıldır oraya gitmedim ama bu bina, birkaç çocukla benim gözetlediğimiz eski Warrior sığınağına benziyor."

"Emin misin?" Sezgilere güvenip bir saat yol gitmeye gücümüz yetmezdi. Bryce'ın fazladan vakti olmayabilirdi ve fidye için aranırsak telefonun çektiği bir yerde olmak istiyordum.

"Evet, kardeşim. Eminim."

Babam yanımıza geldi, çenesini sıkıyordu. "Tucker, bunun arkasında Warriorların olmadığına yemin ediyor."

"Genevieve hakkında bir şey biliyor muymuş?"

"Hiçbir şey bilmiyor."

"Siktiğimin yalancısı." Leo yüksek sesle itiraz etti, elimdeki telefonu çekip aldı ve babama kulübeyi gösterdi. "Beni, Jet'i ve

Gunner'ı gözcülük için diktiğin bu sığınağı hatırlıyor musun? Burası orası."

"Lanet olsun, Tucker," diye küfretti babam.

"Ben gidiyorum." Leo'yu işaret ettim. "Önüme düş."

"Bekle." Babam kolumu tutarak beni durdurdu. "Tuzak olabilir. Tucker bunun arkasında bir Warrior olduğunu düşündüğümüzü biliyor. Bryce'ı almış olabilir. Genevieve'i. Tüm bunları o kurmuş olabilir."

"Ya da Genevieve sikik bir psikopat. Belki senin çocuğun bile değil. Belki bunların hepsi, sen sikini fermuarının arkasında tutmayı beceremediğin için kurgulanmış bir kaos. Kim bilir? Bildiğim tek şey Bryce'ın tehlikede olduğu ve onu hayatta tutmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Eğer o kulübenin yanındaysa, o zaman ben de oraya gidiyorum."

Derin bir nefes verdi. "Ben de geliyorum."

"Hepimiz Amina'nın hikâyesine inandık ama doğru olmayabilir. Hepimiz son derece dikkatsizdik. Kafamız karmakarışık ve çok önemli bir şeyi atlıyoruz." Bakışlarım babam ve Leo arasında gidip geldi. "En başından beri savunma pozisyonundayız, artık kim olduğumuzu hatırlamamızın vakti geldi. Kimse bizimle uğraşamaz, kulüp dağılsa da dağılmasa da. Biri bunun bedelini ödeyecek. Önce vuracağız. Sonra gömeceğiz."

Leo'nun ifadesi sertleşti. "Aynen öyle. Becerelim şu sürtüğü."

Babam, Genevieve'i kınama konusunda bu kadar hızlı olmadı. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Eğer Bryce'ın tek bir kılına zarar verirse, konuşamamış olmanın hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacaksın."

Taraf seçmek için tek şansı vardı ve benim tarafımda olması onun için son derece iyi olurdu.

"Tamam, oğlum." Güneş gözlüğünü yüzüne indirdi. "Leo, yolu tarif et."

Motorlarımıza yönelirken botlarımız beton zemini dövüyordu. Bu esnada Emmett'ı arayıp kulüp binasından çıkmasını ve bize yetişmesini söyledim. Telefonu cebime sıkıştırırken yan tarafımdaki hareketlilik dikkatimi çekti.

"Ben de geleceğim." Isaiah motosikletine doğru koşuyordu.

Siktir. İşler çirkinleşebilirdi ve muhtemelen ona göre bir ortam değildi. "Hayır, sen kal."

"Lütfen. Yardım edeyim."

Tartışacak vaktim yoktu. "Motorun hazır mı?"

"Ayak uydururum."

"İyi çünkü biz çok hızlı süreriz." Motoruma binip koltuğun altındaki istif bölmesinin kilidini açtım. *Glock*'umu çıkarıp pantolonumun kemerine tıktım. Sonra bir tane daha tabanca çıkarıp Isaiah'ya uzattım.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Evet."

"Uygun bir açı yakaladığın anda, vuracaksın."

Bugün ne kadar kan dökülecegi umurumda değildi.

Bryce'a ait olmadığı müddetçe.

24. Bölüm

Bryce

"Dash benim için gelecek." Yumruklarımı sıktım, arkamda onları birbirine bağlayan koli bandını çekiştiriyordum.

"Umarım gelir." Önümde dikilen, tamamen siyah giyinmiş adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi kapa çeneni."

Dişlerimi sıktım, öğütücü dişlerim elmasları toz hâline getirebilecek kadar gıcırdıyordu. Emrine uymayacaktım. Donmak üzereydim ve dişlerimin takırdamasına engel olmak istiyordum. El ve ayak parmaklarım saatler önce uyuşmuştu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Güneş vardı ama sisli orman havasma yapışan serinliği yakacak kadar yukarıda değildi.

Yan tarafımda Genevieve burnunu çekiyordu. Bana bastırılmış kolu titriyordu. Baştan aşağı yaprak gibi sallanıyordu, saf korkudan oluşan acı verici titremelerdi.

Saatler önce, ben de korkmuştum. Evimden alınıp bir arabanın bagajma atıldığımda dehşete düşmüştüm. Gözyaşlarım tükenene kadar ağlamıştım.

Ninova

Sonra, karanlık bagajda ellerimle bileklerim bağlı hâlde yatarken korku yok olmuştu. Korkma lüksüm yoktu. Kendimi toplamam gerekiyordu çünkü bana güvenen bir can daha vardı.

Öfkem beni hayatta tutuyordu. Kanımı donmaktan alıkoyuyor, kalbimdeki yangını körüklüyordu. Dayanmak zorundaydım. Savaşmak zorundaydım. Bunca zaman umduğum geleceğin sonunda bir kısmına sahip oluyordum, karşılıksız seveceğim bir çocuğa. Bu aşağılık herif bunu benden alamayacaktı.

Siktiğimin herifi. Tin Gypsy kulüp binasına giren adam, bu adamdı. Giydiklerine göre varsayımda bulunmuştum. Siyah pantolonla siyah uzun kollu termal üst giyiyordu. Kayak maskesi saçıyla suratını gizliyordu. Siyah deri eldivenleri elini sıkıca sarmıştı, sırtında eski Warrior logosu olan bir parça giyiyordu.

Loş ışıkta bile gözleri güneş gözlüğüyle örtülmüştü, camlarıyla çerçevesi siyahtı. Maskeden fırlayan düz dudakları haricinde bedenine ait hiçbir şey gözükmüyordu.

Ortalama ölçülere sahipti, yani eğer buradan kurtulmayı başarabilirsek -pek ihtimal olmasa da- polise belirleyici hiçbir kanıt sunamazdık. Kendisini gizli tutma düşüncesi aslında bana umut vermişti. Eğer bizi öldürmeyi düşünüyorsa, neden saklanıyordu ki?

Belki de umuda sıkıca tutunmaya çalışıyordum.

Etrafımızdaki orman gölgeli ve tüyler ürperticiydi. Çam ağacıyla toprak kokusu oldukça ağırdı. Bizi getirdiği bu yerde o kadar kalın gövdeli yaprak dökmez ağaçlar vardı ki, burasının ışık aldığından şüpheliydim.

İnanılmaz derecede ürperticiydi ama bir kaçış planı belirleyebilirsek, az ışık bizim avantajımız olabilirdi. Çalılıkların altına falan saklanabilirdik. Çürüyen yapraklar ve iğnelerle kıvrılma düşüncesine yüzümü buruşturdum.

Arkamızda, ağaçların arasına sıkıştırılmış eski bir kulübe vardı. Adam bizi bagajdan sürükleyerek çıkarırken görmüştüm. Tehditkâr duruyordu. Pencereleri, sanki biri on yıl önce tahta çakarak kapatmış, sonra da varlığını unutmuş gibi karartılmıştı. Korku filminden fırlamış gibi duruyordu, bodrumunda cesetler kesilen bir yer tarzındaydı. Bir ihtimal kurtulmayı başarırsam, kulübenin tam tersi yönde kaçacaktım.

Adamın cebindeki telefon çaldı. Genevieve'le bana sırtını dönerek onu göremeyeceğimiz şekilde ağaçların derinlerinde kayboldu.

Yine de oradaydı. Bekliyordu. İzliyordu.

"Bize ne yapacak?" Genevieve soğuktan birbirine vuran dişleri arasından konuştu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama sadece dayan."

Dash bizi bulurdu. Adam planını buna göre kurmuştu. Dash'in beni bulmasını istiyordu. Peki ya neden? Neden Genevieve? Onu nereden biliyordu? Genevieve neden buradaydı?

Adam beni evimden kaçırıp bagaja yerleştirdikten sonra, muhtemelen kasaba içinde yolunu bulmaya çalışarak dönüş üstüne dönüş alırken, bagajda sağa sola savrulmuştum. Sonra düzgün bir yolda hızla ilerlerken, tekerleklerin asfalt üzerindeki gürültüsü tiz bir hâl almıştı.

Yorgun düşmüş ve duygusal olarak çökmüş hâlde uyuyakalmıştım. Belki on dakikalığına, belki bir saat, emin değildim. Durduğumuzda sarsılarak uyanmıştım. Beklemiş, şoför kapısı çarparken neredeyse hiç nefes almamıştım ama benim yanıma gelmemişti.

Kalbim göğsüme çekiçle vururken beklemiştim, ta ki bagaj kapısı açılana dek. Arabanın üzerindeki park yeri lambasına

gözlerimi kısarak bakmış, adam bagaja bir başka çırpınan beden bırakırken görüşümü tam vaktinde ayarlamıştım.

Genevieve ağzı tıkalı ve bağlı hâlde, yüzüme bir kez baktıktan sonra durulmuştu. Adam bagajı kapatıp tüm ışığı kesene kadar, birbirimizi tanımamıza yetecek süremiz olmuştu. Bagaj, şimdiye kadar sahip olduğum tüm arabaların bagajlarından daha geniş olmasına rağmen, ikimiz de sandviç gibi sıkışmıştık, hareket edecek hiçbir alanımız yoktu.

Ağzımıza tıkanan şeylerle ikimiz de konuşamıyorduk. Onun yerine, araba yavaşlayarak asfalt olmadığı belli olan, engebeli bir yolda savrulmaya başlayana kadar ikimiz de saatlerce sessiz gözyaşları dökmüştük.

İkimizi de arabadan çekip çıkarırken ve kaçmaya kalkarsak boğazımızı kesmekle tehdit ederken gökyüzü hâlâ karanlıktı. Kemerindeki kılıflı kocaman bıçağı gördüğümde ona inanmıştım.

Sonra bizi, benim bir buçuk kilometreymiş gibi hissettiğim bir mesafe boyunca yokuş yukarı yürütmüş, ardından bu noktaya getirip dizlerimin üzerine çökmemi sağlamıştı. Genevieve'i bağladığı ipi çözerek eline bir silah vermiş ve dolu olmadığını, bu yüzden bir şeye kalkışmamasını tembihlemişti. Sonra onu iterek, titrek tutuşuyla silahı alnıma dayadığı bir pozisyona getirmişti.

Ağzındaki tıkaçla birlikte el ve ayak bileklerindeki bandı çıkarmıştı. Sonra ona kımıldamamasını söylemişti. "*Şu lanet ağlamayı kes.*"

Sonuç olarak, Genevieve benim katilimmiş gibi gözükmeliydi.

Birkaç fotoğraf çekip onu tekrar bantladıktan sonra ikimizi bu ağacın yanına yerleştirmişti. Neyse ki, tıkaçları ağzımıza

tekrar koymamıştı. Neden koysundu ki? Çığlık atsak da burada kimse bizi duymazdı.

Bir süreliğine gözden kayboldu ama uzağa gitmediğini biliyordum. Kaçmaya kalkışırsak, bizi görürdü. Ellerimizi kurtarmaya çalışırsak, bizi görürdü.

O yüzden, adam geri dönene ve başımıza dikilip sessizce bizi izleyene kadar ikimiz de şok hâlinde oturduk.

Kafamı aşağıda tuttum, onu kışkırtmak istemiyordum. Geçen her dakika daha da üşüyorduk. Ailemin evine gittiğim parmak arası terlikleri giyiyordum. Genevieve ipek, siyah pijama altıyla birlikte yalın ayaktı. Onu Bozeman'da kaldığı otelden kaçırmış olmalıydı. Beyaz üstü inceydi ama en azından uzun kolluydu. Sırtı açıktı, şeritli yeşil sporcu sutyenini ortaya çıkarıyordu. Öne eğildiğinde, cildinde ağaç kabuklarının bıraktığı kızarık çizikler görünüyordu.

Ayakları, ormanda yaptığımız uzun yürüyüş yüzünden neredeyse açık yara hâlindeydi.

Ağlarken burnunu çekti. "Neden oluyor bunlar?"

Ona doğru eğildim, şakağımın kafasının üzerine yerleşmesini sağladım. Şu an ona verebildiğim en iyi kucaklama buydu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Titrerken bile vücudu gerilebildi.

"Denver'a geldiğimde, bana bir şey söyledin. Annenin babana hep *Prez* dediğinden bahsettin. O lakap bana tanıdık geldi ve... şey, babanın kim olduğunu çözdüm gibi bir şey oldu."

Kafasını benim kafamdan hızla çekti. Gözleri imkânsız derecede büyüdü. "Çözdün mü? Kim?"

"Sana söylemeden önce, lütfen ön yargılı olma. Bana güvenmek için hiçbir sebebinin olmadığını biliyorum ama yalvarırım bana güven."

Hafifçe başıyla onayladı. "Söyle bana."

Derin bir nefes aldım, sonra aniden içimdekileri ortaya döktüm. "Draven Slater anneni öldürmedi. Buna eminim. Kanıtım yok ama tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki, bence o anneni içtenlikle önemsiyordu ve ona asla zarar vermezdi."

Gözlerini kıstı. "Polisin kanıtı var. O annemi öldürdü. Onu motele kadar gelmesi için baştan çıkarıp öldüresiye bıçakladı."

"Annen motele gelmesini rica etti çünkü ona söyleyecek bir şeyi vardı. O senin ba-"

"Hayır." Gözlerini kapatıp başını sallamaya başladı.

"Üzgünüm. Bu doğru. O senin baban. Annen ona senden bahsetmek için motele gelmesini istedi."

"*Hayır.*" Kelimeyi, öfke ve çaresizlik kombinasyonuyla tıslayarak söyledi.

"Draven motosiklet kulübünün başkanıydı. Ona Prez derlerdi."

"Bu lakap herhangi bir şey için olabilir."

"Genevieve." Ona üzgünce gülümsedim. "Onun gözleriyle saçını almışsın. Hatta Dash'e bile benziyorsun."

"Dash kim?"

"Benim erkek arkadaşım. Senin de üvey erkek kardeşin."

Benden uzağa eğildi, diğer tarafa bakmak için döndü. Ya ona gerçeği söylemekle doğru olanı yapmıştım ya da onu fazla zorlamıştım. Sadece Draven'ın gücünü de aldığını umuyordum çünkü buradan kaçmaya çalıştığımda, o da benimle gelecekti.

"Sanırım bu adam, bizi kaçıran adam, anneni öldüren kişi."

Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Onları açmaya karar verdiğinde, yeni bir gözyaşı seli yüzünden akıp gitti.

"Neden?"

"Sanırım Draven'ın motosiklet kulübüyle alakalı bir şey. Asla dinmemiş eski bir kin. Bir şekilde, olayların ortasında kaldık."

Güçlükle yutkundu, gözyaşlarına karşı gelmeye çalışıyordu. "Sadece annemin mezarını görmek istedim."

"Göreceksin." Onun yanma kaydım. "Buradan kurtulacağız. Dash bizim için gelecek."

Sadece çok geç olmamasını umuyordum.

Sessizce oturduk, Genevieve'in muhtemelen başı dönüyordu ve benimki de kaçmamn bir yolunu bulabilmek için çılgına dönmüştü. Ellerim bağlıyken koşabilirdim ama ayak bileklerim bağlıyken yapamazdım.

"Sence bizi görebilir mi?" diye fısıldadım.

"Belki ama ben onu göremiyorum."

"Bacaklarımızı çözmek zorundayız. Koli bandı kullandı. Muhtemelen gevşetebiliriz veya kesebiliriz ya da bilmiyorum, bir şey yapabiliriz. Ancak bizi görebiliyorsa, denemek istemiyorum."

"Çiş yapalım."

"Buraya mı?" *İğrenç.*

"Ona tuvaletimizin geldiğini söyleyelim. Belki bacaklarımızı çözer."

"Ah." Rahatladım. "İyi fikir."

Üzerlerine oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu, karıncalanıyordu. Ancak pozisyon değiştirmek, soğuğun kemiklerimde daha derine işlemesine sebep olacak gibi duruyordu. Adamın bizden yaklaşık on beş metre uzaklıktaki ağaçların arkasından çıkmasını bekledik. Oraya sindiğini görmemiştim. Bize doğru emin adımlarla ve şaşmaz planının gerçekleşmesi özgüveniyle yürüdü.

Muhtemelen gerçekleşiyordu da. Bugün muhtemelen ölecektik ama savaşmadan ölmeyecektik.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim yaklaşırken.

"O zaman işe."

"Buraya mı?" Ağzımı şaşkınlıkla açtım. "İçinde mi oturayım?"

Omzunu silkti. Sağa sola savurduğu birkaç kelimeyi çıkarırsak, çoğunlukla sessizdi.

"Hayır, teşekkürler." Dişlerimi gıcırdatarak kükrememi hayata getirdim. Şiddete başvuran bir insan değildim ama lanet olsun, şu adamın silahını çalıp gözünün ortasına saplamak istiyordum. "Lütfen? Son bir isteğim olarak gör. İdrarla kaplı bir şekilde ölmeme müsaade etme."

"İyi." Deri kılıfından o kocaman bıçağı çıkarıp yanında getirdi. Metal, güneşin tek titrek ışığını bulmuş gibi gözüküyordu, bacaklarıma doğru gelirken parıldadı. Son bir kuvvetli darbeyle ayak bileklerim özgürlüğüne kavuştu.

"Ben de gelebilir miyim?" Genevieve ona kocaman gözlerle, ağlamaklı ve görünüşte içler acısı bakışlarla baktı. Role gayet iyi girmişti.

Onun bacaklarının arasındaki bandı da kesti, sonra ikimizi ayağa kalkmamız için hareketlendirdi.

Bacaklarım gergindi ve yalpalıyordu, kollarım uyuşuklukla karıncalanıyordu. Düz bir zeminde yürümek zor olurdu, eşit olmayan orman zemininden bahsetmiyordum bile. Koşmak felaketle sonuçlanırdı. *Kahretsin.* Bir an yakalayıp sıvışabilsek bile, bizi tekrar yakalaması çok sürmezdi.

Çabamız umutsuzca mıydı? Yakında ölecek miydik?

Adam kılıfından tabancasını çıkarıp, ben dengemi bulurken onu burnuma doğrulttu. "Git."

Başımı salladım, ayaklarımı sürüyerek iki adım yürüdüm. "Ellerimi çözmeyecek misin? Pantolonumun düğmesini açamam."

Söylenerek yanıma geldi ama ellerimi çözmek yerine, ani bir hareketle pantolonumun düğmesiyle fermuarını açıp onu dizlerime kadar indirdi. Aynısını Genevieve'e de yaptı.

Bu adamın, soğuk havada donan popomla beni yere çömelmiş hâlde görmesi küçük düşürücüydü. Genevieve adımlarını zıt yönde attı. Yere çömelirken gözlerini sımsıkı kapattı.

Ben de aynısını yaptım. Çam kozalağı yerine, *The Betsy*'nin tuvaletinde popomu değdirmeden tuvaletimi yapıyormuşum gibi davrandım. İşimizi bitirdiğimizde ve pantolonlarımızı yerine çektiğinde, bizi tekrar ağaca doğru ittirdi.

Lütfen bizi tekrar bantlama.

Getirdiği sırt çantasına uzandı, büyük ihtimalle bandı arayacaktı.

"Fotoğrafı Dash'e gönderdin, değil mi?" Sorunun onun dikkatini dağıtacağını umdum. Belki konuşarak onu oyalarsam, bandı unuturdu.

"Evet. Cesedini bulabilmesi için ona yeterince ipucu bıraktım."

Kalbim ağzıma geldi. "Bizi öldürüp burada mı bırakacaksın?"

"Sadece seni." Silahla Genevieve'i işaret etti. "Dash, onu seni öldürdüğü için öldürecek."

Nedenini sormama gerek yoktu. Bu pislik görünüşe göre başkalarının üzerine cinayet suçu atmakta çok iyiydi ve Dash'in intikamını alacağına güveniyordu. Genevieve ne kadar açıklama yaparsa yapsın ya da ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Dash onu öldürürdü.

"Ama neden o? Hiçbir şey yapmadı."

Ona baktığında maskesinin arkasındaki yüz kaslarının gerildiği belli oluyordu. "Kendi sebeplerim var."

Amina hakkında olmalıydı, değil mi? Her şeyi onun cinayeti başlatmıştı. Tüm bu zaman boyunca anahtarın o olduğunu düşünmüştüm ama bağlayıcı parçayı kaçırıyordum.

Bu adam Genevieve'in ne zaman Montana'da olacağını nereden biliyordu? Draven'ın kızı olduğunu biliyor muydu? Gazete henüz yayımlanmamıştı. Eğer biliyorsa bu, tamirhaneden birinin öttüğü anlamına geliyordu.

Yine de Emmett'la Leo'nun ağzından kaçıracağına inanmazdım. Draven birilerine söylemiş miydi? Belki eski bir arkadaşına, tanımadığı bir kızı olduğu sırrını vermişti.

Birden babamın yüzü zihnimde belirdi. Teslimat hazırlığı için bu sabah gazeteye neden uğramadığımı merak etmiş miydi? Endişelenmiş miydi? Her ne olursa olsun, annemle babamın onları sevdiğimi bildiklerini umuyordum. Eğer bugün ölürsem, dün gece onlarla yemek yediğim için mutluydum. Birkaç saatliğine, sadece biz, üçümüzdük.

Onları bir daha görememe düşüncesini kafamdan uzaklaştırıp, dikkatimi adamı konuşturmaya devam ettirmeye verdim. Daha bandı çıkarmamıştı. "Tüm bunları kulüpler arasındaki eski bir savaşı başlatmak için mi yapıyorsun?"

"Başlatmak için değil. Kazanmak için."

O zaman neyi bekliyordu? Bizi neden şimdi öldürüp ortadan kaybolmuyordu? Dash'e fotoğrafı göndermesinin üzerinden ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama en azından bir saat olmuş olmalıydı.

Silahını pantolonuna sıkıştırıp telefonunu çıkardı. "Bence yeterince bekledik."

"Neyi?" diye sordum.

Genevieve'i başıyla işaret etti. "Onu bulmaları ve öldürmeleri için. Çok uzağa gitmesine izin veremeyiz."

Genevieve irkildi, daha da yakınıma sokuldu.

"Ayağa kalk." Genevieve'e uzandı, onu ayağa kalkması için sürükledi.

Sonra bana da aynısını yaptı, beni havaya öyle hızlı çekti ki başım dönmüştü. Kalbim hızla atıyordu. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Yanaklarımdan aşağı sıcak şeritler çizildi. Genevieve'in de yüzünden yaşlar akıyordu.

"Dizlerinin üzerine çök." Tabancasını çıkararak emretti.

Karşı koyamayacak kadar korkmuştum. Dizlerimin üzerine çöktüm ama gözlerim Genevieve'in üzerindeydi. En kötüsünü o yaşayacaktı, değil mi? Tetiği ona çektirecekti. Dökülen kanlarla benim ölümümü izlettirecekti.

Ona üzgünce gülümsedim. "Sorun değil."

Dudakları arasından bir hıçkırık kaçtı ve adam ellerindeki bantları keserken omuzları şiddetle sallandı.

Adam kollarım onun etrafına dolayarak çığlık atmasına sebep oldu. Genevieve karşı koydu. Dönüyordu, kıvranıyordu ama o çok güçlüydü. Sıkı bir kavramayla direnmekten vazgeçene kadar vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Tek tek, narin ellerini silaha yerleştirmesini sağladı. Genevieve tekrar başım iki yana salladı, saçları yüzüne düşmüştü.

Buna sevinmiştim. Görmesini istemiyordum.

Gözlerimi kapayıp ellerimi alt karnıma yerleştirdim. *Üzgünüm, küçüğüm. Çok üzgünüm.*

Zihnimde, küçük bir kız hayal ettim. Ela gözleriyle zapt edilemez saçları vardı. Geniş bir gülümsemesiyle yumuşak yanak-

lara sahipti. Dash onu havaya atarken cıyaklayarak bağırıyor, tekrar yakalarken de kıkırdıyordu.

Derin bir nefes verip çenemi yukarıda tuttum. Bir hikâye istediğim için buradaydım. Ömrümün hikâyesi. Herkes beni, Tin Gypsylerden uzak durmam konusunda uyarmıştı ama dinlememiştim. Şu an evde, güvende olabilirdim. Gazetede, babamın yanında çalışıyor hâlde olabilirdim.

Ancak kararlarımdan pişmanlık duymuyordum. Dash Slater'a âşık olma şansı için her şeyi tekrar yapabilirdim.

Genevieve'in dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı ama ona bakmayı reddettim. Dash'in yüzünü, kollarında uyuyakalmanın nasıl hissettirdiğini hayal ederek mutlu yerimde kaldım. Tetik çekildiğinde ve bir mermi silahı yırtarcasına çıkarken orada, yatağımda ona sokulmuş hâldeydim.

Patlama sesi tüm vücudumu gasp etti. Bir hiçlik beklemiştim. Ölümü beklemiştim.

Taze bir soğuk hava dalgası sessizce bana yanaştığımda, dünyanın yavaş çekimde ilerlediği bir görüntüye gözlerimi açtım.

Genevieve, adamın tutuşundan kurtuldu ve ellerini silahtan çekti. Dizleri çamura çok sert düştü.

Adam silahı tutmaya devam etti, namluyu ağaçlara çevirirken küfrediyordu. Ateş ettiğinde gümleme sesi irkilmeme sebep oldu.

"Bryce!" Genevieve bana uzandı, ayağa kalkmakta zorlanırken kolumu yakaladı.

"Git." Omzumla onu ittirdim. "Koş!"

Bir silah daha patladı. Atış bizi vınlayarak geçti ve arkamdaki ağaca saplandı. Kabuk havaya uçup saçıma girdi.

"Git, Genevieve," dedim ikimiz de aceleyle ağaçlara koşarken.

Kolumdaki kavrayışını sürdürmeye devam etti, dengesini bana ödünç veriyordu. Bir saniye eli kolumdaydı ve diğer saniye geriye doğru uçmaya başlamıştı. Adam onu saçından kavramış, onun vücudunu kalkan olarak kullanmak için önüne çekmişti.

"Hayır!" Onun için geri döndüm ama daha fazla mermi uçmaya başladı. İkisi adamın silahından, bir tanesi de uzaktan. Uzaktan gelen mermi adamın omzuna saplanıp dengesini kaybetmesini sağladı.

"Dash!" Orada bir yerlerde olduğunu bilerek ismini haykırdım.

"Uzaklaş oradan, Bryce." Sesi ağaçların derinlerinden geliyordu.

Genevieve kendisini adamın elinden kurtarıp zıt tarafa, süratle eski kulübeye doğru koşmaya başladı.

Onu takip edemezdim, özgür olmak istiyorsam yapamazdım.

Bir mermi daha uçuştuğunda hiç vakit kaybetmedim. Dallara takılarak koştum, ellerim arkamda bağlıyken düşmeden durabilmek için elimden geleni yaptım. Saçlarım hem önümdeki yola hem de arkamdaki adama bakmaktan ağzıma giriyordu.

Bana doğru koşuyordu, bir ağacın arkasına gizlenirken silahını uzattı.

Ben de görüşünden kurtulabilme umuduyla bir ağacın arkasına gizlendim. Tekrar geriye baktığımda, orada değildi. *Neredeydi?* Önce soluma, sonra sağıma bakındım. Omzumun üzerinden tekrar baktığımda sadece ağaçları görüyordum.

Ancak orada bir yerlerdeydi.

Beni kaçıran adamı aramakla meşgul olurken, nereye koştuğuma bakmamıştım. Parmak arası terliğim bir kayaya takıldı ve ormanın görüntüsü bulanıklaştı. *Bu canımı çok acıtacak.* Çarpışmaya hazırlandım fakat düşmedim.

Dash, beni yakaladı.

Kollarını etrafıma dolayıp beni ayağa kaldırırken göğsümden bir hıçkırık kaçıp kurtuldu.

"Yaralandın mı?" Elleri başımdan aşağı bana dokunuyordu. Donmuş tenime yaptığı dokunuşlar neredeyse kaynar sıcaklıktaydı.

"Hayır." Sıcaklığına gömülürken boğuk bir ses çıkardım. "Hayır, iyiyim."

Beni daha yakınına çekti, elleri sürtünmeyle sıcaklık oluşturmak için sırtımda bir aşağı bir yukarı gidiyordu. "Donuyorsun."

Bana sıkıca sarıldı, kafamın üzerinden konuştu. "Onları bulun ve öldürün."

Onları mı? İki kişiler miydi? Sadece o adamı görmüştüm. Başka birisi daha mı beni ve Gen-

"Hayır. Dur." Dişlerim o kadar gürültülü takırdadı ki kulaklarım çınladı. Dik durup Dash'i ittirmeye yetecek gücü buldum. Isaiah'yla Leo, sadece birkaç metre ilerideydi. "Genevieve değil."

"Seni öldürmeye çalıştı." Dash beklemeden cevabını yapıştırdı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "O değil. Adam ona yaptırmaya çalıştı. Her şeyi kurgulamış. Bunun arkasında sadece o var. *Onu* bulun."

"Emin misin?"

"Eminim. Onun canını yakmayın. Lütfen, ona *yardım edin.*"

Diğer tarafımızdan Draven'la Emmett koşarak yanımıza geldi.

Toplandığımız alana ulaştıklarında, "Onu bulun," diye emir verdi Dash. "Ne pahasına olursa olsun."

Draven bir elini omzuma koydu. Diğeri bir silah tutuyordu. Herkes silah tutuyordu. Dash'in silahı arkamda, beni kaldıran kolunun elindeydi.

"Genevieve kulübeye doğru koştu." Uzaktan tespit etmiştim. "Adamın ona tekrar ulaşmasına izin vermeyin."

"Ben onu bulurum," dedi Isaiah.

Dash başıyla onayladı. "Bryce'ı buradan çıkarmam gerekiyor."

"Git." Draven çenesiyle Leo'yla Emmett'a işaret verdi ve üçü de silahlarını ateşe hazır şekilde tutarak ağaçların arasına sızdı.

Saniyeler içinde onları göremez olmuştum.

Dash arkamda eğildi, dişlerini bileğime getirip bantta bir yırtık yaratmayı başardı. Tamamını çekip söktü, muhtemelen beraberinde tüylerimi de çekmişti ama o kadar üşüyordum ki bunu hissetmemiştim. Sonra tek hamlede beni kucağına alıp götürdü.

Sıcak göğsüne doğru kıvrıldım. "B-bizi nasıl buldun?"

Adamın Dash'e bizi bulmasına yetecek kadar ipucu bıraktığını biliyordum ama beklenenden daha hızlı gelmiş olmalılardı. Aksi takdirde, ben ölü olurdum, onlar da Genevieve'i avlıyor olurdu.

"Sonra konuşuruz."

"Tamam," diye fısıldadım. Dash yürürken gözlerimi kapattım.

Motorunu park ettiği yere yaptığı uzun yürüyüşte sadece bir kereliğine kollarındaki ağırlığımı kaydırmak için durdu. Adamın onların motorunu duymamasına şaşmamak gerekirdi. Üstelik Dash'in neden bu kadar sıcak olduğunu ve tişörtünün hafif nemli olduğunu şimdi anlıyordum. Ormanın içinde son sürat koşmuş olmalılardı.

"Geldik." Beni motorunun yanında yere indirerek ellerini çıplak kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Sonra motorun bir bölmesine elini daldırdı, bir kazak çıkarıp başımdan geçirdi.

"Teşekkürler." Soğuktan kaslarım kaskatı olmuştu, adrenalin sistemimden çıkıyordu.

"Parmak arası terliklerini çıkarıp at."

"Ne?" diye sordum botlarını çıkarmaya başladığında. "Ne yapıyorsun?"

Dash cevap vermedi. Çoraplarını çıkardı ve motorun koltuğuna doğru bana rehberlik etti. Sonra parmak arası terliklerimi özenle kenara yerleştirip çoraplarını benim ayağıma geçirdi. "Sadece bir saat. Bir saat dayan, bebeğim, sonra evde olacağız. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

Alnımdan öptü. "Lanet olsun, çok güçlüsün. Tanıdığım en güçlü kadınsın."

Yaşamam için çok sebebim vardı.

Motorun koltuğunda onun arkasındaki yerimi aldım, geniş sırtına kendimi dolayıp yanağımı omzuna yasladım. Tişörtünün kokusu -yumuşatıcı, esinti ve terinin zenginleştirdiği baharat kokusu- burnuma doluştuğunda ormanın berbat kokusunu uzaklara kovaladı.

"Beni buldun." Motorun sesi yüzünden duyamayacağını düşündüğüm bir sesle fısıldadım.

Dash döndü, yüzümü avuçlarının arasına alarak alnını benim alnıma bıraktı. "Ve seni asla bırakmayacağım."

25. Bölüm

Dash

"Tutun, bebeğim." Bryce'ın elini göğsüme tutturdum, tek elle becerebildiğim kadar motoru sürüyordum. "Neredeyse vardık."

Bryce omzumdaki başını salladı. Tüm vücudu titriyordu. Clifton Forge'a doğru gittiğimiz elli kilometre boyunca böyleydi ve hipotermi geçirmenin eşiğinde olmasından korkuyordum. Ya da daha kötüsü, o piçin Bryce'a yaşattığı onca stresin bebeği incitmesinden korkuyordum.

Lanet olsun. Motora alışkın olduğumdan daha hızlı varmıştım ama durup kamyoneti almam gerekirdi.

Evime çok yakındık, o kadar yakındık ki sadece gaza kökleyip varmak istiyordum ama düşmesinden korkuyordum. Birkaç sefer keskin bir dönüşten veya zorlu dağ yolundan geçerken, iki elimi de kullanmam gerekmişti. Onlar haricinde yolculuğun çoğunda Bryce'ı bana yapışık tutmuştum. Birkaç sefer de ağırlığı sırtımda artınca, omzumun üzerinden bakıp neredeyse uyuyakaldığını gördüğümde onu uyandırmam gerekmişti.

Tükenmişti.

Ninova

Evim kadraja girdiğinde tuttuğum nefesi verdim. *Sonunda.* Evin yoluna girip ön verandanın yanına, çimlerin üstüne park ettim. Motoru kapattım ve yavaşça bana dolanmış olan kollarını çözdüm. Sonra kalktım, elini tuttuğumdan emin oluyordum.

"Neredeyiz?" Evi anlamaya çalışırken bakışları yavaş ve ağırdı.

"Benim evim." Onu kucaklayıp kapıya yürüdüm. Alnı boynuma sığındığında buz gibiydi.

Doğrudan yatak odamın banyosuna girdim, suyu ılığa ayarlarken onu kucağımdan indirmemiştim. Su buharı kemiklerine sızıp soğuğu kovana kadar sıcaklığı yavaşça kıracaktık.

Onu hastaneye götürmeli miydim?

Dikkatlice, onu çift lavabonun ortasındaki makyaj masasına yerleştirdim. Etrafa göz gezdirirken dudakları neredeyse mavileşmişti, giysilerini çıkarmaya başladım.

Dişlerinin takırtısı gitmişti. Ya biraz ısınmıştı ya da işler çok daha kötüleşmişti.

"Bu çok güzel," dedi fısıldayarak. "Beklediğim gibi değil."

Giysilerini üzerinden çıkarmaya o kadar odaklanmıştım ki ona cevap veremedim. Muhtemelen bekâr bir adamın banyosu gibi bir şey beklemişti. Yerlere atılmış havlular, diş macunu izleriyle boyanmış lavabolarla aynalar olan bir banyo. Ancak bu yeri tasarlamaya zaman ve para harcamıştım. Isıtmalı mermer karo döşemeli zemin, onlarla uyumlu tezgâhlarım vardı. Yine karo döşemeli, içine beş kişinin rahatlıkla sığabileceği bir duşa kabin duruyordu. Çift musluk vardı, merkezde de yağmurlama duş başlığı bulunuyordu.

Ona giydirdiğim çoraplar yerdeydi, kazak çıkmıştı. Tişörtüyle sutyenini çıkardığımda, kollarını sıkıca kendisine doğru çekti.

Teni, her zamanki pürüzsüzlüğünde ve ten renginde değildi. Yer yer mor noktalar vardı ve ürpermiş tüyleriyle kaplıydı.

"Ayağa kalkabilir misin?" Başıyla onayladığında, onu kucaklayıp nazikçe ayaklarının üzerine bıraktım. Sonra işime geri dönerek pantolonunun düğmesiyle fermuarını açtım ve iç çamaşırıyla birlikte bacaklarından aşağı sürükledim.

Bir adım geri gidip kendi kıyafetlerimi de çıkarırken orada öylece çırılçıplak, titreyerek dikildi.

Pantolonumu çözmeye çalışırken Bryce bir elini çıplak göğsüme bastırdı. "Sen de üşümüşsün."

Soğuk muydum? Üşüdüğümü hissetmemiştim. O fotoğraf telefonuma gelir gelmez, öfke beni uyuşturmuştu.

"Yavaşça." Elini kavradım, duşa kabine ve başlığın altına girmesine yardım ettim. Su, tenine çarptığında ürktü. Bana oda sıcaklığında gibi hissettiriyordu, buhar oluşturmaya yetecek kadar sıcak bile değildi. "Çok mu sıcak?"

"Sorun değil." Gözlerini sımsıkı kapattığında, yüzündeki acı çeken ifade beni neredeyse paramparça etmişti.

"Özür dilerim." Kollarımı ona sardım, su omuzlarımızdan süzülürken onu kendi vücuduma çektim. "Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil." Ağırlığını bana verirken göğsüme doğru konuştu.

Bryce rahatlamaya başlayana kadar orada öylece, birbirimize tutunarak durduk. Sonra musluğu sıcağa çevirdim, banyo buhara gömülene, bu yüzden onun yüzünü bile seçemeyene kadar birkaç dakikada bir sıcaklığı ayarlıyordum.

Elle ayak parmaklarım gevşeyene kadar aslında kendimin de üşüdüğünü fark etmemiştim. Dağ yolundaki sabah havası serindi fakat adrenalin, öfkem ve en kötü durum senaryosu beni

donmaktan alıkoymuştu. Sonra koşmaya başlamıştım. Kelimenin tam anlamıyla. Çocuklarla birlikte, motorlarımızın sesini gizlemek umuduyla kulübeden neredeyse bir buçuk kilometre uzağa park etmiştik. Sonra bunun için depar atmıştık.

Hayatımda bir buçuk kilometreyi hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Her kontrol ettiğimde Emmett, Leo ve Isaiah ağaçlarla düşmüş dallardan sıyrılırken peşimden hiç ayrılmamıştı. Babam bile günlük egzersizlerinin boşa olmadığını göstererek bize ayak uydurabilmişti.

Tanrım, şansımız yaver gitmişti. Adamdan önce davranmıştık ama silahımı çekmiş, ormanda hızla ilerlerken siyahlara bürünmüş bir adamın değil, Genevieve'in peşindeydim.

Neler olmuştu böyle? Bryce ısındığında konuşacağımız şeyler vardı ama şimdilik, kalbimin ağzımdan daha aşağılarda atmaya başlamasına seviniyordum.

Sıcak hava ciğerlerimi doldurduğunda, onlar da gevşedi. Kollarımdaki kaslar rahatladı. Bryce'ın yüzünün rengi de yerine geldiğinde, korkularımdan bazıları duşun giderinden akıp gitti.

Su ısıtıcısının neredeyse dibini görene kadar onu duşta tuttum. "Biraz ısındın mı?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Çok."

"Güzel." Kafasını duş başlığının altından çekip elime biraz şampuan aldım ve masaj yaparak saçlarını yıkadım, ardından duruladım.

Bugün benim gibi kokacaktı ama çok yakında eşyalarını alacaktık. Onun için gömme dolaplardan birini boşaltmıştım. İstediği kadar alana sahip olabilirdi çünkü artık buradaydı.

Bryce *ev* demekti.

Benim evimdi.

Temizlendiğinde paniğin ve yolculuğun kokusunu çıkarmak istercesine saçımı ovaladım. Sonra kabinden dışarı ilk ben çıktım, kurulanmak için bir havlu kaptım.

"Elini bana ver." Bu esnada elimi uzatıp, o musluğu kapatırken banyo paspasına basmasına yardım ettim.

"Ben yapabilirim," dedi, ona doğru eğilip elimdeki havluyla bacaklarını kurularken.

"Ben yapayım." Dizlerimin üstünde yukarı, ona baktım. "Lütfen."

Islak saçlarımın arasından elini geçirdi. "Tamam."

Hafif dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Birkaç saat önce, bunu bir daha hissedemeyeceğime çok emindim. Boğazım düğümlendi, göğsüme keskin bir acı oturdu. Çok fazlaydı. Duygular. Korku. *Aşk.* Hepsini nasıl sindirecektim?

Boğazımı temizleyip kendimi hepsini yutmaya zorladım. Görevime, teninden her bir damlanın uzaklaştığından emin olmaya odaklandım. Saçındaki suyu sıktım, sadece bir havluyla ne kadar kuruyabilirse o kadar kurutabildim.

"Tarağın veya saç fır... Dash!" Onu tek hamlede kucağıma alırken nefesi kesildi. "Yürüyebilirim."

"Buna ihtiyacım var, bebeğim."

"Pekâlâ." Birkaç saat önce yaptığı gibi yakınıma sokuldu, bu sefer ısınmak yerine beni hissedebilmek içindi.

Onu yatağıma götürdüm, dün sabah dümdüz ettiğim beyaz kaz tüyü yorganı yırtarcasına çektim. Bryce'ın hamile olduğunu öğrenmeden önceki sabahtı. Tamirhanede çalışarak geceyi geçirdiğimden önceki. Kaçırıldığından önceki.

Benim suçumdu. Sonsuza kadar benim suçum olacaktı. Sonsuzluğu, bunu telafi etmek için kullanacaktım.

Bryce'ı yorganın altına yerleştirdikten sonra ikimizi de sıkıca sardım ve göğsümü sırtına yaslayabilmek için ona döndüm.

"Şeyi biliyor musun... Genevieve'i bulup bulmadıklarını?" Alçak sesi korku doluydu.

"Henüz bilmiyorum, bebeğim. Emmett bana haber verecek ama şimdilik haber olmaması iyi haber demektir. Tamam mı?"

Kollarımı etrafına dolarken Bryce onları sıkıca kavradı. Bacaklarını benim bacaklarımın arasına aldı. Orada, omzunun narin tenini öptüğümde, ellerimden birinin aşağıya kayıp parmaklarımın karnında dolanmasına izin verdim.

"Sence o iyi mi? Bebek?"

Aldığı nefes yarıda kesildi. "Öyle umuyorum."

"Ben de."

"Sen mi?" diye fısıldadı. "Ama dedin ki-"

"Biliyorum. Baba olmak istemediğimi söyledim. Dün gece bana söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl tepki vereceğimi. Gerçek şu ki... Çok fena korkuyorum, bebeğim."

"Ben de çok korkuyorum."

Onu daha sıkı sardım. "Korkuyor musun?"

"Evet. Bu planladığım bir şey değildi. Belki bir gün, doğru zamanda olabilir diye düşünmüştüm, daha doğrusu ummuştum. Evlendiğimde ve yerleştiğimde. Bu beklenmedik bir şeydi ama... anne olmak istemediğimi söyleyemem."

Bryce mükemmel bir anne olurdu. Çocuğu için -çocuğumuz için- bir savaşçı gibi mücadele ederdi. Elini sıkıca tutardı. Ona karşılıksız bir sevgi bahşederdi. Onun bu şansı elde etmesini istiyordum.

Yolculuk boyunca yanında olmak istiyordum.

"Ya tüm bu olanların stresi..." İç çekti. "Ya bir şey olmuşsa?"

Bu ikimizin de aklında olan, endişelenmeyi durduramadığımız bir konuydu. Burada sessiz, sıcacık uzanıyor olabilirdik ama zihinlerimiz koşuşturuyordu. Tek bir çığlığı paylaşıyorduk: *Ya öyle olursa?*

Siktir. Yorganı üzerimizden çekip atarak yataktan kalktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bryce, ben odadaki ceviz ağacından yapılma giysi dolabını açarken.

"Hadi, doktora gidelim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi." Bir pantolonu tuttuğum gibi çıkardım. "Öğrenmek zorundayız."

Yıldırım hızıyla yataktan fırladı. "Buradaki hastanenin yeterli ekipmanı var mı bilmiyorum. Daha çok erken."

"O zaman Bozeman'a süreriz." Odanın diğer ucuna gidip onu kollarımın arasına çektim. "Gün bitmeden öğreneceğiz."

Önceki giysilerini giymeye mecbur bırakmak yerine ona bir eşofman buldum. Belinden oturması için bel bandını kıvırdım, üzerine basıp takılmaması amacıyla paçalarını katladım. Sonra üzerime bir tişört, onun kafasından da en sevdiğim, siyah *Harley-Davidson* kazağımı geçirdim.

"Çok güzelsin." Benim kıyafetlerimle, cansız, nemli saçlarıyla, yorgun ve kıpkırmızı gözleriyle daha mükemmel gözükemezdi.

"Enkaz gibiyim."

Alnını öptüm. "Muhteşemsin. Hazır mısın?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Kötü haber duymak istemiyorum."

"Ben de." El ele tutuşarak onu garaja, oradan da kamyonetime götürdüm.

Ona tek bir bakış attı, omuzları rahatlayarak düştü. "Tanrıya şükürler olsun. Motorunla bir süre görüşmesem iyi olur."

Kıkırdadım ve onu yolcu koltuğuna yerleştirdim. Ben emniyet kemerini takarken gözlerini devirdi ama yine ona yardım etmeme izin vererek elini sürmedi. Isıtıcıyı kökleyip, kasabanın içinden hastaneye doğru sürdüm. Doğrudan acil servise yürüdük. İki saat sonra kamyonete geri dönmüştük.

Elini tuttum, konsolun üzerinden parmak eklemlerini öpmek üzere elini çektim. Sonra yanaklarını ellerimin arasına alıp, başparmağımla o güzel gözlerinden süzülen damlayı silmek için uzandım. "İyi misin?"

"Evet." Gözyaşları hâlâ süzülürken burnunu çekti. Sonra gülümsediğinde bir rahatlamayla neşe dalgası göğsümün orta yerine yerleşti. Tatlı bir rahatlamaydı. "Demek istediğim, hâlâ bir sürü şey yolunda gitmeyebilir ama-"

"Yolunda gidecek."

Bizim için kadın doğum uzmanını, Clifton Forge'taki tüm çocukların doğumunu gerçekleştiren doktoru çağırmışlardı. Önce kan testi istemişti. Sonra içeri tekerlekli bir servis arabası getirip, prezervatif geçirdiği bir sopayla rahmini ultrasonla kontrol etmişti. Doktorun görebildiği kadarıyla, şu an için gebelikte bir risk söz konusu değildi. Etrafta dolanıp kan testinin sonucunu bekledik. Hormon seviyelerinin olması gereken seviyede olduğunu doğruladıktan ve ultrasonda kalp atışı tespit ettiklerinden sonra eve gönderilmiştik.

Evet, bir haltlar hâlâ yolunda gitmeyebilirdi ama bu şekilde düşünmeyecektim.

"Ailemi aramam gerekiyor. Pazar teslimatına gitmediğimden beri babamın endişelendiğine eminim."

"Direkt evlerine gitmek ister misin?"

"Bu şekilde olmaz. Çok kötü bir hâldeyim, endişelenirler. Telefonunu alabilir miyim?"

"Tabii, bebeğim." Park yerinde otururken ailesini araması için telefonumu ona uzattım. Onlara iyi olduğunu garanti etti ve her şeyi daha sonra açıklayacağım söyledi. Arama sonlandığında, hastaneden uzaklaşıp aracı evime doğru sürmeye başladım.

"Tamirhaneye gitmeli miyiz?" diye sordu. "Genevieve'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Babam benim evime gelecek. Oradan başlayalım."

"Tamam." Çok yorgundu, yol boyunca gözleri kapanıyordu ama eve vardığımızda, garaj yolundaki üç motoru görünce yerinde doğruldu.

Garaja park edip onu içeriye, babamın, Leo'nun ve Emmett'ın çoktan oturma odamda beklediği yere götürdüm. Bryce'ı koltuğa yürütüp oturdum, onu da tam yanıma oturttum.

Başka kimse konuşamadan önce, "Onu yakaladınız mı?" diye sordu Bryce.

Babam başını iki yana sallarken çenesi gerildi.

"Siktiğimin piçi," diye tısladı Leo karşımızdaki deri sandalyeden. "Çok yaklaşmıştık. Kulübeden ileriye kadar izini takip edebilmiştik ama sonra ortadan kayboldu. Bölgeyi iyi biliyor olmalı."

"Lanet olsun." Kükrememle Bryce gerildi. İhtiyacımız olan son şey, bu adamın hâlâ nefes almasıydı. Eğer tekrar Bryce'ın peşine düşecek olursa, onu tek yakalayamayacaktı.

"Ayrılıp bölgeyi aradık," dedi Emmett. "Sonra aceleyle, etrafımızdan dolanma ihtimaline karşı yola geri çıktık ama gitmek zorunda kaldık."

"Neden?"

"Yangın." Babam başını salladı. "Siktiğimin herifi, izlerini saklamak için kulübeyi ateşe verdi. Ağaçların üzerinden

dalgalarla yükselen dumanı gördük, bildirmemiz gerektiğini biliyorduk. Orman servisini aradık, sonra yetkililer ortaya çıkmadan önce oradan tüydük."

"Peki Genevieve?" diye sordu Bryce. "O nerede?"

"Bilmiyoruz." Babam yine başını salladı. "Motorlarımıza döndüğümüzde Isaiah çoktan gitmişti. Onu tamirhanede bulacağımızı düşünmüştük ama orada değildi. Aramayı denedik, telefonları açmıyor."

"Ya adam onu yakalamışsa?" Bryce elimi sıktı. "Onu bulmak zorundayız."

"Isaiah onu bulmadan dağdan ayrılmazdı. Hemen onun arkasından gitti."

Ancak çoktan burada olmalılardı. Bryce'ı eve getirip duş aldırdığım ve sonra hastaneye, doktora gittiğimiz sürede Isaiah, Genevieve'i kasabaya getirmeliydi.

Babama bir bakış attım, sessizce endişemi iletiyordum. Tek bir baş sallamasıyla, aynı şeyi hissettiğini anlamıştım. Yine de Bryce'ı daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

"Muhtemelen ısınabilmesi için onu bir yere götürmüştür," diyerek onu temin ettim. "Geri aramaları için onlara yarım saat verelim. Sonra aramaya çıkarız."

"Tamam." Başıyla onayladı.

"Pekâlâ. Madem yarım saatimiz var," diyerek Bryce'a döndü babam. "Neler oldu?"

"Dün gece ailemin evine yemeğe gittim. Eve geri döndüğümde hava neredeyse kararmıştı. Yorgundum, ışıkları açmakla uğraşmadım çünkü... Yorgundum. Doğrudan yatağa gitmek istedim." Düzensiz bir nefes aldı. "Sonra o oradaydı. Kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Ellerimle bileklerimi birbirine bağ-

ladı, ağzımı o kadar sıkı tıkadı ki yutkunamıyordum bile. Ardından beni arka kapıdan sokağa sürükledi. Orada, yani benim mahallemde bizi kimse göremezdi. Orada herkes saat yediden sonra uyuyor. Beni bir arabanın arkasına attı. Bagaja."

Midem kasıldı. Bagaja mı koyulmuştu? Bu siktiğimin adamı ölüydü. Benim kadınımı bagaja koymuştu. Orada olabilseydim, bana hamile olduğunu söyledikten sonra orayı terk etmeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Senin suçun değil." Düşüncelerimi okuyormuş gibi parmaklarını parmaklarıma kenetlerken fısıldadı.

"Orada olmam gerekirdi."

"Başka bir yolunu bulurdu. Her şey planlanmıştı. Genevieve'in beni kaçırdığını düşünmeni istedi çünkü böylece onun peşine düşebilirdin."

"Neden?" sordu Emmett. "Nedenini söyledi mi?"

Bryce başını iki yana salladı. "Sadece eski bir savaşı kazanmak istediğini söyledi."

"Warriorlar," dedi Leo. "Tucker bize yalan söyledi."

"Haklısın," dedim ona. "Warriorlar olmak zorunda ama Tucker niyetini saklayacak bir adam değil. Bizimle bir anlaşmazlığı olsaydı bunu sahiplenirdi. Kahretsin, bizi becermekle övünürdü. Neden bir düzmecenin arkasına saklansın? Neden Genevieve'i suçlamaya çalışsın? Onu nereden biliyordu ki?"

"İçimden bir ses, bunun Warriorlarla alakalı olmadığını söylüyor." Babam ayağa kalkıp şöminenin önüne geçti. "Tucker'ın en başından beri doğruyu söylediğini düşünüyorum. Bunu yapan başka birisi. O gece Amina'yla buluşmaya gideceğimi bilen birisi. Onun bir kızı -bizim kızımız- olduğunu bilen ve Genevieve'in de peşine düşen birisi. Olayın özü şu, bunların hepsi benimle alakalı. Bana bir şeyi ödetmekle."

"Peki kim?" diye sordu Emmett. "Lanet bir ay boyunca hedefimizi belirlemeye çalıştık ama senin tutuklandığın günden bu yana bir arpa boyu yol kat edemedik."

"Başka ne oldu?" diye sordum Bryce'a. "Seni bagaja koyduktan sonra neler oldu?"

"Yola çıktık," dedi Bryce. "Uzun bir yol. Sonra park edip arabadan indi. Çok geçmeden Genevieve'le birlikte geri geldi."

"Bozeman. Bahse girerim, Genevieve'in uçağı indikten sonra onu almak için seni Bozeman'a götürmüştür. Muhtemelen onu otelinden aldı. Bu da onun geleceğini bildiği anlamına geliyor. Buraya geleceğinden başka kime bahsetti, hatırlıyor musun?"

Bryce başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla, sadece bana söyledi. Eğer bizi izlediyse, bilmiyorum, birinin kredi kartı işlemlerini görebilir misin?"

"Evet," dedi ona Emmett. "Çok zor bir şey değil."

"Şimdi çok güvende hissettim," diye mırıldandı Bryce.

Tamirhaneye geldiği ilk günün ertesi günü, Emmett'ın onun hesaplarına giriş yaptığını ona başka bir gün söyleyecektim.

"Genevieve'in hangi otelde kaldığını bulalım. Belki onu kaçırma görüntüleri ellerindedir." Yine de buna güvenmiyordum. Bu adam zekiydi. Önlemler almıştı. Dağda bile kendisini baştan aşağı gizlemişti. "Yüzünü gösterdi mi?"

"Hayır." Bryce'ın omuzları düştü. "Bir kere bile göstermedi."

"Sonra sizi dağa çıkardı, değil mi?" diye sordu babam.

"Evet. Fotoğraf için pozisyonlarımızı ayarladı. Benim cesedimi bulmanızı istediğini çünkü böylece Genevieve'i öldüreceğinizi söyledi. Beni dizlerimin üstüne yerleştirdi. Silahı..." Güçlükle yutkundu. "Silahı da kafama doğrulttu. Her şey buraya

kadarmış diye düşündüm. Tanrıya şükürler olsun, değilmiş. Sanırım oraya, onun beklediğinden daha hızlı vardınız."

"Senin..." Çok zor yutkundum. "Senin canını yaktı mı?"

"Hayır." Yüzüne üzgün bir gülümseme takındı. "Genevieve'le beni itip kaktı ama başka bir şey yapmadı."

Onu öldürmeye çalışmak dışında.

Bunu denediği için geberecekti. Tabii atışı ıskalamazsak. "Siktir, keşke ıskalamasaydım."

En son ne zaman hedefi ıskalamıştım? *Yıllar önce.* Ne var ki, son bir yıldır hiç ateş etmemiştim. Menzili ve atışımı ayarlamak için zamana ihtiyacım vardı. Atışımla çok yaklaşmıştım ama dağda o kadar koştuktan sonra kalbim yavaşlamak bilmemişti. Sonra Genevieve'i tutan adamı görünce, Genevieve yerine ona ateş etmek için saliselik bir karar vermiştim.

"Genevieve'i vurmadığın için mutluyum," dedi Bryce. "Neredeler? Onları tekrar arayabilir misin?"

Babam telefonunu çıkarıp aramayı gerçekleştirdi. Telefonu kulağına tutarak yanımızda kaldı. Çalma sesi bizim de duyabileceğimiz kadar yüksekti fakat bir süre sonra kesildi, o da telefonu indirdi. "Cevap yok."

Siktir. Bir şeyler yanlıştı. Belki de bu adam Isaiah'ya yetişmişti? Onları bulmaya giderken yanımda Bryce'ı da götürmek istemiyordum ama seçeneklerimiz buna doğru kayıyordu. Onu tek başına ya da başkasının gözetimine bırakmayacaktım.

"Genevieve'i de aldıktan sonra, başka bir yere gittiniz mi?" diye sordu Emmett.

"Hayır, doğrudan dağlara gittik. Bizi bulduğunuz noktaya kadar yürüttü."

"Arabadan bir iz var mıydı?" diye sordum Leo'ya.

"Hiçbir şey yoktu. Her nereye park ettiyse, uzakmış. Muhtemelen bizim bilmediğimiz bir patikaya."

"Arabaya bakabildin mi? Mesela plakasına?"

Bryce başını iki yana salladı. "Bizi dışarı çıkarıp yüzümüzü uzağa çevirdi, plakaya bakmak da aklıma gelmedi. Araba da özel bir araba değildi. Tipik siyah bir sedan. Üzgünüm."

"Sorun değil, bebeğim." Kolumu omuzlarına doladım. "Gayet iyi mücadele ettin."

Hayatta kalmıştı. Yapması gereken tek şey buydu. Savaşmıştı. Vakti geldiğinde de koşmuştu.

"Çok kararlı görünüyordu. Öfkeliydi. Bu... kişisel bir şey. Tanıdığınız birisi olmak zorunda," dedi bize. "Oradayken bunu hissedebiliyordum. Sizden nefret ediyor."

Babamla bakışlarımız buluştu. *Kim?*

Bir aydır bu soruyu soruyorduk.

"Şimdiye kadar çözemediysek, bugün çözmeyi de bekleyemeyiz." Koltuktan kalkıp Bryce'ı da kaldırdım. "Isaiah'yı bulmamız gerekiyor. Önce tamirhaneye bakalım."

"Bekle." Elimi çekiştirdi. "Önce polislere gidip kaçırılmamı ihbar etmemiz gerekmiyor mu?"

Emmett'la Leo'ya baktım, ikisi de başını salladı. İç çekip Bryce'a döndüm. "Bebeğim, Marcus'a güvendiğini biliyorum ama bence bunu aramızda tutsak daha iyi olur."

"Neden? Burada Draven'ın masum olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Birinin ona kumpas kurduğundan mantıklı bir şekilde şüphelendiğimizi göstermeye çalışıyoruz. Eğer benim kaçırılmam onları soruşturmaya itecekse, o zaman neden denemiyoruz?"

"Hiçbir şey bulamayacaklar. Biz bulamadıysak, onlar da bulamaz."

Eğer polisler dahil olursa, onu kaçıran adamdan almak istediğim intikamı alamazdım.

Gözlerini kıstı. "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," dedim nazikçe. "İşlerinde iyi olmadıklarını söylemeye çalışmıyorum ama ne kadar deneseler de Gypsyleri fazla bir şeyden sorumlu tutamadılar. Biz sadece... onlardan daha iyiyiz. Aynı kurallara uymak zorunda değiliz."

"Ya beni kaçıran adamı bulamazsak? Bundan paçayı kurtarmamalı, Dash."

"Kurtaramayacak," diyerek söz verdim. "Ama tüm bu olanların arasında bir de Marcus hakkında endişelenmezsek onu daha çabuk bulabiliriz. Polisleri çağırırsak, bulmamaları gereken şeyleri tesadüfen bulabilmeleri ihtimaline karşı sürekli diken üstünde olacağız. Bazı sırlar, sır olarak kalmak zorunda. Üzerimizde gezinirlerse bize köstek olurlar. Güven bana, lütfen."

İfadesi yumuşadı. "Tamam."

"Hadi." Sırtını kolumla destekledim. "Tamirhaneye gidip Isaiah'yı bulalım."

Ancak oraya gittiğimizde, tamirhane çok ıssızdı. Açık ve boştu, bu sabah onu bıraktığımız şekildeydi. *Mustang*'in üzerinde çalışmamın üzerinden birkaç saat değil, birkaç yıl geçmiş gibiydi.

Ofiste öylece dururken, "Neredeler?" diye sordu Bryce. Emmett, biz buralarda yokken bir şey olmadığından emin olmak amacıyla kulüp binasına gitmişti. Leo'yla babam da Isaiah'nın dairesini kontrol etmek için üst kata çıkmıştı.

"Bilmiyorum." Onu sıkıca sardım. "Onları bulacağız."

Telefonumu çıkarıp açmasını beklemeyerek Isaiah'yı aradım, o da zaten açmadı. Binanın yanındaki metal merdivende botların

gümbürtüsü duyuldu, babamla Leo ofise girmeden önce geldiklerini anlamıştık.

"Bomboş," dedi babam. "Leo'yla tekrar dağa çıkacağız. Siz çocuklar burada bekleyin. Güvende kalın."

"Mümkün olduğunca çabuk arayın." Yılın bu zamanı bolca aydınlık olurdu. Karanlık sinsice sürüklenip arayışı imkânsızlaştırmadan önce yaklaşık saat dokuza kadar vakitleri vardı.

"Tamam. Güzelce kilitleyin. Her şeyi. Presley'yi ara ve evde olduğundan emin ol. Orada kalıp kapılarını kilitlemesini söyle."

"Onun peşinden de gidebilir mi sence?"

Babamın bakışları Presley'nin masasına kaydı. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Kapı arkalarından kapandığında Bryce'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. Yanağını avucuma yasladı. "Ayakta uyuyorsun. Hadi eve gidelim. Biraz dinlenelim."

"Gelebilmeleri ihtimaline karşı burada olmak istiyorum. Ofiste bekleyebilir miyiz?"

Ona hayır diyemezdim. Bugün olmazdı. "Yemek sipariş edeceğim. Canın ne çekiyor?"

"Ne olursa. O kadar da aç değilim."

"Pekâlâ, yemek yemen gerekiyor." Son yemeğinin üzerinden yirmi dört saat geçmişti.

Onu koltuğumun olduğu ofisime yönlendirdim. Rahat ettiğinden emin olduktan sonra pizza sipariş ettim. İki dilim yemek için kendini zorladı, ben de geri kalanını tek nefeste bitirdim. Sonra sessizce oturduk. Bekledik.

Emmett'ın uğrayıp oteli bulduğunu ve güvenlik kamerası görüntülerine ulaşmaya çalıştığını söylemesi haricinde, hiçbir şey konuşmamıştık. En sonunda, Bryce kucağımda uyuyakaldı. Bir

elimi kalçasında tutmaya devam ettim. Diğeri, kılıfındaki silahımı kavramak için hazırda bekliyordu.

Ofisimin güneşliklerinin arkasındaki ışık yavaşça soldu. Hava dışarıdaki zaman ayarlı lambaların yanmasına yetecek kadar kararmıştı. Tam o an, dışarıda bir motosikletin uğultusu kulağıma ilişti. Babamın motorunun sesine benzemiyordu.

"Bebeğim." Nazikçe Bryce'ı dürttüm. "Biri geliyor."

Kendine gelirken gözlerini ovuşturdu. "Sence onlar mı?"

"Bilmem. Hadi, gel." Elini tuttum ve arkamda kalmasını sağlayarak ofis kapısına gittim. Kapıyı bir santimetre aralık bırakıp silahımı çıkardım. Motor kadrajıma girdiğinde silahı çıkardığım yere koydum. "Isaiah."

"Sonunda." Kapıyı ardına kadar açıp beni geçerek, park eden Isaiah'nın yanına gitti.

Motosikletini kapatırken yüzü perişan bir hâldeydi. Omuzları çökmüştü. Ofisin dışında, apartmanına giden merdivenlerin tabanında bizi fark ettiğinde, ifadesi daha da asıldı.

"Genevieve nerede?" diye sordu Bryce, Isaiah motosikletinden indikten sonra yanımıza gelirken. "İyi mi?"

"Gitmek istedi. Onu Bozeman'a götürdüm."

"Ve orada mı bıraktın?" Bryce'ın ağzı açık kaldı. "Kimin bizi kaçırdığını bilmiyoruz. Ya ona tekrar ulaştıysa? Onu o otelden bir kez kaçırdı, tekrar kaç-"

Isaiah elini havaya kaldırdı. "Onu otele götürdüm, içeriye girdik ve eşyalarını aldık. Sonra onu havaalanına götürdüm, uçağı kalkana kadar bekledim. Şu an Colorado yolunda, varmadıysa tabii."

"Tamam." Bryce rahatladı. "Peki o iyi mi?"

"İyi."

"Neler oldu? Neden telefonları açmadın?" diye sordum. "Sizi arıyorduk."

Isaiah gözlerini yere indirdi, kapalı çenesi iyice gerildi. Korkunç görünüyordu. Bir iş bulup hayatına devam etmek için umutsuzca buraya geldiği ilk günden daha lanetli görünüyordu.

Omuzuna elimi koydum. "Ne oldu?"

Cevap vermedi. Bizim yanımızdan hafifçe sürtünerek geçti ve her bir basamağını ağır adımlarla tırmandığı merdivenlere yöneldi.

"Isaiah." Adını seslendim.

Durup omzunun üzerinden bana baktı. "Onu oradan çıkardım. Söylediğim gibi."

Başka bir şey olmuştu ama daha fazlasını soramadan önce, merdivenleri tırmanıp gözden kayboldu.

Bryce'la endişeli bir bakış paylaştık.

Bu gece daha fazla cevap alamayacaktık.

26. Bölüm

Bryce

Isaiah, Dash'le beni ağzımız açık hâlde dikilirken bıraktıktan sonra, geceyi geçirmek için Dash'in evine geri döndük. Kendi pijamalarımı, tarağımı, temiz iç çamaşırlarımı istiyordum ama evime gitmeye ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum, özellikle de hava kararduktan sonra.

Dash, Isaiah'nın döndüğünü söylemek için yolda babasını aradı. Genevieve'in Montana'ya bir daha ayak basması pek olası değildi.

"Babam çoktan geri dönüş yolunda olduklarını söyledi," dedi telefonu kapattıktan sonra. "Kulübeye yaklaşamamışlar zaten."

"Yangın yüzünden mi?"

Dash başıyla salladı. "Orman servisi, ağaçlara sıçramamasını sağlamak için oraya büyük bir ekip göndermiş."

"Sence orayı neden ateşe verdi?"

"Bilmiyorum ama babamın dediği gibi, muhtemelen arkasında iz bırakmamak için yapmıştır."

O kulübenin içindeki bir şey beni kaçıran adamı ele verebilirdi ama artık asla bulamayacaktık. "Keşke Genevieve'e yazabilmek için telefonum olsaydı. İyi olduğundan emin olmak için."

Ninova

Genevieve'le çok kısa süre içerisinde çok fazla şey yaşamıştık. Ancak olanlara bakıldığında, Draven'la annesinin cinayeti hakkında ona söylediklerimi düşününce, kaçtığı için onu suçlayamazdım.

Ben de muhtemelen aynısını yapardım.

"Yarın," dedi Dash, kucağımdan elimi aldı ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Yarın, telefonunla evinden istediğin diğer şeyleri alırım."

"Harika olur." Bir gün geri dönmek zorunda kalacaktım ama şimdilik onun evinde vakit geçirmekten memnundum. Dash Slater'ın evinde zaman geçirdiğini pek fazla kadının iddia edebileceğini düşünmüyordum. Bu gece çok yorgundum ama yarın keşfetmek istiyordum. Onun alanında rahatlamak istiyordum.

Genevieve'in güvende olduğundan emin olduktan sonra.

"Sence Genevieve, Denver'da güvende olur mu?"

"Onun için en güvenli yer olabilir. Ya da kolay bir hedef hâline gelecek."

"İyi olmak zorunda, Dash. Hiçbiri onun suçu değildi. Burada kalsaydım, uzak dursaydım neler olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Bu senin suçun değil, bebeğim." Elimi tutuşunu sıkılaştırdı. "Sen olmasaydın, gerçeği bilemezdik. Babam onu sır olarak saklayarak ölecekti fakat açığa çıkması gerekiyordu. En iyisi bu."

Ancak bu durum, onun babasıyla ilişkisinin bozulmasına yol açmıştı. Şimdi neyin en iyisi olduğundan pek emin değildim.

"Peki şimdi ne yapmalıyız?"

"Uyumalıyız." Dash iç çekti. "Sabah yeniden toplanırız."

Zihnim bu şekilde depar atmaya devam ettiği sürece, uykuya dalmak kolay olmayacaktı.

Evine vardığımızda Dash beni doğrudan yatak odasına götürdü. Oda geniş bir arka bahçeye bakıyordu. Şu bir jakuzi miydi? Veranda üzerinde duran jakuziye bir göz atmadan önce, Dash pencerelerin güneşliklerini kapattı.

"Yatak. Uyku. Yarın bu yerin özgürce tadını çıkarabilirsin."

"İyi, tamam." Somurttum ve kıyafetlerimi çıkardım.

Dash'in devasa yatağının ortasında buluştuk, çıplak bedenlerimiz birbirinin kalıbına uyum sağlarken yüz yüze uzandık.

"Uyuyabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım.

Aklım, Isaiah'nın söylemediği her şeyin üzerinden hızla geçiyordu. Neden sessiz kalmıştı? O dağda ne olmuştu? Gerçekten sadece Genevieve'i Bozeman'a götürüp geri mi dönmüştü? Peki neden bu kadar uzun sürmüştü? Neden daha önce hiç olmadığı kadar üzgün görünüyordu?

"Isaiah üzg-"

"Uyu, bebeğim."

"Ama-"

"Bryce. Uyumalısın. Yarın, tamam mı?"

Homurdandım. "Tamam."

Gözlerimi sıkıca kapattım, düzenli bir ritimde nefes alıp verdim. Daha sadece dün gece, kendi evimde, bu bebeği yalnız büyütüp büyütemeyeceğimi merak ettiğimi hatırlamak garip geliyordu. Dash'le ayrılıp ayrılmadığımızı merak ettiğimi hatırlamak.

"Beni kurtardın," diye fısıldadım, ardından alnındaki saç tutamını itmek için elimi kaldırdım.

Kirpikleri yukarı hareket etti ve karanlıkta bile gözleri ışıl ışıldı. "Konuşmamız gereken çok şey var. Senle ben. Bebek. Konuşacağız."

"İyi olacağız, değil mi?"

Beni kollarının arasına, güvenli alanıma doğru daha sıkı çekti. "Hayatım üzerine yemin ederim."

***

Ertesi gün, umduğumuz cevapları alamadan gelip geçti.

Çünkü ertesi sabah Isaiah'yı bulmak için tamirhaneye gittiğimizde, o gitmişti.

27. Bölüm

Bryce

"İşe gitmem gerekiyor." Başımdan kolsuz bir tişört geçirdim.

"Birkaç saat bekleyebilir misin? Lütfen? İlk iş olarak tamirhaneye gidip, Isaiah yine gelmezse diye gün içinde her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor. Sonra seni gazeteye götürebilirim."

"Yalnız gidebilirim. Başka insanlar da orada olacak."

"Bu bir seçenek bile değil." Dash kot pantolonunu giydi. "Ne olduğunu, seni kimin kaçırdığını öğrenene kadar ben olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin."

Bu kazanabileceğim bir tartışma değildi. "İyi."

O dağdan beni kurtardığından beri iki gün geçmişti ve yanımdan sadece bir kez ayrılmıştı. O da dün evime gidip bir şeyler alması yüzündendi, böylece bir süre onun evinde kalabilecektim. Hatta o zaman bile, giderken benimle kalması için Emmett'ı aramıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Dash, kot pantolonla gri bir tişört giymiş olarak yanıma geldi, ellerini kollarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Eh." Bu sabah pek iyi hissetmiyordum. Dün sabah da. Geçmesini umuyordum çünkü tamirhaneye gideceksek, dükkânın tuvaletiyle şahsi bir yakınlık kurma konusunda endişeliydim. "Biraz kraker alır mısın?"

"Tabii ki." Giyinmemi sonlandırırken alnımı öpüp odadan çıktı. Mutfakta onu bulduğumda, tezgâhın üzerinde bir kutu tuzlu krakerle benim için hazır, kafeinsiz kahveli bir termos vardı. Öğlen olana kadar başka bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum.

Oturma odasının masasından bilgisayarımı aldım, çantama yerleştirdim ve ardından Dash'i garaja kadar takip ettim. Kamyonetinin yanına park edilmiş olan motosikletine özlemle baktı ama henüz ona binmeye hazır olmadığımı biliyordu.

Yakında ama henüz değil.

Tamirhaneye vardığımızda, park alanındaki çite karşı sıralanmış üç motosiklet vardı.

"Ne zamandan beri herkes buraya senden önce geliyor?" diye sordum Dash'e. Gösterge panelindeki saat yedi buçuğu gösteriyordu.

"Hiçbir zamandan beri." Dudaklarını büzdü. Draven, Emmett ve Leo şimdiden buradaysa, bu bir sorun olduğu anlamına gelirdi.

İçeri girdiğimizde üç adam da Draven'ın ofisinde bekliyordu. Emmett'la Leo masasının karşısında, Draven masanın arkasındaydı. Beni gördüğü an Draven ayağa sıçradı ve bana koltuğunu teklif etti.

"Teşekkürler."

Başını sallayıp Dash'in yanındaki duvarın yanına geçti. Oğlundan bir *günaydın* veya *merhaba* duyamadı.

"Ne var ne yok?" diye sordu Dash.

"Bölge savcısından bazı haberler geldi," diye duyurdu Draven.

"Evet?" Benim makalem pazar günü yayımlanmıştı. Kulüp evine zorla giren bir adamı gösteren, Genevieve'i ifşa eden ve Draven ile Amina'nın öncelikle Evergreen Motel'de olma nedenlerini ortaya koyan bir makaleydi. İşe yaramış mıydı? Savcının ertelemesine neden olabilecek bir şüphe tohumu ekmiş miydik?

"Yeterli değil." Draven bana üzgünce gülümsedi. "Adamın fotoğrafı. Bıçağın çalındığına dair spekülasyon. Yeterli değil. Davaya devam edecekler. Altmış gün içinde başlayacak."

"Hayır." Kalbimin derin sularda batarak kaybolduğunu hissettim. Keşke kaçırıldığımı anlatabilseydim. Dash'le onun sebeplerine güveniyordum. İsteyeceğim en son şey Marcus'un, Dash'i Draven'ın yanına hapsetmek için kullanabileceği bir şey bulmasıydı. Ancak kaçırılma olayını bildirmiş olsaydık, Draven'ın kolayca aklanabileceğini hissetmemek elde değildi.

"Zamanımız var," dedi Emmett. "Masum olduğunu kanıtlamak için iki ay."

"Daha fazla," dedi Dash. "Duruşma biraz zaman alacaktır."

Ancak bir başka çıkmazla karşı karşıyaydık. Beni kaçıranı bulamazsak, elimizde devam edebileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Benim de bazı haberlerim var," dedi Leo. "Polisler bugün açıklayacaklar. Kaynaklarıma göre kabinde yanmış bir ceset bulmuşlar."

"Hayır," diyerek soluksuz kaldım. "Kim?"

"Bizim adamımız olabilir mi?" diye sordu Dash.

Leo omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ceset kavrulmuş durumda. Onun kim olduğunu tanımlayabilmek için diş kayıtlarını

incelemeleri gerekecek ama tahminimce bizim adamdı. Belki de oraya kadar koştu, geri döndü ve içeride saklandı. Yangını başlattı. Kim bilir fakat eğer adamımız oysa, bir itiraf olmadan Amina'yı onun öldürdüğünü kanıtlama şansımız yok."

Draven duvarın yanına çöktü. "Lanet olsun."

Oda sessizleşti.

"Belki de o değil. Beni kaçıran adam. Belki de orada başka bir arkadaşı vardı. Belki de çoktan öldürdüğü biri. Kim bilir? Bence muhtemelen ölüdür ama tam olarak bilemeyiz."

"Bryce haklı." Dash yaslandığı duvardan doğruldu. "Herkes dikkatli olsun. Bu olayda bir şeyler hoşuma gitmiyor. Fazla temiz. Bryce'ı *ve* Genevieve'i alıkoyacak kadar akıllıydı ama sonra kendini ateşe mi verdi? Saçma."

"Katılıyorum." Emmett sandalyesinden kalktı. "Aramaya devam edeceğiz. Düşünmeye devam edeceğiz. Bir şeyler aydınlığa çıkacaktır."

Leo da kalktı. "Siktir, umarım."

"O zamana kadar, işe geri dönelim," dedi Dash. "Bu siktiğimin herifi her kimse, ona ilerlemeye devam ettiğimizi gösterelim."

Bana başıyla ofisine gelmemi işaret etti. Masası darmadağındı, evrakları toplayıp köşede büyük bir yığın hâline getirdi. "Hepsi senindir, bebeğim. Tamirhanede takılmak istersen durum başka tabii. Seni bir tezgâha yerleştirebilirim."

Sırıttım. "Daha önce yaptık, hatırlamıyor musun? Beni o zaman hamile bıraktığına oldukça eminim."

Masanın kenarına otururken güldü. Sonra beni kollarına, şu anda kendimi güvende hissettiğim tek yere davet etti.

"Eninde sonunda, tüm bunlar bitecek, değil mi? Hayat normale dönecek?" Ya da yeni bir normale. Hayatımda olmadığı günlere dönmek istemiyordum.

"Öyle ya da böyle. Ya Amina'yı kimin öldürdüğünü buluruz ya da..."

Ya da Draven özgürlüğünü kaybederdi.

***

Bir hafta sonra, Dash'le şimdiden yeni bir normal bulmuştuk.

Tamirhanede çalışıyorduk. Artık işler böyle yürüyordu. Vardiyalı olarak. İş yapması gerektiğinde tamirhaneye geliyorduk. Ben onun masasının başına geçip, dizüstü bilgisayarımın başında yazı yazıyordum. Gazetede çalışmam ya da röportaj için kasabada bir yere gitmem gerektiğinde, o da benim sessiz bir ortağım oluyordu.

Dash beni gözünün önünden ayırmıyordu. İlginç bir şekilde, bunalmış hissetmiyordum. Kendimi korunmuş hissediyordum. Kıymetli olduğumu hissediyordum.

Sevildiğimi hissediyordum.

Eğer yeni programım babamı rahatsız ettiyse bile, bu konuda yorum yapmamıştı. Annemle babam, torun sahibi olacak olmanın mutluluğu içindeydiler. *Gelecekteki muhabirini büyüttüğüm* sürece, babam benim bütün gün ne yaptığımı umursamıyordu.

Uzun bir konuşmanın ardından, ebeveynlerime kaçırılma olayını özellikle anlatmamaya karar verdik, bu onları dehşete düşürürdü. Tekrar olabileceğini düşünerek endişeleneceklerdi, fazladan ilgiye ihtiyacımız yoktu. Bu durum, Tin Gypsyler hakkındaki hikâyemi de silmeyi içeriyordu.

Yedek dosyam -Dash bana ihanet ederse diye yazdığım- sonsuza dek çöpü boylamıştı. Eski Tin Gypsy Motosiklet Kulübü üyelerinin hayaletleri artık yerlerinde rahatça yatabilirdi.

Bir süre boyunca eğlenceli hikâyeler basacaktım. Birkaç ay boyunca Willy'nin haftalık polis basın bülteni yazılarını ele almasına izin vermiştim. Şu anda, Clifton Forge'un lise mezunlarından birinin sonbaharda Harvard'a gitme hikâyesi üzerinde çalışıyordum. Küçük kasabamız için heyecan verici bir haberdi. Ön sayfadaki çocuğun yüzü umut ve merakla doluydu.

Telefonum çalmaya başladığında, son taslağı kaydedip onu paylaşılan sürücüye yükledim. Genevieve'in adı ekranda belirdiğinde inanamayarak iki kez göz kırptım, gerçekten o olup olmadığına inanamıyordum.

"Selam," diye cevap verdim masa başından kalkarak çünkü yerimde duramıyordum. "İyisin, değil mi? Çok endişelendim."

Ona birkaç mesaj göndermeden ve en az iki kez aramadan bir günüm bile geçmemişti. Hepsi de yanıtsız kalmıştı.

"Evet. Üzgünüm." İç çekti. "Ben iyiyim. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu."

"Bunu kesinlikle anlıyorum." *Başının tehlikede olabilmesi ihtimali haricinde.* Onunla yapmayı çok istediğim konuşma için kendimi tuttum. "Beni aramana gerçekten çok sevindim."

"Evet. Dinle." Duraksadı. "B-Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Elbette."

"Buradayım, Clifton Forge'da."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Bazı şeyler oluyor. Bazı, şey... değişiklikler. Neyse, işler karmaşıklaşmadan önce benimle buluşabilir misin?"

"Tabii." Arabam yoktu ama bir yolunu bulurdum. "Nerede?"

"Mezarlıkta. Arabamın içinde oturuyorum ve galiba dışarı çıkamıyorum."

"Ah, Genevieve." Elim kalbime gitti. "Geliyorum. Sadece bekle."

"Teşekkürler, Bryce."

Aramayı sona erdirdim ve iç geçirdim.

Dash buna bayılacak.

***

Yirmi dakika sonra, Dash'le mezarlığa girerken kalbim çok hızlı atıyordu.

Genevieve'le yaptığım telefon görüşmesinin ardından, dükkâna gidip olanları Dash'e anlatmıştım. Benim yalnız gitmeme izin vermeyeceğinin tamamen bilincindeydim.

Colorado plakalı bir gri sedanın yanına park ettik. Motosikletten indiğimde derin bir nefes aldım. On saniye sonra, başka bir motosikletin gürültüsü havayı doldurdu.

"Lanet olsun," diye söylendim Draven mezarlığa girdiğinde. "Buraya geldiğimizi nereden biliyor?"

"Emmett bizi konuşurken duymuş, biz ayrıldıktan sonra ona söylemiş olmalı."

Bu olay, tamirhanede sessizce konuşmam gerektiğini öğreten iyi bir ders olmuştu.

"Burada olman yeterince kötü zaten."

Dudağını büzdü. "Tanrım, teşekkürler."

"Ah, ne demek istediğimi biliyorsun." Elimi ona doğru salladım. "Onun bir arkadaşa ihtiyacı var. Kalabalığa değil."

Dash'in hâlâ Genevieve fikrine ısınamadığından söz etmiyordum bile. Hâlâ onun niyetine tam olarak güvenmiyordu. Onun kaçırma olayına karışmadığına ve masum olduğuna inanmasına rağmen, benim başıma silah dayadığı fotoğrafının sonsuza dek beynine kazındığını düşünüyordum.

"Buradan izleyebilir misin?" diye sordum. "Uzakta olmayacağım."

"Geliyorum." Kalkmaya çalıştı ama omuzlarına ellerimi koyup onu oturmaya zorladım.

"Buraya annesinin mezarını görmek için geldi, Dash. Annesini kaybetmesini tüm insanlar arasında en iyi anlayabilen sen olmalısın. Onunla gitmeme izin ver. Ona bunun için yardım etmeme izin ver. Lütfen?"

Derin bir nefes verdi. "Tamam."

"Teşekkürler." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Dash'in arkasında, Draven park etmiş ve motosikletini durdurmuştu. Onun heyecanını birkaç metre uzaktan hissedebiliyordum. Kızıyla tanışmak istiyordu ama başımı iki yana salladım.

Biraz beklemek zorundaydı.

Onları motosikletlerinde bırakarak sedana doğru yürüdüm. Yaklaştıkça kapı açıldı, ardından Genevieve dışarı adım attı.

"Hey. Seni görmek güzel." Üşümüyordu, üzerinde kıyafetleri vardı, kâbuslarımda onu gördüğüm ormanda da değildi.

"Geldiğin için teşekkürler."

Sıkıca sarıldık. Birbirini günlerdir değil de yıllardır tanıyan arkadaşlar gibiydik. İnsanların düşünmeye bile çekineceği şeyden canlı kurtulan iki kişinin sarılmasıydı bu.

Sarılmayı bıraktığımızda gözlerini Dash'le Draven'a çevirdi.

"Bir eşlikçim var. Üzgünüm. Dash şu sıralar biraz aşırı korumacı."

Yüzü şaşkın mı, yoksa sinirli mi olduğunu açığa vurmuyordu. Soğuk, endişeli bir bakışla onları düzeltti, sanki kendini zarar görmeye hazırlıyormuş gibiydi.

Draven'ın ona zarar vermeyeceğinin sözünü verebilmeyi istiyordum ama yapamazdım.

"Onları umursama." Elini tuttum. "Bu senin hakkında."

Genevieve onaylarcasına başını salladı. Çimenlere doğru yürüdük, bir çınar ağacının altına yerleştirilmiş granit bir plakayla karşılaşana kadar mezar taşlarını atlayarak ilerledik. Mezar taşının yanına sarı güllerle dolu bir vazo konulmuştu.

"Burası güzel bir yer," dedim ona.

Genevieve sadece başını salladı, yaşlar düşme fırsatı bile bulamadan gözlerini siliyordu. "Burada olmamalıydı. Bir arkadaşıyla gülüyor olmalıydı, bir filme gülüyor olmalıydı veya telefonda benimle konuşuyor olmalıydı. Mutfakta, Chrissy'nin kurabiyelerini yapıyor olmalıydı."

"Chrissy'nin kurabiyeleri mi?" *Chrissy Slater'daki Chrissy mi?*

"Evet." Bir başka gözyaşını daha sildi. "Denver'a geldiğin gündeki gibi damla çikolatalı kurabiyeler. Annem onlara Chrissy'nin kurabiyeleri derdi. Sanırım bir ara tarifi Chrissy adında bir arkadaşından almış. Arkadaşını tanımıyordum ama kurabiyeler güzeldi. Şimdi pek önemi yok gerçi."

Öyleyse Amina, Chrissy'nin kurabiye tarifini kullanmıştı. Belki bir gün bu kurabiyeler Dash'le Genevieve'in bağ kurabileceği, aradaki boşluğa köprü görevi görecek bir şey olurdu. Ya da aralarını mı açardı? Şimdilik, o tarifin kökenlerini kendime saklayacaktım.

Onun elini sıktım. "Gerçekten güzel kurabiyeler. En iyileri. Annenin anısına tarifi yayımladığımızda, bütün kasaba da onları sevecek."

"Umarım," diye fısıldadı.

Orada durmuş, mezar taşıyla Amina'nm beyaz-gri kıvrımlı taşa yazılmış ismine bakıyorduk, ta ki bir hareket gözüme çarpana kadar. Draven yaklaşık altı metre ilerimizde dolanıyordu. Göz teması kurduğumuzda elini havaya kaldırdı.

Bu hareket Genevieve'in dikkatini de çektiğinde ifadesi gerildi. Elimdeki sıkı kavrayışı acı verici bir hâl aldı.

Ona doğru eğilerek yaklaştım. "Eninde sonunda onunla tanışman gerekecek."

"Gerekli mi gerçekten?"

"Sana anlattıklarıma inanıyor musun? Anneni onun öldürmediğine? Onun baban olduğuna?"

"Dürüst olayım mı?" Uzun bir an boyunca düşündü. "Evet ama inanmamayı dilerdim."

"Sizi yalnız bırakayım." Geri çekilerek motorunda bekleyen Dash'in yanına doğru ilerledim. Draven, Genevieve'in yanına yaklaştı ve elini cebine sokmadan önce ona garip bir selam verdi.

"Ona neredeyse üzülüyorum," dedi Dash yanına ulaştığımda.

"Onu hiç affedecek misin?"

Omzunu silkti. "Belki. Belki de Nick haklıydı. Artık tahtından indi. Bu olanlar, bana onu gerçekten olduğu gibi görebilme şansı verebilir."

"Yaptığı hataları düzeltmeye çalışıyor," dedim, Draven'la Genevieve'in birbirlerinden uzak durmalarını izlerken. Yüzleri birbirine dönüktü ama Genevieve kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturarak Draven'ın yeterince yakın olduğunu açıkça gösteriyordu. "Onları kendi hâllerine bırakalım."

Dash başıyla onayladı, *McDonald's*'a uğrayıp ekip için hamburgerle patates kızartması aldıktan sonra bizi garaja geri götürdü. Park yerini geçtik, ikimiz de yağ lekeleriyle noktalanmış kâğıt torbaları taşıyorduk.

"Neredeyse Genevieve'le gizlice buluşmaya gidebilmek için Presley'e arabasını ödünç alıp alamayacağımı soracaktım," diye itiraf ettim. "Ama anevrizma geçirirsin diye düşündüm."

Kıkırdadı. "Gerçekten geçirirdim. Bana bir iyilik yapar mısın? Çocuğumu tanıma fırsatım olmadan bana kalp krizi geçirtme."

Gülümsedim. "Deneyeceğim."

"Siktir ama beni çıldırtıyorsun." Yürümeyi durdurdu ve beni kollarınm arasına çekti. "Eğer sana bir şey olursa, ben-"

"Olmayacak." Geriye yaslanarak serbest elimle yanağını okşadım. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Dash dudaklarıma bir öpücük bıraktı, dokunuşu kuvvetli ama nazikti.

Midem bizi birbirimizden ayrılmaya zorlayarak guruldadı. Neredeyse ofisteydik. Yemek yemek için hazırdan da öte bir hâldeyken, tanıdık gri bir sedan arkamızda durdu.

"Bu, o mu-"

"Genevieve mi?" diye tamamladım.

Ofisin yanına, doğrudan Isaiah'nın dairesine çıkan merdivenlerin önüne park etti. Draven onu buraya mı davet etmişti? Ancak Draven ortalıkta görünmüyordu.

"Burada ne yapıyor?" diye söylendi Dash.

"Belki de seninle tanışmak istedi?"

Kaşlarını çattı. "Onunla tanışmak pek de umurumda değil."

Ona yan tarafından dirsek attım. "Nazik ol."

Genevieve arabadan inip bizim olduğumuz yöne yönelmeden önce gözleri merdivenlere kaydı. "Merhaba, yine."

"Merhaba." Gülümsedim. "Genevieve, bu Dash. Benim erkek arkadaşım ve senin-"

"Üvey kardeşim. Doğru."

Dash orada durdu, bir kelime bile etmedi. Sessizlik gittikçe derinleşti, ta ki sonunda daha fazla dayanamayıp kaburgalarına dirsek atana kadar. *Yine.*

Kaşlarını çattı, bir elini serbest bırakıp uzatmak için kâğıt torbaları karıştırdı. "Merhaba."

Dokundukları anda tokalaşma sona erdi. Dash çenesiyle garajı işaret etti, ardından patates kızartmalarımı da yanına alarak uzaklaştı. "Yapmam gereken işler var."

En azından hamburgerleri içeren torbalar bendeydi.

"Üzgünüm," dedim Genevieve'e.

"İki hafta önce, annemi kaybetmekle başa çıkmaya çalışırken yalnızdım. Sonra kaçırıldım, Montana'da varlığımı bile bilmeyen bir babam olduğunu ve benden nefret eden bir üvey kardeşim olduğunu öğrendim. Artık hepsine karşı hissizleştim."

Ona *kardeşlerinin*, yani çoğul olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra bunun başka bir günün konusu olduğuna karar verdim. "Dash senden nefret etmiyor. Sadece kafasını toparlamak için pek zamanı olmadı."

"Önemli değil." Başını eğdi. "Hiçbir şeyin önemi yok."

Ben bir şey söyleyemeden önce, merdivenlerden bir çift ayak sesi geldi.

Gözlerim genişleyerek açıldı. "Isaiah? Nerelerdeydin? Gittiğini sandık."

"Gittim. Şimdi geri döndüm."

Dağdaki kurtarma gününden beri, bir haftadır ortada yoktu. Not bırakmamıştı. Aramamıştı. Sadece... ortadan kaybolmuştu. Dash geri döndüğünü biliyor muydu?

Isaiah alt kata inerek Genevieve'e baktı. "Selam."

"Merhaba." El sıkışmak için elini kaldırdı ama sonra fikrini değiştirip bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

"Şey, yolculuk nasıldı?" diye sordu Isaiah.

"Uzun."

Colorado plakası. Mezarlıkta bunun üzerine düşünmemiştim, sadece bir araba kiraladığını varsaymıştım ama bu onun arabası olmalıydı. Neden Montana'ya arabayla gelmişti ki? Yolculuk en az sekiz saat sürmüş olmalıydı. Belki de daha fazla.

"Eşyalarını taşımana yardım edeyim." Isaiah arabasına doğru yürüdü.

Eşyalar mı? Isaiah arka koltuğun kapısını açarken Genevieve çenesi aşağıda onu takip etti. Kutular ve bavullarla doluydu. Bagajın içi de aynı şekildeydi.

"Kalacak mısın?" diye sordum.

Genevieve'le Isaiah, sırlarla dolu bir bakış paylaştılar. Genevieve başını salladı ve Isaiah bir bavulla sırt çantasını yüklenerek merdivenlere doğru gitti. Genevieve de onu bir kutuyla takip etti.

Hiçbiri sorumu yanıtlamamıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Dash yanıma gelerek. "Isaiah mıydı o?"

"Evet ve hiçbir fikrim yok." Genevieve'le Isaiah merdivenlerin üstünde gözden kayboldular. "Ama tahmin etmem gerekirse, Genevieve, Isaiah'nın dairesine taşınıyormuş gibi görünüyor."

Benim kadar kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "O dağda ne boklar döndü öyle?"

28. Bölüm

Bryce

"Günaydın." Dash'in kazağıyla ve yalın ayakla mutfağa girdim. Kazağı beni sarmış, omuzlarımda kalın bir şekilde asılı kalmıştı. Kolları parmak uçlarımdan sarkıyor, kapüşonu ensemde düğümleniyordu. Onu giymek kendi kişisel Dash kozama sahip olmak gibiydi.

Eve her gittiğimde, bunu da kendimle götürecektim.

Gitmemden söz ettiğimizden değildi. Genevieve'in, Isaiah'nın dairesine taşınmasından bu yana geçen üç gün içinde ben de Dash'in evine taşınmıştım.

"Merhaba, bebeğim." Kahve makinesinin yanında durduğu yerden mutfağa doğru yürüdü. "Nasılsın?"

"Daha iyi." Beni göğsüne çekerken esnedim. "İçeride uyumama izin verdiğin için teşekkürler. İhtiyacım vardı."

"Dışarıdaydın."

"Biliyorum. Dün gece horladığını bile duymadım."

Kıkırdadı. "Horlamadım çünkü kendi yastığımla uyudum."

"Horlama karşıtı özel bir yastığın mı var?" Yüzüne bakmak için uzaklaştım.

"Horlama karşıtı bir yastığım yok, sadece iyi bir yastığım var."

Gözlerim irileşti. "Yastıklarımın kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sırıttı. "Kabul et, benim yatağım seninkinden daha iyi."

"Kabul etmek istemiyorum." Gülümseyip kendimi tekrar göğsüne bıraktım.

Bugün cuma günüydü, Dash'in normalde izinli olduğu gündü ama tamirhaneye gitmeyi planlıyordu. Çok işi olmasına rağmen, ona koşuşturmasız bir sabah için yalvardım. Geç uyanmak, duşta rahatça vakit geçirmek istiyordum. Geçtiğimiz altı haftanın cevaplanmamış sorularının bir kenara itildiği, bunun gibi birkaç sessiz anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Bu çok hoş," dedim fısıldayarak.

Saçıma öpücük kondurdu. "Katılıyorum."

Öylece birbirimize dayanarak dikildik, ta ki midem guruldayarak bizi ayrılmaya zorlayana kadar.

"Kahvaltıya ne dersin?" Buzdolabına gitti. "Bugün ne yemek istersin? Yine mısır gevreği mi? Ya da kızarmış yumurta ile pastırma yapabilirim."

Burnumu buruşturdum. Kızarmış yumurta ile pastırma yağı kokusu düşüncesi bile hassas midemin kalkmasına sebep oldu. Daha hafif bir şeye ihtiyacım vardı. Sabahları karbonhidratlar benim dostlarımdı.

"*Cheerios**, lütfen."

"*Cheerios*," diye söylendi ama ikimize birer kâse çıkardı.

Mutfağın yemek yeme kısmındaki özel, çiftlik evi tarzı bir masaya yerleştik. Bank yerine sandalyeleri olan süslü bir piknik masasına benziyordu.

* Amerikan asıllı, ballı bir tahıl gevreği markası. -ç.n.

"Babandan bir haber var mı?" diye sordum.

Bir lokma gevrek yutarken başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok ama bir şey çıkarsa arar."

"Lanet olsun." Draven'm masum olduğunu kanıtlamak için çok uğraşmıştık. Şimdi bütün bu işi organize eden kişi kimse, kazanacakmış gibi görünüyordu.

Kaybetmeyi sevmezdim.

Dash de sevmezdi.

"Genevieve mesajına dönüş yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır." Kaşığımı mısır gevreği olan kâsemin içine bıraktım. Sessizliğiyle beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Isaiah'yla Genevieve, aralarında ne oluyorsa kimseyle konuşmuyorlardı. Genevieve onun dairesine taşınmıştı, söylentilere göre Isaiah da bir veya iki geceyi otelde geçirmişti.

Isaiah, hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolduğu için Dash'ten özür dileyerek işine devam edip edemeyeceğini sormuştu. Tabii ki Dash, iyi bir adam ve iyi bir tamirci olan Isaiah'ya biraz hoşgörü göstermiş, üzerine gitmeyip çalışmaya devam etmesine izin vermişti. Dash'in Isaiah konusunda, benim Genevieve konusunda olduğumdan daha şanslı olmasını umuyordum ama Isaiah açılma konusunda tartışmaya açık bir şekilde daha kötüydü. Her gün tamirhaneye geliyor, mümkün olduğunca az konuşarak sıkı çalışıyor, ardından vardiyası biter bitmez oradan ayrılıyordu.

Bu esnada Genevieve, tamirhaneye geldiğimiz hiçbir sabah ortalıkta olmuyor, biz akşam ayrılana kadar da geri gelmiyordu. Ayrıca çağrılarıma veya mesajlarıma da dönmüyordu.

Eninde sonunda onu yıpratacaktım. Sırlarını sonsuza kadar saklayamazlardı, değil mi? Bir noktada, dağda ne olduğunu bize söylemek zorunda kalacaklardı. Haksız mıydım?

Ancak bugünlük, bunu aklımın uzak köşelerine itiyordum.

Kahvaltımı bitirdim, sonra gözlerimi Dash'in arka bahçesini gören devasa bir pencereye çevirdim. Güneş parlıyordu. Çimler yeşildi. Burası parlak mavi bir gökyüzü altında, dünyanın huzurlu bir köşesiydi.

Dash'in yan tarafta, jakuzisi olan geniş bir verandası vardı. Çimenlik geniş ve derindi. Komşuları olmamasına rağmen daha samimi, daha konforlu olması için uzun bir mahremiyet çiti bulunuyordu. Bahçesinin arkasında açık bir arazi uzanıyor, ortasından küçük bir dere akıyordu. Ayrıca yemyeşil bir ağaç korusu vardı.

"Kaç dönümlük arazin var?" diye sordum Dash'e.

"Yirmi. Komşulardan biraz uzak olmak istedim."

Tenhaydı ama uzak değildi. Şehre yakın ama kalabalıktan uzaktı. "Bu evi satın mı aldın? Yoksa yaptırdın mı?"

"Yaklaşık üç yıl önce yaptırdım."

Masadan kalktım, kâseyi mutfak lavabosuna götürüp yavaşça yatak odasına giden yolun zıt tarafına uzanan koridoru yürümeye başladım. Burada olduğum süre boyunca biraz keşif yapmıştım ama bugün yönümü bulmak için yüzeysel bir şekilde göz atmaktan daha fazlasını istiyordum.

Koridorlar genişti, kapılar temiz ve beyazdı. Zeminler koyu renk ahşaptı ama odaların bazılarında zeminin duruşunu yumuşatmak için halılar vardı.

"Çok... tarz," dedim yürürken Dash'e, o da beni yakından takip ediyordu. "Senden beklemediğim bir tarz."

"Burayı *tarz* hâle getirmek için bir tasarımcıya lanet bir servet ödedim. Çoğunlukla, uzun süre dayanacak, aynı zamanda rahat olacak güzel şeyler istedim. Seçtiği bazı şeyleri reddetmek

zorunda kaldım ama onun dışında her şey tam istediğim gibi oldu." Arkamdan geldi, omuzlarıma kollarını doladı.

Parmaklarımla bileğinin iç tarafındaki bir dövmenin izini sürdüm. Henüz sormadığım tek dövme buydu, siyah harflerle yazılmış bir tarihti. "Bu ne dövmesi?"

"Annemin doğum günü. İlk dövmemdi. On sekizime girdiğimde yaptırdım. Her yıl o günde kutlama yaparım. Çikolatalı kek. Mumlar."

"Eminim buna bayılırdı."

"Evet." Yanağını başımın üstüne yasladı. "İyi ki buradasın."

"İyi ki. Evini beğendim."

"Güzel." Daha sıkı sarıldı, sonra beni etrafımda döndürmek için serbest bıraktı. "Gel, bunu görmelisin."

Döndük ve koridordan geri dönerek evin diğer ucundaki yatak odasına doğru ilerledik. Beklediğim gibi odasına dönmek yerine, karşıdaki ofis kapısını açtı.

Köşedeki masa boştu, tamirhanedeki dağınık masa gibi değildi. Yan taraftaki pencere, evin önünü görüyordu. Pencerenin dışında beyaz çiçeklerle dolu bir çalı bulunuyordu.

Dash odanın ortasına yürüdü. "Çocuk odası için nasıl sence?"

"Ah..." Çocuk odası mı? *Doğru mu duydum?* Bu odanın bebek için değil, iş için sunulmasını bekliyordum.

Tüm hafta boyunca bebek hakkında konuşmamıştık. Zorlamak istememiştim. Ona -ikimize- bu gerçekliği sindirebilmek ve içimize işleyebilmek için biraz zaman tanımak istemiştim. Çocuk odasını konuşmak için aylarımız vardı. Henüz kız mı erkek mi olacağını bile bilmiyorduk.

"Masayla diğer eşyaları boş odalardan birine taşırım. Ya da aşağı kata. Zaten fazla kullanmıyorum. Bir beşik veya taşınabilir

yatak ya da ne istersen alabiliriz. Odamızın hemen karşısında. Ayrıca-"

"Bekle." Oda dönmeye başlarken elimi duvara yerleştirdim. "Çocuk odası? Bizim odamız? Benim burada yaşamamı mı istiyorsun?"

"Bir çocuğumuz olacak."

"Evet ama bu senin yanına taşınmam gerektiği anlamına gelmez."

"O zaman, seni sevdiğim için taşın."

Cidden, kulağım bugün düzgün çalışmıyordu. "Beni seviyor musun?"

"Her gün daha çok." Yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Doksan yaşına geldiğimizde sana ne kadar âşık olacağımı düşün."

Dudaklarımın arasından bir kahkaha firar etti. "Sen çıldırmışsın. Ben de seni seviyorum."

"İyi. Oda arkadaşın olmak daha kolay olacak."

Daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Birlikte yaşamayı? Bebek sahibi olmayı?"

"Gerçekten yapıyoruz. Birlikte yaşamak. Bebek sahibi olmak. Evlenmek."

"Evlenmek mi? Sen kimsin ve Kingston Slater'a ne yaptın?" Dash'le -belalı, çapkın bir adamla- yatağa girmiştim, romantik bir adamla uyanmıştım. "Dün kafana cıvata anahtarı mı düştü? Bana evlenme teklif ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, öyle. Bebek sahibi olmayı, evli ve düzenin kuruluyken istediğini söylemiştin. Gördüğüm kadarıyla, bunu gerçekleştirmek için yaklaşık yedi ayımız var. İşe koyulsak iyi olur."

Ah. Kalbim sıkıştı. Dash bunu kendisi istediği için yapmıyordu. Benim için yapıyordu. "Dash, minnettarım. Ancak evleneceksek, sadece ben istediğim için evlenmek istemiyorum."

"O zaman, istediğim şey bu olduğu için evlenelim." Ses tonu alçak, pürüzsüz, ipeksiydi. "Bana güven, bebeğim. Bunu seninle yapmak istiyorum. Her gün. Sonuna kadar buradayım."

"Emin misin?"

"Hayatımda aklıma gelen en iyi fikir."

"Sence birbirimizi öldürür müyüz?"

"Muhtemelen." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Bu bir evet mi?"

Tereddüt ettim, onu kurtarmadan önce biraz gerilmesine izin verdim. "Evet."

"Tabii ki, evet." Dash başını geriye doğru eğerek güldü.

Sonra elleri yüzümden kaydı ve beni sıkıca sardı. Ayaklarımı yerden kesip beni odanın içinde döndürürken ona tutunarak kıkırdadım.

Çok uzun zamandır bunu istiyordum. İfşa etmek için yola çıktığım adamla aşkı bulacağımı, yuva kuracağımı asla hayal edemezdim. O düşmandı. Kalbimi çalan bir suçluydu.

Sonumun bir kız kurusu olup olmayacağını merak ederek geçirdiğim tüm o aptalca günlerle gecelerin boşuna olduğunu anlamıştım. Zamanın kurduğu senaryoyu oynamıştık.

Bunca zaman, Gypsy Kralımı beklemiştim.

"Peki bebek ne olacak?" diye sordum. "Sen çocuk istemiyordun."

Dash'in gülümsemesi yumuşamış ama kaybolmamıştı. "Korkuyorum. Hiçbir zaman kendimi bir çocukla hayal etmedim ama yeryüzünde birlikte bebek büyütmek istediğim birisi varsa, o da sensin. Sadece bu işi batırmama engel ol, tamam mı?"

Ah, Dash. Neden bunu daha önce fark etmemiştim? *Çocuklardan* korkmuyordu. Kendi çocuğunu mahvetmekten korkuyordu. Yine, zamanlama bizim yanımızda değildi. Draven'ın draması muhtemelen Dash'in korkularını pekiştirmişti.

"Sana inanıyorum. Körlük derecesinde, sarsılmaz bir inanç bu. Harika bir baba olacaksın, Dash."

Alnını alnıma yasladı. "Hadi. Sana başka bir şey daha göstermek istiyorum."

Dash elimi tutup beni ofisten çıkardı. Yatak odasının yanından, oturma odasının içinden geçtik, sonra mutfağı dolaşıp başka bir geniş koridordan aşağı doğru yürüdük.

"Bu bir aile evi," dedim ona. "Eğer aile istemiyorsan, neden bu kadar büyük bir ev inşa ettirdin?"

Omuz silkti. "Alan yaratmak için. Sıkışmış hissetmemek için. Kulüpte geçirdiğim birçok gecenin ardından bir süre tamirhanenin üstünde yaşadım. Sonunda satın almak için hazır olduğumda, alanım olsun istedim. Sabahları kasabaya gitmek zorunda kalmamak için evde bir spor salonu. Bir ofis. Bodrum katında bir sinema odası. Satın alabileceğim bir yer bulamadım, o yüzden inşa ettirdim."

"Bir sığınak."

"Evet ama nefret ettiğim bir şey var." Omzunun üzerinden kalbimin atmasını engelleyen bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok sessiz. Seninle bebeğimizin bunu benim için düzeltebileceğini düşünüyorum."

Gülümsedim. Ebeveynleri göz önüne alındığında, çocuğumuzun gürültülü ve cesur olacağı şüphesizdi. "Elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ederim." Dash beni garaja götürdü. Ellerimi bırakıp uzak duvardaki büyük, yeşil silah kasasına yürüdü ve kombinasyonu girerek kapının tık sesi çıkararak açılmasını bekledi.

"Vay canına." Küçük cephanelik karşısında gözlerim büyüdü. "Sanırım kıyametten sonra güvende olacağız."

Beyaz bir zarf çıkardıktan sonra kasayı kapattı. Zarfın kapağı mühürlenmemişti, onu çevirip açarak köşeden bir şey çıkardı.

Hayır, bir şey değildi.

Bir yüzüktü.

"Bu annemindi." Sol elime uzandığında diğer eliyle yüzüğü tutuyordu.

"Çok güzel." İnce altın kordon narindi çünkü ortasındaki tektaş gösterişli bir parçaydı. Kare kesimli bir pırlantaydı; sade ve kusursuzdu. Tüm parça klasikti, kendim için seçeceğim bir şeydi.

"Babam bunu birkaç yıl önce bana verdi. Onuncu evlilik yıldönümlerinde ona almıştı ama pek takmıyordu. Henüz iki fakir çocukken ona aldığı değersiz parçayı tercih ediyordu. Onu o yüzükle gömmüştü. Nick zaten evli olduğu için bunu bana verdi. Bir gün bunu, kendi hatunuma verebileceğimi söyledi."

Ağzım açık kalmıştı. Sadece bir sabah dinlenmek istemiştim ve tüm kuralları değiştirmişti. Ancak yaşadığım şokta bile, o iki kelimeyi kaçırmamıştım.

"Bana bir daha hatun dememeye ne dersin?"

Dash garajı dolduran gür sesiyle kahkaha attı. "Dizlerim üzerine çökmemi ister misin? Olması gerektiği gibi?"

"Hayır." Ona gülümseyip yüzüğü yerine oturtması için parmağımı oynattım. Diz çökülmesine veya süslü kelimelere ihtiyacım yoktu. "Zaten olması gerektiği gibi."

Yüzük parmağıma yerleştiği an Dash hızla yaklaşıp beni öpücüğüne hapsetti. Dili dudaklarımın arasına daldı, istekli ve lezzetliydi. Bir garajda dikilerek, beton zemin çıplak ayaklarımı serinletirken, sıcaklık dayanılamayacak kadar artana dek öpüştük. Sonra Dash beni kucaklayıp içeriye, yatağına taşıdı.

Bizim yatağımıza.

Kabul etmeliydim, benimkinden daha iyiydi. Üzerimdeki kazak yırtarcasına çıkarıldı. İç çamaşırlarım çıplak bacaklarımdan aşağıya sürüklendi. Dash'in pantolonu hızlıca, geniş göğsünün üzerinde gerinen beyaz tişörtüyle birlikte yok oldu.

Birlikte hareket ettik. Kalçalarım onunkileri kucaklarken haftalardır değil, yıllardır birlikte olan âşıklar gibi davrandık. Birlikte geldik, çırılçıplaktı ve kalbi içimde atıyordu. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, ağızlarımız bir bütün olmuştu.

Birlikte.

Birbirimize sımsıkı sarılırken kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, bebeğim." Alnımdaki saçları iterek uzaklaştı ve sinsice gülümsedi. "Lanet olsun, bu hayat eğlenceli olacak. Ayrıca sana söz veriyorum, sana karşı çok iyi olacağım."

O hayal edebileceğim, mümkün olabilecek en iyi eş ve baba olacaktı.

"Evet olacaksın." Gülümsedim. "Haklısın. Bu *gerçekten* eğlenceli olacak."

Son Söz

Dash

Bir yıl sonra...

"Selam, bebeğim."

"Selam." Bryce gülümseyerek oturma odasına girdi, Xander'ı kollarımdan kaçırmadan önce çantasını koltuğa bıraktı. Sonra yanaklarıyla alnını öpücüklere boğdu. "Benim oğlum nasılmış?"

"İyi." Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Sadece bir su bardağı kadar içti ve çok fena geğirdi."

"Tam bir tombul." Neredeyse yarı baygın olan oğlumuza gülümsedi. "Ona bayılıyorum."

Xander Lane Slater dört aylıktı ve bacakları yağ katmanı üzerine yağ katmanıydı. Oldukça harika bir gıdısı da vardı. Her akşam yaptırdığımız banyoda bozulmuş mama gibi kokmaması için gıdısını temizlemeye ekstra özen gösteriyorduk.

Sandalyemden kalktım, çantasıyla içine sıkıştırılmış gazeteye yöneldim. "Bu sabah nasıl geçti?"

"Mükemmel. Gazeteler dağıtıma çıktı." Az önce kalktığım sandalyeye yerleşti, arkaya ve öne doğru yavaşça sallanmaya

başladı. Xander otuz saniye veya daha az bir süre içinde uykuya dalacaktı.

Tam olarak planladığım gibiydi. O beşiğine gidiyordu, Bryce'la ben de yatak odasında eğlencenin tadını çıkaracaktık.

Ancak önce gazeteyi okumam gerekiyordu.

Kanepeye çöktüm, katlanmış gazeteyi açıp ön sayfayı okumaya başladım. Eşimin adını basılı olarak görmekten asla bıkmayacaktım. Bu asla solmayacağını umduğum bir gururdu.

Bryce, biz birlikte olmaya başladığımızdan kısa bir süre sonra, Clifton Forge'a taşındığında bir parçasının başarısız olduğunu hissettiğini itiraf etmişti. Büyük işler başarma, bir sonraki gece haberleri sunucusu olma gibi hayalleri vardı ve küçük bir kasaba gazetesini yönetmekle aynı şey değildi. Sonra burada, kasabamızla insanları hakkında hikâyeler yazmanın, olması gereken yer olduğunu fark etmişti. Clifton Forge'da olan iyi şeyleri, ara sıra da kötü şeyleri haber yapıyordu.

Doğum haberleriyle düğün duyurularına sarıldı, hatta kendi düğünümüzün duyurusunu bile yazdı. Nehir kıyısında, gün batımında, ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımızla çevriliyken evlenmiştik. Ardından, *The Betsy*'de efsane bir parti düzenlemiştik. Bu benim değil, onun fikriydi. Tek isteği, önce tuvaletleri iyice temizlemeleriydi.

Karnı iyice ortaya çıkmasın diye evlenme teklif ettiğim tarihten bir ay sonra evlenmiştik. Bu tek gerçek isteğiydi. İşleri *hızlandırmak* istemişti.

Nick sağdıç olarak yanımda dururken, Genevieve ise Bryce'ın nedimesi olarak yanındaydı.

Nick'le benim eşlerimizi bulmamızda annemin parmağı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Her neredeyse, oğullarını

yukarıdan izliyordu ve onlara ihtiyaçları olan kadınları göndermişti.

Kız kardeşim dahil.

"Genevieve'e bir tanesini götürdün mü?" dedim ön sayfadaki makaleyi tararken.

"Evet."

"Nasıl tepki verdi?"

"Ağladı," dedi Bryce, sesini alçalttı. Xander tamamen uykuya dalmıştı. "Yine de bu kapanışa ihtiyacı vardı. Sanırım sonucundan memnun."

Bugünkü gazetede Bryce, Amina için bir anma yazısı yazmıştı, bir yıldan fazladır taslağı hazır olan yazıydı. Genevieve'in Clifton Forge'a taşınmasından haftalar sonra, Bryce yayımlamaya hazırdı ama kız kardeşim bunu defalarca ertelemesini istemişti.

O son veda mektubunu okumaya hazır hissetmemişti. Geçtiğimiz yılda başımıza gelen her şeyden sonra, onu suçlayamazdım.

Sonunda bunun olmasına izin verecek cesareti bulmasıyla gurur duyuyordum.

"Harika bir yazı, bebeğim." Gazeteyi katladım.

"Teşekkürler. Sen de kendini tebrik etmelisin. Ben yazarken tepemde dikilerek neredeyse her şeyi okudun."

"Ben tepende dikilmem."

Bryce gözlerini devirdi. "Ben de çamaşırları katla diye sana bırakmam."

Belki de dikiliyordum.

Son bir yıl boyunca Bryce'ı sürekli gözetim altında tutmuştum. Bir yerlere nadiren yalnız giderdi fakat o zaman bile

birini peşine takıyordum. Bugün bu kişi Lane'di. Bryce tüm yıl boyunca bir kez bile şikâyet etmemişti çünkü buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu, o da bana bunu sağlıyordu. Yine de özgür olmaya ihtiyacı vardı. Benim endişe çemberleri çizmemi izlemeden yaşamaya ihtiyacı vardı.

Xander doğduktan sonra, güvenliğiyle kafayı bozduğumu ilk ben itiraf etmiştim. Eve kurduğum güvenlik sistemi, Emmett'ın kulüp binasına kurduğundan daha iyiydi.

Ancak yaşadığım kayıplardan sonra, ailemin güvenliğini şansa bırakamazdım.

Belki de eninde sonunda gevşeyecektim.

Belki de bu asla olmayacaktı.

Adım adım ilerliyordum, iyi bir baba olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Bryce, sürekli Xander'la iyi anlaştığımı söylüyordu ama hatalar yoldaydı. Mutlaka yanlış bir şey yapar, öyle ya da böyle hatalı bir adım atardım.

Yine de elimde olan, yapabileceğim tek şey, benim olanı korumaktı. Bryce kaçırıldığında bir kez başarısız olmuştum. Bu ilk ve sondu.

"Uykuya daldı." Bryce sandalyeden kalkarak bana, onu bebeğin odasına kadar takip etmemi işaret etti.

Sırıtarak koridor boyunca hemen peşinden yürüdüm. Xander'ın odasının kapısına geldiğimizde ellerimi omuzlarına koydum ve eğilerek boynunun açıkta kalan kısmına öpücük kondurdum. Bugün saçını atkuyruğu yapmıştı. Xander bir şeyleri tutmaya yeni başladığından, annesinin saçı onun çekmeyi en sevdiği şeydi.

Belki ben de elimi Bryce'ın saçına dolardım.

Omzu üzerinden bana gülümsediğinde, kan aniden kasıklarıma akın etti. Doğum sonrası, vücudunun yasak altı haftasını telafi etmek için çok sıkı çalışıyorduk.

Bryce, Xander'ı odasına götürüp onu beşiğine yerleştirdi. Küçük kolları vakit kaybetmeden kafasının üzerine uzandı. Sonra Bryce ses cihazını açtı, okyanus dalgalarının salınırken çıkardığı ses odayı doldurdu. Parmak ucunda odadan çıkıp, sessizce kapıyı kapattı.

Elini tutarak yatak odasına götürmek için yavaşça çektim ama beni durdurdu.

"Dur. Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Ne oldu?" Gözlerim onu, iyi olduğundan emin olmak için baştan aşağı taradı. "İyi misin?"

Alt dudağım ısırdı. "Daha fazla çocuk hakkında ne hissederdin?"

"Ah..." Uyku saatinde ailemiz hakkında derin bir konuşma yapmayı planlamamıştım ama soru artık sorulmuştu bir kere. *Ne hissediyordum?*

Xander'a sahip olmak muhteşemdi. Gün boyunca yemek yiyip uyuyan bir bebek bile olsa çok eğlenceli ve keyifliydi. Büyüdüğünde birlikte bahçede top oynamak, ağaç ev yapmak ya da benim çocukken yaptığım gibi yarışmak için yarış arabası yapmak gibi şeyler yapabilirdik. Bu inanılmaz olurdu.

"İyi hissederim," dedim ikimizi de şaşırtarak. "Gerçekten iyi."

"Ohh." İfadesi rahatladı, gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. "Harika. Hamileyim."

"Ne dedin sen?" Bir parmağımı kulağıma sokup iyi duyduğumdan emin olmak için orayı kurcaladım. "Hamile misin? Şimdiden mi?"

"Bu sabah yaptığım testlere göre, aynen öyle. Yani, emzirmeyi bıraktım, doğum kontrol hapına da başlamadım. Önümüzdeki hafta başlamak için bir kutu almıştım ama bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemiştim."

Hamile. Hâlâ korkuyor muydum? Kesinlikle. Ancak bu sefer, yaptığı açıklamanın şokunun beni korkutup kaçırmasına izin vermeyecektim. Kollarımı ona doladım ve saçlarının kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bedenini göğsüme bıraktı, kolları arkamda kıvrıldı. "Çıldıracağından emindim."

Kıkırdadım. "Bu sefer değil. Bu çocuklarla biraz kıç tekmeleyeceğiz."

Bryce geriye eğilerek hafifçe uzaklaştı ve bir öpücük için parmak ucunda yükseldi. "Evet, aynen öyle yapacağız."

Bonus Son Söz

Bryce

"Neden bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm ki?" Fotoğrafçı, kameranın arkasında pozisyon alırken kendimi bir kez daha gülümsemeye zorladım. Sonra bekledik. Yine bekledik.

"Çek şu siktiğimin foto-"

Tık.

Dash yanımda hırladı, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Ah, bu çok şirin oldu!" Fotoğrafçı yirmi küsur yaşlarında, beyin hücrelerini gerecek kadar sıkı bir atkuyruğu yapmış genç bir kadındı. Bu sabah hastanedeki odamıza gelmişti, gülüşü sabahın sekizi için rahatsız edici derecede parlaktı.

Sadece gülümsemesi için bile onu kovabilirdim ama yenidoğan fotoğraflarıyla dolu üç halkalı bir dosya çıkardığında birden kandırılmıştım.

Ayağa kalkıp biraz hareket etmemiz için bize birkaç saat vermişti. Zeke'i emzirmiştim, ardından hemşireler onu banyoya gö-

türmek üzere gelmişlerdi. Sonra ılık bir duş almıştım. Mümkün olduğunca az makyaj yapmış, saçlarımı kurutmuştum. Tam da annemlerin, Genevieve'in ve Isaiah'mn uğradığı zamanda hazır olmuştum.

Fotoğrafçı -tabii ki- kamerasıyla hazır bir şekilde, tam olarak o anda geri gelmeye karar vermişti.

İlk otuz fotoğrafta Dash sessiz kalabilmişti. Fotoğrafçı Zeke'i milyonlarca değişik pozisyon için sağa sola çevirip döndürürken Dash yanımda, yatakta oturmuştu.

Şükürler olsun ki tüm bunlar olurken mışıl mışıl uyumuştu.

Şimdi kollarımdaydı, babası gibi gürültü ve kaostan tamamen bıkmıştı. Küçük yüzü öfkeyle kırmızıya dönüyordu. Bir aile pozu istemiştik.

Bir tane.

Ancak bu sonsuza kadar sürmüştü.

Kucağımda Zeke Draven Slater'ı tutuyordum. Admı üç kez hecelemem gerekmişti çünkü kadın sipariş formuna sürekli yanlış yazıyordu. Dash, yeni kardeşinin mat siyah saçlarını okşayıp durmak isteyen bir yaşındaki Xander'la boğuşuyordu.

Fotoğrafçı dünyadaki her insandan daha yavaş hareket ederken gülümsemeye devam ettik. Annem köşede durmuş, Xander'ın dikkatini fotoğraf için çekmeye çalışıp deli gibi el sallıyor, zıplıyordu.

"Bir tane daha," dedi fotoğrafçı. "Herkes dahil mi olsa?"

"Hepimiz sığar mıyız ki?" diye sordum.

"Tabii ki!" *Tanrım, çok gürültülü bir kadındı.*

"Hadi. Buraya gelin, millet," diye emretti Dash.

Genevieve hızla gelen ilk kişiydi, yatağın kenarına otururken fısıldamak için eğildi. "Üzgünüm, önce aramamız gerekirdi."

"Sorun değil."

Isaiah arkasına geçti, elini Genevieve'in omzuna koydu. Ailem de yanlarına sıkıştı. Babam üzerimizden uzandı, Xander'ın çenesini gıdıklayıp onu güldürdü.

Bu ses şişelemek istediğim, bir deniz kabuğunun içine koyarak, ergenlik çağına geldiğinde kulağıma dayayıp sesinin nasıl çıktığını hatırlayabilmeyi dilediğim bir sesti.

Oğluma gülümsedim, sonra bakışlarımı kaldırıp Dash'in beni bekleyen bakışlarını buldum.

"*Seni seviyorum.*" Aynı anda dudaklarımızı oynattık.

"Tamam. Bir. İki. Üç..." Üçten sonra bir tıklama beklenirdi ama bu kadın için işler böyle yürümüyordu.

Dört. Beş. Altı.

Tık.

Tüm oda iç çekti, dağılmaya hazırdı ama sonra kapı çalındı ve tanıdık iki küçük kafa kapıdan içeri girdi.

"Hey." Nick'le Emmeline çocuklarını odanın içine doğru takip ettiler. "Görünüşe göre evimiz dolu."

"Aileden misiniz?" Fotoğrafçı cevap beklemeden sordu. "Siz de aralarına atlamalısınız."

"Ah..." Nick bana baktı.

İç çektim. "Gelin, hadi yapalım şunu." Fotoğrafçı, bu fotoğraf çekimini başarılı bulana kadar gitmeyecekti.

Nick, hızla oğlu Draven ve kızı Nora'ya yatağa çıkmaları için emir verdi.

"Bu o mu?" Nora benim tarafıma doğru kaydı, yeni kuzenine hayran olmuştu. Bebekken Xander'a da bayılmıştı. "Çok tatlı!"

"Tamam, çocuklar. Arkanızı dönün. Kameraya gülümseyin," dedi Emmeline çocuklarına, Dash'in yanında kendine bir yer bulmuştu. Ona göz kırptı, sonra dizimi sıkmak için uzandı. "Merhaba."

"Merhaba." Gülümsedim.

Her nasılsa, konu kız kardeşler olduğunda şansım yaver gitmişti. Onlar geniş bir aileden daha fazlasıydı. Onlar benim en iyi arkadaşlarımdı.

"Merhaba, kız kardeşim." Dash, Emmeline'in yanağım öpmek için doğruldu, ardından Nick'le el sıkıştı. "Selam, kardeşim. Gelebilmenize çok sevindik."

Her ikisinin yüzündeki gülümseme daha da yayıldı, birbirine benzeyen gözleri neşe doluydu. Umarım oğullarımızın arasındaki ilişki de böyle olurdu.

"Hayatta kaçırmazdık," dedi Nick, Emmeline'in omzuna kolunu attı. Emmeline, uzun kızıl saçlarını kocasının kolundan kurtarıp ona gülümsedi.

Onlar kendi peri masallarını yaşıyorlardı.

Ben de kendiminkini.

"Hazırız," dedi Dash fotoğrafçıya.

"Tamam. Bir saniye," dedi tripodunu ayarlayarak.

Bir saniye, üç dakikaya dönüştü. Biliyordum çünkü bu süre boyunca saatin ilerleyişini izlemiştim.

"Tanrı aşkına." Nick söylenirken aynı anda, "Sikeyim böyle işi," dedi Dash.

"Hazırım." Fotoğrafçı, bu odadan canlı bir şekilde ayrılırsa şanslı sayılacaktı. "Bir. İki. Üç. Şunu söyleyin-"

"Osuruklar!"

Bu kelime, sekiz yaşına yeni girmiş Draven'dan çıkmıştı.

Tüm oda kahkahalara boğuldu, Nora kardeşinin yanında kıkırdarken ikisi birlikte yatağımın ayak ucunda histeri krizine girdiler. Annemle babam birbirlerine sarıldılar, babam annemin kulağına doğru kıkırdıyordu. Genevieve ona gülümseyen Isaiah'ya baktı. Emmeline mahvolmuş görünüyordu. Nick gururla parlıyordu, yüzünde gittikçe büyüyen bir sırıtış yer edinirken göğsü titriyordu.

Dash'le bakışlarımızı buluşturduk, oğullarımızı tutarken gülümsedik.

Tık.

RIVEN KNIGHT

Lütfen *Tin Gypsy* serisinin ikinci kitabı ***Riven Knight***'ın ön okumasının tadını çıkarın.

Genevieve

"Hayal kırıklığına uğradım."

Bu ifadeyi duymak yerine yüzümün tam ortasına bir tokat yemeyi tercih ederdim. Özellikle bugün, bir mentor, profesyonel bir kahraman olarak gördüğüm biri olan Bay Reggie Barker'dan geldiğinde, çok daha keskin ve acı vericiydi.

"Üzgünüm, Reggie."

Patronum -artık eski patronum- telefonun diğer ucunda iç çekti. "Şirketi bu şekilde terk etme kararını göz önüne alarak, sana bir referans verememem."

Ürktüm. "Ah, ee... pekâlâ."

Reggie, iki hafta yerine bir hafta önceden haber vermenin bir hakaret olduğunu düşünüyordu. Son dört yıldır onun avukat asistanı olarak çalışmamın, her sabah şirkete ilk gelen ve her gece en son ayrılan kişi olmamın bir önemi yoktu. Şir-

ketteki avukat yardımcıları *LSAT** sınavlarına mesai saatleri içinde çalışabilirken, benim tüm çalışmalarımı eve saklamam, iş günümün her dakikasını Reggie'ye yardım etmeye adamam önemli değildi.

Sınava girmeyi dört kez ertelemiştim çünkü iyice *hazır* olmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Bu görüşünü, hazır olmadığımı düşündüğü bir şekilde belirtmişti.

Ona güvenmiştim. Onun düşüncelerine, şirketteki herkesinkinden daha çok önem vermiştim. Ona elimden gelenin en iyisini sunmuştum ve görünüşe göre, bu yeterli değildi.

Ben de hayal kırıklığına uğramıştım.

Bu sabah, sadece ofis anahtarımı teslim etmeyi unuttuğum için aramıştım. Şimdi keşke bir not iliştirip postalasaydım diyordum.

"İyi şanslar, Genevieve."

"Teşekkür-"

Sözümü bitiremeden telefonu yüzüme kapattı. Yirmi yedinci yaşım, şimdiden bir felaket şeklini alıyordu.

Doğum günüm kutlu olsun.

Telefonumu bir kenara bırakıp ön camdan önümdeki mağazaya baktım. Merkez Cadde'deki küçük bir giyim mağazasının önüne park etmiştim. Clifton Forge, Montana'da çiftlikle çiftlik

* *Law School Admission Test* (en.), Hukuk Fakültesi Kabul Testi, Amerika'daki kolejlerde ve üniversitelerde hukuk okumayı düşünen öğrencilerin girdiği standart bir sınavdır. -ç.n.

malzemeleri toptancısı dışında kadın kıyafetleri satan tek mağazaydı.

Clifton Forge.

Annem burada liseye gitmişti. Büyükannemle büyükbabam, hiçbir zaman tanışmadığım iki insan, bir araba kazasında öldürülmüş, ardından buraya gömülmüştü. Altı hafta önce Clifton Forge kasabası, aile tarihimde bir dipnottan başka bir şey değildi.

Sonra annem ziyarete gelmiş, yerel motelde acımasızca katledilmişti.

Artık Clifton Forge sadece geçmişteki kara bir leke değil, aynı zamanda yakın gelecekteki evimdi.

Denver'daki evimi ve tamdık sokaklarda, tanıdık yerlerin önünden geçmeyi özlüyordum. Otoyolun cazibesi güçlü bir çekiciliğe sahipti. Colorado'dan gelirken, birden fazla kez geri dönüp arkama bakmamayı düşünmüştüm. Kaçmayı ve saklanmayı düşünmüştüm.

Ancak tamamen yabancı birine, sadece birkaç saatliğine tanıdığım bir adama söz vermiştim. Sözümden dönmezdim.

Isaiah'nın benim için yaptıklarından sonra olmazdı.

İşte burada, Clifton Forge'taydım.

Aylarca. Yıllarca. On yıllarca. *Ne kadar sürerse sürsün.* Isaiah'ya bu süreyi borçluydum.

Günlerdir hissettiğim mide bulantısı arttı, mide öz sıvım boğazımda yükseldi. Yutkundum, Montana'ya mahkûm bir yaşamı

düşünmek istemiyordum. Olmak üzere olan şeyin ihtimalleri -sonuçları- üzerinde düşünecek zamanım yoktu. Öğlen Isaiah'yla buluşmam gerekiyordu, bu da hazırlanmam için bana sadece iki saat veriyordu. O yüzden omurgamı dikleştirdim, sinirlerimi bir kenara ittim ve alışveriş yapmak için arabadan indim.

Bugün kot pantolon giymeyi reddediyordum.

Geçtiğimiz hafta, tıpkı annemin evinde yaptığım gibi Denver'daki dairemdeki her şeyi toplamıştım. Ancak bu sefer ruhum o kadar sarsılmamıştı. Yine de canım yanmıştı ve her bir kutuyu kapatıp bantlarken ağlamıştım. Tüm bu değişim, tüm bu kayıp... Boğuluyordum.

Büyük eşyalarımın çoğu depoya kaldırılmıştı. Bazıları gönderilmek üzere paketlenmişti. Geri kalanı ise dün Colorado'dan Montana'ya sürdüğüm gri, dört kapılı *Toyota*'ma tıkıştırılmıştı.

İşteki son haftamı toparlayıp bitirmeye çalışırken o kadar yıpranmıştım ki, bir elbise almak aklıma gelmemişti. Belki de bilinçaltım bugünkü nikahı protesto ediyordu.

Ancak hoşuma gitsin veya gitmesin, bu düğün gerçekleşiyordu ve pantolon giymeyecektim.

Özellikle de doğum günümde.

Bu sabahki makyajıma fazladan özen göstermiştim. Kalın telli, kahverengi saçlarımı yıkayıp annemin bana geçen sene aldığı pahalı maşayla şekillendirmiştim.

Bana verebileceği son doğum günü hediyesiydi.

Tanrım, onu özlüyordum. Bugün burada, tartışmaya açık bir şekilde hayatımın en büyük hatasını yaparken yanımda olamayacaktı. Bundan sonraki hiçbir doğum gününde burada olamayacaktı çünkü aşağılık ve gaddar bir insan onun hayatını söndürmüştü. Bu adil değildi.

Annem katledilmişti, yedi kez bıçaklanmış, bir motel odasında kan kaybından ölene dek terk edilmişti. Arkasında güzel hatırasını mahveden sırlarla yalanlar bırakarak ölmüştü.

Neden? Sesim cennete ulaşıp bana cevap verebilene kadar avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Neden?

Ona çok sinirliydim. Bana gerçeği söylemediği için çok öfkeliydim. Babamdan bahsetmediği için. Onun kötü seçimi yüzünden bu boktan küçük kasabada olduğum için.

Lanet olsun, onu özlüyordum. Bütün günlerin arasında bugün, annemi istiyordum.

Gözyaşlarım güneş gözlüklerimin arkasından süzüldü, mağazaya girmeden önce onları gözlerimi kırparak uzaklaştırdım. Haftalardır takındığım sahte gülümsemeyi giyindim.

"Günaydın." Zil başımın üzerinde çalarken tezgâhtar beni selamladı. "Lütfen etrafınıza bakmaktan çekinmeyin. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Aslında evet. Bir elbiseyle topuklu ayakkabıya ihtiyacım var."

Topuklular acıtacaktı. Ayak tabanlarım, çıplak ayakla dağlarda koşmaktan paramparça olmuştu. Yine de bugün bunu çekecektim.

"Ah, tam da istediğiniz şey bende var." Bir süveteri katladığı tezgâhın etrafından döndü. "Dün bu koyu yeşil elbiseyi aldık. Resmen *kafayı yediğim* bir elbise. Saçlarınızla da çok yakışacak."

"Mükemmel."

Beyaz olmadığı sürece.

Otuz dakika sonra evdeydim. Bu terimi çok esnek kullanıyordum çünkü boktan bir kasabanın boktan bir tamirhanesinin üzerinde bulunan, geçici ikametgâhım olan bu boktan daire, kesinlikle bir *ev* değildi. Kolsuz, yeşil, belden bağlamalı yeni elbisemi giydim, derin *V* yakasını çok fazla göğüs dekoltesi göstermeyecek şekilde ayarladım. Sonra banyoda parmak uçlarımda durup aynada kendimi görmeye çalıştım. Burayı kim döşediyse, belden aşağısının nasıl göründüğünü umursamıyor olmalıydı.

Bugün aldığım ten rengi sandaletleri de ayaklarıma geçirdim, keşke pedikür için zamanım olsaydı. Clifton Forge'da pedikür yapabilecek bir yer bile var mıydı ki? Bunun yerine, haftalar önce acil düzeltmeler için çantama atmış olduğum pembe ojeyi çıkardım. Bir kat daha geçerek kurumasını bekledim. Artık o kadar çok katman olmuştu ki, hepsini çıkarmak için bir çekiç gerekecekti.

Saçımı bir kez daha düzeltip rujumu tazeledim. Clifton Forge Tamirhanesi'nden gelen gürültü zeminden yukarı taşındı. Metalin metal üzerinde çınlaması. Bir kompresörün uğultusu. Çalışan adamların boğuk ve hırıltılı sesleri.

Tek odalı daireyi adımlayarak aşağıdaki otoparkı gören tek pencereye doğru adım attım. Bir dizi parlak siyah motosiklet, arazinin kenarına park edilmiş, sıralanmış, eşit aralıklarla tel örgüye yaslanmıştı.

O motorlardan biri üvey kardeşime aitti.

Bir diğeri de babama.

O annemin en büyük sırrıydı, ölümü yüzünden öğrenebildiğim sırrı. Acaba eninde sonunda bana söyler miydi? Sanırım artık bunun bir önemi yoktu. Çocukken ve asi bir ergenken birkaç kez sormam haricinde, onun konusunu hiç açmamıştım. Annem olarak o yanımda olduğu sürece, bir babaya ihtiyacım olmamıştı.

O ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı. Şimdi beni bu yabancılardan oluşan aileyle baş başa bırakarak gitmişti. Clifton Forge'ta başka hangi sır perdelerini aralayacaktım? Sırlar, annemin tabutunun tahtalarından sızıyormuş gibiydi.

Bir adam tamirhaneden çıktı, diğerleri gibi parlamayan siyah bir motosiklete doğru adımladı. Aşağıdaki motosiklet dizisinde, benim bindiğim tek motora.

Isaiah. Günlerdir düşüncelerimi avlayan bir isimdi.

Adımlarında bir zarafet, güçlü bacaklarının kalkışında ve dar kalçalarının yuvarlanışında bir kolaylık vardı. Ancak ardından,

bir gümbürtü geldi, botu kaldırıma her çarptığında bir ağırlık yayıyordu.

Kulağa daha çok dehşet gibi geliyordu.

Duygularını paylaşıyordum.

Omzunun üzerinden baktığında, gözleri apartmana çıkan merdivenlerin yanına park edilmiş arabama ulaştı. Bir süre boyunca arabaya baktı, sonra bakışlarını pencereye çevirdi.

Saklanmaya yeltenmedim. Eğer çamur ve su damlaları lekelerinin arkasından beni görebilmişse bile, bu bir fark yaratmazdı. Yakında, onun bakışlarından kaçmak mümkün olmayacaktı.

Bu mesafeden gözlerinin rengini görmek imkânsızdı ama ismi gibi, rüyalarımın vazgeçilmez bir parçası olmuşlardı. Bir de kâbuslarımın.

Yeşil, kahverengi ve altın. Çoğu kişi onları ela olarak sınıflandırıp diğer ağız sulandıran hatlarına geçerdi. Uzun bacaklar, kaya gibi sert bir karın, dövmelerle dekore edilip yontulmuş kollar ve bakanları pişman etmeyecek derecede şekilli bir kalça. Fakat o gözleri... Onların enfes bir güzelliği vardı.

Renklerin spiraller oluşturarak dönen ahenkli dansı, koyu bir çikolata kahvesi rengindeki halkayla çevrilmişti. Deseni merak uyandırıcı olsa da onları yürek burkucu yapan şey, altlarında yatan şeytanlardı.

Hiçbir parıltı yoktu. Hiçbir ışık yoktu. Bomboşlardı.

Hapishanedeki zamanından mıydı? Yoksa daha fazlasından mıydı?

Isaiah bir kez başını salladı, sonra motosiklete gitti. Motor gürleyerek hayata dönerken makineye tırmandı. Gitme zamanıydı.

Kalbim ağzıma fırladı. *Kusacağım.* Ağzımdaki tükürüğü yutup burnumdan nefes aldım çünkü kusacak zamanım yoktu. Neredeyse öğlen olmuştu.

Pencereden uzaklaşarak banyoya geri döndüm, tezgâhın üzerine bıraktığım birkaç şeyi topladım. Stüdyonun geri kalanı tamamen açıkken banyonun bir kapısı vardı, bu gece bu alanı paylaşacağım için bu iyi bir şeydi.

Sonra tüm eşyalarımı bir seyahat çantasına koyarak aynaya uzun uzun bakma riskini göze aldım.

Bugün güzel görünüyordum, normal hâlimden daha şık bir versiyonuma bakıyordum. Bir bakıma, anneme benziyordum.

Lanet olsun, anne. Burada olmadığın için sana lanet olsun. Bunu tek başıma yapmamı sağladığın için sana lanet olsun.

Gözyaşlarımın rimelimi mahvetmesine izin vermeyerek derin bir nefes aldım. Bu duyguları derinlere, ihtiyacım olan çöküşün altından kalkabileceğim bir zamana kadar kalacakları karanlık bir yere ittim. Hayatım ne kadar boka batmış olursa olsun, şimdi bunun zamanı değildi.

Öncelikle, uğraşmam gereken işim vardı. İstifa ederek, bir gün avukat olup seçkin Reggie Barker'ın yanında çalışma hayalimi katletmiştim. Acaba Clifton Forge'da avukatlar var mıydı? Eğer varsa, istismara uğramış kadınlar için ücretsiz ça-

lışma konusunda uzmanlaşmış olduğundan şüpheliydim. Yakınlarda kesinlikle bir hukuk fakültesi yoktu. Bu da bir iş bulsam bile, stajyer avukat olarak çalışacağım anlamına geliyordu.

Elveda hayalimdeki iş.

Sonra sırada benim dairem vardı, özenle seçtiğim daire. Biriktirdiğim tasarruf hesabımı boşaltarak satın aldığım daire. Yavaşça dekore ettiğim, sadece boş alanları dolduran şeyleri değil, mükemmel olan şeyleri seçmek için özen ve sabır gösterdiğim bir daire.

Evimi satmayı düşünmek ıstırap vericiydi, özellikle de bir stüdyo dairede sıkışıp kalmışken. Hayır, bu tam olarak beyaz, çatlak duvarlarıyla eski taba rengi halısı olan bir bekâr dairesiydi.

Elveda ev.

Elveda hayat.

Güçlükle yürüyerek banyodan çıktım, çantamı kapıp kapıya doğru ilerledim. Dengemi korumak için tırabzanı kavrarken, topuklarım metal merdivenlerden aşağı takırdayarak indi. Ayakkabılarım kaldırıma değdiğinde, tamirhaneye bakma cesaretini bulamayıp arabaya doğru koştum.

Üvey kardeşim Dash'le kız arkadaşı Bryce'tan dün geldiğimden beri kaçıyordum. Neden burada olduğum hakkında soruları vardı. Isaiah'nın dairesinde neden yaşadığım hakkında. Ne kadar kalacağım hakkında.

Cevaplarım vardı ama henüz vermeye hazır değildim.

Park yerinden fark edilmeden çıktığımda derin bir nefes aldım, sonra telefonumun navigasyonunu Clifton Forge şehir merkezine doğru takip ettim.

Yol boyunca geniş bir nehirden geçtim. Kasabanın kenarından dolanan nehir, esintiyle sallanan ağaçlarla sınırlanmıştı. Güneş, nehrin akıntıları üzerinde parlıyordu. Dağlar uzakta gururlu ve mavi duruyordu. Gerçekten de... tablodan fırlamış gibiydi.

Belki de Clifton Forge hakkındaki değerlendirmemde biraz sert olmuştum. Aslında annemin beni hafta sonu kaçamakları için götürdüğü Colorado'daki bazı kırsal alanlarla aynı taşralı, sessiz havaya sahipti. Tamirhane de o kadar boktan değildi, aksine arabaların yeniden canlandırıldığı televizyon programlarında gördüğünüz gibi şık bir yerdi.

Belki de zamanla kasabayla insanlarım tanır, bir mahkûm gibi hissetmezdim.

Ne var ki, bugün o gün değildi.

Bugün, mahkûmiyetimin ilk günüydü.

Hedefime yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu. Clifton Forge adliyesinin önündeki az sayıda boş alanın birine park ettim ve sayaca yerleştirmek üzere bir avuç bozuk para bulmak için konsolumu karıştırdım. En son ne zaman park yeri ücreti için kredi kartı yerine bozukluk kullandığımı hatırlayamıyordum.

İki saate limitinin dolacak olmasıyla -umarım bu kadar uzun sürmezdi- kırmızı tuğla binaya giden merdivenleri çıktım. Kapı-

ya vardığımda, birini bekleyen tanıdık bir silüet gözüme çarptı ve bir adım tökezledim.

"Selam." Isaiah yaslandığı duvardan doğruldu.

"Merhaba." Terlemiş avuçlarımı elbiseme silerek nefes aldım.

Üzerinde düğmeli, siyah bir gömlekle bir kot pantolon vardı, tamirhanede üstünde olanlarla aynıydı. Kot pantolonu temizdi, rengi biraz solmuştu ama üzerine güzel oturuyordu. Yine de sonuçta kot pantolondu. Beni neden rahatsız ettiğini çözememiştim. Belki ben de sadece pantolon giymeliydim.

"Ne?" Üzerine bakındı.

Elimi havada sallayarak gözlerimi hızla o uzun bacaklarından çektim. "Hiçbir şey."

"Güzel görünüyorsun." Gözlerimden kaçınarak ellerini kısa, kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

"Teşekkürler. Sen de."

Bileklerine kadar iliklenmiş siyah gömleği, kollarının üzerindeki dövmeleri kapatıyordu. Kulağının arkasından başlayıp boynundan aşağı bir yol izleyen dövmesi, yakasının altında kayboluyordu. Sırtında, bacaklarında veya göğsünde de var mıydı bilmiyordum ama parmaklarının her birinde farklı bir tasarım vardı. Şeritlerle noktalardan oluşan on farklı küçük dövme, parmak eklemlerinde konumlanmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bundan emin misin?"

"Başka bir seçeneğimiz yok."

"Hayır. Galiba yok."

Isaiah benim için kapıyı açtı ama içeride öne geçip, duvarlara asılı ahşap tabelaların arasından ilerleyerek bizi adliye koridorlarında yönlendirdi. Zeminler yeni cilalanmıştı, bunaltıcı bir limon kokusu burnuma ilişti. Üzerinde *Bölge Mahkemesi Kâtibi* yazan kapıya ulaşana kadar bir dizi dönemeçten geçerek gözden kaybolduk. Altında bir yargıcın adı vardı. Onun altında da *Sulh Hâkimi* yazıyordu.

İşte buradaydık. Bunu gerçekten yapıyorduk. Bugün bir yabancıyla evleniyordum. Hayatımı kurtaran yabancı bir adamla.

Bugün, borçlu olduğum iyiliğin karşılığını ödüyordum. Ben de onun hayatını kurtarıyordum.

Isaiah ön masadaki görevliyi selamladı, ikimiz adına konuşuyordu çünkü ben dilimi nasıl kullanacağımı unutmuştum. Yanında öylece durdum, donmuş ve sersemlemiş bir hâlde, o evlilik cüzdanı başvurusunu doldururken bekledim. Sıra bana geldiğinde, boşlukları doldurduğum sırada ellerim titriyordu.

"Kimlikleriniz yanınızda mı?" diye sordu görevli. Başvuruyla birlikte ikisini de aldı, sonra arkamızdaki bir dizi sandalyeyi gösterdi. "Oturabilirsiniz."

Otururken sandalyemin kollarını sıkıca kavradım, başımın dönmesini durdurmak için birkaç derin nefes aldım. Böyle evlenmeyi hayal etmemiştim. Bu özel değildi. Yeşil bir elbise giyiyordum çünkü bu evlilik bir saçmalık olduğundan beyaz giyinmek istememiştim. Nişanlımın ikinci adını veya nasıl öpülmekten hoşlandığını bilmiyordum. Kahve içip içmediğini ya da yatağın hangi tarafında uyuduğunu bilmiyordum.

Benimle nikah masasma yürümek için annem yanımda değildi.

Kan kulaklarımda yüksek sesle pompalanıyordu ve göğsümdeki çarpıntının canımı yaktığını hissediyordum. Daha önce hiç anksiyete* krizi geçirmemiştim. Bu da öyle bir şey miydi? Sadece bir hafta önce kaçırılmıştım ve o zaman bile çıldırmanın eşiğine gelmemiştim. Eğer o deneyimi atlatabildiysem, bu çocuk oyuncağı olmalıydı.

Bu geçici bir şey. Bu sadece geçici bir şey. Eninde sonunda boşanacaktık. Ben de evime, Colorado'ya taşınmakta özgür olacaktım. Burada birkaç yıl geçirdikten sonra hayatımı geri alacaktım. Bunu Isaiah için yapabilirdim.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadı.

"Zorundayız." En başta evliliği önerirken hissettiğim kararlılığı içimde bir yerlerden bulup çıkardım ve ısrar ettim. "Zorundayız."

"Genevieve..." Adım, gür sesiyle telaffuz edildiğinde kulağa çok kusursuz geliyordu. Her hece eşit aralıklarla söylenmişti. Birçok insanın yaptığı gibi aceleye getirmemişti.

Başımı kaldırıp ona baktım. O muhteşem bakışlarıyla buluştuğumda kalbim yumuşadı. Isaiah iyi birisiydi. İyi bir adamdı. Annemin hataları yüzünden acı çekmeyi hak etmiyordu. "Bunu yapıyoruz."

"Isaiah ve Genevieve?" Görevli bize el sallayıp kalkmamızı işaret etti ve evlilik cüzdanım bankoda bize doğru kaydırdı. "Her şey hazır. Direkt şuradan geçin."

Kadının işaret ettiği, sol tarafımızdaki kapıdan geçtiğimizde meşe ağacından yapılma masasının üzerinde bazı kâğıtları karıştıran bir adamla karşılaştık. Gözlükleri burnunun üzerine

* Kaygı bozukluğu. -r.n.

tünemişti. Bir kulağından diğerine uzanan gri saç halkası dışında kafası keldi.

"Müstakbel Bay ve Bayan..." Masadaki kâğıda göz gezdirdi. "Reynolds."

Bayan Reynolds. Güçlükle yutkundum, sonra kendimi gülümsemeye zorladım. Âşık olmuş olmamız gerekiyordu -tanışıp aynı gün birbirlerine âşık olan bir çift- o yüzden elimi Isaiah'nın eline geçirdim. Avucunun sıcaklığıyla sert hattı benimkine değince gerildim.

Kıpırdamadı ama ifadesi gerildi.

"Gidelim mi?" Yargıç bize odanın ortasını işaret etti. Pozisyonunu alıp ikimize de nazik bir gülümseme verirken önünde durduk. Korktuğumuzu hissetmişse bile yorum yapmadı.

"Yüzükleriniz var mı?"

Panik, büyük bir darbe gibi vurdu. Geçen hafta yaptığım hiçbir şeyde yüzük almam gerektiğini düşünmemiştim. "Ben, şey-"

"İşte." Isaiah cebinden iki yüzük çıkardı.

Bir tanesi basit bir yüzüktü. Altın veya gümüş değil, titanyum gibi koyu gri bir renkteydi. Diğeri ise, ortasında küçük elmaslardan oluşan bir halesi olan, ince bir platin yüzüktü.

Ağzım açık kaldı.

"Fazla bir şey değil." Isaiah, yüzü utançla kızararak güçlükle yutkundu.

"Bu çok güzel." Elini sıktım, sonra yüzüğü aldım.

Gerçekten güzeldi. Elmaslar büyük değildi ama büyük olmalarına ihtiyacım yoktu. Yeterince şey yapmıştı. "Teşekkür ederim."

"Mükemmel." Yargıç gülümsedi. "Isaiah, Genevieve, lütfen el ele tutuşun."

Yüzlerimizi birbirimize dönerek ellerimizi buluşturduk. Çoğunlukla Isaiah'nın burnuyla geniş burun köprüsüne odaklandım. Hayranlık uyandıran bir burundu, güçlü ve düzdü. O büyülü gözlerin arasına mükemmel bir şekilde yerleşmişti.

"El ele tutuşarak, birbirinize bağlanmaya razı geliyorsunuz. Karı ve koca sıfatları altında. Birbirinizi onurlandıracağınıza, seveceğinize ve destekleyeceğinize söz veriyorsunuz. Sen, Isaiah, Genevieve'i karın olarak kabul ediyor musun?"

Gözleri benim gözlerime kenetlendi. "Evet."

"Sen, Genevieve, Isaiah'yı kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

Tek bir kelimeyle, her şey bitmişti. Evlenmiştim.

"O hâlde Montana Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Evliliğinizde size bol şans dilerim, Bay ve Bayan Reynolds."

Evlilik.

Olmuştu.

Isaiah güvendeydi. Dünyadaki hiç kimse, bana dağdaki o kulübede olanları anlattıramazdı çünkü artık onun karısıydım.

Yargıca döndüm, *teşekkür ederim* demeye ve sonra kaçmaya hazırdım. Ancak o, Isaiah'nın yüzündeki tüm kanın çekilmesine sebep olacak son bir cümle için dudaklarını araladı.

"Isaiah, artık gelinini öpebilirsin."

Teşekkürler

Gypsy Kralı'nı okuduğun için teşekkür ederim! Böyle harika okuyuculara sahip olduğum için çok minnettarım.

Redaksiyon ve düzelti ekibime özel teşekkürler: Elizabeth Nover, Marion Archer, Julie Deaton ve Karen Lawson. Jennifer Santa'ya sırlarımın koruyucusu olduğu için teşekkür ederim. *Gypsy Kralı*'nın belalı ve güzel kapağı için Hang Le'ye teşekkür ederim. Ayrıca tüm yaptıkları için basın danışmanım Danielle Sanchez'e çok teşekkür ederim.

Kitaplarımı okuyan ve duyuran tüm harika blog yazarlarına ne kadar teşekkür etsem azdır. Perry Street'e, hikâyelerimi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Onlar için duyduğunuz heyecan kalbimi dolduruyor!

Son olarak, bana inanmaktan asla vazgeçmeyen arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Devney, kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşayan bir USA Today *çoksatan* yazarıdır. Montana'da doğup büyüdü ve çok sevdiği memleketinde geçen kitaplar yazmayı seviyor. Yaklaşık on yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, evde ailesiyle birlikte daha yavaş bir temponun tadını çıkarmak için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Bırakın çok sayıda kitap yazmayı, bir kitap yazmak bile hiç beklediği bir şey değildi. Ama artık romantizm yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğine göre, asla durmayı planlamıyor.

Devney'in en son kitap haberlerini kaçırmayın.

Bültenine abone olun!

www.devneyperry.com

